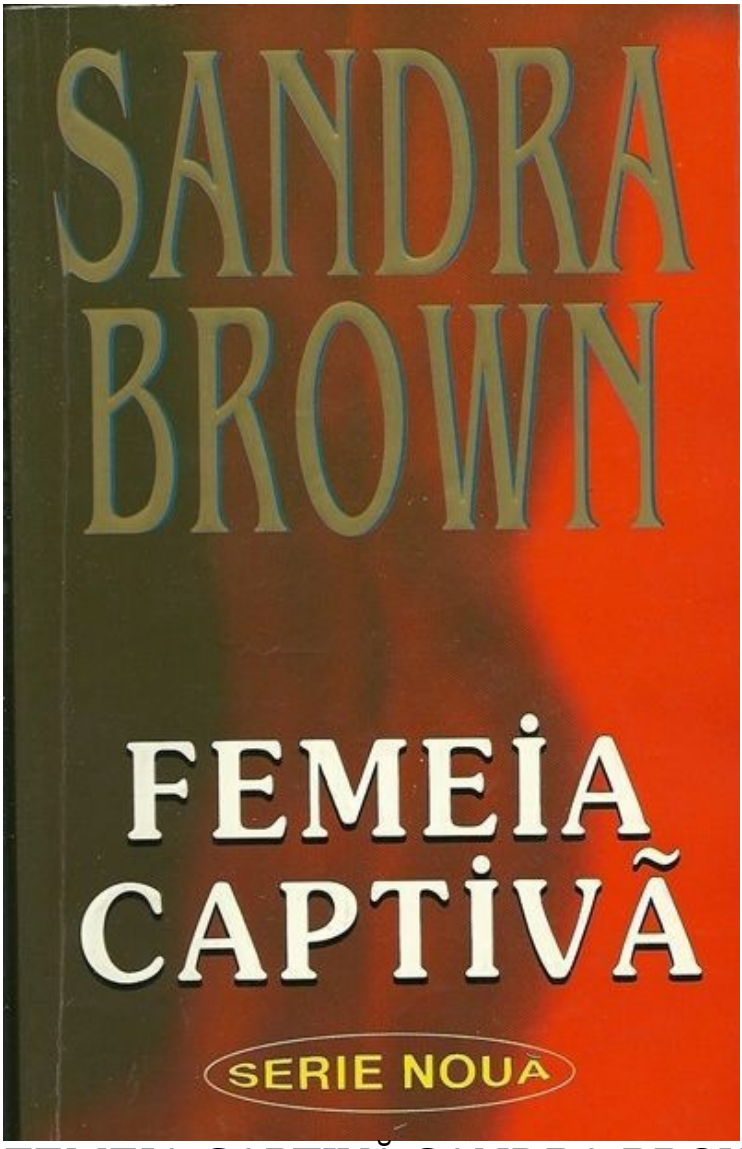

FEMEIA CAPTIVĂ SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

O să scape. Burke Basile întinse degetele de la mâna dreaptă apoi le strânse în pumn. Mişcarea aceasta devenise pentru el un tic nervos. Mai mult ca sigur că n-o să

fie condamnat. Căpitanul Douglas Patout, comandant al Secţiei Narcotice şi Moravuri din Departamentul poliţiei din New Orleans, oftă dezamăgit şi îngână:

— Poate.

— Nu „poate”! O să scape, repetă hotărât Burke. O clipă mai târziu, Patout întrebă:

— De ce l-a desemnat Littrell tocmai pe acest procuror să se ocupe de caz? A fost detaşat aici de câteva luni, de undeva, din nord. Wisconsin sau cam aşa ceva. N-a înţeles... subtilităţile acestui proces. Burke, care privea în gol pe fereastră, se întoarse din nou cu faţa spre interiorul încăperii.

— Pinkie Duvall le-a înţeles destul de bine.

— Ticălosul ăsta bun de gură! Nu scapă nicio ocazie să lovească în poliţia din New York şi să ne facă o presă proastă. Deşi nu-i făcea plăcere să-l complimenteze pe avocatul apărării, Burke spuse:

— Ce-i al lui e-al lui, Doug, pledoaria lui finală a fost admirabilă. Era evident împotriva poliţiei, dar la fel de evident în favoarea justiţiei. Toţi cei doisprezece juraţi rămăseseră cu gurile căscate şi, practic, îi sorbeau cuvintele de pe buze.

Se uită la ceasul de la mână.

— Au trecut treizeci de minute. Prevăd că o să mai dureze vreo zece.

— Aşa puţin?

— Da, aşa cred. Burke se aşează pe un scaun de lemn plin de zgârieturi. Când problema este prezentată limpede, nu stăm niciodată prea mult pe gânduri. Indiferent cine a fost procurorul cazului sau câtă de multă alergătură au avut de făcut ambele părţi, cert este că Wayne Bardo n-a apăsat pe trăgaci. Nu el a tras glonţul care l-a ucis pe Kev.

— Aş vrea să am câte o monedă de cinci cenţi pentru fiecare afirmaţie de acest gen făcută de Pinkie Duvall în timpul procesului, spuse Patout posomorât.

„Clientul meu nu a tras glonţul fatal”. O ţinea una şi bună, ca un călugăr la rugăciune.

— Din păcate, ăsta e adevărul. Discutaseră chestiunea de cel puţin zece mii de ori-o întorseseră pe toate părţile, dar reveniseră de fiecare dată la acea certitudine irevocabilă, irefutabilă, indiscutabilă. Acuzatul din acest proces, Wayne Bardo, nu-l împuşcase mortal, tehnic vorbind, pe sergentul Kevin Stuart. Burke

Basile îşi dădu pe spate părul nepieptănat, îşi netezi mustaţa, apoi îşi frecă nerăbdător palmele de coapse, îndoind degetele de la mâna dreaptă. În cele din urmă îşi puse coatele pe genunchi şi rămase cu privirile în gol, pe podea, cu umerii uşor înclinaţi înainte. Patout îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Arăţi ca naiba. De ce nu ieşi puţin să fumezi? Burke clătină din cap.

— O cafea? Mă duc eu să-ţi aduc, ca să nu trebuiască să dai ochii cu ziariştii.

— Nu, mulţumesc. Patout se aşează pe un scaun alături de Burke.

— E prematur s-o considerăm o înfrângere. Juraţii sunt nişte fiinţe ciudate. Uneori, când crezi că l-ai înfundat pe câte un ticălos, îl vezi cum pleacă liber din tribunal. Alteori ţi se dau chiar asigurări că o să fie achitat, însă juraţii dau verdictul” vinovat”, iar judecătorul pronunţă sentinţa maximă. Nu poţi ca niciodată

— Ba eu pot, spuse Burke cu o resemnare încăpăţânată. Bardo o să scape.

ştii

Câtva timp, nimeni nu mai rupse tăcerea apăsătoare. Apoi Patout spuse:

— Astăzi este aniversarea Constituţiei

mexicane. Burke ridică privirea.

— Poftim?

— Aniversarea Constituţiei mexicane. A fost adoptată la 5 februarie. Am observat chestia în calendar, de dimineaţă

— Oh!

— Da’ nu se precizează anul. Acum vreo două sute, dacă nu mă înşel.

— Îhî. După încheierea acestei conversaţii, tăcură din nou, cufundaţi în propriile gânduri. Burke încerca să-şi imagineze cum o să reacţioneze atunci când se va da citire verdictului. Ştiuse de la început că avea să fie un proces. Pinkie Duvall nu era dispus să cadă la o învoială atâta vreme cât miza pe achitarea clientului său. Burke ştiuse şi care va fi rezultatul procesului. Acum, când se apropia momentul adevărului-dacă prezicerile lui se vor dovedi corecte încerca să-şi înăbuşe dinainte furia care avea să-l cuprindă când îl va vedea pe Bardo părăsind teafăr şi nevătămat curtea tribunalului. Îi venea să-l strângă de gât pe ticălos. O muscă mare şi zgomotoasă, probabil imună la insecticid şi la intemperii, reuşise să se strecoare cumva în cămăruţa mică a tribunalului din Orléans, unde nenumăraţi alţi procurori şi inculpaţi

asudaseră îngrijoraţi în aşteptarea verdictului. Înnebunită, musca încerca să scape izbindu-se cu zgomot de geam. Nu înţelegea ea tentaţiile ei zadarnice, deşi foarte curajoase, nu făceau decât să-i scoată în evidenţă prostia. Burke schiţă un surâs dispreţuitor gândindu-se la sine. Se identifica cu musca şi ştia că ar fi fost şi el în stare să dea cu capul de un bolovan. Când se auzi ciocănitura, Patout şi Burke se uitară mai întâi unul la altul, apoi spre uşa pe care o deschise aprodul pentru a anunţa întoarcerea juriului.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Patout se uită la ceas şi murmură:

— Ia te uită, zece minute. Apoi către Burke: Cum de-ai ştiut?

Dar Burke nu-l asculta. Atenţia îi fusese absorbită de uşile deschise ale sălii de judecată de la capătul coridorului. Publicul şi ziariştii se îmbulzeau prin portal cuprinşi de aţâţarea care-i anima şi pe romanii ce treceau prin porţile Coloseului, avizi să-i vadă pe martirii devoraţi de lei.

Kevin Stuart, soţ, tată, un poliţist excepţional şi cel mai bun dintre prieteni, fusese martirizat. Ca şi mulţi alţi martiri din istorie, murise din cauza unei trădări.

Cineva în care Kev avusese încredere, un om care ar fi trebuit să-i sprijine cauza, să-l acopere, se dovedise a fi un trădător. Un alt poliţist le spusese „băieţilor răi” că

„Băieţii buni” sunt pe urmele lor. Un telefon secret dat de cineva din interiorul secţiei pecetluise soarta lui Kevin Stuart. E drept că fusese ucis la datorie, dar asta nu schimba lucrurile. Murise prosteşte. Procesul lui nu era decât „curăţirea, ştersul pe jos”. Fusese numai exerciţiul costisitor şi cronofag al unei societăţi civilizate menit să dea aparenţă de onorabilitate sentinţei de achitare a unui ticălos după ce pusese capăt vieţii unui om cumsecade. Alegerea juraţilor durase două săptămâni. Încă de la bun început, procurorul fusese pus în inferioritate de avocatul apărării, strălucitul Pinkie Duvall, care se dăduse peste cap ca să găsească un juriu perfect pentru clientul lui, fără a întâmpina aproape nicio rezistenţă din partea oponenţilor. Procesul în sine se desfăşura pe parcursul a patru zile. Durata acestuia era disproporţionată în raport cu interesul stârnit de deznodământul lui. Se făcuseră o sumedenie de preziceriân dimineaţa care urmase după accidentul fatal, şeful poliţiei

declarase:

— Toţi poliţiştii noştri îi resimt acut pierderea. Kevin Stuart era toarte respectat şi iubit de colegii săi. Vom folosi toate resursele de care dispunem pentru a instrumenta o anchetă temeinică şi documentată în legătură cu împuşcarea acestui admirabil ofiţer.

„Procesul ar trebui închis imediat după deschidere”, se afirmase în editorialul ziarului Times Preayune în ziua în care acesta începuse”. O greşeală din partea poliţiei din New York a avut drept rezultat moartea unuia de-ai lor. Tragic? Cu siguranţă. Dar este aceasta o justificare pentru căutarea unui ţap ispăşitor? Autorul rândurilor de faţă nu împărtăşeşte acest punct de vedere”.

„Procurorul îi obligă pe contribuabili să suporte costurile procesului intentat unui cetăţean nevinovat căruia i s-a adus o acuzaţie falsă, menită să cureţe poliţia din New Orleans de ruşinea publică pe care o merită pentru acest incident. Oamenii vor trebui să ţină minte lucrul acesta când procurorul Litterell va candida din nou pentru postul său”. Era un citat din pledoaria lui Pinkie Duvall, rostită în

favoarea unui „cetăţean inocent”, Wayne Bardo, născut Bardeaux, care avea un cazier lung ca o zi de post. Prezenţa lui Pinkie Duvall în orice proces capta interesul ziariştilor. Toţi cei care lucrau în domeniul relaţiilor cu publicul, toţi funcţionarii dornici de publicitate folosiseră procesul Bardo ca pe un pretext pentru a-şi face cunoscută propria platformă, indiferent care era aceasta. Părerile neavizate curgeau cu aceeaşi abundenţă cu care se împrăştie mărgelele colorate în Marţea Grasa. În schimb, din noaptea morţii lui Kev Stuart, locotenentul

Burke Basile se refugiase într-o tăcere încăpăţânată şi dispreţuitoare, în timpul audierilor de dinaintea procesului, pe parcursul cărora s-au depus moţiuni de ambele părţi, taciturnului ofiţer de la Narcotice nu i se atribuise nicio afirmaţie care să poată fi citată. Partenerul şi cel mai bun prieten al său murise din cauza unui glonte de revolver în noaptea în care rataseră arestarea unui infractor.

Acum, în timp ce se îndrepta spre sala de judecată ca să audă verdictul, un reporter îi vârî un microfon sub nas şi îl întrebă dacă are ceva de declarat.

Răspunsul succint al lui Burke Basile fu;

— Da. Să te ia dracii! Căpitanul Patout, recunoscut de ziarişti ca persoană cu autoritate, a fost, de asemenea, reţinut în timp ce încerca să-l urmeze pe Burke în sala de judecată. Afirmaţiile lui Patout erau mult mai diplomatice decât acelea ale subordonatului său, însă acesta declara tară niciun echivoc că Wayne Bardo era răspunzător de moartea lui Stuart şi că se va face dreptate numai dacă juraţii vor da un verdict de vinovăţie. Burke se aşezase deja la locul lui când îl ajunse şi Patout din urmă.

— Îmi pare rău pentru Nanci, zise el aşezându-se. Văduva lui Kev Stuart şedea pe acelaşi rând cu ei, dar dincolo de intervalul din mijloc. În stânga şi în dreapta ei stăteau părinţii. Aplecându-se puţin înainte, Burke îi prinse privirea şi îi făcu un gest de încurajare cu capul. Nanci îi răspunse printr-un zâmbet abia schiţat, care nu exprima mai mult optimism decât simţea. Patout îi făcu semn cu mâna.

— Pe de altă parte, e un om de ispravă.

— Da, când soţul ei zace într-o baltă de sânge, poţi conta pe ea că va prelua ştafeta. Patout se încruntă la auzul răspunsului

sarcastic al lui Basile.

— A fost o glumă deplasată. Ştii la ce mă refeream. Burke nu spuse nimic. După o clipă, silindu-se să nu pară deloc afectat, Patout întrebă:

— O să vină şi Barbara?

— Nu.

— Credeam că o să fie alături de tine în cazul în care treaba asta n-o să iasă aşa cum vrem noi. Burke nu era dispus să-i explice de ce soţia lui preferase să nu asiste la proces. Se mulţumi doar să-i spună:

— Mi-a cerut să-i telefonez de îndată ce voi şti rezultatul. Cele două părţi implicate în proces aveau dispoziţii sufleteşti foarte diferite. Burke împărtăşea părerea lui Patout că procurorul nu fusese deloc la înălţime în acest caz. După ce îşi făcuse treaba de mântuială, acum şedea la masa lui şi bătea cu guma de la capătul creionului într-un bloc cu file albe pe care nu era însemnat nimic, îşi bâţâia nervos piciorul stâng şi arăta de parcă ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte, numai acolo nu. Între timp, la masa apărării, Bardo şi Duvall părea că-şi spun în şoaptă nişte bancuri bune. Amândoi chicoteau încântaţi, cu mâinile pavăză la gură. Lui Burke i-ar fi

venit greu să spună pe care din cei doi îl ura mai mult – pe criminalul de carieră sau pe avocatul lui la fel de odios.

Duvall fu solicitat de unul din asistenţii de la biroul său de avocatură să se uite printr-un teanc de documente, iar Bardo se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi aţinti privirile în tavan. Burke se îndoia că ticălosul ar fi în stare să se roage la Dumnezeu. Ca şi cum ar fi simţit privirea duşmănoasă a lui Burke, Bardo întoarse capul şi aţinti asupra locotenentului cu ochi negri şi furioşi în care cu siguranţă nu se reflectase niciodată vreo licărire de conştiinţă. Buzele subţiri ca de şopârlă se depărtară, schiţând un fel de zâmbet care îţi dădea fiori. În clipa următoare, Bardo coborî una din pleoape, făcându-i cu ochiul. Burke ar fi sărit de pe scaun şi s-ar fi repezit la Bardo dacă Patout, care văzuse gestul insolent, nu l-ar fi apucat imediat de braţ şi nu l-ar fi silit să rămână pe loc.

— Ce, ai înnebunit? şopti el. Dacă scoţi mânerul spadei te trezeşti direct în ghearele ticăloşilor. O să confirmi toate suspiciunile pe care le-au formulat în timpul acestui proces. Dacă asta vrei, n-ai decât, dă-i drumul.

Neacceptând dojana nici măcar printr-o înclinare a capului, Burke îşi smulse braţul din mâna superiorului său. Cu acelaşi zâmbet viclean întipărit pe chip. Bardo întoarse din nou faţa spre judecător. Câteva secunde mai târziu, juraţii îşi reluară locurile pe bancă, iar judecătorul atrase atenţia asistenţei pe un ton mieros să se comporte corect în timp ce se va da citire verdictului. Juraţii, şapte bărbaţi şi cinci femei, hotărâseră în unanimitate că Wayne Bardo nu era vinovat de împuşcarea detectivului sergent Kevin Stuart. Burke Basile nu se aşteptase la un alt rezultat, dar îi venea mai greu să accepte verdictul decât îşi imaginase. Şi îşi imaginase că va fi imposibil. În ciuda recomandărilor judecătorului, cei aflaţi în sală nu reuşiră să-şi stăpânească sentimentele. Nanci Stuart scoase un ţipăt ascuţit, apoi se prăbuşi leşinată. Părinţii o protejară împotriva blitzurilor şi a camerelor video, mânuite de fotoreporterii care o înconjuraseră.

Judecătorul le mulţumi juraţilor şi îi eliberă din funcţie. Apoi, după ce şedinţa fu ridicată oficial, ineficientul procuror îşi băgă blocul alb în servieta nou-nouţă şi o

porni pe intervalul dintre bănci ca şi cum tocmai s-ar fi anunţat că tribunalul luase foc. În clipa în care trecu pe lângă Burke şi Patout, le evită privirile.

Burke descifra expresia de pe chipul lui în felul următor: *Nu e vina mea. Uneori câştigi, alteori pierzi. Oricum, vineri lot primim salariul, aşa că s-o lăsăm baltă.*

— Ticălosule! murmură Burke. Aşa cum era de prevăzut, la masa apărării toată lumea jubila, iar judecătorul renunţase să mai intervină pentru a calma spiritele! Pinkie Duvall perora cu elocienţă în faţa camerelor şi a microfoanelor Wayne Bardo îşi mută privirile de la o cameră la alta cu un aer plictisit. Din când în când schiţa gestul de a se apăra cu mâna, şi butonii cu pietre preţioase sclipeau în lumina reflectoarelor. Burke observă că fruntea lui măslinie nici măcar nu era umedă. Ticălosul ştia că va ieşi basma curată şi de astă dată, aşa cum se întâmplase de atâtea ori. Patout, asumându-şi rolul de purtător de cuvânt al poliţiei din New York, se străduia să scape de tirul întrebărilor formulate de reporteri. Burke îi urmărea pe Bardo şi Duvall în timp ce-şi croiau triumfători drum prin mulţimea de reporteri, îndreptându-se spre ieşire. Nu

evitau niciun microfon, nicio cameră de luat vederi. Dimpotrivă, Duvall cultiva publicitatea şi se desfăta în lumina reflectoarelor. Spre deosebire de procuror, nu se grăbeau să plece, ba chiar zăboveau cât mai mult ca să se lase îmbrăţişaţi de suporteri.

Şi nici nu-i evitară privirile lui Burke Basile. Dimpotrivă, încetiniră pasul când ajunseră la capătul rândului unde stătea Burke, încleştând şi descleştând degetele de la mâna dreaptă întinsă de-a lungul coapsei. Fiecare din ei îl privi cu intensitate pe Burke drept în ochi. Wayne Bardo merse chiar până acolo încât se aplecă şi şopti cu vocea încărcată de ură:

— Nu eu am tras în poliţistul ăla, Basile. Tu l-ai împuşcat.

CAPITOLUL 2

— Remy? Femeia se întoarse şi îşi dădu la o parte cu mâna înmănuşată o şuviţă de păr de pe frunte.

— Bună! Nu mă aşteptam să vii. Pinkie Duvall păşi pe aleea din mijlocul serei şi o strânse în braţe, sărutând-o apăsat.

— Am câştigat.

— Mă aşteptam la asta, spuse ea zâmbind.

— Încă o achitare.

— Felicitări.

— Mulţumesc, însă de data asta n-a fost mare lucru, zise el, încercând să-şi alunge zâmbetul radios de pe buze.

— Pentru un avocat mai puţin strălucit ar fi fost o mare problemă. Încântat de laudele ei, zâmbi şi mai larg.

— Mă duc la birou să dau câteva telefoane, dar la întoarcere vin şi cu invitaţii. Roman a făcut toate pregătirile. De fapt, în drum spre casă am observat maşinile de la restaurant care tocmai soseau. Majordomul lor Roman, şi întregul personal al casei fuseseră în alertă încă de când începuse procesul. Petrecerile pe care le dădea Pinkie ca să sărbătorească victoriile în procese contribuiau aproape tot atât de mult la notorietatea lui ca şi inelul cu diamant sclipitor pe care îl purta pe degetul mic de la mâna dreaptă, de unde i se trăgea de altfel şi porecla.

Festinurile lui de după procese, ca şi pledoariile propriu-zise erau amplu oglindite în presa. Uneori, Remy îi suspecta pe juraţi ca votau pentru achitare numai ca să trăiască pe viu experienţa vestitelor lui petreceri.

— Să te ajut cu ceva? Bineînţeles că nu era nimic de făcut, dar Remy întrebase ca de obicei, deşi cunoştea răspunsul.

— E de-ajuns să-ţi faci apariţia ca să dai strălucire petrecerii, spuse el, lăsându-şi mâinile să alunece în josul spatelui ei şi acoperind-o cu sărutări. După ce îi dădu drumul, se strâmbă uşor din cauza mirosului de pământ de pe fruntea ei.

— De fapt, ce făceai? Ştii că nu-mi place să fie prea multă circulaţie pe aici.

— N-a fost niciun fel de circulaţie. Am adus o ferigă din casă, unde nu-i mergea prea bine, şi m-am gândit s-o transplantez aici. Nu te teme, n-am pus mâna pe nimic. Sera constituia domeniul lui Pinkie. Horticultura era hobby-ul lui, dar el luase treaba în serios şi ţinea la fel de mult la ordine şi curăţenie în sera lui ca şi în avocatură şi în toate celelalte sfere ale vieţii sale.

Se uită o clipă plin de mândrie la şirurile de plante pe care le cultivase. Puţini dintre prietenii lui şi încă şi mai puţini dintre duşmani ştiau că una dintre pasiunile lui Pinkie Duvall o constituiau orhideele, în care se specializase.

Pentru menţinerea echilibrului delicat al

mediului din seră se luau măsuri foarte severe. Exista şi o nişă specială în seră unde era amplasată instalaţia care monitoriza microclimatul. Făcuse studii aprofundate asupra acestei probleme şi participa din trei în trei ani la Congresul mondial al orhideelor. Ştia exact ce cantitate de lumină, umiditate şi temperatură sunt necesare pentru fiecare specie Pinkie le îngrijea cu atenţia şi devotamentul unei surori de la secţia de prematuri, asigurând fiecărei plante vasul potrivit, drenajul şi aerisirea de care avea nevoie. Şi, drept răsplată a eforturilor lui, dorea ca plantele sale să fie extraordinare. Şi, de parcă n-ar fi vrut să-şi dezamăgească stăpânul, aşa şi erau.

De obicei. Dar acum se încruntă uşor în timp ce se apropia de un grup de plante denumite *Oncidium varicosum*. Aveau tulpinile pline de flori, dar nu erau la fel de impresionante ca unele dintre vecinele lor.

— Le-am îngrijit săptămâni în şir. Ce s-a întâmplat cu ele? Arată foarte rău.

— Poate că încă n-au avut timp să…

— Au avut timp berechet.

— Uneori, când…

— Sunt nişte plante inferioare. Asta-i tot.

Pinkie luă calm unul din ghivece şi-l azvârli pe podea. Ghiveciul se sparse la impactul cu pardoseala de gresie, dând naştere unei grămezi de rădăcini, cioburi de argilă arsă şi pământ, amestecate cu tulpini şi flori. Un alt ghiveci ajunse curând alături de primul.

— Pinkie, te rog, nu! Remy îngenunche şi luă în palme una din plantele delicate.

— Las-o în pace, spuse el detaşat, în timp ce arunca un alt ghiveci. Nu cruţă nicio plantă. Calea pe una din tulpini şi strivi floarea cu călcâiul.

— Stricau aspectul general al serei. Necăjită, Remy începu să adune resturile de plante.

— Nu-ţi bate capul cu asta, spuse Pinkie. Am să-l trimit pe unul din grădinari să cureţe. Pinkie plecă după ce o puse pe Remy să-i promită că va părăsi imediat sera şi va începe să se pregătească pentru petrecere, dar femeia rămase să cureţe singură şi avu grijă să pună apoi la locul lor toate lucrurile pe care le folosise, lăsând sera în cea mai perfectă ordine. Poteca pavată care ducea spre casă şerpuia prin parcul ce înconjura reşedinţa. Straturi de flori îngrijite se întindeau asemenea unui covor multicolor printre stejarii bătrâni cu

trunchiurile acoperite de muşchi. Copacii dăinuiau de sute de ani aici, cu mult înainte să se construiască locuinţa, care data de la începutul secolului XIX.

Remy intră în casă pe uşa din spate şi o luă în sus pe scara de serviciu, evitând bucătăria, cămara şi sufrageria, unde se auzea vocea chelneriţei şefe dând dispoziţii asistenţilor ei. Când vor începe să sosească oaspeţii, totul va fi gata, iar băuturile şi mâncărurile vor fi, ca de obicei, la înălţimea aşteptărilor. Remy îşi rezervase foarte puţin timp pentru pregătirea toaletei dar se luaseră măsuri pentru ca treaba să meargă mai repede. Camerista îi pregătise deja baia şi aştepta alte instrucţii. Stabiliseră de comun acord cu ce să se îmbrace Remy şi după ce rochia fu scoasă şi aşezată la îndemână, camerista plecă. Remy se îmbăie rapid, ştiind că va avea nevoie de mai mult timp pentru pieptănat şi machiat. Lui Pinkie îi plăcea ca ea să arate cât mai bine la petrecerile lor. Cincizeci de minute mai târziu, îşi desăvârşea machiajul în faţa oglinzii de la măsuţa ei de toaletă, când îl auzi intrând în dormitor…

— Tu eşti?

— Al naibii să fiu dacă nu sunt chiar eu.

Remy ieşi din camera de toaletă şi se duse în dormitor, unde fu întâmpinată cu un fluierat admirativ.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut?

— Chiar te rog, spuse el, începând să se dezbrace. Când Remy termină de turnat băutura în pahar, Pinkie era deja în pielea goală. La cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, Pinkie era într-o formă surprinzător de bună. Îşi menţinea condiţia fizică graţie exerciţiilor zilnice şi masajelor în profunzimea musculaturii, efectuate de un maseur special angajat. Era mândru de fizicul său pe care reuşea să şi-l menţină, în pofida înclinaţiei pentru vinurile excepţionale şi bucătăria vestită din New Orleans, inclusiv faimoasele ei deserturi. O sărută pe Remy pe obraz, luă paharul pe care i-l întinsese şi sorbi din băutura scumpă.

— Ţi-am adus un cadou, însă n-ai suflat un cuvânt despre el, deşi ştiu că l-ai observat.

— Am crezut că o să alegi tu momentul potrivit când o să mi-l oferi. Şi apoi, de unde era să ştiu că e pentru mine?

Pinkie îi întinse surâzător cutia frumos ambalată.

— Cu ce ocazie?

— Nu am nevoie de o ocazie anume ca să-i ofer un cadou frumoasei mele soţii. Remy dezlegă funda de mătase şi îndepărtă cu grijă foiţa aurie a ambalajului. Pinkie râse încetişor.

— Ce este? întrebă ea.

— Cele mai multe femei ar sfâşia pachetul cuprinse de nerăbdare.

— Mie îmi place să savurez un cadou. Pinkie o mângâie pe obraz.

— Pentru că nu ai primit prea multe în copilărie.

— Până în ziua când ai apărut tu. În interior era o cutiuţă de bijuterii din catifea neagră şi în ea, pe căptuşeala de satin alb, se afla un lanţ de platină de care atârna un smarald înconjurat de diamante.

— Este aşa de frumos! şopti Remy.

— Mi-a atras atenţia piatra care are aceeaşi culoare cu ochii tăi. Puse paharul pe noptieră, ridică pandantivul din cutie şi o întoarse cu spatele spre el.

— Cred că poţi să renunţi la asta pentru o seară, spuse el, şi îi desfăcu lănţişorul cu cruciuliţă pe care îl purta de obicei. Îl înlocui cu pandantivul, apoi o împinse pe Remy spre oglinda veche de două secole

care împodobise cândva budoarul unei nobile franţuzoaice. O examina cu un ochi critic pe deasupra umărului ei.

— Frumos, dar rochia asta nu se mai potriveşte cu pandantivul. Ar fi mult mai indicată una neagră. Ceva cu un decolteu adânc, pentru ca pietrele să stea direct pe piele. Îi trase fermoarul şi îi dădu jos rochia de pe umeri; Apoi îi desfăcu şi sutienul şi i-l şocase. Pietrele rămăseseră acum direct pe piele în adâncitura dintre sâni. Remy îşi întoarse privirile de la oglindă şi îşi acoperi sânii cu mâinile încrucişate. Pinkie o întoarse cu faţa spre el şi îi dădu mâinile la o parte. Privirea i se împăienjeni când se uită la ea. Suflarea lui fierbinte îi mângâia pielea.

— Am ştiut eu, spuse el răguşit. Iată ţinuta ideală pentru aceste pietre. O trase spre pat, fără să ţină seama de protestele ei slabe.

— Dar sunt deja îmbrăcată, Pinkie.

— Pentru asta există bideurile. O împinse pe perne şi se întinse alături de ca întotdeauna potent, apetitul sexual al lui Pinkie nu era niciodată aşa de puternic ca după câştigarea unui proces. În seara aceea fu foarte rapid. Termină în câteva minute.

Remy rămăsese cu ciorapii şi cu pantofii în picioare, dar părul şi machiajul avuseseră de suferit între timp. Pinkie se dădu la o parte şi îşi luă paharul, pe care îl termină în timp ce se ridica din pat. Fluierând încetişor, traversă dormitorul şi se duse în camera lui de toaletă. Remy se întoarse pe o parte şi îşi strânse mâinile sub bărbie. Era îngrozită la gândul că trebuia să reînceapă toată procedura anevoioasă a îmbrăcatului. De fapt, dacă ar fi stat în puterea ei să decidă, ar fi preferat să doarmă acolo unde zăcea acum şi să renunţe la petrecere. Începuse ziua cu o senzaţie de oboseală care se accentuase treptat, transformându-se într-un fel de letargie. Însă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca Pinkie să observe starea ei de apatie survenită în urmă cu câteva săptămâni. Făcu efortul de a se ridica în picioare. Tocmai îşi umplea cada cu apă când Pinkie ieşi din camera lui de toaletă, proaspăt bărbierit şi spălat, îmbrăcat într-un costum negru cu o croială impecabilă. Se uită la ea surprins.

— Credeam că eşti gata. Ridică din umeri neputincioasă.

— E mai uşor să iei totul de la început decât să încerci să repari. Şi apoi, nu-mi

place să folosesc bideul. O trase spre el şi o sărută.

— Poate că te-am lăsat prea mult sub oblăduirea maicilor. Eşti nemaipomenit de pudică.

— N-o să te superi dacă o să-mi fac apariţia ceva mai târziu, nu-i aşa? O bătu uşor pe umăr şi apoi îi dădu drumul.

— O să fii încântătoare, aşa că aşteptarea noastră va fi din plin răsplătită. Din uşă adăugă: Şi nu uita să-ţi pui ceva negru cu decolteu adânc. Remy zăbovi mai mult în cadă. Jos se auzeau deja muzicanţii care îşi acordau instrumentele. În curând vor începe să sosească oaspeţii. Până spre ziuă aveau să se desfete cu mâncare, băutură, dans, flirturi şi vorbărie, vorbărie, vorbărie. Numai la gândul acesta simţea că i se face rău. Oare o să observe cineva că stăpâna casei se hotărâse să rămână la ea în cameră şi să tragă chiulul de la petrecere? Pinkie în mod sigur.

Pentru a-şi sărbători noua victorie din sala tribunalului, îi mai dăruise o bijuterie frumoasă, ca s-o adauge la colecţia sa indecent de bogată. S-ar fi simţit jignit dacă şi-ar fi dat seama cât de tare o scârbea sărbătoarea lui sau cât de puţină

importanţă aveau pentru ea cadourile lui. Nu putea să simtă niciun fel de bucurie, pentru că generozitatea lui şi cadourile frumoase şi scumpe pe care i le dădea erau un înlocuitor jalnic a tot ceea ce-i refuzase. Cu capul rezemat de marginea căzii, se întoarse şi privi spre masa de toaletă, unde noua comoară stătea în cutia tapetată cu satin alb. Frumuseţea acestei pietre neobişnuite n-o impresiona. Nu radia niciun fel de căldură, ba dimpotrivă, părea de-a dreptul rece. În loc să arunce scântei de foc, faţetele sclipitoare împrăştiau o lumină de gheaţă. Parcă voia să-ţi amintească de iarnă, nu de vară. Copleşită de nefericire, soţia lui Pinkie Duvall începu să plângă în tăcere.

CAPITOLUL 3

Pinkie o întâmpină plin de efuziune când Remy îşi făcu în sfârşit apariţia. Apucând-o posesiv de braţ, anunţă că din acel moment petrecerea putea începe în mod oficial. O duse prin mulţime, prezentând-o oaspeţilor pe care nu-i cunoştea, inclusiv juraţilor de la proces, care încă nu-şi veniseră în fire.

Despre mulţi dintre oaspeţi se ştia că sunt implicaţi în crime, scandaluri sau alte afaceri dubioase. Unii erau bănuiţi că fac

parte din Comisia metropolitană a crimelor, dar întrucât apartenenţa la acest grup de oameni cu sânge albastru era secretă, nimeni nu ştia nimic precis. Unii oaspeţi activau pe tărâm politic, exercitând o influenţă considerabilă asupra electoratului. Alături de aşa-numiţii *nouveaux-riches*, existau şi descendenţi ai unor familii vechi, de renume, care exercitau un control despotic asupra societăţii locale. Unii dintre ei aveau puternice legături cu crima organizată. Toţi erau prieteni ai lui Pinkie, asociaţi sau foşti clienţi, şi veniseră să-i aducă un omagiu. Remy suporta linguşelile oaspeţilor soţului ei pentru acelaşi motiv pentru care şi aceştia o copleşeau cu complimente ca să rămână în graţiile lui Pinkie. Noul pandantiv fu admirat şi invidiat şi, spre marea ei stânjeneală, aceeaşi soartă o avea şi pieptul pe care se odihnea. Nu-i plăcea să fie în centrul unei asemenea atenţii şi detesta faptul că este înconjurată de oameni vicleni ale căror soţii la fel de parşive o examinau cu un dipspreţ şi o gelozie nedisimulate. Aparent inconştient de falsitatea complimentelor, Pinkie o expunea ca pe un trofeu viu. Remy îşi dădea seama că, în spatele zâmbetelor lor prefăcute,

prietenii lui o inspectau curioşi să vadă primele semne ale ofilirii, întrebându-se în sinea lor: „Cine ar fi crezut că o căsnicie atât de ciudată putea să dureze aşa de mult?”. Într-un târziu, conversaţia ajunse la proces, şi lumea îi ceru opinia cu privire la verdict.

— Pinkie se dăruieşte în întregime fiecărui proces, spuse ea. Nu m-a mirat câtuşi de puţin că a obţinut achitarea.

— Dar trebuie să recunoşti, draga mea, că era uşor de prevăzut. Observaţia făcută pe un ton condescendent îi aparţinea unei matroane al cărei gât cu pielea ca de curcan sclipea de diamante. Pinkie vorbi în locul lui Remy, respingând afirmaţiile femeii.

— Deznodământul unui proces nu este niciodată previzibil. Şi acesta s-ar fi putut desfăşura altfel. Întotdeauna când ai un poliţist în boxa martorilor, e recomandabil să fii în alertă.

— Dar bine, Pinkie, credibilitatea poliţistului în sala de judecată a fost definitiv distrusă atunci când Mark Fuhrman a depus mărturie în procesul lui O.J. Simpson. Pinkie clătină dezaprobator din cap.

— Ce-i drept, în acel caz, Fuhrman a

făcut mai mult rău decât bine acuzării. Dar Burke Basile este un animal cu totul diferit. Zadarnic i-am scotocit tot trecutul ca să găsim ceva care să-l discrediteze. Are un dosar impecabil.

— Până în noaptea când şi-a omorât partenerul, chicoti unul dintre oaspeţi. Îl bătu uşor pe Pinkie pe umăr.

— Adevărul e că l-ai prăjit la foc mic în boxa martorilor.

— Păcat că judecătorul n-a acceptat ca procesul să fie televizat, remarcă un alt oaspete. Publicul ar fi avut ocazia să vadă pe viu cum se topeşte un poliţist.

— Nu m-ar fi mirat, adăugă altul, dacă juraţii ar fi oprit procesul în timpul depoziţiei lui Basile şi ar fi întrebat dacă nu pot să închidă imediat taraba şi să plece acasă.

— Vorbim despre moartea unui om, remarcă Remy iritată. Glumele şi râsul lor i se păreau de-a dreptul obscene. Indiferent de deznodământul procesului, domnul Stuart nu ar fi fost împuşcat dacă Bardo nu l-ar fi folosit ca pe un scut uman, nu-i aşa? Toate privirile se întoarseră curioase spre ea.

— Tehnic vorbind, draga mea, lucrurile

stau exact aşa spuse Pinkie. Am stabilit în cadrul procesului că domnul Bardo îl ţinea în faţa lui pe poliţistul rănit când a fost împuşcat, dar asta nu înseamnă că Stuart i-ar fi servit drept scut. Ceea ce s-a întâmplat a fost un accident tragic, dar ăsta nu-i un motiv întemeiat pentru a trimite un nevinovat la închisoare. Remy nu fusese niciodată invitată să asiste la un proces pentru a-l vedea pe Pinkie în acţiune, dar cunoştea bine cazul în discuţie, căci urmărise îndeaproape relatările din presă. Ofiţerii de la Narcotice, Stuart şi Basile, fuseseră primii poliţişti din unitatea lor care ajunseseră la depozitul unde se bănuia că se produc şi se distribuie droguri. Oamenii din incinta depozitului fuseseră avertizaţi de iminenţa unui raid. Când Stuart şi Basile se apropiaseră de clădire, se trăsese asupra lor. Fără să mai aştepte întăriri, Stuart se năpustise spre depozit, urmaşe un schimb de focuri, şi poliţistul omorâse un om pe nume Toot Jenkins. Stuart era rănit grav. Vesta lui antiglonţ îl salvase de la moarte, dar fusese rănit în coapsă, în apropierea arterei femurale.

— La proces, doctorul a afirmat că Stuart era în stare de şoc, dar şi-ar fi

revenit de pe urma rănilor primite, spuse Remy. Erau grave, însă nu-i ameninţau viaţa.

— Dar soţul dumneavoastră a distrus credibilitatea doctorului. Pinkie ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să spună că n-avea nevoie de ajutor, mai ales că cea care îi aruncase mănuşa era chiar soţia lui.

— Pune-te în locul domnului Bardo, draga mea, spuse el. Un om zăcea mort, altul era rănit şi sângera din abundenţă. Pe bună dreptate, domnul Bardo a ajuns la concluzia că se afla într-o situaţie extrem de periculoasă.

A presupus că cei de afară nu erau poliţişti, aşa cum susţineau, ei se dădeau drept apărători ai legii. Toot Jenkins avusese de-a face cu o bandă asiatică. După cum se ştie, membru acestor bande sunt foarte vicleni.

— Poliţistul Stuart era roşcat şi avea pistrui. Nu putea fi confundat cu un asiatic. Unul dintre oaspeţi chicoti.

— Touché, Pinkie. Ce păcat pentru procuratură că Remy n-a pledat în acest caz. Pinkie râse împreună cu ceilalţi, dar Remy fu singura care sesiză o notă falsă în atitudinea lui. Privirea i se îndreptă spre ea.

— Remy la tribunal? Nu o prea văd acolo. Ea e înzestrată cu alte talente.

Spunând aceasta, îşi trecu degetele pe la baza gâtului ei. Toată lumea izbucni în râs, dar Remy simţi cum o năpădeşte un val de umilinţă amestecată cu furie.

— Scuzaţi-mă, mă duc să mănânc ceva. Se întoarse şi părăsi grupul. Avea părerea ei cu privire la ceea ce se întâmplase în noaptea în care murise Stuart, dar nu era prudent să şi-o expună în faţa lui Pinkie şi a prietenilor acestuia. Sărbătorea achitarea clientului lui, nu nevinovăţia, ceea ce nu însemna în mod obligatoriu acelaşi lucru. Nu crezuse nicio clipă că Bardo făcuse confuzie atunci când împuşcăturile începuseră. Ştiuse exact ce făcea când îl ridicase pe poliţistul rănit de pe podeaua depozitului şi îl folosise ca pe un scut înainte de a trece prin uşa deschisă atrăgând asupra lui Stuart împuşcăturile tuturor celorlalţi poliţişti care se adăpostiseră în interiorul clădirii. Din nefericire, Burke Basile avea reflexe excelente şi era un trăgător de elită. Fără să se îndoiască nicio clipă că trage într-un atacator, ţintise la cap şi nimerise perfect. Prin verdictul lor, juraţii îi atribuiau lui

întreaga vinovăţie pentru moartea lui Stuart. Pentru a-şi justifica minciuna invocată mai devreme, Remy se duse în sufragerie unde, aşa cum se aştepta, bufetul gemea de mâncăruri care ai fi încântat pe orice gurmand. Farfuriile şi platourile de argint erau pline cu peşte rasol, fasole roşie şi orez, creveti la grătar cu un sos atât de picant că o usturau deja ochii. Pe straturi de gheaţă mărunţită se aflau stridii proaspete şi un Macstru bucătar tăia felii subţiri dintr-o imensă friptură de vită. Nenumărate salate, cârnăciori, sortimente de pâine şi felurite deserturi se găseau peste tot, anticipând cele mai rafinate gusturi. Vederea şi mirosul acestor nenumărate feluri de mâncare nu-i deşteptară apetitul lui Remy, ci, dimpotrivă, îi provocară o uşoară greaţă. Privind în jur, văzu că Pinkie stătea acum de vorbă cu unul dintre juraţi. Părea absorbit de conversaţie şi, ştiind cât de tare îi plăcea să aibă auditoriu, îşi spuse că n-o să-i simtă lipsa pentru câteva momente. Remy se strecură neobservată printr-o uşă cu geamuri în liniştea şi singurătatea relativă a curţii din spate. Aerul era suficient de rece ca să-i aburească respiraţia, dar răcoarea îi făcea bine pe

pielea dezgolită. Străbătu poteca spre chioşcul din grădină. Construcţia cu o cupolă în formă de ceapă şi balustrade din fier forjat dantelat se afla la capătul proprietăţii. Era unul din locurile ei preferate. Ori de câte ori simţea o nevoie disperată de singurătate, se retrăgea acolo. Păşi în incinta circulară şi se rezemă de unul din stâlpii de susţinere practic luându-l în braţe, şi lipindu-şi obrazul de metalul rece. Se simţea încă stânjenită de ceea ce insinuase Pinkie de faţă cu oaspeţii. Comentariile de felul acesta subliniau ceea ce toată lumea credea deja despre ea, că era o muieruşcă răsfăţată cu o inteligenţă mediocră şi opinii modeste, care exista numai pentru a-i servi drept accesoriu de lux soţului ei şi să-l satisfacă în pat.

Îşi închipuiau probabil că e lipsită de sensibilitate, că insultele lor subtile ricoşează fără să lase niciun fel de urme. Dacă îşi imaginau cumva că se simţea satisfăcută de viaţa sa îndestulată la adăpost de orice primejdii, se înşelau amarnic.

Nici nişte cai sălbatici nu ar fi putut să-l ţină departe de locul acela. Burke Basile îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să se afle

acolo”. Nerecomandabil, dracu’ să mă ia”, îşi zise el. Ba mai mult, era de-a dreptul stupid să se strecoare în umbra gardului din spatele tufişurilor înalte şi dense de azalec, privind răutăcios vila lui Duvall din Garden District. Casa albă, înzorzonată, semăna cu un tort de nuntă, după părerea lui Basile. Prin ferestrele înalte, lumina se răsfrângea pe pajiştea bine îngrijită, asemănătoare unui covor verde. Din încăperile strălucitoare se auzeau râsete şi acordurile orchestrei. Burke îşi frecă umerii ca să alunge senzaţia de frig. Poate că ar fi trebuit să-şi ia paltonul. Toamna venise şi plecase. Sărbătorile trecuseră aproape pe neobservate. Iarna blândă din New Orleans era în toi, dar schimbarea anotimpurilor şi apropierea primăverii reprezenta ultimul lucru care îl preocupa acum pe Burke. Moartea lui Kevin Stuart survenită în urmă cu opt luni îl afectase teribil, îl paralizase şi îl făcuse total nepăsător faţă de mediul înconjurător. Barbara fusese prima care observase schimbarea. În momentul în care obsesia luă locul durerii, începuse să se plângă, şi pe bună dreptate. Mai făcuse şi alte tentative, rămase fără rezultat. În ultima vreme adoptase o atitudine de

indiferenţă. Pe măsură ce se apropia data procesului lui Wayne Bardo, toţi cei din secţie înţeleseră că lui Burke nu-i mai era gândul la muncă. Nu se mai putea concentra asupra noilor cazuri pentru că era obsedat de moartea lui Kevin. Cu aproape un an înainte de tragedie, începuseră să se ocupe de acea operaţie, punând-o la punct pas cu pas, arestând agenţii unul după altul. Dar „barosanii” le scăpau, peştele cel mare nu se lăsa prins şi continua probabil să-şi bată joc de eforturile disperate ale autorităţilor, atât locale, cât şi federale. Parcă pentru a-i descuraja şi mai mult, delincvenţii le zădărniceau toate acţiunile. De fiecare dată când se organiza un raid, prindeau de veste. Indiferent cât de severă se dovedea securitatea sau cât de mare era secretul acţiunii, infractorii o ştergeau întotdeauna la timp. Laboratoarele de droguri rămâneau pustii în timp ce chimicalele continuau să fiarbă pe mese. Inventare impresionante erau părăsite cu câteva clipe înainte de sosirea echipajului de poliţie. Indivizii îşi puteau permite sacrificii-le treceau la capitolul pierderi, ca în orice afacere. În ziua următoare se mutau în alt loc şi îşi reluau activitatea. De fiecare

dată ticăloşii se risipeau mai repede decât gândacii când aprinzi lumina. Poliţiştii făceau o figură lamentabilă în ochii oamenilor. După asemenea raiduri eşuate, unitatea era silită să ia de la capăt munca istovitoare de prindere a furnizorilor.

Burke lucrase la Narcotice ani de zile, astfel încât ştia cum merg treburile. Nu o dată, acţiunile lor eşuaseră lamentabil. Pentru alcătuirea unui dosar era nevoie de câteva luni de zile. Agenţii secreţi trebuiau să cultive anumite relaţii, ceea ce presupunea timp şi răbdare. Mai ştia că, adesea, şansele de insucces sunt covârşitoare şi, chiar dacă repurtau vreo victorie, răsplata era simbolică. Dar între a şti toate acestea şi a le accepta exista o distanţă ca de la cer la pământ.

Răbdarea nu reprezenta una din virtuţile lui Burke. Sincer vorbind, nici n-o considera o virtute. După părerea lui, timpul era echivalent cu eşecul. Căci fiecare zi în plus consacrată alcătuirii dosarului, adunării dovezilor pentru procuratură se solda cu noi victime în rândul copiilor care se lăsau tentaţi de distribuitorul din cartier rămas neprins. Un tânăr aflat sub influenţa unui drog nou se năpustea cu BMW-ul său asupra

unui autobuz cu cetăţeni respectabili aflaţi în excursie. Icicolo apărea câte o prostituată drogată. Inima unui adolescent pocnea din cauza supradozei de stupefiante. Dar fiindcă singura alternativă era capitularea necondiţionată, şi el, şi ceilalţi poliţişti din secţie îşi vedeau înainte de treabă, alcătuindu-şi cu trudă dosarele. De fiecare dată când lucrau la ele îşi închipuiau că următoarea arestare le va depăşi în importanţă pe toate celelalte, de fiecare dată credeau că o să-l prindă pe ticălosul cu mâinile pătate de sânge şi o să-l anihileze o dată pentru totdeauna, dar de fiecare dată ceva nu mergea cum trebuie. În secţia de Narcotice din New Orleans se strecurase un trădător. Altfel nu se explica faptul că infractorii erau întotdeauna cu un pas înaintea lui. De prea multe ori puseseră lucrul acesta pe scama unei coincidenţe sau a ghinionului lor şi a norocului celorlalţi. De bună seama, îşi infiltraseră un spion în secţie.

Să-l ferească Dumnezeu pe ticălos atunci când Basile o să afle cine este, pentru că trădarea lui îi răpise bărbatul lui Nanci Stuart şi îi lăsase pe cei doi băieţi orfani de tată. Burke îl rugase pe Kev să nu

înceapă atacul înainte să sosească şi duba cu ceilalţi membri ai echipei, care aveau măşti de gaz şi arme automate. Ei doi veniseră cu câteva minute înaintea celorlalţi, iar mandatul de arestare se afla în buzunarul lui Basile. Dar Kev, înfuriat la gândul că raidul ar fi purut să eşueze din nou, îşi pierduse răbdarea. Se năpustise în clădire prin uşa deschisă din faţă. Burke auzise un schimb de focuri, văzuse rănile, simţise mirosul de praf de puşcă. Urmaseră ţipetele. La naiba, cineva fusese cu siguranţă doborât. Înnebunit, Burke îl strigase pe Kev. Tăcere. Pe măsură ce trecea timpul şi Kev nu dădea niciun semn de viaţă, devenea tot mai neliniştit". Iisuse, Iisuse, nu, nu!" se ruga în gând". Kev, răspunde-mi, ticălos nenorocit!" Atunci un bărbat ieşi pe poarta neluminată a depozitului. Era întuneric. Burke nu înţelegea de ce merge atât de greoi, dar avea pistolul ridicat şi îndreptat spre el. Îi strigase să lase arma, dar omul continuase să se apropie de el. Burke îl somase din nou să lase arma jos şi să-şi pună mâinile deasupra capului. Omul trăsese de două ori, Burke numai o dată. Dar o singură dată fusese de-ajuns. Kev era mort înainte ca

Bardo să-i lase trupul să cadă. În timp ce fugea spre prietenul pe care îl omorâse din greşeală

Burke îl auzi pe Bardo râzând. Râsul lui se spărgea de pereţii metalici ai depozitului Pe faţa infractorului recidivist se vedeau urme de carne, sânge şi creier de la Kev, dar costumul lui elegant Armani, nu era nici măcar pătat. Plecase de acolo curat, şi la propriu şi la figurat.

Arma cu care trăsese nu fusese găsită. În cele câteva clipe ce urmaseră, Bardo se descotorose de ea, apoi respinsese afirmaţia lui Basile că ar fi tras cu un pistol. Burke nici nu ştiuse că e vorba de Bardo până când nu l-a arestat echipajul de poliţie ce l-a surprins chiar în momentul în care încerca să fugă pe o alee din spatele depozitului. Şi nici nu explicase curţii ce afaceri făcea Bardo în laboratorul de droguri împreună cu Toot Jenkins. Pinkie Duvall spusese că prezenţa lui Bardo la laborator era irelevantă şi că nu putea servi decât pentru compromiterea clientului său în faţa juraţilor”. La naiba”, îşi aminti Burke că se gândise. Se presupunea deci că Bardo s-ar putea „compromite” în faţa juraţilor.

În această privinţă, judecătorul se

situase de partea acuzatului. Nici nu e de mirare, căci Duvall avea un cuvânt greu de spus în alegerea judecătorilor. De regulă câştigau candidaţii bogaţi care dădeau dovadă de mai puţină vigilenţă faţă de avocaţii ce le sprijiniseră ascensiunea. Duvall îi avea la degetul mic pe cei mai mulţi dintre ei. Şi aceasta nu era singura carte murdară pe care o juca Pinkie. Wayne Bardo se aflase în acel depozit în noaptea respectivă pentru că făcea o afacere cu droguri pentru şeful său, Pinkie Duvall. Deşi acest lucru nu putuse fi niciodată dovedit, în secţie se ştia că Duvall era „barosanul” după care umblau de ani de zile. Avea o mulţime de legături şi toate drumurile duceau spre el, dar se opreau cu puţin timp înainte să se stabilească relaţia directă. Nu exista nicio dovadă serioasă împotriva lui, însă Burke ştia că ticălosul era un mare jucător. Un jucător de talie internaţională. Şi acum iată-l aici, în casa asta aşa de mare şi împopoţonată, sărbătorind moartea lui Kevin printr-o petrecere răsunătoare. O mişcare la una din uşile din spate îi întrerupse şirul gândurilor amare. Se retrase imediat mai adânc între tufe ca să nu fie văzut de femeia care se îndrepta spre

un chioşc. Era singură. Câteva clipe rămase rezemată de unul din stâlpii de susţinere, Apoi făcu înconjurul chioşcului, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul balustradei acoperite cu iederă. Când reveni în locul de plecare, se rezemă din nou de stâlp, de astă dată cu spatele spre el. Burke îi văzu atunci chipul pentru prima oară şi, deşi nu rosti niciun cuvânt cu voce tare, în sinea sa îi omagie frumuseţea. Părul ei negru părea luminos în lumina rece, albăstrie, iar razele lunii făceau pielea să pară palidă şi translucidă. Rochia scurtă de cocteil îi scotea în evidenţă picioarele, iar pieptul îi tresaltă provocator sub linia elegantă a gâtului. Burke o clasifică imediat drept una din târfele de mare lux care lucrează în barurile hotelurilor unde oaspeţii străini erau dispuşi să cheltuiască mari sume de bani pentru o oră sau două de plăcere cu ceea ce le fusese prezentat drept o autentică creolă focoasă. Burke zâmbi trist. Ar fi pariat pe oricât că asta preţuia mai mult decât majoritatea celorlalte. Avea un aer al ei care îţi spunea „Sunt foarte scumpă şi merit banii până la ultimul peni”. Era exact genul de femeie care putea satisface clienţi de teapa lui Duvall. Părea

firesc ca un bărbat ca el, cu un uriaş cont în bancă, să se înconjure de femei splendide. Poate că asta a fost angajată numai pentru seara asta, ca parte componentă a decoraţiei interioare. Sau poate că era fie prietena unuia din oaspeţi, fie o animatoare permanentă care îi distra pe Duvall şi pe prietenii lui în schimbul unor rochii unicat şi al unor droguri de calitate. Încă de la întemeierea oraşului, întreţinerea unei amante era un lucru obişnuit în New Orleăns. Negustoria cu carne vie fusese întotdeauna una din principalele surse de venit ale oraşului. Fiecare taximetrist din oraş cunoştea adresa lui Ruby Bouchereaux. Fetele ei reprezentau o marfă de cea mai bună calitate. În ce-o priveşte pe Ruby, ajunsese una din cele mai bogate femei din stat Dar mai erau şi fetele de stradă, care lucrau prin colţurile întunecoase ale oraşului. În schimbul unei doze de drog îşi satisfăceau clientul într-o alee mai dosnică. Indiferent de preţ o prostituată voinică avea întotdeauna de lucru până peste cap. Dar în timp ce prin minte îi treceau asemenea gânduri Burke îşi dădu seama că femeia asta nu părea să facă parte din această categorie. Întrucât drogurile şi prostituţia

se împleteau adesea, învăţase foarte mult urmărindu-le pe fetele acelea. Fra suficient să se uite mai bine la una, ca să spună cu precizie dacă se va lăsa doborâtă de viaţa pe care o ducea sau poseda instinctul de supravieţuire al ucigaşului. N-ar fi pariat că femeia din faţa lui se număra printre potenţialele supravieţuitoare. E drept că avea clasă, dar nu părea nici rapace, nici calculată. Mai degrabă tristă. Fără să ştie că este privită, îşi rezemă capul de ornamentul de fier forjat şi închise ochii. Îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul corpului, până se întâlniră la mijloc, sub abdomen. Lui Burke i se uscă gura. Simţi un nod în stomac. Băieţii de la Moravuri îşi pasau unii altora tot soiul de reviste porno, fotografii şi filme video care fuseseră confiscate ca dovezi. Burke nu obişnuia să privească aceste materiale, dar era un bărbat ca oricare altul şi ce bărbat ar fi putut să-şi dezlipească ochii de la această scenă, fără să manifeste dorinţa de a afla ce avea să se întâmple în continuare. Aşteptările nu-i fură confirmate. Femeia nu-şi dădu rochia la o parte. Nu-şi mângâie zona erogenă. Nici nu mormăia, nu gâfâia şi nu respira mai sacadat printre buzele întredeschise. Şi cu toate acestea, poziţia ei

era incitantă. Provocatoare chiar. Se pare că nu numai el gândea aşa. Burke fusese aşa de fascinat de prezenţa ei, încât îl văzu pe bărbatul care se apropia numai cu câteva secunde înainte ca femeia să-şi dea ea însăşi seama că este Wayne Bardo.

CAPITOLUL 4

„Bardo”, îşi spuse Basile, şi mustaţa i se răsuci dispreţuitoare în jos. O confundase cu o puicuţă de înaltă clasă, dar ea, de fapt, îl aştepta pe Bardo, regele lumii interlope, criminalul de carieră, care ieşea întotdeauna basma curată cu ajutorul lui Pinkie Duvall. Ştia oare femeia asta că Bardo ucisese o prostituată când avea numai şaisprezece ani? Se jucau de-a „leagă-mă şi chinuieşte-mă”, iar băiatul confundase gâtul cu încheietura mâinii şi o strangulase cu propriul ei ciorap. Fusese judecat ca minor pentru omor involuntar şi executase numai un an din sentinţă, după care beneficiase de amnistie, fiind eliberat condiţionat. Dacă acesta era genul de ticăloşi după care se dădea în vânt târfa asta, nu merita nimic mai mult decât ceea ce avea. Bardo se repezise asupra ei şi femeia începu să ţipe. Împotrivindu-se, întorcând capul dezgustat, Burke trecu prin

gardul viu şi se întoarse la Toyota sa, parcată printre maşinile elegante ale oaspeţilor lui Duvall.

— Respiri aerul nopţii? Remy tresări când deschise ochii şi îl văzu pe Wayne Bardo proţăpit în mijlocul intrării. Venise pe furiş, dornic s-o ia prin surprindere. La adăpostul întunericului, trăsăturile lui întunecate abia dacă se distingeau, ca o imagine de coşmar. Îşi lăsă imediat mâinile în jos, dar îşi dădu seama că o văzuse

Când şi le apăsase pe trup după rânjetul cu care îi urmări mişcarea. Omul se postase în dreptul ieşirii, astfel că Remy nu avea încotro să fugă.

Fără să se ostenească să-şi mascheze neplăcerea de a-l vedea îl întrebă:

— Ce faci aici?

— Ţi-am remarcat lipsa de la petrecere şi am venit să te caut zise el, făcând un pas înainte. Cu preţul unui uriaş efort de voinţă pentru a nu da înapoi în faţa lui, Remy rămase pe loc. Când ajunse la numai câţiva centimetri de ea. Îi aruncă o privire insultătoare, apoi se uită fix la sânii ei. Coborî vocea, vrând să-i împrumute o nuanţă confidenţială, şi spuse: Şi iată că, în sfârşit, te-am găsit.

Bardo era un bărbat chipeş, cu o figură ce amintea de aceea a idolilor de pe vremea filmului mut. Părul negru, pieptănat pe spate, îi dezvelea fruntea largă şi nasul ca de vultur. Avea pielea netedă, măslinie. Era suplu şi îmbrăcat întotdeauna impecabil. Însă din ziua în care îl cunoscuse, Remy nu avusese încredere în el din cauza stilului alunecos şi a atitudinii sale afectate. Pinkie şi Bardo fuseseră asociaţi încă înainte ca soţul ei să-l reprezinte la tribunal, aşa că Bardo se număra printre oaspeţii obişnuiţi ai casei lor. Remy îl trata cu o politeţe rece, evitând să stabilească o legătură mai strânsă. Privirile lui înceţoşate o înfricoşau. În rarele ocazii când se aflau faţă în faţă, de regulă ca urmare a manevrelor lui subtile şi viclene, nu rata niciodată ocazia să-i spună ceva insinuant. Se purta întotdeauna ca şi când ei doi ar fi avut un secret numai al lor.

— O să mă caute Pinkie. Remy încercă să se strecoare pe lângă el, dar, în loc să se dea la o parte, Bardo îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase spre sine.

— Ce-ai zice dacă m-aş ocupa de tine chiar acum? Nu îndrăznise niciodată să o atingă până atunci şi, o clipă, se simţi paralizată de repulsie şi de teamă. Auzise

suficiente lăudăroşenii din partea lui ca să ştie că se dădea în vânt după toate formele de violenţă, ceea ce fără îndoială că se extindea şi în sfera relaţiilor lui cu femeile. Nu mai puţin important era însă faptul că se temea de reacţia lui Pinkie în clipa în care ar fi aflat că un alt bărbat pusese mâna pe ea.

Îndrăzneala lui Bardo din seara aceasta se datora, probabil, iluziei de invincibilitate pe care i-o provocase achitarea de la proces şi aleoolului ce se simţea în respiraţia lui. Ştiind că n-ar face decât să-l provoace dacă-i va da de înţeles că îi este frică, îi ceru pe un ton categoric să-şi ia mâinile. Cu faţa lăţită într-un rânjet scârbos, Bardo îşi apăsă şi mai tare palmele pe şoldurile ei.:

— În caz contrar, ce se va întâmpla, doamnă Duvall? Rostind cuvintele printre dinţii încleştaţi, Remy îl avertiză.

— Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine…

— Aţi făcut dragoste, nu-i aşa? Incapabilă să mai suporte încă o secundă atingerea lui, îi dădu mâna la o parte.

— Lasă-mă în pace.

De astă dată, când încercă să treacă pe lângă el, Bardo o apucă brutal de umeri şi o lipi cu spatele de stâlp.

— De asta ai întârziat la petrecere, nu-i aşa? Pinkie te-a stors de puteri. Dacă ai fi a mea, la fel aş face şi eu. Zi şi noapte. Tot timpul aş sta călare pe tine. Sau tu pe mine. Începu să-şi frece pelvisul de ea.

— Crezi că Pinkie e bun la pat? Numai când o să mă ai pe mine o să afli ce înseamnă bărbat bun, doamnă Duvall. Scoase limba şi o mişcă obscen în gura deschisă, apoi şi-o plimbă pe gâtul ei. Este numai o chestiune de timp, ştii prea bine. Mai devreme sau mai târziu, o să fii a mea. Remy îşi învinse greaţa şi îl respinse cu un gest hotărât. Nu ar fi reuşit să-l împingă, căci nu-l putea depăşi ca forţă fizică, însă el se lăsă dat la o parte. În timp ce îi făcea loc să treacă, râdea de eforturile ei de a scăpa de el.

— Dacă te mai apropii de mine…

— Ce-o să faci? Ei bine, vorbeşte, doamnă Duvall. Ce ai de gând’s faci? îşi puse mâna pe stâlp deasupra capului ei profundă:

şi se aplecă spre ea. Vorbi apoi cu o voce

— Ce o să faci? O să mă pârăşti lui Pinkie? Clătină din cap. Nu cred. Dacă îi spui soţului tău că m-am dat la tine, s-ar putea să te învinovăţească pe tine, nu pe

mine. Ştii, mă bucur de încrederea lui. Şi tu ai un fel aparte de a-ţi pune în valoare marfa. Întinse mâna spre sânii ei dar Remy îl lovi peste mână.

— N-o să-l plictisesc pe Pinkie cu asta. Am să mă descurc singură cu tine.

— Să te descurci cu mine? repetă el pe un ton batjocoritor. Îmi place cum sună chestia asta. Cu o voce calmă şi cu ochii aruncând sclipiri la fel de reci ca nestematele din jurul gâtului, Remy spuse:

— Domnule Bardo, ai impresia că eşti singurul ucigaş de profesie de pe statul de plată al soţului meu? Pentru o clipă, rânjetul lui arogant dispăru şi ochii negri îşi pierdură ceva din strălucire. Profitând de uşoara lui nesiguranţă, Remy îl împinse la o parte şi reuşi de astă dată să scape de el. Porni repede înapoi pe poteca care ducea spre casă, sperând că Wayne Bardo nu vedea cât de tare îi tremurau genunchii. Pentru că deşi arborase o perfectă siguranţă de sine într-o situaţie critică nu ştia de partea cui va fi Pinkie, a ei sau a lui Bardo.

Barbara dormea deja când Burke ajunse acasă. Se dezbrăcă pe întuneric, nevrând s-o trezească. Dar când se strecură în pat alături de ea, Barbara se întoarse cu faţa

spre el.

— Unde ai fost?

— Îmi pare rău că te-am trezit

— Unde ai fost? repetă ea întrebarea.

— La serviciu.

— Mi-ai spus că Doug ţi-a dat liber restul săptămânii.

— Aşa a şi făcut. Ar fi vrut ca Barbara să nu insiste, dar intuia dorinţa ei de a primi explicaţii suplimentare. A trebuit să finalizez cazul, aşa se obişnuieşte.

Barbara scoase un mormăit dezaprobator.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Burke, Kevin Stuart e mort de luni de zile. S-a dat şi verdictul în procesul lui Bardo.

— Ştiu.

— Atunci depăşeşte momentul!

— Nu este aşa de uşor.

— Nu e uşor, dar tu complici şi mai mult lucrurile. Îi veniră în minte o duzină de posibile replici, dar le păstră pentru el. Discutase împreună cu Barbara de nenumărate ori această problemă. Nu avea chef să reia controversele şi în seara asta. Discuţiile lor îi dădeau întotdeauna senzaţia că este stors de vlagă şi de argumente. În ziua aceea nu mai putea suporta altă

înfrângere.

Abordând un ton mai conciliant, Barbara vorbi din nou.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Kev a fost cumplit. Dar întâmplarca face ca poliţiştii să fie uneori ucişi. Riscurile meseriei.

— Dar numai rareori acest risc e reprezentat tocmai de partenerul poliţistului.

— N-a fost vina ta.

— Probabil că aşa a gândit şi juriul. În orice caz, nu l-au găsit vinovat pe Bardo. Strângând automat degetele de la mâna dreaptă, Burke îşi aminti din nou de casa splendid luminată. În seara asta, el şi Duvall au dat o mare petrecere pentru a sărbători uciderea unui poliţist. Aruncă pătura cu picioarele şi se aşează pe pat cu capul rezemat în mâini. În spatele lui, Barbara şedea şi ea pe marginea patului.

— De unde ştii?

— Am fost acolo şi m-am uitat. Deşi era cu spatele spre ea, Burke îşi imaginã consternarea

— Nu eşti zdravăn? Vrei să te vezi concediat? Dacă Doug Patout o să fie nevoit să te demită, crezi că asta va îndrepta lucrurile? Ai să fii fericit când o să-ţi pierzi

slujba?

— Tu o să fii fericită.

— Nu înţeleg. Burke îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

— Ca şi când nu te-ai fi ţinut atâta timp de capul meu să plec din secţie.

— Nu vreau să fii demis. Burke râse scurt, caustic.

— Nu e de mirare că nici n-ai trecut pe la tribunal în timpul procesului.

Nu voiai să fii implicată în defăimarea poliţiei din New Orleans, pe care, printr-o ironie a sorţii, ai ponegrit-o ani de zile. De când se căsătoriseră, abordaseră de nenumărate ori problema serviciului lui. Barbara ar fi vrut ca Burke să renunţe la poliţie în favoarea unei meserii mai puţin stresante şi mai rentabile. Discuţiile începeau totdeauna cu mici înţepături, care, de regulă, degenerau în ţipete, lăsând în urma lor insatisfacţie şi resentimente de ambele părţi. Barbara recurgea întotdeauna la argumentul că ar trebui să ţină seama de sentimentele ci, în cazul în care o iubeşte. Burke susţinea că, dacă ea s-ar sinchisi de el, nu i-ar trece prin minte să-i interzică să facă ceea ce îi place. Ce s-ar întâmpla dacă ar insista ca ea să renunţe la şcoală? Ar fi

corect? Era o luptă necontenită, pe care niciunul n-avea şansa s-o câştige. În seara asta, Burke se simţea prea obosit ca să se mai angajeze într-o discuţie atât de inutilă. Se întinse din nou în pat, rămânând cu ochii pironiţi în tavan.

După o tăcere prelungită, Barbara spuse timid:

— Iartă-mă, n-am vrut să spun toate astea. Vocea ei exprima într-adevăr remuşcarea, dar Burke rămase impasibil Nici nu-şi mai amintea de când nu se mai apropiaseră unul de celălalt. În niciun caz nu de la moartea lui Kev. Poate chiar de mai înainte. Nu, cu siguranţă, cu mult înainte. Întoarse capul spre ea şi spuse blând:

— Nu-i nimic. Barbara, nu contează. Deşi anii de frustrare săpaseră riduri pe chipul ei, continua să fie o femeie foarte atrăgătoare. Preda educaţia fizică la un liceu, ceea ce făcea ca silueta ei să se menţină la fel de suplă. Toţi colegii lui socoteau că este într-adevăr al naibii de norocos să aibă în pat o femeie ca Barbara în fiecare noapte. Covârşit de tristeţe, Bruke îşi zise că nu-şi putea aminti când se întâmplase să facă şi altceva în pat decât să doarmă. În lunile premergătoare procesului,

stările sale de nelinişte şi volumul mare de muncă îl secătuiseră de puteri, astfel că nici nu se mai gândea la sex. Influenţat de starea lui sufletească, nici Barbara nu luase vreo iniţiativă. Dar acum cazul Bardo se încheiase. Problema era de domeniul trecutului. Kev murise, nu însă şi Burke. Era timpul să înceapă să trăiască din nou. Sexul ar putea să-l revigoreze, să-i trezească pofta de viaţă. Blândeţea unei femei are virtuţi tămăduitoare. Trupul ei poate oferi nu numai plăcerea fizică, dar şi confort psihic. Brusc, Burke simţi cum tânjeşte după această pace. Căuta cu disperare câteva minute de uitare totală. Dorea să simtă şi altceva în afară de vinovăţie sufocantă şi regrete amare. Puse mâna pe spinarea Barbarei şi o trase uşor spre el ca s-o sărute. Femeia nu se opuse făţiş, dar era încordată. Într-un fel, era explicabilă lipsa ei de entuziasm. Trecuse multă vreme de când nu mai făcuseră dragoste, aşa că-şi propuse s-o ia încetişor, fără s-o bruscheze.

Amândoi aveau nevoie de o încălzire lentă şi blândă, de o perioadă de readaptare. O sărută mai apăsat, sperând să-i trezească dorinţa. Îi mângâie sânii prin cămaşa de noapte; dar sfârcurile nu se

întăriră. Îşi strecură genunchiul între coapsele ei, dar ea nu le despărţi. Printre sărutări îi şoptea numele. După alte câteva momente penibile, Barbara se desprinse din braţele lui.

— Mâine dimineaţa trebuie să fiu devreme la şcoală. Începem un campionat de volei în primul trimestru. Burke îi dădu drumul.

— Da, foarte bine.

— Îmi pare rău, Burke, eu…

— E răcoare. Nu te mai scuza.

— Zău că trebuie să mă scol devreme, dar…

— Barbara, nu-i nicio problemă, spuse el, mai tăios decât intenţionase. Îmi pare rău că te-am trezit. Hai, dormi.

— Eşti sigur că nu…

— Am să supravieţuiesc, te rog să mă crezi. Nimeni nu moare dacă nu face dragoste.

— Să nu dai vina pe mine, Burke! izbucni ea. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Ai lăsat durerea asta să te mistuie prea mult timp. Nu e firesc. Ce altceva te mai roade? Burke nu scoase un cuvânt. Nu putea să răspundă.

— Foarte bine, spuse ea. Atunci noapte bună.

— Noapte bună. Burke închise ochii, dar ştia că n-o să poată dormi, şi aşa se şi întâmplă. Atitudinea Barbarei îl înfuriase, dar nu chiar atât cât ar fi trebuit, şi tocmai lucrul acesta îl supăra cel mai mult. Când fu sigur că Barbara doarme, se sculă, se duse la bucătărie şi îşi făcu un sandviş. Apoi se aşeză jos, la masă, cu capul între mâini, şi privi cu ochi goi la sandvişul pe care îl lăsă neatins.

CAPITOLUL 5

— Dublu sau zero? O să se oprească în faţa noastră şi o să ne ofere un prim-plan şi o privire. Punem pariu?

— Nu. Burke îşi frecă tâmplele unde i se cuibărise o durere de cap care îl chinuia de-o oră precum toba unei orchestre de jazz, imună la cele două tablete de algocalmin. Poate că n-ar fi trebuit să refuze oferta lui Patout de a-şi lua-o săptămână de concediu, dar prefera să lucreze decât să trândăvească de unul singur acasă, unde ar fi avut prea mult timp să se gândească.

— Nu mai am chef de joc, Mac. Vrei să facem o pauză? Mac McCuen arboră zâmbetul său cuceritor.

— Îţi ofer şansa să recâştigi o parte din banii pe care i-ai pierdut.

— Nu, mulţumesc. McCuen era gata să parieze pe orice, de la campionatele mondiale la gândacul care va câştiga cursa până la cutia cu gogoşi. Dezamăgit de lipsa de interes a lui Burke, McCuen îşi îndreptă atenţia către dansatoarea fără sutien, care, culmea, se oprise chiar în faţa lui. Săltându-şi sânii, îi făcu cu ochiul poliţistului de la Narcotice, care era tânăr, chipeş şi se îmbrăca cu mare grijă chiar şi atunci când făcea pe provincialul venit la oraş ca să guste din plăcerile vieţii oferite de localul de pe strada Bourbon. În contrast cu el, Burke arăta obosit şi prost dispus, adică exact aşa cum se simţea. Stătuse treaz aproape toată noaptea precedentă, trecând de la starea de autocompătimire la cea de furie împotriva Barbarei care îl respinsese. Îşi murmuraseră câte un „bună dimineaţa glacial, apoi la revedere”, iar restul zilei nu-şi mai descreţise fruntea. Burke se uita posomorât la Mac, care urmărea cu privirea piruetele dansatoarei. Care era oare numele mic al lui Mac? se întrebă el. Nu auzise să i se spună altfel decât Mac. McCuen făcuse nenumărate demersuri ca să fie transferat la Narcotice şi Moravuri şi în urmă cu un an cererea îi fusese satisfăcută. După părerea

lui Burke, omul era prea petrecăreţ şi prea expansiv pentru a fi un bun poliţist.

— Pariez pe cinci dolari că are sânii umflaţi cu silicon, spuse McCuen când dansatoarea se îndepărtă. Ce zici?

— Spun că ar trebui să fiu un prost să pun banii în joc pentru aşa ceva. Cum îţi propui să afli? O s-o întrebi? McCuen nu se lăsă provocat. Cu obişnuitul său zâmbet larg, ridică paharul cu apă minerală şi sorbi din el.

— Încerc să te bine dispun, Basile. Să-ţi smulg măcar un zâmbet. Şi apoi, dacă m-aş apropia de o puicuţă ca asta, nevastă-mea m-ar omorî. E foc de geloasă. Nu i-am dat niciodată ocazia. Mă uit, asta-i drept, dar n-am înşelat-o niciodată şi suntem de trei ani împreună. Recordul de fidelitate maritală păru să-l surprindă chiar şi pe el. Ai căleat vreodată alături, Basile?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Iisuse, e de-a dreptul impresionant. Cu atâtea femei pe care le cunoşti! Şi sunteţi căsătoriţi de mult, aşa e? De cât timp?

— Destul de demult.

— Sunteţi fericiţi?

— Dar ce, eşti consilier în materie de viaţă conjugală?

— Nu te înfuria, spuse Mac, puţin ofensat. Te-am întrebat doar.

— Ei bine, nu mai întreba.

Suntem aici ca să muncim, nu ca să ne zgâim la dansatoare şi să discutăm despre vieţile noastre particulare. Ajung să fie ucişi cei care nu se mai gândesc la meserie şi…

— Omul nostru tocmai a intrat pe uşă, spuse Mac întrerupându-l. Se uita în continuare la Burke şi îi zâmbea. Poate că era un poliţist mai bun decât lăsa impresia.

— Vine încoace. Urât ca dracu', jachetă sport galbenă. Burke nu se întoarse, dar simţi cum i se revărsa adrenalina în sânge, aşa cum i se întâmpla înaintea fiecărei arestări. Un agent secret cumpărase luni în şir marfa de la individ. Se numea Roland Sachel. Era un infractor de duzină, dar avea marfa de calitate şi se pare că dispunea de rezerve inepuizabile. Se presupunea că făcea comerţ cu stupefiante mai mult din amuzament decât din nevoia de bani. Era proprietarul legal al unei fabrici de genţi, care se vindeau în magazinele de solduri.

Domeniul lui Sachel nu-l reprezentau

străzile, ci cluburile. Căuta compania celebrităţilor şi a fanilor acestora, îi plăcea să trăiască bine şi se mişca într-un cerc de cunoştinţe care îşi puteau permite acest lucru. Cei de la Narcotice erau convinşi că, dacă reuşesc să pună mâna pe Sachel, sub o acuzaţie sau alta, acesta îl va da de gol pe Duvall. Agentul secret care lucra la acest caz le furnizase informaţiile în timpul unei şedinţe secrete în cursul dimineţii.

— Sachel este ambiţios şi lacom. Bombăne tot timpul împotriva „şefului” şi, fiindcă el e în fruntea fabricii, presupun că se referă la şeful afacerii lui cu droguri. Cred că Sachel o să-l denunţe dacă-i propunem un târg.

— Ţi-a dat vreun nume? îl întrebă Burke.

— Niciodată. Spune numai „şefu’”.

— Dar pun pariu că e Duvall, spuse Mac.

— Eşti sigur că Sachel o să accepte un târg? întrebă Patout.

— Are un băiat care joacă fotbal, le explicase agentul secret. Sachel e foarte mândru de el. Anul viitor merge la universitate şi bineînţeles că nu va putea juca fotbal dacă taică-său face pârnaie, chiar şi pentru o acuzaţie minoră. În general, lui Burke îi repugna ideea de a

cădea la învoială cu oamenii care încăleau legea.

Sachel avea să se răzbune. După ce va ieşi din închisoare, va intra din nou în afaceri. Dar Burke îl voia pe Duvall. Era gata să-l sacrifice pe un ticălos de teapa lui Sachel în schimbul lui Duvall. În încheierea întrevederii eu cel de la Narcotice, băiatul le spusese că Sachel treeventa acest club, întrucât dansatoarele erau splendide şi întâlnea întotdeauna lume bună. În plus, constituia proprietatea uneia dintre corporaţiile lui Pinkie Duvalleu coada ochiului, Burke îl văzu pe Sachel cum se oprise să-şi aprindă o ţigară, în timp ce o privea pe dansatoarea care îşi freca pubisul de unul din stâlpii de alamă. Părea absolut fascinat de mişcarea ei. În clipa în care dansatoarea simula un orgasm, aplaudă frenetic, apoi îşi continuă drumul şerpuind prin încăperea înecată în fum, dând mâna cu mai mulţi oameni şi salutându-se cu lumea, de parcă ar fi fost în căutarea cuiva, pe care îl găsi, în cele din urmă, la o masă din colţ. Primul lui client din seara aceea era un tânăr bine îmbrăcat, atât de slab încât părea că suferă de anorexie.

Mişcările lui dezordonate şi privirile

rătăcite dovedeau că tânjea de multă vreme după o doză de cocaină. Sachel făcu semn unei chelneriţe şi comandă băutură.

— La naiba, exclamă McCuen ridicându-se în picioare. E grozavă, nu-i aşa? Când văd o păsărică bărbierită simt că înnebunesc. Trebuie să mă duc la toaletă.

Plecă de la masa unde şezuse împreună cu Burke şi se îndreptă spre toaleta aflată în fundul încăperii. Burke se ridică şi el, făcându-se că examinează nota de plată pe care i-o înmânase chelneriţa. Când ajunse la uşa care dădea spre toaletă, McCuen scăpă pe jos o cutie de chibrituri şi se aplecă s-o ridice.

Burke îl văzu pe tânăr cum îi întinde lui Sachel ceva ce părea să fie o bancnotă împăturită. Cu îndemânarea unui jucător de cărţi, Sachel puse palma peste bani, în timp ce îşi vâra cealaltă mână în buzunarul jachetei galbene. Burke sări peste câteva mese şi ajunse în cealaltă parte a încăperii înainte de următorul acord al orchestrei. Cu pistolul îndreptat în jos, îl somă pe Sachel să nu se mişte. McCuen era deja acolo, cu pistolul înfipt după urechea dreaptă a tânărului.

În clipa următoare, ceilalţi poliţişti din

secţie care făceau pe beţivanii prin club se năpustiră pe uşa ce dădea spre toaletă şi îi ajutară la arestare.

În timp ce i se citeau drepturile, tânărul bolnav de anorexie tremura şi plângea, îngăimând nefericit că nu poate să meargă la închisoare, fiindcă o să moară acolo. Sachel înjura de mama focului în timp ce era dezarmat de micul pistol şi i se puneau cătuşele, întrebă furios ce naiba îşi închipuiau că fac acolo. Se vede că nu ştiu cu cine au de-a face. Apoi ceru să vorbească cu avocatul lui, Pinkie Duvall.

— Zece contra unu că băiatul o să ne-o ia înainte, spuse McCuen în timp ce părăsea clubul împreună cu Burke.

— E un pariu rezonabil, Mac.

— Locotenente Basile, mă bucur să te revăd aşa de curând.

— E şi normal, de vreme ce ai prieteni printre infractori, se stropşi Burke.

Aşa cum ghicise Mac, avocatul era deja în secţie când ajunseră ei doi. Probabil că vreun funcţionar fidel al clubului îl avertizase de îndată că Sachel fusese prins în flagrant delict în timp ce făcea tranzacţie de droguri.

— Tot mai eşti supărat pentru

deznodământul procesului lui Wayne Bardo? Burke abia se putea stăpâni să nu repeadă un pumn în chipul frumos şi vesel al lui Duvall şi să-i remodeleze zâmbetul. Deşi era aproape miezul nopţii şi te-ai fi aşteptat să-i vezi chipul răvăşit din cauza somnului întrerupt, avocatul purta un costum elegant, cu vestă şi o cămaşă albă, apretată. Niciunul din firele sale de păr cărunt nu era deranjat de la locul său. Dornic să preîntâmpine eventualele necazuri, Doug Patout păşi între ei.

— Îl duc pe domnul Duvall să-şi vadă clientul. Burke, eşti aşteptat. Arătă cu capul către o cameră de interogatorii unde, prin peretele de sticlă, Burke îl văzu pe tânărul arestat trăgând cu sete dintr-o ţigară, de parcă ar fi fost ultima din viaţa lui.

— Cum îl cheamă? întrebă Burke.

— Raymond… Patout se uită pe dosar înainte să i-l întindă lui Burke. Hahn.

— Antecedente?

— Tulburarea liniştii publice. A fost eliberat pe cauţiuncân timp ce Burke se întorcea dând să iasă din cameră, Duvall spuse:

— De ce nu l-ai împuşcat în loc să-l arestezi, Basile? Ştiind că Duvall încerca să-

l provoace ca să facă un gest necugetat pe care să-l poată trece apoi în dosar, Burke îşi continuă mersul şi nu se opri decât atunci când ajunse în camera de interogare, în spatele uşii închise menite să înalţe o barieră între el şi avocat.

Îl urmări cu privirea pe Patout, care îl conducea pe Duvall spre încăperea unde îl aştepta Sachel. De bună seamă, Duvall îl va sfătui pe Sachel să nu spună nimic. Dar va veni un moment când Sachel va fi numai al lor. Dacă vor reuşi să-i smulgă mărturisirea, mâine seară Duvall se va trezi în spatele gratiilor.

McCuen îl secătuise de puteri pe Hahn. Înainte să-l ia şi el la întrebări, Burke îşi turnă o ceaşcă de cafea călduţă şi slabă, îşi trase un scaun şi se aşeză mai aproape de arestat.

— Vorbeşte-mi, Ray. Ridicându-şi mâinile prinse în cătuşe, agentul secret trase adânc din ţigară. Îşi roti ochii prin încăpere, uitându-se la toate feţele întunecate care îl priveau ţintă.

— N-a avut prea mult asupra lui, nu-i aşa? se adresă el unuia dintre poliţişti.

— Câteva grame. Acum îi percheziţionează maşina, dar probabil că n-

o să găsească nimic.

— N-am făcut nicio ispravă, continuă Hahn. Duvall o să-l scoată rapid de aici.

N-are o cantitate mare, aşa că nici sentinţa n-o să fie prea grea. Cred că nu e cazul să ne târguim. Puteţi să-mi scoateţi acum astea? Unul dintre poliţişti făcu un pas înainte şi îi scoase cătuşele.

— Mulţumesc. Raymond Hahn îşi masă încheieturile mâinilor.

— M-ai speriat de moarte când te-ai repezit peste mese, îi spuse el lui Basile.

Hahn nu părea să-şi fi revenit nici acum. Burke presupuse că este cocainoman, Altfel n-ar fi fost aşa de convingător în relaţia cu traficanţii.

— Încă din dimineaţa asta am stat de vorbă cu mai mulţi dintre foştii clienţi ai lui Sachel aflaţi în stare de arest, îi spuse Burke. Sunt dispuşi să depună mărturie împotriva lui în schimbul devansării termenului de eliberare condiţionată. Gramele astea, adăugate la întârzierile şi amânările procesului, ar putea să-l ţină pe Sachel mai multă vreme la arest. Oricum, suficient ca fiul lui să termine universitatea şi să nu participe la un meci decât în calitate de spectator.

— S-ar putea să meargă, spuse Hahn, rozându-şi un colţ de unghie. Este un încrezut de prima mână, dar nu e prost deloc. Şi deşi se plânge mereu de şeful lui, cred că se şi teme de el. Şi apoi, ar putea ieşi pe cauţiune dacă procesul se prelungeşte. Patout intră pe uşă.

— Surpriză, surpriză! Duvall l-a sfătuit pe clientul său să nu scoată un cuvânt. Sper să vii cu dovezi serioase, Ray. Burke interveni înainte ca agentul secret să poată răspunde:

— Ştii care e părerea mea? Se ridică încet în picioare, frecându-şi locul din frunte care încă mai zvâcnea. Cred că am fost nişte proşti că l-am arestat pe Sachel pentru o tranzacţie măruntă. Ar fi trebuit să aşteptăm până când am fi putut face un raid la fabrică şi la depozit.

— Nu încheie tranzacţii acolo, spuse Hahn. Am încercat să-mi procur marfa de la fabrică, dar n-a fost de acord. Nu vrea să amestece cele două afaceri.

— A învăţat lecţia asta de la Duvall.

— Şi apoi, am mers pe drumul acela şi ştim că nu duce nicăieri, îi aminti Patout lui Burke. Nu avem niciun motiv să percheziţionăm un loc unde pare să se

desfăşoare o afacere legală. Niciun judecător nu ne-ar da mandat de percheziţie pentru aşa ceva.

— Nu vreau să spun decât…

— Mai facem o arestare greşită şi n-o să-l mai prindem niciodată pe Duvall. Dacă, într-adevăr, este Duvall.

— El e, scrâşni Burke.

— Cu atât mai mult, trebuie să fim bine blindaţi.

— Ştiu, Doug, dar…

— Liltrell n-o să se ocupe de caz dacă nu avem dovezi solide.

— Oricum o să dea greş! strigă Burke. Am auzit predica astade nenumărate ori.

— Nu mai vreau alt eşec, atâta tot, i-o reteză Patout. Secţia noastră nu şi-o poate permite. Şi nici tu.

Strigătul lui Patout reverbera în tăcerea care se lăsase brusc. Toată lumea îşi întorsese privirile de la cei doi poliţişti care se certau.

— Haideţi, spuse încet Mac, liniştiţi-vă. Era un lucru îndeobşte cunoscut că Patout îl favoriza pe Burke faţă de ceilalţi poliţişti din secţie. Şi asta nu numai fiindcă era un poliţist bun, ci şi pentru că între cei doi se statornicise o relaţie de prietenie încă de pe

vremea când fuseseră colegi de clasă la Academia de poliţie. Patout preferase munca administrativă în locul celei de teren, dar gradul acestuia nu le afectase prietenia. Până nu demult. Împrejurările morţii lui Kevin Stuart aruncaseră o umbră asupra relaţiei dintre cei doi. Burke o simţea. Dar mai înţelegea şi motivul. Doug trebuia să răspundă în faţa superiorilor lui de comportamentul şi performanţele fiecăruia din poliţiştii aflaţi sub comanda lui. Era foarte greu să fii permanent între ciocan şi nicovală şi cu atât mai greu să aperi reputaţia unui poliţist care îţi e prieten.

Burke îşi dădea seama că Doug nu voia să-şi sacrifice cariera pentru o greşeală stupidă. Patout îşi asumase răspunderea pentru el atunci când credibilitatea lui fusese zdruncinată după incident. Pe tot parcursul procesului îl sprijinise fără rezerve atât în public, cât şi în particular. În ciuda furiei sale de moment, Burke înţelegea că Doug nu-l lăsa să-şi piardă cumpătul sau să comită vreun act necugetat, oferindu-le celor investiţi cu puterea de decizie ocazia de a-i lua insigna. Tot timpul cât ţipaseră unul la altul, se

priviseră fix în ochi.

Stăpânindu-şi nervii, Burke spuse:

— Lasă-mă să stau puţin de vorbă cu Sachel.

— În starea asta de spirit, nu cred că e bine, spuse Patout. Poate mâine.

— Până mâine n-o să mai fie aici.

— O să tărăgănăm lucrurile cu audierea pentru cauţiune. Burke oftă, se frecă la ceafă, apoi aruncă o privire posomorâtă spre ceilalţi poliţişti.

— Atunci mă duc acasă.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Hahn. Patout se uită la Burke.

— Vezi ce faci cu el. Face parte din spectacolul regizat de tine.

— Naiba să-l ia de spectacol, mormăi Burke, apoi se adresă lui Hahn: O să te închidem câteva ore.

— O, Dumnezeule mare, urăsc locul ăla împuţit!

— Îmi pare rău, Ray, dar nu te putem deconspira fiindcă în cazul ăsta chiar că am sări în aer.

Pinkie se ridică şi îşi închise servieta.

— Pleci? exclamă Sachel nevenindu-i să creadă. Nu poţi să pleci. Şi eu ce mă fac?

— O să-ţi petreci noaptea la închisoare.

— La închisoare? *La închisoare*? Când poţi să mă scoţi de aici?

— O să mă ocup de audierea pentru cauţiune mâine dimineaţă la prima oră. Din păcate, noaptea asta o să rămâi aici.

— Asta e nemaipomenit. Nemaipomenit!

— Puţin timp de reflecţie o să-ţi prindă bine, Sachel. S-ar putea să-ţi dai seama ce prostie ai făcut. Sachel se opri din mormăit şi se uită pieziş la Pinkie.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost un prost să vinzi marfa unui client la club. Pinkie îşi ţinuse nervii sub control cât timp poliţiştii fuseseră în încăpere, dar acum când îl lăsaseră singur cu clientul lui, se simţea liber să-şi reverse furia.

— Dar tipul ăsta nu e un străin, spuse Sachel încercând să se apere. E unul din clienţii obişnuiţi. I-am vândut mereu. Nu văd nimic rău…

— Gura! se răsti Pinkie. De când ai începuţi şi tu să te droghezi?

— Eu? N-am făcut asta niciodată.

— Dar prietena ta se droghează.

— Prietenă? Ce tot vorbeşti, Pinkie. Sunt însurat, cu copil. N-am nicio prietenă. Pinkie detesta să fie minţit. Îl deranja mai

ales atunci când minciuna era atât de izbitor de transparentă încât numai un prost n-ar fi putut s-o observe.

— Dansatoarea acrobată. Păr roşu creţ. Fund osos. Ţâţe mici, dar mameloanele cât farfuriile. Haide, Sachel, ştii la cine mă refer. Sachel înghiţi cu greu în sec. Sudoarea îi apăru pe frunte şi pielea lui căpătă o culoare foarte asemănătoare cu cea a jachetei

— Te vezi cu ea de trei luni, spuse Pinkie blând, aproape compătimitor. Se culea cu tine în schimbul drogului. I-1 dai pe gratis. Şi asta înseamnă furt din bunul meu, Sachel. Mai mult chiar, pentru că nu plăteşte, ia atât de mult, încât cea mai mare parte a timpului este prea ameţită ca să mai poată dansa. După cum ştii, e cea mai apreciată dansatoare de la club. Oamenii beau ore în şir aşteptând s-o vadă pe ea. Plătesc bine ea s-o vadă dansând, dar se duc devreme acasă dacă ea îşi anulează numărul. Pinkie se apropie suficient de mult de Sachel pentru ca acesta să-i poată simţi mirosul de mentă al apei de gură.

— Plăcerea ta mă costă o mulţime de bani, Sachel. Cercuri de sudoare se formaseră în jurul mânecilor de la jacheta

lui galbenă.

— Ştii doar că n-aş acţiona niciodată împotriva ta, Pinkie.

— Oare? Pinkie scutură din capul lui argintiu. Am auzit anumite zvonuri, Sachel. Nişte vorbe supărătoare despre tine şi ambiţiile tale. Sachel încercă să zâmbească, dar buzele îi rămaseră ţepene.

— Bârfe.

— O, aşa cred şi eu, mai ales după cele întâmplate.

— Ce… ce vrei să spui?

— De ce te-ar aresta pe tine un copoi inteligent ca Burke Basile numai pentru câteva grame? A fost neglijent o dată, dar e mult prea deştept să se încurce cu un trepăduş insignifiant ca tine dacă nu vrea ceva în schimb.

— Ce anume?

— Informaţii. Probe.

— O să-i trimit la plimbare. Fără să ia în seamă indignarea lui Sachel, Pinkie continuă:

— O să te ţină o noapte sau două în arest. În cele mai proaste condiţii, ca să vezi ce poate însemna închisoarea şi după aceea, când vei fi la podea şi cu garda coborâtă, o să-ţi propună un târg. Presupun să se vor

oferi să-şi retragă toate acuzaţiile împotriva ta în schimbul informaţiilor cu privire la operaţiunea ta.

— N-am să accept niciun târg. Pinkie zâmbi.

— Nu, nici eu nu cred că o să accepţi.

— Sigur că nu, făcu Sachel relaxat. Nu-mi trădez niciodată prietenii.

— Bineînţeles că nu, spuse Pinkie cu o voce înşelător de catifelată. Pentru că o să preferi să stai puţin la închisoare decât să i se întâmple ceva fiului tău.

Sachel renunţă să mai braveze.

— Băiatului meu? O, Dumnezeule, Pinkie, nu… eu… Pinkie puse mâna pe umărul lui

Sachel ca să-l liniştească.

— Abia aştept să-l văd pe băiat jucând la Tigers. Îi masă uşor umărul lui Sachel.

N-ar fi păcat să fie rănit într-un accident când îl aşteaptă o carieră strălucită de jucător? Vrei să se termine înainte de a începe? Sachel izbucni în plâns.

— Nu-i aşa că n-ai vrea nici în ruptul capului să-l vezi victimă a unui tragic accident, Sachel? Plângând cu sughiţuri, ca un copil, Sachel clătină energic din cap.

CAPITOLUL 6

— Vrei nişte ouă?

— Nu, mulţumesc, Pinkie. Bardo îi aruncă o privire lui Roman. Dar nu mi-ar strica o ceaşcă de cafea. Când se întorsese acasă de la poliţie, Pinkie îşi dăduse seama că era lihnit de foame. Îl sculase pe valet şi îi ceruse să-i pregătească micul dejun. În loc să fie supărat, Roman se simţea fericit că-i poate face un serviciu. Îi era foarte devotat lui Pinkie fiindcă îl scăpase de condamnarea la moarte. Roman aduse o cană cu cafea proaspătă şi încă o ceaşcă pe farfurioară, pe care le puse pe masa din bucătărie.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule Duvall?

— Nu, mulţumesc. Roman, noapte bună. Bardo îl urmări cu privirea pe bătrânul valet pe deasupra ceştii de cafea, în timp ce acesta se îndrepta spre camera sa.

— N-au mai rămas mulţi negrotei ca ăsta pe lume.

— Aş prefera să n-audă ce-ai spus, zise Pinkie, în timp ce spărgea gălbenuşul unuia dintre ochiurile de pe farfurie. Când a prins-o pe nevastă-sa în pat cu altul, Roman s-a repezit la amândoi cu toporul.

— Serios? făcu Bardo realmente impresionat. Hmmm. Fără nicio

introducere, îi dezvălui motivul acelei convocări nocturne.

— O să avem necazuri cu Basile:

— Eh! Furculiţa lui Pinkie se opri la jumătatea drumului spre gură. Ridică privirea spre Bardo şi fu mulţumit să constate că acesta înţelesese exact sensul mesajului.

— Scuză-mă, murmură Bardo. N-am vrut să bravez. Numai că, ştii, credeam că am terminat-o cu Basile.

— Aveam de gând să ne ocupăm de el la timpul cuvenit, dar m-am răzgândit. Nu cred că trebuie să mai aşteptăm.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Pinkie îi povesti despre arestarea lui Sachel.

— Cred că a venit timpul să-i trimitem domnului Basile un mesaj.

— În regulă.

— Un mesaj clar, în sensul că, dacă se mai amestecă în treburile noastre, o să dea de dracu’. Rău de tot.

— Ce am de făcut?

— Pinkie? La auzul vocii lui Remy, amândoi bărbaţii se întoarseră spre cadrul uşii deschise unde se afla femeia înfăşurată într-un halat, cu părul ciufulit şi ochii somnoroşi.

— Nu te-am auzit când te-ai întors.

— M-am întors ceva mai demult. Pinkie observă că Remy îşi ferea privirile de Bardo şi se întrebă ce poate să însemne asta. Domnul Bardo şi cu mine avem de discutat nişte afaceri.

— La ora asta?

— Sunt afaceri urgente.

— Înţeleg.

— Du-te înapoi în pat. Vin şi eu imediat. Privirea ei se opri asupra lui Bardo pentru o frântură de secundă, apoi reveni la Pinkie.

— Să nu întârzii. Vorbind aproape în şoaptă, puse capăt discuţiei cu Bardo.

— Aş dori să te ocupi de asta imediat.

— Am înţeles.

— Imediat, repetă Pinkie apăsat. Lovitura trebuie să fie puternică, ca o măciucă, în moalele capului. Vreau să fie realmente un semnal de alarmă pentru Basile şi pentru toţi cei de la Narcotice.

— În regulă.

— Cât priveşte onorariul tău…

— Ca de obicei? Pinkie dădu afirmativ din cap.

— Poţi să ieşi prin uşa din spate, pe unde ai intrat. După plecarea lui Bardo, Pinkie puse din nou în funcţiune sistemul de

alarmă, apoi se duse sus. Remy era în pat, dar nu dormea.

— Despre ce e vorba?

— Ţi-am spus, afaceri. Începu să se dezbrace, dar privirile îi rămăseseră aţintite asupra ei. Te simţi bine, Remy? îşi dădu seama că întrebarea lui o făcuse să se simtă stingherită.

— Da, desigur, de ce să nu mă simt bine?

— În ultima vreme pari schimbată. Remy îi zâmbi neconvingător…

— Ştii că întotdeauna iarna nu mă simt în largul meu. Abia aştept primăvara. Pare aşa de departe.

— Minţi. Alţi bărbaţi s-ar fi simţit vulnerabili şi mai puţin impunători în costumul lui Adam. Nu însă Pinkie. Goliciunea nu-l inhiba. Îşi puse mâinile în şolduri şi o privi fix pe soţia sa.

— În ultima vreme ai fost tot timpul cu fundul în sus.

— Ţi-am spus, este…

— Anotimpul e de vină? Aiurea! De unde ţi-au venit ideile astea originale?

— Ce idei?

— Cele pe care le-ai împărtăşit cu atâta dezinvoltură oaspeţilor noştri aseară. Coborând vocea până când deveni aproape

o şoaptă, Pinkie continuă: Ai ajuns periculos de aproape de adversarii mei.

— E ridicol. Ştii foarte bine de care parte mă aflu.

— Oare?

— Ar trebui să ştii. Remy îi susţinu ferm privirea. Pinkie nu văzu nimic echivoc în ea, dar nu era dispus să abandoneze subiectul aşa de uşor. Poziţia ei în viaţa lui presupunea şi emiterea unor judecăţi de valoare în chestiunile importante.

— Şi nu mi-a plăcul nici faptul că ai dispărut în timpul petrecerii.

— N-am dispărut. M-a apucat o durere de cap şi a trebuit să mă duc puţin sus să mă întind.

— Durere de cap? făcu el neîncrezător. Înainte nu te plângeai de dureri de cap.

Şi nu aveai nici starea asta de letargie. Eşti bolnavă? Poate ar trebui să te vadă un doctor.

— Nu! Graba cu care răspunsese o surprinse chiar şi pe ea. Nu este nimic

Pinkie, adăugă ea zâmbind. Mă simt bine. Poate puţin indispusă atâta tot. Pinkie se aşează pe marginea patului şi o mângâie pe gât.

— Singurul lucru pe care nu-l suport,

Remy, este să mă mintă cineva. Degetele lui încetară s-o mai mângâie. Spune-mi odată nu e-n regulă?

— Foarte bine, zise ea furioasă. Aruncă pătura de pe ea, se dădu jos din pat apoi se întoarse cu faţa spre el. *Omul ăsta!*

— Care om? întrebă Pinkie ridicându-se în picioare.

— Wayne Bardo.

— Ce-i cu el?

— Mi se face pielea de găină când îl văd. Îşi cuprinse coatele cu palmele şi îşi frecă braţele goale. Îl detest. Nu suport să fiu în aceeaşi cameră cu el.

— De ce? Ţi-a făcut ceva, ţi-a spus vreun cuvânt?

— Nu, nu nici pomeneală. Vizibil frustrată Remy expiră profund şi îşi trecu degetele prin păr. E vorba de sentimentul pe care mi-l provoacă. Radiază vibraţii negative. Speram ca după proces să nu-l mai văd învârtindu-se tot timpul pe aici. Şi acum îl găsesc la masa noastră din bucătărie.

Lui Pinkie aproape că-i venea să râdă. Majoritatea femeilor îl considerau pa Wayne Bardo foarte atrăgător. Asta până când ajungeau să-l cunoască mai bine. Îi făcea

plăcere că tânăra şi frumoasa lui soţie era imună la farmecele mediteraneene ale lui Bardo. Faptul că îl evita cu atâta asiduitate se datora repulsiei, nu atracţiei. Ascunzându-şi uşurarea spuse:

— Bardo îmi face tot soiul de servicii. Îşi câştigă onorariul în mod cinstit.

— Ei bine, de acum înainte te rog să faci afaceri cu el în altă parte, nu în casă.

— De ce îţi displace aşa de mult?

— Nu înţelegi? Mă înspăimântă. Pinkie izbucni în râs şi o strânse la piept.

— Înspăimântă o mulţime de oameni. De aceea îmi este mie atât de folositor.

— Ai nevoie de el ca să sperii oamenii? Pe deasupra capului ei, Pinkie se încruntă. Remy îi punea foarte rar întrebări legate de afacerile lui. În ultima vreme manifestase însă un interes ceva mai mare, şi lucrul acesta putea deveni periculos. Mulţi dintre clienţii lui fuseseră trădaţi de soţiile sau prietenele care ştiau prea mult.

— De ce eşti aşa de curioasă să ştii ce fac eu cu Bardo?

— Nu sunt curioasă atâta timp cât nu intră în casă. Nu vreau să-l văd în preajma mea.

— Foarte bine. Dacă nu-ţi place Bardo,

am să încerc să-l ţin departe de tine.

— Mulţumesc.

— Acum, că am rezolvat treaba asta, vreau să-mi promiţi că n-o să mai fi tot timpul îmbufnată.

— Am să încerc. Puse degetul mare sub bărbia ei şi îi dădu capul pe spate.

— Neapărat. Vorbea cu blândeţe, dar nu era nevoie să ridice vocea pentru ca ea să-şi dea seama de fermitatea lui. Ţi-am dat vreun motiv să fii nemulţumită, Remy? Remy scutură din cap. Foarte bine. Pinkie îşi trecu degetele peste buzele ei. Mă bucur să aud asta. Pentru că vreau să fii fericită. N-aş mai accepta în ruptul capului reeditarea celor întâmplate la Galveston.

— Asta a fost de mult

— Dar nu chiar aşa de mult ca s-o uităm.

— Nu, n-am uitat.

— Aşadar, eşti fericită?

— Bineînţeles. Pinkie îi luă mâna şi i-o puse între picioarele lui.

— Atunci dovedeşte-mi. Mai târziu, când tocmai era pe punctul să adoarmă, Remy spuse:

— O vizită la Flarra o să-mi facă foarte bine. Am să mă duc s-o văd mâine.

— Bună idee. Errol o să te ducă cu

maşina.

— Nu-ţi face probleme, pot să conduc şi singură. Pinkie reflectă o clipă. Neliniştea lui nu fusese cu totul înlăturată nici de discuţie, nici de partida de sex care urmase după aceea. Îi dăduse o explicaţie plauzibilă pentru melancolia ei din ultima vreme, dar Pinkie bănuia că nu e vorba numai de antipatia faţă de Bardo. Îndoielile puteau întuneca gândirea unui om rezonabil. Neîncrederea şi gelozia aveau un efect distructiv. Pe de altă parte, Pinkie prefera să fie exagerat de precaut decât să se facă de râs. Mai ales atunci când era vorba de o femeie.

— O să te ducă Errol.

— Ascultă, eşti sigură că vrei? Femeia se încruntă uşor în timp ce se juca cu nasturii de la cămaşa lui.

— Bineînţeles. Te-aş fi invitat la mine dacă n-aş fi vrut?

— Dar ne-am cunoscut abia de o oră.

— Nu contează. N-am avut nevoie nici măcar de o oră ca să-mi dau seama că te doresc. Bărbatul zâmbi.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Cu trupurile înlănţuite, urcară poticnindu-se două etaje. Casa veche fusese

amenajată cu şase apartamente. Al ei era mic, dar foarte drăguţ. Ferestrele de la dormitor dădeau spre curtea interioară. În dreptul geamului, femeia făcu un striptease neîndemânatic pentru el.

— Vezi ceva ce-ţi place?

— Frumos, murmură el, întinzând mâna după ea. Foarte frumos. Femeia nu avea niciun fel de inhibiţii sexuale. Sau poate că era prea excitată ca să-i mai pese ce-i făcea. Dar după câteva clipe, apetitul îi fu satisfăcut şi deveni ţâfnoasă.

— Acuma mi-e somn.

— Atunci dormi, îi spuse el. Pe mine nu mă deranjează.

— Dar nu pot să dorm în timp ce tu faci asta.

— Ba poţi.

— Eşti bolnav, ştii asta? chicoti ea.

— Aşa se spune.

— Eşti sigur că ţi-ai pus prezervativ?

— Ţi-am spus că da.

— Da, dar eu n-am văzut. Haide, zău aşa, opreşte-te. Sunt obosită. Ne mai întâlnim şi altă dată, bine?

— Noaptea abia a început, iubito!

— Pe naiba, mormăi ca Acuşi se luminează de ziuă.

— Pur şi simplu nu mai eşti excitată. Ai nevoie de un mic imbold.

— Nu mai iau niciun drog în noaptea asta. Peste câteva ore trebuie să fiu la serviciu. Hai să ne odihnim restul nopţii Ei, mă doare!

— Serios?

— Da. Şi acum încetează. M-am săturat. Au! Vorbesc serios, opreşte-te naibii o dată!

— Linişteşte-te, iubito! Ce-i mai bun abia acum urmează

Raymond Hahn plecă acasă cu maşina de la primărie fără să-şi desprindă privirea din oglinda retrovizoare. Era bun în meseria sa în primul rând datorită scrupulozităţii care-l caracteriza. Acoperirea lui o constituia un serviciu într-un birou de contabilitate dar statul lui de plată se afla la poliţia din New Orleans. Sub pretext că îşi vizitează clienţii, se mişca cu uşurinţă prin toate cartierele, infiltrindu-se în reţelele traficanţilor de droguri. Era o muncă periculoasă. Putea să-şi petreacă luni întregi încercând să câştige încrederea vreunui furnizor paranoic, riscându-şi permanent viaţa, pentru ca ulterior să constate că toate eforturile lui fuseseră zadarnice. Un prim exemplu îl constituise

aiureala de la depozitul unde fusese ucis Kev Stuart. Nu era nevoie să fii un savant de la NASA ca să-ţi dai seama că cineva din secţie îi anunţa pe traficanţi când urma să aibă loc o razie. Dar asta reprezenta o problemă internă a secţiei. În ceea ce-l privea, nu-l interesa nimic altceva decât propria supravieţuire, şi pentru asta trebuia să aibă grijă să nu se deconspire. Lucra sub acoperire de trei ani, ceea ce însemna foarte mult. Se săturase să se tot uite în spate, să suspecteze pe toată lumea, să ducă o viaţă dublă. În ultima vreme cochetase adesea cu ideea de a se muta şi de a începe o altă viaţă. Dar exista un impediment major: nicio altă ocupaţie nu i-ar fi permis accesul acesta lesnicios la droguri. Era marele avantaj al actualei lui slujbe, de care trebuia să ţină seama ori de câte ori se gândea la plecare.

După ce se asigurase că nu-l urmărise nimeni până acasă, deschise uşa apartamentului şi se strecură înăuntru, apoi trase toate zăvoarele de siguranţă. De fiecare dată când trebuia să fie arestat şi băgat la închisoare, îl treceau fiorii. Îşi juca rolul aşa de bine, că uneori până şi el avea impresia că totul era real.

Lucra în aceeaşi echipă cu Burke Basile. Şi totuşi, individul îl înspăimânta de moarte. Nici nu îndrăznea să se gândească ce s-ar întâmpla dacă Basile ar afla despre viciul lui. Nu voia să aibă necazuri cu Basile. Omul avea un exacerbat simţ al datoriei. Drept ca o săgeată, şi tocmai din acest motiv ceilalţi poliţişti din secţie nu-l prea aveau la inimă. Luarea de mită reprezenta un modus operandi unanim acceptat. Aceasta era regula, nu excepţia. Onii poliţişti considerau că într-o societate plină de infractori poţi să treci cu vederea unele lucruri mai puţin importante şi să devii dur numai în siluire care puneau în pericol viaţa omului. Dar Burke Basile era plămădit din alt aluat. El punea legea mai presus de orice. Nu ţinea predici. Reproşul lui tăcut era suficient pentru ca ceilalţi poliţişti să-l privească cu neîncredere. Acum, după moartea lui Kev Stuart, singurul poliţist pe care Basil îl consiseră prietenul său şi accepta să bea un pahar în compania lui era Doug Patout. Şi faptul că era prietenul şefului nu-l făcea deloc mai simpatic în ochii colegilor. Basile nu părea să se simtă frustrat din cauza lipsei sale de popularitate. În această privinţă, îşi spuse

Hahn, el şi cu Basile aveau ceva în comun. Lucra de unul singur şi îi plăcea lucrul ăsta, aşa cum bănuia că şi lui Basile. Hahn se dezbrăcă pe întuneric. Prietena lui se supăra dacă o trezea din somn. Îi reproşa adesea că venea acasă târziu şi o lăsa singură majoritatea timpului. Credea că este cu adevărat contabil şi nu înţelegea cum de-i plăcea să stea la club chiar şi în cursul săptămânii, nu numai în week-end.

Orarele lor nu se potriveau întotdeauna, dar de fapt cu cât se vedeau mai puţin, cu atât se înţelegeau mai bine. Relaţia lor se baza aproape în totalitate pe convenienţe. Când îl invitase să se mute la ea, i se păruse mai convenabil să accepte decât să invoce un pretext pentru a o refuza. Şi apoi, consumau aceleaşi droguri. Cel mai bine se simţeau când se drogau împreună, în restul timpului, erau mai mult sau mai puţin compatibili unul cu altul, dar nu apropiaţi, cu excepţia momentelor când făceau dragoste. Hahn ştia că principalul lui atu în relaţia cu ea îl constituia faptul că îi furniza droguri, dar asta nu-l deranja. Bănuia chiar că îl şi înşală, dar nu putea s-o învinovăţească prea tare deoarece o lăsa singură aproape în fiecare seară. Spera

numai să nu ia vreo boală venerică. La televiziune se atrăgea mereu atenţia asupra riscului unor relaţii ca a lor, dar, la naiba, în ceea ce-l priveşte probabilitatea de a fi ucis de un furnizor pe care îl trăsese pe sfoară era mult mai mare decât să moară de SIDA. Se strecură lângă ea în pat şi-i fu recunoscător în sinea sa că nu schiţă nicio mişcare. Nu avea chef de scene. Mai ales după peripeţiile din noaptea aceea, inclusiv cele câteva ore petrecute în arestul poliţiei. Fusese închis într-o celulă cu doi fraţi cu gâturile roşii trupurile acoperite de tatuaje care îl scalpaseră pe cel de-al treilea frate cu un cuţit de deschis conserve în timpul unei dispute în familie. Celălalt coleg de celulă era un transsexual care se ghemuise într-un colţ şi plânsese tot timpul de frica celorlalţi doi. Raymond nu dormise niciodată foarte bine. Dar în noaptea aceasta îi venea tare greu să se relaxeze şi să-şi alunge gândurile negre. După câteva momente, se ridică în capul oaselor pentru a-şi administra o mică doză înainte de culeare. Se întinse peste prietena lui adormită şi aprinse lampa de pe noptieră.

Abia reuşi să înregistreze ceea ce vedea în faţa ochilor, când auzi o mişcare în spate.

Raymond Hahn muri înainte de-a mai apuca să scoată vreun sunet.

CAPITOLUL 7

Burke îşi dădu seama că se întâmplase ceva chiar în momentul când ajunse la serviciu. Oamenii care se foiau în jurul automatului pentru cafea mormăiră un salut când se apropie de ei, dar niciunul nu se încumetă să-l privească în ochi, iar până să-şi toarne şi el cafeaua, toţi se împrăştiaseră. Ajuns la el în birou, îşi scoase haina, însă n-apucă să şi-o agaţe în cui, că uşa se deschise şi apăru Patout, care îl chemă la el.

— Ce s-a întâmplat? Patout închise uşa ca să nu fie auziţi de nimeni.

— Stai jos.

— Nu vreau să stau jos. Spune-mi ce naiba se întâmplă aici.

— Raymond Hahn e mort. Burke se aşează.

— El şi prietena lui au fost găsiţi morţi în dimineaţa asta. Burke sorbi din cafea.

— Vrei să spui că n-a murit de moarte naturală?

— Au fost asasinaţi. Patout îi explică apoi că femeia era casieră la o bancă. Trebuia să se prezinte la lucru la şase şi jumătate ca să deschidă ghişeul la şapte.

Fiindcă n-a apărut şi nici n-a telefonat că este bolnavă, o colegă s-a dus să vadă ce s-a întâmplat cu ea, presupunând că e fie mahmură, fie drogată. Fusese depistată la un test antidrog şi promisese că va consulta un medic înainte de a începe o cură de dezintoxicare. Găsind apartamentul neîncuiat, colega intrase.

— Era… o nenorocire.

— Nu mă scuti de amănunte, n-am să leşin, spuse Burke iritat.

— Ei bine, femeia de la bancă a leşinat. Fata avea mai multe răni de cuţit. Potrivit raportului iniţial al medicului legist, una singură ar fi fost de-ajuns ca să-i vină de hac. Ucigaşul s-a desfătat omorând-o pe îndelete. Se pare că a violat-o, dar nu se ştie dacă înainte sau după ce a ucis-o. Hahn a avut mai mult noroc, dacă putem să-i spunem aşa. Nu prezenta decât o singură rană la baza gâtului, dar bine plasată. Ucigaşul a ştiut unde să-l lovească ca să-l ucidă instantaneu.

Burke se scula de pe scaun, îşi luă cafeaua cu el şi se duse la fereastră, uitându-se afară, în timp ce sorbea lichidul din ceaşca decorată cu o mulţime de căluţi de mare. I-o dăruise Barbara ca să-i

amintească de una din puţinele lor vacanţe petrecute în Florida. Nu-şi mai amintea când fusese asta. Cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă. Sau cel puţin aşa i se părea. Nu-şi mai închipuia că ar fi posibil să plece în concediu şi să cumpere suveniruri stupide. Orice urmă de frivolitate din viaţa lui murise în noaptea în care îl împuşcase mortal pe Key Stuart.

— Indicii?

— Cei de la secţia de omucideri se ocupă de caz, dar la prima vedere pare foarte curat. S-ar putea să mai apară ceva la autopsie. Rectul şi vaginul femeii erau zgâriate şi rănite, dar nu existau urme vizibile de spermă.

Cei de la laborator îşi pierdeau timpul, căci n-aveau cum să găsească vreo urmă. Cazul semăna cu una din loviturile date de Bardo. Plăcerea lui cea mai mare era sexul dur, dar chiar şi în toiul celei mai dezlănţuite pasiuni avea grijă să folosească prezervativul. Era prea deştept ca să lase vreo urmă, deşi, cu puţin noroc, s-ar fi putut descoperi bucăţele de ţesut sau fire de păr. Burke îl încarcerase pe Hahn noaptea trecută. Oare poliţistul se îmbătase pe undeva în timp ce prietena lui era violată şi

ucisă de Bardo? îi surprinsese oare împreună când se întorsese acasă?

— Urme de luptă?

— Niciuna, răspunse Patout. Nu-mi pot imagina cum a reuşit să-i ucidă pe amândoi. L-a lichidat pe Hahn şi apoi a terorizat-o pe fată înainte de a ucide-o?

— Poate... Sau... Burke se gândea intens. Sau poate că a omorât-o mai întâi pe fată şi apoi a aşteptat în apartament până când s-a întors Hahn. Patout se încruntă neîncrezător!

— Hahn era în pat, dezbrăcat, atunci când a fost lovit

— Hahn a venit târziu acasă. Ucigaşul a aşteptat până când sărmanul Ray s-a urcat în pat. Probabil că s-a dus la culeare fără să aprindă lumina. Şi eu procedez aşa atunci când nu vreau s-o trezesc pe Barbara. Hahn nu şi-a dat seama că prietena lui e moartă. Burke strânse şi mai tare în mână cana de cafea.

— Seamănă.

— Cu ce?

— Cu stilul lui Bardo. De bună seamă, i s-a părut distractiv ca victima lui să-l încuie înăuntru.

— Ce te face să crezi că a fost Bardo?

— I-am arestat pe Hahn şi pe Sachel. Duvall îşi face apariţia la secţie în toiul nopţii. Ştim că Bardo figurează pe statul secret de plată al lui Duvall. E ucigaşul lui plătit. Agentul nostru secret este lichidat. Imaginează-ţi! Nu poate fi o coincidenţă.

— Şi de ce n-ar fi? ripostă Patout. Burke se întoarse ca să-l privească în faţă, dar Patout continuă înainte ca el să poată scoate un cuvânt. Ştii la fel de bine ca şi mine că Hahn se droga. Se pare că, nu numai el, dar şi prietena lui. Poate că a fost vorba de o tranzacţie de droguri în cursul căreia părţile n-au căzut de acord. N-ar fi exclus nici veşnicul triunghi al îndrăgostiţilor. S-ar fi putut ca…

— … ca Duvall să fi aflat că Ray este ajutorul nostru şi să-şi fi propus să-l scoată din joc, dându-ne în acelaşi timp o lecţie serioasă.

— Foarte bine, e posibil, admise Patout ridicându-se în picioare Dar nu vreau să iei lucrurile ca pe un atac la persoană. De parcă numai tu ai avea de suferit. Toată secţia se simte al naibii de rău din cauza asta. Formăm o echipă, Burke. Nu putem să ne pierdem cumpătul în faţa unei mici nereuşite. Doug nu obişnuia să ţină

asemenea discursuri. De regulă, recurgea la ele atunci când se adresa întregului colectiv. În particular, el şi cu Burke erau mai puţin convenţionali.

— Şi altceva? făcu Burke. Nu înţeleg.

— Mai e ceva, nu-i aşa? De ce ţi-e teamă să-mi spui? Patout se scărpină la ceafă.

Era un om suplu, cu o frunte înaltă şi netedă. În dimineaţa aceea părea mai bătrân cu câţiva ani.

— Eşti prea deştept ca să ai parte de o viaţă uşoară.

— Da, ştiu asta de mult, spuse Burke nerăbdător. Ce s-a mai întâmplat?

— Sachel a refuzat înţelegerea cu noi.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu el cincisprezece minute.

— N-are rost, Burke. A refuzat înainte de a afla condiţiile noastre. Nu a lăsat absolut nicio portiţă pentru negocieri.

— Riscă să compară în faţa tribunalului?

— Nu, o să-şi recunoască vina, indiferent de acuzaţie.

— Ticălosul, scrâşni Burke. Duvall îl are la mână.

— Aşa s-ar părea.

— Dumnezeule, oare individul ăsta este infailibil? De fiecare dată obţine câştig de

cauză.

— Duvall nu joacă cinstit. Noi respectam regulile.

— Poate că e timpul să nu le mai respectăm, murmură Burke.

— Mai spune o dată!

— N-am zis nimic. Ascultă, Doug, trebuie să plec de aici.

— Burke…

— Ne vedem mai târziu. Trânti uşa în urma lui, înşfăcă haina când trecu pe lângă biroul lui şi se îndreptă spre ieşiee, unde fu cât pe-aci să se izbească de Mac McCuen.

— Hei, Basile. Te-am căutat peste tot. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu acum. Nu avea chef de McCuen. În clipa aceea simţea că-l calea pe nervi optimismul ostentativ al lui McCuen şi energia lui iritantă.

— Mai târziu. Mac.

— Bună, Burke, spuse Nanci Stuart făcându-i semn să intre După cele întâmplate cu Hahn şi cu Sachel, era o dovadă de adevărat masochism din partea lui să vină aici. Condusese în neştire maşina timp de câteva ore şi-apoi nu mai ştiuse ce să facă. Oricum avea săptămâna liberă, în fond, putea să plece undeva pentru tot

restul zilei. Casa familiei Stuart, o construcţie din cărămidă, cu un brâu de lemn vopsit, nu mai avea pajiştea la fel de bine îngrijită ca pe vremea când Kev era în viaţă. Burke mai observă că unul din obloanele de la ferestrele din faţă atârna într-o balama, iar becul de deasupra uşii se arsese. Într-o zi, cât de curând, va trebui să-i dea o mână de ajutor lui Nanci la treburile mai grele.

— Vino la bucătărie. Îi spuse ea conducându-l prin hol. Tocmai pregăteam masa de seară. Astăzi mâncăm devreme. Vrei ceva de băut?

— O cafea, dacă ai.

— Ai ceva împotrivă dacă îţi fac un nes? Clătină din cap, deşi ar fi preferat cafeaua. Bucătăria era foarte primitoare. În calendarul expus erau marcate zilele de bazin, programările la dentist, serbările şcolare. Bileţele cu însemnări de tot felul fuseseră lipite de frigider cu magneţi în formă de sticle de ketehup şi borcane de muştar. Un borcan cu fursecuri în formă de ursuleţi îi zâmbea de pe raftul din faţă. Urmărindu-i privirile. Nanci îl îmbie cu fursecuri.

— Sunt cumpărate de la magazin. Nu le

mai prepar în casă.

— Nu, mulţumesc. Cafeaua e foarte bună. Nanci reveni la castronul în care amesteca nişte carne tocată cu diverse ingrediente. Ceapa şi ardeiul verde tocate mărunt aşteptau să fie adăugate, la fel şi sucul de roşa.

— Chifteluţe?

— De unde ştii?

— Mama făcea destul de des chifteluţe.

— Mama ta? Nanci îl privi uimită. Ştii, Burke, cred că este pentru prima oară când te aud vorbind despre familia ta. Burke ridică din umeri.

— M-am temut să nu păţească ceva, să nu se răzbune careva pe ei. Ştii, lucruri dintrastea. De altfel nici nu prea mai am familie. Tata a lucrat la căile ferate.

Când eram în clasa a treia, a fost strivit de o locomotivă. Aşa că mama a devenit părinte unic înainte ca lucrul acesta să fie la modă. Era funcţionară la centrala telefonică şi a lucrat acolo până când a murit de cancer, cu câţiva ani în urmă.

N-am mai rămas decât cu şi fratele meu mai mic. Locuieşte la Shreveport. Are soţie şi doi copii. Cred că mama ştia cel puţin o duzină de moduri de a înmulţi o jumătate de

kilogram de carne tocată.

— Şi eu la fel.

— Ce fac băieţii?

— Bine. Sorbi din cafeaua care avea un gust mizerabil.

— Cum merg cu şcoala?

— Din câte ştiu eu, n-au probleme.

— Nu mă refer numai la note. Ştiind că face aluzie la starea lor psihică, Nanci ezită.

— Sunt bine. În anumite limite. Se juca cu cele două mici recipiente pentru sare şi piper de pe masă, apropiindu-le şi depărtându-le unul de altul.

— A fost cald în ultima vreme.

— Mi-ar plăcea să cred că este sfârşitul iernii. Dar s-ar putea să nu scăpăm aşa uşor. În ultima vreme, această încercare chinuită de-a lega o conversaţie era tot ce puteau face. Evitau orice subiect mai important, deşi depăşiseră momentul cel mai greu.

— El fusese acela care îi adusese vestea morţii lui Kev. Doug Patout se oferise să îndeplinească el această însărcinare neplăcută, dar Burke insistase, susţinând că e de datoria lui. Fusese alături de ea când Nanci leşinase la auzul veştii şi rămăsese în preajma ei pe tot parcursul procesului. În săptămânile şi lunile care urmaseră o

ajutase să facă ordine în hârtiile de la asigurări, să depună o cerere de recaleulare a pensiei pe care o primea de la poliţie, să-şi regleze contul din bancă şi să rezolve diferite alte probleme financiare. La apelul ei telefonic, venise s-o ajute şi în ziua când făcuse curat în dulapul lui Kev. Îi oferise câteva dintre cele mai bune costume şi alte haine ale lui Kev, pe care el le acceptase. În drum spre casă, le pusese într-un contelner cu haine pentru săraci. N-ar fi putut să le poarte. Toamna verificase soba şi schimbase filtrele. De Crăciun fixase bradul şi o ajutase să-l împodobească. Kev murise de aproape un an, dar Burke tot se simţea obligat să vină din două în două săptămâni ca să-i dea o mână de ajutor văduvei lui. Din nefericire, nu prea aveau subiecte de discuţie. Iar cu trecerea timpului, conversaţia lor devenise tot mai anevoioasă. Burke evita să vorbească despre secţia de poliţie şi despre persoanele pe care le cunoştea Nanci. Întrucât munca era componenta cea mai importantă a vieţii lui, încerca să găsească alte subiecte în afară de vreme şi de băieţi cu care să umple conversaţia, mai exact intervalele lungi de tăcere dintre ei. Îl primea întotdeauna cu amabilitate, dar se

schimbase, ce-i drept, aproape imperceptibil. Acum devenise mult mai rezervată decât pe vremea când trăia Kev. Pe atunci râdeau cu mare poftă. Nanci ştia să tachineze şi să-şi pună la punct interlocutorul ca oricare dintre colegi. Burke îşi spunea că unei femei îi venea uşor să glumească cu prietenul soţului ei atâta vreme cât acesta era de faţă şi râdeau cu toţii. Cu totul altfel stăteau lucrurile după moarte. Petrecuseră foarte mult timp făcând speculaţii asupra deznodământului procesului lui Bardo. Acum, când acesta se terminase şi ultimul capitol întunecos al vieţii lor fusese scris, despre ce mai puteau vorbi?

— Ăăă…

— Burke… Nici ea nu se simţea la largul ei în timpul acelei conversaţii care lâncezea, aşa că începu să vorbească odată cu el. Burke îi făcu semn să continue.

— Nu spune tu, se eschivă Nanci. Atmosfera încordată a fost însă risipită de sosirea băieţilor. Văzând maşina lui Burke parcată în faţă, se năpustiră în casă, împrăştiind un miros proaspăt şi inconfundabil de copii mici şi transpiraţi. Îşi aruncară hainele şi ghiozdanele şi se

repeziră spre Burke, îmbrâncindu-se unul pe altul ca să stea mai aproape de el. După o gustare frugală, plecară tustrei în curtea din spate. Aceasta devenise o rutină. Ori de câte ori o vizita pe Nanci se ocupa îndeaproape de cei doi băieţi. Copiii erau cei care alegeau tipul de activitate De astă dată hotărârâră să bată mingea.

— Aşa, Burke? întrebă cel mai mic, Peter. Mai avea mult de învăţat, dar Burke răspunse:

— E perfect. Ţine-te bine, voinicule! Loveşte numai uşor bastonul. Pe urmă vedem noi ce se mai poate face. Prinse mingea care lovise bastonul, şi nu invers. Peter sări în sus şi alergă în capătul celălalt.

— Bravo, îl lăudă Burke. Putem să ne înscriem în ligă.

— N-ai vrea să vii la unul din meciurile noastre, Burke? îl întrebi cel mare, David.

— Numai la unul? O să-mi cumpăr abonament pentru tot sezonul. Părul pe care îl ciufuli cu un gest afectuos era la fel de roşu ca al lui Kev. Şi pentru că şi zâmbetele celor doi băieţi îi aminteau de acelea ale tatălui lor, Burke simţi un nod în gât. Era pe punctul să izbucnească în plâns, însă chiar în acea clipă apăru Nanci care-i

strigă pe băieţi.

— Masa e gata într-un sfert de oră.

— Pe curând, Burke.

— Pe curând, Burke, zise şi Pete, repetând papagaliceşte spusele fratelui său în timp ce alergau spre uşa din spate.

— Te pricepi la copii, observă Nanci.

— Cu copiii altuia e mult mai uşor decât cu propriile odrasle.

— De ce n-aţi avut copii, tu şi Barbara?

— Pur şi simplu nu ne-am gândit niciodată. A existat întotdeauna un motiv de amânare. Mai întâi lipsa banilor.

— Şi după aceea?

— Altă lipsă a banilor. Voise să facă o glumă, dar suna fals.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără copii. În ei îl văd pe Kevin. Burke încuviinţă solemn din cap. Apoi, dându-şi seama că începuse să-şi încleşteze spasmodic degetele de la mâna dreaptă, se linişti şi spuse repede:

— E timpul s-o şterg.

— Poţi să rămâi la masă. Era o invitaţie de complezenţă pe care Nanci i-o adresa de fiecare dată, iar el o refuza.

— Nu, mulţumesc”, mă aşteaptă Barbara.

— Transmite-i salutări din partea mea.

— Îi transmit.

— Burke… Nanci privi spre baie, de unde se auzeau vocile băieţilor. Apoi, întorcând brusc capul spre el, spuse: Nu vreau să mai vii pe aici.

În primul moment, Burke crezu că n-a auzit bine.

— Cum? Chiar şi după ce ea repetă cuvintele, rămase încremenit. Nanci trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate. Era clar că se gândise foarte mult la ceea ce avea să spună.

— Nu pot să mă uit la tine fără să mă gândesc la Kev. De fiecare dată când te văd, retrăiesc tot acel calvar. Ori de câte ori îmi telefonezi sau îmi faci câte o vizită plâng după aceea zile în şir. Mă autocompătimesc, mi-e milă de mine. Abia reuşesc să-mi revin în fire şi din nou apari sau dai telefon. Strânse din dinţi şi se opri să-şi adune puterile. Încerc să-mi construiesc o viaţă fără Kevin. Îmi spun că l-am pierdut definitiv. Şi că pot să trăiesc pe deplin conştientă de acest lucru. Şi când sunt pe cale să mă conving, apari tu şi…

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Nanci băgă mâna în buzunar după batistă.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg. Nici măcar nu încercă să-şi ascundă tristeţea din voce. Îţi vine greu să-i serveşti o cafea celui care te-a făcut văduvă.

— N-am spus asta.

— Nici nu e nevoie. Trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre uşă.

— Burke, te rog să mă înţelegi! strigă în urma lui. Te rog. Burke se opri în prag şi se întoarse. Când îi văzu expresia de pe faţă, furia i se evaporă. Cum ar fi putut să se supere? Decizia ei n-avea nicio legătură cu persoana lui. Numai din dorinţa de a se autoapăra îl rugase să nu mai vină

— La naiba. Nanci, înţeleg. În situaţia ta, şi eu aş simţi la fel.

— Ştiu ce ai însemnat pentru noi toţi. Dar eu… Burke ridică ambele mâini cu un gest autoritar

— Să nu te simţi vinovată pentru asta. Ai dreptate. Este mai bine aşa. Nanci îşi suflă nasul.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, Burke.

— Spune-le băieţilor… încerca să găsească o explicaţie plauzibilă pentru faptul că şi el, la fel ca tatăl lor, dispărea brusc din viaţa lor. Nanci începu să plângă

din nou.

— Mă descurc eu. Sunt foarte ascultători. Îi zâmbi printre lacrimi. După tot ce ai făcut pentru noi, nu mă pot împăca cu ideea că-ţi provoc suferinţă. Nu ştiu dacă asta o să te ajute în vreun fel, dar trebuie să-ţi spun că îmi vine foarte greu. E ca şi cum mi-aş reteza braţul drept ca să-mi salvez viaţa. Ai fost un prieten bun.

— Şi sunt. Şi am să fiu întotdeauna.

— Nu pot să trăiesc mai departe până nu mă despart de trecut, adăugă ea blând.

— Înţeleg.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Când ai de gând să te desparţi de trecut? Urmară câteva secunde de tăcere. Apoi Burke spuse:

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, ştii unde să mă găseşti

CAPITOLUL 8

Când ajunse acasă, văzu maşina Barbarei parcată pe alee. O să fie bucuroasă că, măcar o dată, venea atât de devreme de la serviciu. Simţindu-se vinovat, sperase că turneul de volei sau vreo altă activitate avea s-o reţină la şcoală ceva mai mult timp. Avea nevoie să stea câtva timp singur, să-şi adune gândurile.

Ziua începuse cu cele două veşti proaste primite de la Patout. Apoi Nanci Stuart îi ceruse, practic, să dispară din viaţa ei. Astăzi chiar şi o banală discuţie în contradictoriu cu Barbara ar fi fost prea mult pentru el. O neînţelegere oricât de mică, un cuvânt răutăcios ar fi putut să-i distrugă echilibrul, şi aşa foarte precar, provocându-i o criză de nervi. Intră pe uşa din spate şi o strigă. Nu era în bucătărie şi nici în camerele din faţă, aşa că se duse sus. Când ajunse pe palier, auzi televizorul din dormitor. La duş curgea apa. Dar când intră în dormitor, constată că avusese dreptate numai pe jumătate. Apa de la duş curgea, într-adevăr, însă vocile pe care le auzise nu veneau de la televizor.

Traversă dormitorul, intră în baia plină de aburi şi dădu la o parte paravanul de sticlă de la duş. Barbara stătea lipită de faianţă, cu picioarele încolăcite în jurul antrenorului vânjos al echipei de fotbal de la şcoală, care o penetra violent.

Cu o izbucnire de furie animalică, Burke îl apucă pe individ cu amândouă mâinile şi îl smulse din încăperea duşului. Antrenorul îşi pierdu echilibrul pe pardoseala alunecoasă, plină de săpun şi ar fi căzut dacă Burke nu l-

ar fi ţinut de gât. Barbara scoase un ţipăt ascuţit, apoi îşi duse mâna la gură cu ochii aţintiţi asupra soţului ei care îl izbi pe antrenor de peretele băii, apoi începu să-l lovească cu pumnii. Antrenorul era cu cincisprezece ani mai tânăr decât Burke, foarte musculos şi într-o formă perfectă, însă Burke avea de partea sa elementul surpriză. În plus, era înnebunit de dorinţa de a provoca durere, de a împrăştia în jurul său suferinţă, astfel încât şi ticălosul ăsta în călduri să fie sfâşiat de aceeaşi durere ca şi el.

Îl redusese pe individ la o masă tremurătoare, şovăielnică şi rugătoare înainte să-i dea lovitura de graţie. Îi trase un picior în testicule cu forţa unei locomotive, iar omul scoase un strigăt cumplit, de animal în agonie, în timp ce aluneca de-a lungul peretelui prăbuşindu-se pe pardoseală, acoperindu-şi cu mâinile bărbăţia lovită şi plângând. Faţa îi era plină de sânge şi lacrimi.

Respirând greoi, Burke se aplecă peste chiuvetă. După ce se spălă pe mâini şi îşi clăti faţa cu apă rece, se îndreptă de spate şi văzu imaginea Barbarei reflectată în oglinda aburită de deasupra chiuvetei. Îşi

pusese un halat, vrând să dea impresia de oarecare decenţă, dar nu părea câtuşi de puţin îngrijorată pentru iubitul ei rănit, ceea ce îl mira pe Burke. Oare nu-i păsa chiar deloc de el? Poate că nu.

Poate că-şi luase un amant numai ca să-i atragă lui atenţia.

— Acum te simţi mai bine? întrebă ea sarcastic.

— Nu, răspunse Burke cinstit, în timp ce îşi ştergea faţa cu un prosop. Nu prea.

— Ai de gând să mă iei şi pe mine la bătaie?

Burke se întoarse cu spatele la chiuvetă şi se uită la ea, întrebându-se când devenise atât de muşcătoare şi inaccesibilă. Oare aşa fusese întotdeauna? Sau anii de insatisfacţie şi nefericire o transformaseră femeia înăcrită care îi susţinea acum privirea? În orice caz, nu prea mai recunoştea în ea mireasa cu care îşi începuse viaţa.

— Nu am de gând nici măcar să onorez întrebarea ta cu un răspuns.

— Ai abuzat de mine, Burke. Nu cu pumnii.

— Se poate. Burke trecu pe lângă ea şi se duse în dormitor, scoase valiza de sub pat şi începu să golească în ea conţinutul

sertarelor.

— Ce faci?

— Nu se vede?

— Să nu-ţi închipui că poţi intenta divorţ pentru adulter Problemele noastre au început cu mult înainte…

— Înainte să-ţi faci mendrele cu alţi bărbaţi sub duşul nostru?

— Da! scuipă ea cuvântul. Şi nu e primul.

— Nu mă interesează. După ce mai înghesui câteva lucruri în valiză, o închise.

— Unde te duci?

— Habar n-am.

— Dar ştiu unde să te găsesc, nu-i aşa?

— Exact, răspunse el fără să continue discuţia. Nu avea de gând să-şi mai apere profesia în faţa soţiei adultere.

— Cât despre divorţ, fă ce vrei, Barbara. Nu voi contesta niciun fel de acuzaţie pe care vei dori să mi-o aduci. Spune că nu aduc bani în casă, că sunt o brută, că beau. Nu mă interesează. Aruncă o privire împrejur, să vadă dacă nu uitase ceva, şi constată cu tristeţe cât de repede îşi făcuse bagajul. Nu trăiseră împreună în aceste încăperi. Nu făcuseră decât să locuiască. Nu pleca de aici cu nimic personal. Îşi

împachetase nişte lucruri care ar fi putut aparţine oricui. Nu lăsa în urma sa nimic valoros. Nici măcar pe Barbara.

Nu era nici măcar sigur că clădirea se mai află acolo. Dar o găsi ghemuită printre altele asemănătoare, încăpăţânate să reziste printre casele noi şi înalte din jur. Industria turismului în continuă dezvoltare estompa rapid originalitatea oraşului, adică tocmai ceea ce îi atrăgea în mod deosebit pe turişti la New Orleans. Era un paradox care sfida orice logică. Burke s-ar fi întristat dacă n-ar mai fi găsit clădirea în picioare, pentru că, în ciuda semnelor de îmbătrânire, avea o înfăţişare aparte. Ca un văduv care mai păstrează obiceiurile din timpul tinereţii, îşi purta vârsta cu demnitate şi cu un admirabil aer sfidător. La baleonul de la etaj lipsea o bucată din ornamentul de fier forjat. Poteca de cărămidă era invadată de buruieni, dar se simţea un fel de semeţie dinspre vasele cu panseluţe aliate de-o parte şi de alta a porţii care scârţâi în clipa când Burke o deschise. Pe prima uşă din stânga figura numele directorului. Burke apăsă pe butonul soneriei. Bărbatul care apăru în pragul uşii nu era vechiul proprietar pe care îl

cunoscuse cu ani în urmă, dar acesta şi cel din amintirile lui erau, practic, interşanjabili. Dinspre apartamentul din spatele domnului în vârstă venea miros de pisici. Proprietarul se uita curios la Burke cu ochii lui de aleoolic împătimit, ţinând în braţe un pisoiaş.

— Ai ceva liber? Singurul lucru necesar pentru a închiria un apartament era o hârtie de o sută de dolari, reprezentând contravaloarea chiriei pe prima săptămână.

— Asta include şi un rând de prosoape la trei zile, îi spuse proprietarul urcând şontâc-şontâc pe scară ca să-i arate apartamentul de pe colţ, de la etaj.

De fapt, nu era decât o singură cameră. O perdea ponosită încerca să creeze o ambianţă mai plăcută, mascând cada şi toaleta, în mijlocul încăperii trona un pat dublu. Bucătăria era redusă la o chiuvetă, o etajeră îngustă şi un frigider nu cu mult mai mare decât o cutie de scrisori şi un aragaz cu două ochiuri despre care proprietarul credea că e în stare de funcţiune.

— N-o să prea gătesc, îl asigură Burke luând cheia. Un televizor alb-negru fixat în perete era aproape singurul lucru care fusese adăugat de-acum aproape douăzeci

de ani când plecase din oraşul lui natal, Shreveport, şi se angajase la secţia de poliţie din New Orleans. Înainte să-şi găsească o locuinţă mai confortabilă, închiriase o cameră în această clădire şi rămăsese aici optsprezece luni. Amintirile legate de cameră erau foarte vagi, căci nu-şi petrecuse prea mult timp acolo. Dimineaţa se ducea devreme la secţie, străduindu-se să înveţe meseria de la poliţiştii mai vechi oferindu-se să rămână după program şi punându-şi în ordine hârtiile-coşmarul poliţiştilor din întreaga lume. Pe vremea aceea era un tânăr cruciat, convins că va pune capăt criminalităţii. În seara aceasta, mult mai puţin idealist ca în anii tinereţii Burke făcu o baie fierbinte în cada antică în care se băgă împreună cu o sticlă desfăcută de whisky. Bău direct din recipient privind indiferent cum un gândac cât degetul lui mare se plimba nestingherit pe tapet. Când un bărbat îşi prinde nevasta în flagrant delict, primul lucru pe care trebuie să-l facă după ce îl bate zdravăn pe celălalt şi după ce îşi cumpără o sticlă de whisky cu intenţia de a o goli până la fund-este verificarea propriei potenţe.

Îşi provocă aşadar, o erecţie cu mâna

liberă. Închise ochii şi încercă să înlocuiască imaginea Barbarei care se lupta cu antrenorul de fotbal rezemată de peretele din baie cu un tablou fantezist, menit să-i susţină erecţia şi să-i provoace în cele din urmă un orgasm liniştitor. În aceeaşi clipă îi apăru în faţa ochilor târfa din chioşcul lui Duvall. Îşi alungă din minte toate celelalte gânduri şi se concentră asupra femeii în rochie neagră, mulată pe corp, cu părul negru şi strălucitor ca pana corbului, cu sânii sărutaţi de lumina lunii. Faţa nu i se vedea. În mintea lui, o aduse mai aproape. Îl privea cu ochi tulburi, şoptindu-i numele. Îl mângâia cu mâna ei blândă. Cu gura moale. Limba ei... Termină brusc, înjurând printre dinţii încleştaţi. Rămase slăbit şi ameţit, oarecum dezorientat, dar asta se putea datora fie apei fierbinţi, fie whiskyului, fie descărcării sexuale. Era plăcut să ştie că mai funcţiona ca mascul. Dar la nivel emoţional nu se simţea cu mult mai bine... Aproape beat, ieşi cu greu din cadă şi îşi înfăşură în jurul mijlocului unul din prosoapele subţiri, apoi se aşeză pe marginea patului ca să reflecteze la viitorul lui. Presupunea că va trebui să ia legătura cu un avocat specializat în divorţuri, să

blocheze conturile în bancă, să anuleze cărţile de credit, într-un cuvânt să-şi ia toate măsurile de protecţie la care recurg oamenii de obicei, atunci când căsnicia lor devine o cifră statistică. Dar îi lipsea energia necesară pentru a se avânta în acest domeniu al legislaţiei. Barbara n-avea decât să revendice tot ce dorea din agoniseala lor. El îşi luase ce i se păruse esenţial-câteva haine, insigna de poliţist, pistolul. Scotoci prin grămada de haine aruncate pe pat şi scoase pistolul, cântărindu-l în mână. De la el provenea glonţul care îl omorâse pe Kevin Stuart. Viaţa lui personală era un fiasco. La fel şi cariera. Nu-şi mai făcea niciun fel de iluzii cu privire la conceptele de valoare şi datorie. Numai proştii credeau în aiurelile astea. Când se înscrisese la Academia de poliţie, îşi imaginase că este un cavaler ai dreptăţii, dar Masa Rotundă era de domeniul trecutului încă înainte ca el să-şi fi început studiile. Burke Basile era un paria, un factor perturbator, în secţia de Narcotice, în primul rând pentru că îşi împuşcase partenerul, apoi fiindcă cerea să se facă dreptate atunci când nimănui nu-i păsa de asta.

Wayne Bardo putea să ucidă din nou, şi asta făcuse. Duvall stătea baricadat în turnul lui de fildeş, împreună cu servitorii, cu prietenii săi bogaţi şi cu târfele acestora. În schimb, Burke era respins când voia să-şi exprime simpatia, iar nevasta lui se culea cu bărbaţi mai tineri în propria lui casă.

Cântări din nou pistolul în palmă. Nu va fi primul poliţist care va încasa un glonte din greşeală. Cât va mai trece până să fie nimerit? Cine avea să greşească ţinta? Patout? Mac? Sau poate că, în secret, se bucură că a rezolvat el singur problema în locul lor. Când se va răspândi mirosul de hoit dinspre camera asta îngrozitoare, când pisicile proprietarului au să înceapă să zgrenţăne la uşă, abia atunci au să-l găsească. N-o să se mire nimeni că şi-a pus capăt zilelor. Îşi distrusese căsnicia, aşa se va spune. Se va răspândi zvonul că a prins-o pe nevastă-sa, femeia cu trup dumnezeiesc, făcând dragoste cu altul chiar în baia lor. Săracul Burke! Vor da compătimitori din cap şi vor spune că nu şi-a revenit complet după moartea lui Stuart. Atunci au început toate necazurile lui. În timp ce văduva lui Stuart se dădea peste cap să-şi crească copiii, avocaţii lipsiţi de scrupule şi

criminalii dădeau ospeţe grandiose pentru a sărbători reuşita propriilor mârşăvii. Bătrânul Burke Basile nu putea înghiţi aşa ceva. Nu mai suporta vinovăţia. Aşa, pur şi simplu. Se gândi dacă nu cumva suferă de o formă gravă de autocompătimire, dar, la urma urmei, avea şi el dreptul la puţină compătimire de sine. Îl afectase foarte tare hotărârea lui Nanci Stuart, deşi recunoscuse că era îndreptăţită să procedeze astfel. Se agăţase de viaţă cu amândouă mâinile în cele din urmă, durerea pricinuită de moartea lui Kev se va potoli. O să cunoască pe altcineva şi o să se recăsătorească. Nu-l învinuia pe el pentru acel accident, dar vizitele lui îi trezeau cele mai dureroase amintiri.

Se simţea tentat s-o considere pe Barbara o târfă ticăloasă şi nepăsătoare faţă de infernul prin care trecuse de la moartea partenerului său. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa. Evident că Barbara avea să-şi reproşeze destule, însă nici el nu fusese un soţ ideal, chiar şi înainte de acel accident fatal. Căsnicia lor ar fi trebuit să se încheie cu mult timp în urmă, scutindu-i astfel pe amândoi de scene penibile. Dăduse greş de fiecare dată. Îşi alesese prost şi soţia, şi

cariera. La ce naiba serviseră atâtea ore suplimentare şi toată truda aia de ocnaş? Nu realizase nimic. Nimic. Ei bine, nu chiar nimic. Îl omorâse pe Kev Stuart.

Dumnezeule, ce dor îi era de omul ăsta! Resimţea lipsa gândini lui logice, calme, a bancurilor lui tâmpite şi a discernământului lui infailibil în materie de bine şi rău. Ducea dorul chiar şi acceselor lui de furie. Kev n-ar fi avut nimic împotrivă să moară la datorie. Probabil chiar că ar fi preferat să se întâmple aşa.

I se părea însă de nesuportat ca moartea lui să rămână nerăzbunată. Criminalii răspunzători de ea scăpaseră nepedepsiţi de sistemul de legi pe care Kev se angajase să-l apere. Lui Kevin Stuart i-ar fi fost foarte greu să accepte o asemenea situaţie. Şi gândul acesta îl trezi brusc la realitate pe Burke Basile, aidoma unui duş rece. Puse sticla de whisky pe noptiera şubredă şi pistolul alături de ea. Îşi desfăcu prosopul din jurul mijlocului, se întinse pe pat şi îşi puse mâinile sub cap. Rămase ore întregi aşa, nemişcat şi cu ochii în tavan.

Nu avea la ce să se gândească. Acum ştia ce are de făcut, mai bine zis pe cine trebuia să omoare. Şi acela nu era el însuşi,

în cele din urmă aţipi şi dormi aşa cum nu i se mai întâmplase de luni de zile-adânc şi fără vise.

CAPITOLUL 9

— Îţi dai demisia?

— Îmi dau demisia, repetă Burke. Pentru o clipă, Patout rămase mut.

— Aşa, pur şi simplu? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu e „pur şi simplu”, Doug. Ştii prea bine lucrul ăsta.

— Din cauza lui Kev?

— Într-un fel, da. Şi a lui Duvall, Bardo, Sachel. Să mai continuu?

— Cum poţi să faci aşa ceva? Patout se ridică de pe scaun şi începu să măsoare cu pasul spaţiul din spatele biroului. Dacă renunţi la o profesie pe care o iubeşti, şi asta numai din cauza lor, înseamnă că le dai câştig de cauză. Îi laşi să-ţi controleze viaţa.

— Numai în aparenţă. Ce bine ar fi ca motivele mele să fie aşa de simple şi de tranşante. Patout se opri şi îl fulgeră cu privirea.

— Mai e şi altceva?

— Barbara şi cu mine ne-am despărţit. Patout îşi lăsă capul în jos timp de câteva clipe, apoi îl privi compătimitor.

— Îmi pare rău. E o s-o prare temporară?

— Nu, e definitiv.

— O, Doamne, am bănuit că aveţi probleme, dar nu credeam că e chiar aşa de grav.

— Nici eu, recunoscu Burke. Până aseară. Nu vreau să te plictisesc cu amănuntele, dar crede-mă că am ajuns într-un punct de unde nu mai există cale de întoarcere. M-am mutat de acasă şi am lăsat-o pe ea să intenteze acţiunea de divorţ, indiferent ce motiv o vrea să invoce.

— Îmi pare rău, spuse Patout din nou. Nu regreta mai tare decât Burke eşecul acestei căsătorii. Îi părea însă rău că se nimerise să fie tocmai în acel moment.

— Mă simt foarte bine, spuse Burke. Zău aşa. Mai devreme sau mai târziu tot avea să se întâmple. Cât despre chestiunea cealaltă, cu serviciul, ei bine, şi asta era de aşteptat. Sunt terminat, Doug. În actuala mea formă psihică, nu-ţi sunt de niciun folos.

— La dracu’. Eşti cel mai bun din toată secţia.

— Mulţumesc pentru apreciere, dar hotărârea mea e definitivă.

— Uite ce este, abia am încheiat un

proces neplăcut. Eşti supărat şi din cauza Barbarei. Nu e momentul potrivit pentru asemenea decizii. Ia-ţi o săptămână liberă. Burke începuse să dea din cap înainte ca Patout să termine ce avea de spus.

— Nu e vorba despre asta. O săptămână liberă ar echivala cu aplicarea unui plasture în cazul unui pacient care necesită o operaţie pe cord.

— Atunci poate că ar trebui să faci un timp muncă de birou, sugeră Patout. Să lucrezi pe post de consilier. Ai fi mai puţin tracasat.

— Îmi pare rău, Doug. M-am hotărât.

— Ce-ai zice de un ordin de suspendare cu plată? în felul acesta îţi păstrezi o portiţă de întoarcere. Slujba te aşteaptă. Alternativă era ispititoare, dar Burke nu se gândi decât o secundă înainte de a scutura energic din cap.

— Dacă n-o să tai acest cordon ombilical, o să fiu tentat să mă folosesc de el. Şi peste câteva săptămâni o să mă trezesc exact acolo unde sunt acum. Nu, Doug, ruptura trebuie să fie definitivă. Patout se reaşează pe scaunul din spatele biroului său. Cu un gest obosit, îşi trecu mâna prin părul rărit.

— E de necrezut. Eu sunt şeful secţiei, dar tu eşti inima ei.

— Încerci altă tactică? Vrei să mă flatezi? întrebă Burke.

— Ăsta e adevărul.

— Apreciez complimentul, dar hotărârea mea rămâne definitivă.

— Foarte bine, spuse Patout. Să lăsăm secţia. Dar tu? Te-ai gândit ce-o să faci?

— Tocmai asta este, Doug. N-am niciun fel de planuri. Era pentru prima oară când

Burke îşi minţea prietenul.

Bordelul era amplasat într-o clădire impozantă, cu o grădină îngrijită în mijlocul căreia trona o tufă de magnolii splendide. Casa fusese construită de o familie creolă înstărită care cultiva şi importa bumbac înainte de conflagraţia ce avea să fie cunoscută sub denumirea de Războiul agresiunii nordului.

În timpul conflictului, yankeii puseseră mâna pe toate vasele şi depozitele familiei, arseseră plantaţiile de pe cursul superior al râului şi rechiziţionaseră casă, transformând-o în cartier general al ofiţerilor Uniunii. Aceasta reprezentase lovitura finală, de pe urma căreia familia nu-şi mai revenise niciodată.

După războiul civil, casa căzuse în ruină, pentru că nimeni nu-şi putea permite s-o ia în posesie şi să plătească impozitele aferente. La începutul celui de-al nouălea deceniu al secolului trecut, un antreprenor din nord se îndrăgostise de casă. Investise o grămadă de bani în remobilarea şi renovarea ei, până când ajunsese să depăşească splendoarea de odinioară. Într-o bună zi, nepotul şi moştenitorul lui fusese prins că îi trăgea pe sfoară pe parteneri, drept care îşi pierdu nu numai averea familiei, ci şi viaţa într-un ciudat „accident” din spatele Stejarilor Duelului. Casa a rămas din nou pustie până prin anii ’20 ai secolului nostru, când un grup de investitori a transformat-o în casă de toleranţă. Camerele de sus au cunoscut o activitate la fel de intensă ca şi saloanele elegante de la parter. Carnea vie se comercializa tot atât de rapid ca şi băuturile de contrabandă. În curând, madama agonisi destui bani ca să cumpere şi partea asociaţilor săi. Sub conducerea ei, afacerea a prosperat. Patroana actuală, Ruby Bouchereaux, reprezenta cea de-a treia generaţie de madame. Eleganta instituţie, aflată sub conducerea lui Ruby din anii ’60, cunoscuse

o înflorire mult mai mare decât pe vremea mamei şi a bunicii sale. Casa lui Ruby Bouchereaux se bucura de un regim special. Autorităţile manifestau o înţelegere deosebită pentru Ruby, permiţându-i să-şi desfăşoare afacerile fără niciun fel de îngrădiri, cu excepţia cazurilor în care era vorba de trafic de droguri.

Câteodată, una sau alta dintre fetele lui Ruby, dornice să câştige ceva bani în plus, le promiteau clienţilor senzaţii tari sau vigoare mai îndelungată cu ajutorul unei substanţe. Lui Ruby nu-i plăceau întreruperile ocazionate de un eventual raid al pofiţiei, şi cu atât mai puţin perspectiva de a i se închide definitiv localul dacă vreunul din clienţi se asfixia sau făcea un infarct în timp ce se afla în culmea extazului. Şi nu se putea împăca cu ideea că fetele ei ar putea realiza un câştig fără ca ea să aibă un procent de încasat. Aşadar, privea raidurile întâmplătoare ca pe un rău necesar, menţinând bune relaţii cu autorităţile.

Burke fusese de două ori în această casă în interes de serviciu. Bărbaţi în pielea goală care îşi strângeau în grabă costumele elegante, cu vestă şi ceasurile Rolex

fuseseră smulşi din paturile luxoase şi scuturaţi cu tot atâta lipsă de consideraţie ca şi morfinomanii care cerşeau câte un bănuţ la colţul pieţei Jackson. Dacă vreunul din clienţii lui Ruby era prins că utilizează droguri ca să-şi revigoreze forţele, Burke nu se jena deloc să-l aresteze, fără să ţină seama de averea sau poziţia socială a individului respectiv.

Îi deschise uşa o matahală care îl salută pe Burke cu o privire bănuitoare.

— Te rog să-i spui domnişoarei Bouchereaux că Burke Basile doreşte s-o vadă.

— Eşti poliţist?

— Aveţi ceva de ascuns? Omul îi trânti uşa în nas şi îl lăsă să aştepte în prag cinci minute întregi înainte să reapară.

— Poftiţi, spuse el fără să pară prea încântat de însărcinarea primită. Îl conduse pe Burke într-un birou care ar fi putut aparţine oricărui director executiv obişnuit să

Exercite un control absolut asupra tuturor chestiunilor. Privirea îi fu atrasă de telefonul cu mai multe linii, cele două faxuri şi calculatorul personal. Prostituţia se dotase cu tehnică de vârf. Femeia aşezată în

spatele biroului îi făcu semn să ia loc.

— Mi-aţi făcut o surpriză plăcută, locotenente Basile.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit fără programare. Femeia îl îmbie cu un pahar de whisky, dar Burke refuză. După ce îi dădu drumul matahalei să plece, spuse:

— Sper că ai venit să-ţi deschizi o linie de credit la noi. Fetele mele vor fi încântate. Înfăţişarea dumitale atrăgătoare, mai ales mustaţa, n-au trecut niciodată neobservate ori de câte ori ne-ai onorat cu prezenţa în timpul diverselor misiuni, oricât ar fi fost de neplăcute. Era o femeie mărunţică, cu un păr blond despre care se spunea că este natural. După toate probabilităţile, pielea ei nu fusese niciodată expusă la soare, pentru că era de un alb imaculat. Se spunea că îşi făcuse un lifting facial fără anestezie, ca să poată supraveghea munca doctorului şi să fie sigură că acesta îi respectă cu stricteţe instrucţiile. Dar povestea părea puţin probabilă, chiar şi pentru Ruby Bouchereaux, despre care se povesteau nenumărate istorioare. În orice caz, arăta superb.

De când intrase în birou, ochii ei de culoarea lavandei nu se dezlipiseră de ai lui.

Era suficient de bătrână ca să-i poată fi mamă, şi Burke ştia că îşi perfecţionase arta flirtului de-a lungul anilor. Cu toate acestea, simţi că roşeşte la auzul complimentelor.

— Mi-e teamă că nu-mi pot permite să apelez la serviciile dumneavoastră.

— Am făcut reducere şi pentru alte persoane oficiale din oraş. Privindu-l cu interes, Ruby se juca cu şiragul de perle de la gât. Aş fi încântată să discut amănuntele contractului. Burke zâmbi, dar clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, dar apreciez oferta. Ruby ţuguie buzele.

— Fetele vor fi dezamăgite. Şi eu la fel. Apoi, încrucişându-şi mâinile deasupra biroului, îl întrebă care era scopul acelei vizite inopinate.

— Pinkie Duvall. Schimbarea expresiei de pe chipul ei fu atât de subtilă, încât numai cineva cu experienţa lui Burke în sesizarea reacţiilor semenilor săi o putea observa.

— Ce-i cu el?

— Până acum câţiva ani aţi fost parteneri la un club din Quarter.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Rămâne între noi?

— Absolut!

— Pinkie a vrut ca una din fetele mele să danseze la club. Fata nu s-a arătat interesată şi l-a refuzat politicos. La scurt timp după aceea, Wayne Bardo a venit la noi şi a cerut-o pe fata respectivă. După o oră petrecută cu el, nu mai putea să se ţină pe picioare, nicidecum să danseze.

— L-a trimis Duvall ca s-o înveţe minte. În clipa în care Ruby dădu aprobativ din cap, Burke o întrebă dacă poate să stea de vorbă cu fata.

— Din păcate, nu, locotenente.

La două zile după întâlnirea cu Bardo, şi-a tăiat venele cu briciul. Nu credea că faţa ei va mai arăta vreodată la fel şi, sincer vorbind, aceeaşi părere aveau şi doctorii pe care i-am consultat. Era o fată foarte frumoasă. Domnul Bardo a distrus-o nu numai pentru această profesie, ci pentru orice altă ocupaţie unde ar fi trebuit să dea ochii cu publicul.

— Presupun că nu ai anunţat cazul la poliţie.

— O târfă atacată într-un bordel? spuse ea râzând sec: „Cum crezi că ar fi procedat autorităţile? Nu puteam să dovedesc că

atacul avusese loc aici sau ca Bardo fusese autorul lui, nici că îndeplinea ordinele lui Pinkie. Şi apoi, ar fi dăunat afacerii. Nu facem publicitate greşelilor şi necazurilor noastre. De fiecare dată când o fată se duce cu un bărbat riscă să fie rănită. Eu şi personalul meu ne străduim din răsputeri să prevenim asemenea situaţii, dar nu putem să stăm cu ele în cameră ca să le păzim. Riscurile meseriei. Burke se aplecă uşor în faţă.

— Doamnă Bouchereaux, în calitate de fostă parteneră, ştiţi ceva despre celelalte afaceri ale lui Duvall?

— Presupun că te referi în mod special la afacerile cu droguri.

— Aşadar, ştiţi de ele.

— Bineînţeles, dar nu pot dovedi nimic, ca şi dumneata de altfel. Este extraordinar de viclean. Pinkie şi cu mine am discutat numai afaceri referitoare la clubul pe care îl aveam împreună. Nu şi-a băgat nasul în celelalte afaceri ale mele, nici cu într-ale lui.

— Asta e dilema. Procurorul districtual Littrell nu se atinge de Duvall dacă nu are probe solide şi nu se întrevede nicio şansă ca individul să facă o greşeală şi să ne ofere spaţiu de manevră.

— Şi ce legătură au toate astea cu mine?

— Speram că o să vreţi să cooperaţi cu Secţia Narcotice. Ajutaţi-ne şi poate cădem la o învoială.

— Bunăoară să scap de razii dacă vă ajut să-l înfundaţi pe Pinkie Duvall.

— Cam aşa ceva. Ruby se uită la el fix, continuând să se joace cu şiragul de perle.

— N-ai cum să închei vreo înţelegere în numele Secţiei Narcotice de vreme ce nu mai lucrezi la poliţie. Prins cu mâţa-n sac, Burke nu negă. Expiră puternic şi se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o cu şi mai mult respect.

— Dar a meritat să încerc. Îmi pare rău.

— Mi s-a părut foarte curios ca un poliţist să vină în vizită aici în cursul dimineţii. În timp ce aşteptai, am dat şi eu un telefon.

— Mi-am depus insigna în dimineaţa asta.

— De ce?

— Am început urmărirea ticălosului pe cont propriu. Ochii ei se îngustară uşor.

— Ce ciudat! O răzbunare personală.

— Putem s-o numim şi aşa.

— Fără îndoială, din cauza morţii lui Stuart. Am urmărit toată povestea. Burke

dădu aprobator din cap, fără să-i ofere alte detalii.

— Cunoşteam fisurile parteneriatului dintre dumneavoastră şi Duvall şi mi-am închipuit că a mai rămas o oarecare animozitate. Oricum, am riscat venind aici. Dacă i se întâmplă ceva rău, sper că veţi uita că am fost aici.

— Ai cuvântul meu, domnule Basile.

— Mulţumesc.

— Cum pot să te ajut?

— Vreţi să mă ajutaţi? Deşi am încercat să vă păcălesc?

— S-ar putea spune că apreciez pasiunea sub toate formele ei de manifestare. Întorcându-i zâmbetul, Burke trase scaunul mai aproape.

— Unde îşi ţine Duvall dosarele? Nu cele de avocatură, dosarele personale.

— Aici, spuse ea, ducându-şi degetul la tâmplă. Nu există nicio înregistrare în legătură cu ceea ce vrei să ştii, nici scrisă, nici pe dischetă de computer.

— Sunteţi sigură?

— Cât se poate de sigură. Ţi-ai asumat o sarcină foarte grea. După incidentul cu fata, n-am vrut să-i rămân datoare lui Pinkie. Şantaj, Delapidare. M-am gândit chiar să-l

ucid. Râse sonor. Mi se pare că vă destăinui secrete, domnule Basile.

— Aveţi cuvântul meu că nu voi sufla un cuvânt despre această discuţie. Zâmbetul ei se stinse treptat.

— N-am reuşit să mă răzbun. Am elaborat zeci de scheme, dar le-am abandonat pe toate, pentru că îmi periclitau poziţia.

— Vedeţi, ăsta e farmecul jocului, zise Burke. Eu nu am nimic de pierdut. Absolut nimic. Privindu-l fix în ochi, Ruby spuse:

— S-ar putea să ai o surpriză:

— Nu cred.

— Sper să te înşeli. După câteva clipe de tăcere, femeia se ridică şi traversă încăperea, îndreptându-se spre bufetul unde ţinea băutura.

— Eşti hotărât să te răzbuni?

— Cu orice preţ.

— S-ar putea să te coste mai mult decât crezi. Din acest moment să nu mai ai încredere în nimeni.

— Nici în dumneata? Burke vorbise în glumă, dar Ruby îl luă în serios:

— Nici în mine.

Pinkie are întotdeauna grijă ca foştii lui clienţi să-i rămână datori. Când întârzie cu

plăţile, le scade din onorarii. Şi fiindcă lucrează cu tot felul de criminali, este extrem de periculos.

— Ştiu cu cine am de-a face. Noaptea trecută, Burke se hotărâse să meargă la risc. Nu-i păsa dacă va trăi sau va muri, atâta vreme cât îi trăgea după el pe Bardo şi pe Duvall. Cu toate acestea, ar fi fost un prost să nu asculte de sfatul patroanei. Ruby turnă whisky în două pahare şi îi întinse unul. Burke îl acceptă, deşi mai înainte o refuzase. Femeia sorbi gânditoare din paharul cu picior. Lovi cu unghia de la degetul mare în cristal în timp ce îl ducea la buze.

— Ar putea exista o cale, domnule Basile. Singurul căleâi al lui Achile în cazul lui Pinkie este Remy aia a lui. Burke dădu paharul peste cap. Whiskyul îi arse gâtlejul şi ochii. Începu să tuşească.

— Ce-i aia *remy*?

CAPITOLUL 10

— Remy, cred că nu mai trebuie să-ţi amintesc că este al treilea incident în semestrul ăsta.

— Nu, soră Beatrice, sunt cât se poate de conştientă de indisciplina surorii mele, spuse Remy şi îşi netezi fusta cu un gest

involuntar, reminiscenţă de pe vremea când era la academie.

— Noi nu răspundem numai de educaţia fetelor noastre, continuă călugăriţa, ci şi de armonia spirituală şi stabilitatea lor emoţională. Aici, la aşezământul „Inimă Binecuvântată”, ne luăm în serios îndatorirea de a le îndruma pe elevele noastre în toate domeniile vieţii.

— Acesta este şi motivul pentru care am înscris-o pe Flarra aici.

— Dar pare hotărâtă să încalee toate regulile care nu urmăresc decât securitatea ei şi dezvoltarea simţului de autodisciplină. Dacă mai comite vreo abatere, vom fi nevoiţi s-o exmatriculăm.

— Înţeleg, spuse Remy, simţindu-se ea însăşi dojenită. Deşi trecuseră doisprezece ani de când absolvise Academia „Inimă Binecuvântată”, cele câteva predici pe care le ascultase pentru lipsă de obedienţă şi rezultate slabe la învăţătură îi rămăseseră întipărite în memorie pentru tot restul vieţii. Cu tot respectul pentru profesia lor, administratorii internatului ştiau cum să exagereze o faptă minoră de indisciplină, făcând-o să pară un păcat capital.

— Aş putea s-o văd pe sora mea între

patru ochi? Sora Beatrice se ridică în picioare.

— Desigur. Ai la dispoziţie biroul acesta timp de cincisprezece minute.

Te rog să-i transmiţi urări de bine domnului Duvall şi să-i mulţumeşti în numele instituţiei pentru ultima sa donaţie. Generozitatea lui nu se dezminte niciodată. Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Am să-i transmit. Sora Beatrice trecu pe lângă ea, se opri o clipă şi îi puse mâna pe umăr.

— Cum te simţi, Remy?

— Foarte bine.

— Fericită?

— Desigur. Sora îi fusese profesoară de engleză înainte să devină directoare a şcolii. Putea să fie severă când era necesar, dar ştia să aline şi suferinţa. Toată viaţa şi cariera ei şi le închinase şcolii, dar ar fi putut la fel de bine să fie psiholog. Sau detectiv. Cu un spirit de observaţie deosebit de pătrunzător, o ţintui cu privirea pe Remy

— Mă gândesc foarte des la tine, Remy. Şi când mă gândesc, mă şi rog pentru tine.

— Mulţumesc, Soră.

— Uneori mă întreb… lăsă gândul în suspensie, fără să-l rostească. În schimb,

spuse: Le iubesc pe toate tinerele care mi-au fost încredinţate. Dar sunt şi eu om. Din când în când, câte una îmi este mai aproape de suflet. Nu cred că vei fi surprinsă să afli că tu ai fost una dintre acestea, Remy. Mă îndoiesc că mi-am ascuns sentimentele faţă de cineva, şi cu atât mai puţin faţă de tine.

— Am simţit din plin dragostea dumitale. Şi sunt recunoscătoare pentru atenţia pe care mi-ai acordat-o când aveam cea mai mare nevoie de ea.

— Am dorit din tot sufletul să fii fericită. Aş fi dezolată să aflu că viaţa nu este pentru tine ceea ce sperai să fie.

— Dacă sunt ceva mai indispusă astăzi, e din cauza ultimei isprăvi a Flarrei. Sora

Beatrice îi studie chipul o clipă, apoi o bătu uşor pe umăr.

Nu-ţi face prea multe griji în privinţa Flarrei. Este o fată încântătoare. Ceva mai încăpăţânată şi mai impulsivă decât tine.

— Sau poate mai curajoasă.

— Poate, spuse călugăriţa cu un surâs în colţul gurii. Ai venit la noi mult mai târziu decât ea. Văzuseşi câte ceva din lumea asta.

— Ceea ce văzusem nu prea îmi plăcuse. Sora Beatrice zâmbi cu simpatie.

— Flarra consideră lipsa acestor

cunoştinţe un blestem, nu o binecuvântare. Mă îngrijorează nu atât neascultarea, cât curiozitatea. Se simte constrânsă. După o scurtă ezitare, adăugă: Deşi mi-ar părea tare rău s-o pierd, poate ar fi mai bine s-o muţi la altă şcoală, ca să intre în contact cu alţi tineri şi să înveţe să înţeleagă mai bine ce este lumea.

— Am să mă gândesc. Sora Beatrice se retrase discret, şoptind o rugăciune în vreme ce-şi pipăia mătăniile. Prin contrast cu ea, Flarra intră ca o vijelie în cameră şi izbi uşa cu putere. Se trânti în fotoliul din faţa lui Remy cu un aer sfidător şi-i aruncă o privire îndrăzneaţă.

— Ei bine? Sper că or să mă exmatriculeze.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Remy, nu mai suport să stau aici, zise ca eu ochii înotând în lacrimi.

— De asta aţi fugit de aici, tu şi alte trei colege?

— Nu ne-am dus departe. Un poliţist le reperase, îşi dăduse seama că sunt prea tinere ca să meargă singure pe stradă după miezul nopţii, aşa că le luase în maşina lui de patrulare şi le adusese înapoi la şcoală.

— Unde aţi fost? întrebă Remy.

— În cartierul francez.

— La ora aia? Nu-ţi dai seama ce faptă iresponsabilă aţi comis, Flarra? E un cartier primejdios.

— N-aveam de unde să ştiu. N-am fost niciodată acolo.

— Pinkie şi cu mine te ducem acolo mereu. Ai mâncat la cele mai elegante restaurante, ai făcut cumpărături în cele mai luxoase magazine.

— Cu tine şi cu Pinkie. Mare scofală! E cu totul altceva când te duci cu prietenii. Remy admise că sora ei avea oarecum dreptate şi îşi îmblânzi tonul.

— Da, sunt sigură că nu e acelaşi lucru. Remarcând schimbarea de atitudine a surorii sale. Flarra se uită pieziş la ea.

— Tu ai fugit vreodată?

— O dată, recunoscu Remy cu un zâmbet strengăresc. Cu încă o fată. Dar pe noi nu ne-a prins nimeni. Ne-am strecurat înapoi înainte să ni se observe lipsa.

— Dacă i-ai fi mărturisit azi surorii Bea ce-ai făcut, probabil că ţi-ar fi dat o pedeapsă.

— Probabil, râse Remy. De fapt, nu mi-era aşa de frică de sora Bea, cât mă înspăimântă gândul ca nu cumva să prindă

de veste Pinkie.

— Câţi ani aveai?

— Vreo şaptesprezece.

— Te-ai măritat la şaptesprezece ani.

— A doua zi după absolvire.

— Eşti tare norocoasă, mormăi Flarra, cu bărbia în piept. Să întâlneşti un bărbat aşa de îndrăgostit de tine încât să nu mai poată îndura aşteptarea. Toate prietenele mele susţin că este cea mai romantică poveste pe care au auzit-o vreodată. Mai întâi a devenit tutorele tău, apoi ţi-a plătit taxele aici şi, în cele din urmă, s-a căsătorit cu tine. Pe atunci şi Remy gândea la fel. Pinkie i se păruse un fel de cavaler în armură care le smulsese, pe ea şi pe Flarra, din ghearele mizeriei. Dar parcă trecuse de-atunci o viaţă de om. Mai exact, viaţa ei. Într-o zi o să se îndrăgostească şi de tine un bărbat, o asigură Remy. Dintre ele două, Flarra era cea mai frumoasă, cu ochii ei verzi ca mugurii de primăvară. Avea părul negru şi strălucitor ca al lui Remy, dar era ondulat natural, ceea ce-i conferea un aer rebel. Trupul mic al Flarrci era atletic şi zvelt, dar cu rotunjimi feminine. Uniforma de şcoala nu-i putea ascunde în întregime formele şi Remy se cutremura la gândul că

sora ei inocentă se plimbase singură pe străzile din Vieux Cane, la o oră când putea să cadă uşor pradă turiştilor, beţivanilor sau perverşilor.

— Cine o să se poată îndrăgosti de mine din moment ce stau încuiată aici? oftă

Flarra, readucând-o pe Remy la realitate.

— Mai ai de stat doar un an cunoşti o mulţime de tineri.

şi jumătate. După aceea o să fii absolventă şi o să

— Remy… Flarra alunecă de pe scaun şi îngenunche în faţa surorii ei. Sufletul meu moare aici. Am trăit între pereţii ăştia de când mă ştiu. Vreau să explorez şi alte locuri, să cunosc oameni interesanţi, vreau să întâlnesc bărbaţi. Pe mine nu m-a sărutat nimeni niciodată.

— Mi-ai spus că prietenul cu care ai dansat la Crăciun te-a sărutat.

— Ăla? făcu Flarra dezgustată. Ăla iese din discuţie. M-a smucit de braţ şi şi-a apăsat gura peste a mea, în timp ce toate călugăriţele se holbau la noi. A fost oribil. Era leoarcă de transpiraţie şi tremura din toate mădularele. În loc să-mi facă plăcere, am simţit că înnebunesc. Se apropie câţiva

centimetri şi coborî vocea, vorbind în şoaptă:

— Eu mă refer la un sărut adevărat, Remy. Vreau să am o întâlnire adevărată, fără maici în jurul nostru. Vreau…

— O aventură romantică.

— Ei bine, şi ce e rău în asta? îi apucă mâinile lui Remy şi le strânse între palme.

Te rog, lasă-mă să stau cu tineri cu Pinkie şi să urmez o şcoală mixtă. Numai ultimul an. Flarra ardea de nerăbdare să dea piept cu viaţa. Bărbaţii îi stârneau curiozitatea, pentru că singurul lor exponent era Pinkie, care o trata aşa cum ar fi tratat-o şi tatăl ei sau un unchi iubitor. Dincolo de cazanul fiziologic care clocotea la vârsta adolescenţei, mai erau şi setea ei înnăscută de viaţă, imaginaţia debordantă, exuberanţa şi curiozitatea ei neţărmurită. Remy înţelegea neastâmpărul surorii sale, dar nu putea s-o aprobe întru totul. Intrase la academie în anii adolescenţei, dar aceasta nu se păruse chiar atât de restrictivă. Pentru ea fusese chiar un refugiu, un adevărat paradis liniştit, odihnitor. Între zidurile ei acoperite cu iederă cunoscuse senzaţia de siguranţa şi seninătate pe care n-o putea asocia cu un

alt loc. Muzica însemna imnuri şi cântece religioase, nu un radio care îţi spărgea timpanele la orice oră din zi şi din noapte. Prin dormitorul ei nu treceau personaje înfricoşătoare în timp ce dormea. Nu existau priviri piezişe şi viclene de care trebuia să se ferească, nici împerecheri grăbite şi zgomotoase pe paturile nedesfăcute sau pe suprafeţele destinate altui scop. Nu exista foame şi nici copilaşul plângăreţ care nu avea pe nimeni altcineva pe lume în afară de ea. Remy trase de unul din cârlionţii Flarrei, cu inima plină de dragoste pentru bebeluşul de odinioară care depindea în totalitate de camâncare, dragoste, îngrijiri şi protecţie pe vremea când ea însăşi era un copil. În ciuda acelui prim an dezastruos al existenţei sale, Flarra devenise o fată incredibil de inteligentă şi frumoasă. Remy o apărase de rele încă de pe vremea când era în scutece şi avea s-o protejeze şi de acum încolo, până la ultima suflare.

— Am să vorbesc cu Pinkie despre asta.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit să vorbesc cu el, sublinie Remy. Nu-ţi pot da asigurări că decizia noastră va fi cea pe care o doreşti tu.

— Pe Pinkie n-o să-l deranjeze dacă vin să stau la voi, nu-i aşa?

— Cumnata lui preferată? o tachină Remy. De fapt, Pinkie nu fusese de acord ca Flarra să locuiască cu ei după ce se căsătoriseră. Flarra era internată într-un cămin, în timp ce Remy urma cursurile academiei. Spusese că ar fi o cruzime să dezrădăcineze copilul încă o dată. Acesta fusese motivul pe care îl invocase. Adevăratul motiv însă era altul şi Remy îl ştia foarte bine: nu voia să împartă cu sora ei timpul, atenţia şi loialitatea pe care i le pretindea lui Remy.

Când venise timpul ca Flarra să meargă la şcoală, o mutase la aşezământul

„Inimă Binecuvântată”, convingând-o pe Remy că avea să primească o educaţie aleasă. Se văzuse nevoită să accepte, însă acum, când privea în urmă la toţi anii de căsnicie cu Pinkie, îşi dădea seama că fusese cel mai bun aranjament pentru toţi trei. Poate că, odată cu trecerea anilor, Pinkie îşi schimbase părerea în legătură cu mutarea Flarrei în aceeaşi casă cu ei. Remy nu ştia. Nu-l întrebase. Pentru că acum ea nu mai accepta ca Flarra să locuiască împreună cu ei sub acelaşi acoperiş. Ce s-ar

întâmpla dacă sora ei impresionabilă şi impulsivă ar ajunge să-i cunoască pe unii din asociaţii lui Pinkie, ca de pildă Wayne Bardo?

Nu putea să-i promită nimic Flarrei, căci mai întâi trebuia să discute cu soţul ei. Pe de altă parte, nu-i putea divulga nici motivul pentru care ea însăşi se împotrivea unui asemenea aranjament. Deocamdată, Remy găsi de cuviinţă să nu se angajeze în niciun fel.

— Depinde foarte mult de felul în care ai să te comporţi până la sfârşitul semestrului. O să te porţi frumos? Adolescenta de şaisprezece ani luă această întrebare drept un „poate”. Sări în picioare şi execută o piruetă foarte graţioasă.

— Promit pe fecioria mea!

— Flarra!

— Nu te teme. Asta este tot ce se întâmplă cu fecioria mea. Dar ce părere ai de

Lăsata Secului?

— Ce-i cu ea?

— Anul trecut ai spus că de astă dată aş putea participa şi eu la petrecerea voastră.

— Într-adevăr, am spus că s-ar putea.

— Reemy!

— O să vorbesc cu Pinkie, Flarra. Dar în situaţia ta nu prea ţi se cuvin favoruri.

— O să-l rogi, nu-i aşa? insistă fata.

— O să-l rog. Atunci Flarra o luă pe Remy de mâini şi o îmbrăţişă.

— Mulţumesc, surioară, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, şopti Remy, strângând-o la piept.

— Ce-o crede despre mine? Despre noi? întrebă Flarra întristându-se brusc când se desprinseră din îmbrăţişare. Vorbea despre mama lor.

— Cine ştie? Nu mă gândesc deloc la ea, minţi Remy.

— Nici eu. Şi Flarra minţea. Se gândeau, fireşte, la femeia care renunţase la ele fără cea mai mică urmă de regret. Bineînţeles că dacă n-ar fi făcut asta, Flarra n-ar mai fi apucat să împlinească doi ani. Cât despre Remy, soarta ei ar fi fost pecetluită.

— E timpul să plec, spuse ea, îndreptându-se spre uşă. Pinkie trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

— Face dragoste cu tine în fiecare seară?

— Asta nu e treaba ta.

— Noi… prietenele mele şi cu mine… credem că da. În pielea goală şi cu toate

luminile aprinse. Aşa e?

— Ce-ar fi dacă ai învăţa la geometrie în loc să faci speculaţii cu privire la viaţa mea intimă?

— Remy, te simţi bine? Era ceva obişnuit pentru Flarra să schimbe subiectul cu viteza fulgerului. De astă dată, însă, o surprinse pe Remy pe picior greşit.

— Bineînţeles că mă simt bine. De ce mă întrebi?

— În ultima vreme, de fiecare dată când ai venit să mă vezi mi s-a părut că arăţi cam obosită.

— Într-adevăr, sunt puţin obosită. Alaltăieri am dat o petrecere. Am stat până târziu…” ca să mă spăl de atingerea lui Bardo”, îşi spuse ea în gând.

— Dacă eşti bolnavă, să nu mă minţi.

— Nu sunt bolnavă. Ochii Flarrei scânteiară şi vocea îi deveni o şoaptă:

— Nu cumva eşti însărcinată?

— Nu, nu sunt însărcinată.

— La naiba, mă gândeam că poate… îşi muşcă buza de jos. Dar dacă ai păţi ceva, ceva cumplit, mi-ai spune?

— Bineînţeles.

— Pentru că nu mai sunt copil.

— Dacă nu te-aş avea pe tine… Flarra

înghiţi eu greu. Nu se poate să te pierd, Remy.

— Ce-ţi trece prin minte? îţi jur că voi fi întotdeauna alături de tine. Dacă intervine ceva, am să-ţi spun, dar nu s-a întâmplat nimic, aşa că nu-ţi face griji. Ne-am înţeles? Flarra expulza aerul din piept şi zâmbi din nou.

— Bine. Ne vedem vineri seară.

— Nu. Cred că n-o să poţi participa la petrecere aşa cum am plănuit.

— De ce? Remy privi din pragul biroului surorii Beatrice spre surioara ei care nu-şi putea ascunde dezamăgirea.

— Pentru că după aventura de ieri seară nu mai poţi beneficia de această favoare.

CAPITOLUL 11

— Ticălosul, şopti încet Burke. Privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Doamna Pinkie Duvall era femeia pe care o văzuse în chioşc. În clipa aceea tocmai intra cu maşina în curtea şcolii de fete specială şi exclusivistă o recunoscu imediat chiar şi de la distanţă. Aproximativ cu o oră înainte o întrebase pe Ruby Bouch Ereaux:

— Ce e o remy?

— Vrei să spui *cine*! Este soţia lui Pinkie. Vestea că Duvall era căsătorit îl luă prin

surprindere. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată de soţia lui. Statutul de om însurat nu se potrivea cu imaginea avocatului flamboaiant. De îndată ce părăsise bordelul se dusese în cartierul lui Duvall şi trecuse de mai multe ori cu maşina prin faţa domeniului acestuia. Nu se aştepta să vadă mare lucru, dar avu noroc. În timp ce făcea cursa regulată prin faţa porţii o limuzină somptuoasă ieşi pe poarta din spate şi trecu chiar pe lângă el. La ora aceea era de presupus că Duvall se afla ori la tribunal ori la biroul lui din centru. Să fi fost la volan stăpâna casei?

O urmărise până aici, la aşezământul Inimă Binecuvântată" şi o recunoscu imediat în timp ce cobora din maşină cu ajutorul şoferului. Şofer şi gardă de corp, îşi zise Burke. După de doamna Duvall intră în clădire, omul îşi luă în primire postul de la poartă. Burke nu era surprins de această vigilenţă. Ruby îi explicase deja că Pinkie o păzea cu străşnicie pe soţia sa.

— Nu ştiai că e căsătorit? întrebase patroana bordelului, savurând mirarea lui. Nu mă miră. Pinkie o ţine sub lacăt.

— De ce? Ce are?

— Nimic, răspunse ea râzând uşor. Eu o

văd din când în când. Este foarte frumoasă. Aşa a fost şi mama ei, până când viaţa pe care o ducea şi-a pus pecetea asupra ei. Burke ascultă în tăcere relatarea lui Ruby despre mama lui Remy, Angel.

— Era dansatoare exotică la unul din cluburile de noapte ale lui Pinkie. Asta se întâmpla cu peste douăzeci de ani în urmă. Angel Lambeth avea talent şi o carieră promiţătoare în faţa ei, dar a rămas însărcinată şi a trebuit să renunţe la dans destul de mult timp până s-a născut copilul. Când s-a întors, nu devenise numai mamă, ci şi dependentă de droguri. Cred că lua heroină. Numărul ei nu mai era la fel de spectaculos. Drogurile îşi puseseră amprenta şi pe înfăţişarea ei. În cele din urmă a fost transferată la un club cu clientelă mai puţin exigentă. Un fel de vizuină, ştii ce înseamnă asta.

— Şi cu fata ei ce s-a întâmplat?

— Când a crescut suficient de mare, Remy a devenit soţia lui Pinkie. În afară de asta, nu ştiu prea multe despre misterioasa Remy. Nimeni nu ştie.

— Cum s-a descurcat Angel?

— Prost. I s-a interzis să mai apară pe scenă, încredinţându-i-se, în schimb,

registrul de casă. La scurt timp după ce Pinkie s-a căsătorit cu fata, mama a murit. Se spune că ar fi luat o doză prea mare.

— Se spune? Ruby Bouchereaux îşi arcui sprâncenele în mod eloevent.

— La vremea respectivă, Pinkie Duvall devenise o persoană importantă în oraş. Cum era să îmbrăţişeze o soacră dependentă de droguri care recurge la tot soiul de tertipuri ca să-şi facă rost de ele?

— Crezi că s-a descotorosit de Angel ca să pună capăt unei situaţii stânjenitoare?

— Sau cheltuielilor cu dezintoxicarea. Probabil ajunsese la concluzia că Angel este o investiţie proastă. În orice caz, moartea era o soluţie convenabilă, nu-i aşa?

În timp ce aştepta în maşină, Burke analiza problema sub toate unghiurile, nerăbdător să afle toate informaţiile cu care ar fi putut completa spaţiile albe. Ce făcea doamna Duvall aici, la scoală” Avea un copil? Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că nu mâncase nimic de la micul dejun din ziua precedentă. Scotoci prin maşină să vadă dacă nu găseşte ceva de mâncare şi descoperi un baton de ciocolată, uitat în compartimentul pentru mănuşi. Ce naiba făcea atâta timp? Şoferul găsise o

modalitate de a omorî timpul: îşi curăţa unghiile cu un briceag. Burke îl văzu scuipând o flegmă groasă în tufişurile de lângă poartă. Cu unghiile acum curate, îşi băgă briceagul în buzunar, încrucişă mâinile la piept şi se rezemă de stâlpul de fier al porţii. Burke nu-i vedea ochii, dar ar fi putut paria că individul trăgea un pui de somn în picioare. Patruzeci şi şapte de minute mai târziu, Remy Duvall ieşi din clădirea şcolii. Nu-i spuse nimic şoferului în drum spre maşină, dar înainte să se urce îi adresă câteva cuvinte peste umăr. Omul încuviinţă din cap.

— Da, doamnă. Cum doriţi, doamnă. Să vă pup în fund? Ai vrea tu! Cât de sus? Să mă rostogolesc? Să fac pe mortul? Dorinţa dumneavoastră e lege pentru mine, mormăia Burke dispreţuitor în timp ce şoferul se grăbea să-i aducă ordinele la îndeplinire. Porni motorul Toyotei şi îi urmări de la o distanţă apreciabilă. Limuzina părăsi cartierul grădinilor, o luă pe Canal Street, apoi coti la stânga. Intrând în cartierul francez prin strada Decatur. Şoferul parcă în spatele unor maşini oprite în faţa parcometrelor. Înaintea lor se întindea Piaţa Franceză. Şoferul coborî şi

făcu gesturile de rutină, deschizându-i portiera şi ajutând-o să coboare. Burke îşi strecură Toyota într-un loc mai îndepărtat, Fără să se sinchisească de dungile care indicau o zonă destinată vehiculelor ce făceau aprovizionarea. Îşi luă sacoşa de pânză de pe bancheta din spate. Când coborî câteva clipe mai târziu din maşină, nu mai purta o jachetă sport şi pantofi de piele, ci o haină uşoară de ploaie, o şapcă de baseball şi ochelari închişi la culoare. Vârî mâinile în buzunarele hainei şi porni agale la plimbare, ca un individ lipsit de griji în acea după-amiază. Lăsa impresia că nu are altceva de făcut decât să cumpere fructe sau legume proaspete de la piaţă şi să hoinărească printre tarabele unde se vindea orice, de la păpuşi voodoo până la portmonee din piele de aligator. Scotoci câtva timp printre funiile de ceapă, în timp ce Remy alegea portocale. Aflat acum la mai puţin de doi metri de ea, Burke o privi pentru prima dată de aproape. Costumul ei din două piese părea confecţionat pentru o păpuşă Barbie. Fusta scurtă şi strâmtă, cambrată în talie, atrăgea atenţia asupra sânilor. Mai bine zis, atenţia lui. Pe inelar purta un diamant de mărimea unui mâner

de uşă. Arăta ca fetele din revistele de modă, cu excepţia părului. Acesta nu era lung şi ciufulit, ci scurt şi neted. Remarcă însă ceva în felul în care îi mângâia obrazul de fiecare dată când mişca din cap, ceea ce părea o invitaţie de a-l atinge. Buzele de culoarea cireşei se depărtară într-un zâmbet plăcut când duse portocala la nas şi o mirosi. Abstracţie făcând de cruciuliţa de aur de la gât, nu ar fi putut arăta mai sexy nici dacă ar fi fost în pielea goală şi ar fi avut tatuat pe sâni îndemnul „Ia-mă”. Până şi vânzătorul de portocale se fâstâcise atât de tare, încât nu nimerea să pună în pungă cele două portocale alese de ea. Şoferul plăti pentru portocale, dar vânzătorul îi întinse ei punga, copleşind-o cu mulţumiri. Când plecă de lângă tarabă, garda de corp merse în pas cu ea, măturând cu privirile în toate părţile. Burke îi mulţumi vânzătorului de ceapă, dar nu cumpără nimic. Porni spre cealaltă parte a străzii, pe lângă taraba unde se vindeau obiecte africane, spre micul chioşc de cafea unde doamna Duvall se aşezase pe un scaun, la una din mesele mici, rotunde. Deschise punga şi începu să cojească una din portocale. Înfigându-şi unghiile lungi în carnea fructului. La bar,

Burke comandă un lichior de banane. Stătea chiar lângă şofer, al cărui antebraţ era mai gros decât gâtul lui Burke. Apuca ceaşca cu cafeaua doamnei Duvall cu mâinile lui butucănoase şi i-o duse la masă. Se întoarse la bar numai atât cât avu nevoie ea să-şi soarbă propria cafea, dar nu luă loc la masa doamnei Duvall ci se aşeză la alta, în apropiere. Doamna Duvall mâncă portocala felie cu felie, sorbind din când în când din cafea. Lichiorul de banane era chiar mai greţos decât îşi închipuia Burke, dar îl bău cu înghiţituri mici, prefăcându-se încântat în timp ce urmărea imaginea doamnei Duvall reflectată în oglinda din spatele barului. Atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor, dar nu întâlni privirile nici unuia din ei, nu vorbi cu nimeni. Pentru o femeie cu înfăţişarea ei, cu un soţ bogat, o vilă impresionantă şi o limuzină condusă de un şofer, totul părea un eveniment, chiar şi mâncatul unei portocale. Mesteca încet fiecare felie şi aştepta câteva minute înainte s-o bage în gură pe cealaltă. Burke se întreba dacă nu cumva avea o întâlnire. Oare Duvall o folosea drept curier pentru activităţile lui extraprofesionale? Dar nimeni nu se apropie de ea, iar garda de

corp stătea nemişcat cu capul îngropat într-un ziar. Lichiorul de banane începuse să miroasă ca o loţiune de plajă când doamna Duvall termină de mâncat portocala şi înfăşură cojile într-un şerveţel de hârtie. Când se ridică în picioare ca să arunce cojile într-un coş de gunoi, şoferul închise ziarul şi se repezi s-o ajute. Porniră apoi împreună spre maşina parcată neregulamentar.

— Hei, doamnă! Burke se blestemă în gând pentru că acţionase atât de impulsiv, dar nu mai avea ce face. Şi doamna Duvall, şi şoferul se întoarseră să se uite la el. Punga maro cu cealaltă portocală rămăsese pe masă. O luă şi porni în fugă spre ei.

— Aţi uitat asta. Şoferul i-o smulse din mână.

— Mulţumesc, mârâi el. Fără să-l bage în seamă, Burke se adresă femeii.

— Cu plăcere. Era destul de aproape ca să simtă mirosul de flori al parfumului pe care îl folosea, amestecat cu aroma de portocale. În contrast cu părul ei negru, ochii erau uluitor de deschişi la culoare, un albastru aproape de alb. Rujul de pe buze i se şterse, dar buzele erau roşii de la atingerea uşor acidă a portocalei. Femeia îi

spuse:

— Mulţumesc. Atunci garda de corp păşi între ei şi Burke n-o mai văzu. Deşi ar fi vrut s-o urmărească în timp ce se îndrepta spre maşină, Burke se întoarse şi porni în direcţie opusă. Aşteptă până când limuzina dispăru din câmpul lui vizual şi abia după aceea se duse la maşina sa, unde rămase aşezat şi nemişcat mai mult timp, gâfâind de parcă ar fi alergat un kilometru.

— Asta e tot? Errol, şoferul, transpira abundent sub privirea sfredelitoare a lui Pinkie, pe care acesta o aţintea asupra clienţilor săi ori de câte ori încercau să-l mintă.

— Asta-i tot, domnule Duvall, vă jur. Am dus-o la şcoală. Apoi mi-a cerut să mergem la piaţă. A cumpărat două portocale şi a băut o cafea la o cafenea mică de vizavi. Am dus-o la biserică. A stat acolo jumătate de oră, ca de obicei. Apoi ne-am întors acasă.

— N-ai mai dus-o nicăieri?

— Nu, domnule.

— N-ai pierdut-o din ochi nicio clipă?

— Numai când a fost în şcoală. Pinkie se bătu uşor cu degetele peste buze, ţinându

1 în şah pe şofer. Dacă doamna Duvall îţi cere s-o duci undeva, într-un loc pe care nu

l-am aprobat în prealabil, refuzi şi apoi îmi spui mie, ai înţeles?

— Da, domnule Duvall.

— Dacă se duce în vreun loc unde nu era programat să meargă, dacă se întâlneşte cu cineva, îmi raportezi imediat, da?

— Da, domnule. Nu înţeleg…

— Pentru că nu vreau să aflu că îi eşti mai loial soţiei mele decât mie, Errol. E o femeie frumoasă. Sunt sigur că-ţi dai seama de lucrul ăsta.

— Iisuse, domnule Duvall, ar trebui să…

— Soţia mea poate să învârtă pe degete orice bărbat. Ar putea să determine un bărbat să facă pentru ea ceva cu care ştie că eu nu sunt de acord.

— Vă jur pe Dumnezeul meu, domnule! exclamă şoferul înghiţind cu greu în sec. Nu, domnule, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Dumneavoastră sunteţi şeful. Nimeni altcineva. Pinkie îl răsplăti cu un zâmbet larg.

— Bine. Mă bucur să te aud spunând asta. Uluit şi descumpănit, Errol părăsi biroul cu umerii gârboviţi. Pinkie îl urmări cu privirea, conştient de faptul că îl luase cam tare, dar aşa înţelegea un bărbat în poziţia lui să insufle teama şi s-o menţină

permanent în sufletul oamenilor care lucrau pentru el. De pildă Sachel. Acum era internat pe cheltuiala statului la Angola şi o să mai rămână câtva timp acolo. Teama reprezenta o motivaţie aşa de puternică? Pinkie se bucurase în sinea lui de rapiditatea cu care capitulase Sachel când fuseseră periclitate aspiraţiile de fotbalist ale fiului său. În seara aceea însă, nu-i venea deloc să râdă. Cu Remy se întâmpla ceva, dar nu-şi dădea seama ce anume. De săptămâni întregi, problema aceasta îl rodea necontenit, ca o durere de măsele. Remy devenise neobişnuit de retrasă. Neobişnuit era oricum un eufemism, pentru că, uneori, se retrăgea atât de mult în sine, încât nimic nu-i mai trezea interesul, nici darurile scumpe, nici sexul. De regulă, perioadele acestea nu durau prea mult, şi Remy îşi revenise întotdeauna. Cu excepţia acestui neajuns, era perfectă-atât de perfectă cât poate să fie o femeie. Dar acum perioada aceasta de indiferenţă dura de prea mult timp şi părea să aibă implicaţii mult mai profunde. Când se uita în ochii ei, erau opaci. Când râdea, ceea ce i se întâmpla foarte rar, râsul ei părea forţat. Era distrată când i se adresa şi îi răspundea

vag când vorbea. Chiar şi în pat, i se părea inaccesibilă, oricât de tandru sau de viguros ar fi fost. Nu-l refuza niciodată, dar în cel mai bun caz participarea ei putea fi descrisă drept pasivă.

Prezenta toate simptomele unei femei care are o aventură amoroasă, dar acest lucru era imposibil. Chiar dacă ar fi cunoscut alt bărbat, ceea ce părea puţin probabil, nu ar fi putut să se întâlnească cu el fără ştirea lui Pinkie.

Se îndoia că Errol l-ar putea trăda. Dar chiar dacă ar fi reuşit să-l mituiască pe şofer sau să-l convingă în vreun alt fel, tot ar fi prins de veste vreuna din numeroasele cunoştinţe din întinsa reţea a lui Pinkie. Întrebase tot personalul casei în legătură cu telefoanele pe care le dădea şi pe care le primea. În afară de Flarra, nu vorbea cu nimeni. Nu venea nimeni acasă s-o viziteze. Nu primea pachete, nici corespondenţă personală. Aventura amoroasă era exclusă. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? Avea tot ce-şi putea dori o femeie sau tot ce-ar fi visat că-şi doreşte. Totuşi, îşi spuse el, poate că ea nu gândea aşa. După ce se căsătoriseră, Remy se întristase când el o anunţase că nu va urma

colegiul. Atunci se înscrisese la cursuri prin corespondenţă şi citise toate cărţile care îi cădeau în mână. Îi făcuse pe plac şi o lăsase să-şi satisfacă setea de cunoaştere până când aceasta devenise prea obositoare şi atunci o obligase să-şi raţionalizeze studiile şi să citească numai atunci când lipsea el de acasă.

După câţiva ani îşi exprimase dorinţa de a munci, cel puţin cu jumătate de normă. În scurt timp, şi acest capriciu îi fusese înăbuşit. Aşadar, dispoziţia ei sufletească actuală nu era decât un alt „capriciu" femeiesc pe care trebuia să-l suporte înainte ca ea să revină la normal? Sau era vorba de ceva mai serios? Sub imperiul momentului, scoase o carte de vizită din fişier şi formă un număr de telefon.

— Cu doamna dr. Caruth, vă rog, spuse el după ce se prezentă şi fu pus imediat în legătură cu ginecologul lui Remy.

— Bună ziua, domnule Duvall. Femeia îl salutase rece, ca şi când ar fi vrut să-i dea de înţeles că are şi alte lucruri de făcut decât să stea de vorbă cu el la telefon. Auzise de la doctorii cu care juca golf că este o fiinţă anostă, spaima spitalului.

Făcea parte din categoria acelor femei

care se străduiesc să pară neatrăgătoare şi dezagreabile, mai ales bărbaţilor. Pinkie n-o simpatizase niciodată şi ştia că sentimentul este reciproc. Dar Remy era pacientul ei pentru că Pinkie nu avea de gând nici în ruptul capului să permită altui bărbat, oricine ar fi el să exploreze intimitatea soţiei sale.

— Telefonaţi în numele doamnei Duvall? întrebă ea. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. S-a întâmplat ceva rău cu ea?

— Nu pot discuta despre pacienţii mei cu dumneavoastră, domnule Duvall. Ar însemna să în cale codul de deontologie profesională. Ca avocat, ar trebui să ştiţi acest lucru.

— Nu vorbim despre un pacient, ci despre soţia mea.

— Chiar şi aşa. Este bolnavă?

— Nu. Nu tocmai.

— Dacă doamna Duvall simte nevoia să mă vadă, spuneţi-i să vină mâine la cabinet şi să-şi facă o programare. Am s-o examinez. Ar fi incorect din partea mea să continui conversaţia. Noapte bună. Femeia închise telefonul.

— Naiba s-o ia de cotoroanţă! Purtarea

ei brutală îl înfuriase, dar aflase totuşi ceea ce voia să ştie. Dr. Caruth folosea cu toată lumea acelaşi limbaj. Nici astăzi nu se purtase altfel. Dacă Remy ar fi aflat de curând vreun diagnostic îngrijorător, doctoriţa ar fi fost mult mai alarmată. Ar fi lăsat la o parte resentimentele faţă de el şi l-ar fi întrebat dacă prezintă oarecare simptome care l-au determinat să sune. Oricum, n-ar fi trebuit să ia legătura cu doctoriţa. Remy avea probleme de natură mentală, emoţională. Era ceva care o apasă profund, ceva ce voia să ascundă de el. Dar orice ar fi avea să afle. Asemenea mici neplăceri nu durau prea mult. Erau nişte iritaţii, ca o înţepătură de ţânţar care îţi provoacă mâncărimi timp de câteva zile şi după aceea trecea fără a lăsa nici măcar o cicatrice care să-ţi amintească de ea. Putea să remodeleze atitudinea lui Remy cu aceeaşi uşurinţă cu care modela argila caldă. Cu câteva cuvinte, putea să-i alunge din minte orice insatisfacţie, fie ţinea extinctorul care stingea orice foc al rebeliunii ce s-ar fi putut aprinde în inima ei. Pentru că ştia de ce se teme Remy cel mai mult.

CAPITOLUL 12

În clipa în care Remy ieşi din camera ei de toaleta şi veni în pat, lângă el Pinkie îşi scoase ochelarii şi puse pe noptieră documentul pe care tocmai îl citea.

— Remy, ce se petrece cu tine?

— Ce vrei să spui? N-o lovise niciodată, dar veni ameninţător de aproape, de parcă ar fi vrut să alunge cu o palmă insolenţa întipărită pe chipul ei. Se mulţumi însă să-i apuce mâna şi să i-o strângă, deşi nu chiar aşa de tare cum avusese de gând.

— M-am săturat de jocul ăsta Durează de prea mult timp, în seara asta o să-i pun capăt.

— Joc?

— Da. E vorba de secretele tale.

— N-am niciun fel de secrete.

— Nu mă… Stăpânindu-şi furia din voce, continuă pe un ton mai potolit: Nu mă minţi.

— Nu te mint. Pinkie se uită lung la ea.

— Ai de gând să fugi din nou?

— Nu!

— Dacă intenţionezi aşa ceva, te previn să nu încerci. Te-am iertat mai înainte, dar n-am de gând s-o fac şi de astă dată. Remy încercă să-şi întoarcă privirile în altă parte, dar Pinkie o apucă de bărbie şi o sili să se uite în ochii lui. Îşi frecă degetul mare de

buza ei inferioară, apăsând cu putere.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Aş fi putut să-mi satisfac poftele chiar atunci. Dar am avut răbdare. N-am făcut ceea ce s-ar fi cuvenit să fac, aşa e? Răspunde-mi!

— Da, aşa e.

— Aş fi putut să te posed atunci, dar am aşteptat. Chiar şi după ce ai crescut suficient, nu mă obliga nimeni să mă însor cu tine, dar am făcut-o. Te-ai gândit vreodată ce s-ar fi ales de tine dacă ai fi încercat să furi de la altcineva în ziua aceea, Remy? Hm? Ce te-ai fi făcut dacă eu nu eram aşa de înţelegător?

— Nu ştiu.

— Ba da, ştii, şopti el, mângâind-o pe obraz. Ai fi ajuns o târfă la fel ca maică-ta. Ochii lui Remy se umplură de lacrimi.

— Nu, nu-i adevărat.

— Ba da. Când ne-am cunoscut, porniseşi deja pe drumul care te-ar fi dus acolo unde era Angel. Pinkie îşi plimbă privirea pe corpul ei într-un fel care ştia că o irită. O, da, Remy. Încă de pe atunci începuseşi să te mişti aşa. Pun pariu că toţi clienţii maică-ţi abia aşteptau să pună mâna pe tine cu mult înainte ca eu să apar în viaţa

ta. Degetele lui îi strânseră mâna ca într-o menghină. Îşi apropie şi mai mult faţa de a ei, dar vocea îi rămase blândă:

— Poate că ţi-ar fi plăcut acel gen de viaţă. Poate regreţi că te-am smuls din braţele acelor bărbaţi. Poate că preferai mângâierile şi gâfâielile lor în loc să te fi măritat cu mine.

— Încetează! Smulgându-şi mâna din strânsoarea lui, Remy se dădu jos din pat.

— Cu ce mă ameninţi, Pinkie? Vrei să mă dai în judecată pentru furtul comis cu atâţia ani în urmă? Eu nu sunt una din clientele tale. Şi nici servitoarea ta. Aşa că să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Doar sunt soţia ta.

— E în regulă! striga el. Vreau ca soţia mea să-mi spună pentru ce naiba umblă prin casă ca o stafie!

— Foarte bine. Flarra! Sunt îngrijorată din cauza Flarrei!

Flarra? Asta să fie tot? Era îngrijorată dintr-un motiv atât de neînsemnat ca acesta? Se gândise la tot ce putea fi mai rău, cum ar fi o nouă fugă de acasă, şi iată că nu e vorba decât de Flarra! Dar dacă minte?

— Ce e cu Flarra? întrebă el brusc. În culmea furiei, Remy îşi puse pe ea un halat

şi legă cu mişcări stângace cordonul în talie. În timp ce încerca să-şi recapete stăpânirea de sine, pieptul ei tresaltă, iar crucea de aur sclipea în lumina lămpii. Pinkie jubila văzând-o atât de furioasă Aluziile lui referitoare la viaţa ei anterioară îi reaminteau cât e de norocoasă.

— A fugit din nou, spuse ea. Am fost astăzi s-o văd, dar când am ajuns acolo, a trebuit să suport o predică. Îi povesti cum fugise Flarra şi îi transmise avertismentul surorii Beatrice în eventualitatea unei noi încălcări a regulamentului.

— Am certat-o, dar nu sunt foarte sigură că şi-a băgat minţile în cap.

— Cred că are nevoie de o bătaie zdravănă.

— E cam mare pentru aşa ceva.

— Eşti prea blândă cu ea, Remy. Ar trebui să mă ocup cu de problemele acestea de disciplină. O să pun piciorul în prag şi o să-i mai reduc din privilegii. Poate că aşa o să-i vină mintea la cap, Furia i se mai potolise, aşa că Remy se încruntă evident dezamăgită.

— Ei bine, atunci răspunsul… Ce răspuns?

— Nu, nimic. Nu…

— Spune-mi.

— Flarra mă tot bate la cap de câteva luni, spuse ea iritată. Asta mă frământa şi am fost o proastă să-mi imaginez că n-o să bagi de seamă. Îi aruncă un zâmbet vinovat. Vreau s-o fac fericită pe sora mea, dar tu eşti soţul meu şi dorinţele tale au prioritate. M-am simţit prinsă la mijloc între voi doi. Dar astăzi m-am hotărât, în sfârşit, să te întreb. Remy îşi umezi buzele. Şi, la drept vorbind, Pinkie, cred că cererea ei e îndreptăţită. Pinkie desfăcu braţele, îmbiind-o să continue ce avea de spus.

— Flarra vreau să se mute cu noi şi să urmeze o şcoală publică mixtă în ultimul an de liceu. Să trăiască şi ea experienţele celorlalte fete de vârsta ei. E rezonabil, nu crezi? Pinkie se uită lung la ea, smulgându-i toate scuturile de apărare. Apoi puse mâna pe locul rămas gol lângă el şi bătu cu palma în el.

— Haide, Remy.

— Şi cum rămâne cu Flarra?

— O să mă mai gândesc. Acum vino înapoi în pat. Dădu cuvertura la o parte, arătându-i cât este de excitat. Furia ei îl înfierbântase încă de la început. Când Remy se apropie de el, Pinkie nu-i mai lăsă nicio

umbră de îndoială că îi aparţinea. Trupul, mintea, sufletul ei erau ale lui şi pute să facă cu ele orice doreu. După aceea îi spuse că Flarra va rămâne la Academia” Inimă Binecuvântată” până la absolvire. Remy amuţi pe moment, Apoi zise:

— Cum crezi tu că e mai bine, Pinkie. Pinkie o mângâie pe păr.

— La vârsta ei, Flarra nu ştie nici ea singură ce vrea. E de datoria noastră, de fapt, al meu, pentru că tu eşti mult prea îngăduitoare să supraveghem fata ca să nu facă greşeli majore şi să nu ia decizii eronate. Eu ştiu ce e mai bine pentru ea. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

— Ne-a cerut voie să vină la petrecerea noastră de lăsata Secului.

— Ţinteşte departe fetiţa, chicoti el. Avem o listă de oaspeţi foarte sus-puşi.

— Tocmai de-aia vrea să vină şi ea.

— O să mai vedem.

— Să fii pregătit s-o vezi smiorcăindu-se când o s-o întâlneşti.

— O să-i treacă, spuse el alungând avertismentul cu un gest nepăsător. În timp ce adormea, zâmbi spunându-şi: „Slavă Domnului că s-a terminat şi chestia asta!”

Burke se duse la biblioteca universităţii

pentru că era deschisă mai mult timp decât biblioteca publică şi ştia că are de citit o sumedenie de materiale. Scotoci ore în şir peintre microfilmele ziarului

Times Picayune. Cu ani în urmă, ziarul publicase o biografie a celui mai ilustru avocat din oraş. Patrick Duvall crescuse într-un cartier populat de reprezentanţii clasei de mijloc, iar părinţii lui trudiseră din greu ca să-l poată ţine la şcoala parohială unde excelase la sport şi la disciplinele umaniste. Obţinuse o bursă la universitate, urmaşe făcutatea de drept şi terminase primul din anul lui, făcuse apoi practică timp de nouă ani la o firmă de renume, după care pornise o afacere pe cont propriu.

Burke nu-şi putea da seama în ce măsura lucrurile stăteau chiar aşa, dar îşi spuse că articolul trebuia să se bazeze totuşi pe fapte. Întrucât exista posibilitatea de a fi verificate. Reieşea însă clar că avea de-a face cu un arivist care îşi propusese şi reuşise să-şi depăşească statutul social. Autorul articolului îl linguşea pe Duvall, socotindu-l un filantrop, dar nu pomenea un cuvânt despre cluburile şi barurile cu dansatoare fără sutien. Erau înşirate diplomele şi recompensele pe care le

primise în calitate de cetăţean de onoare de la diverse grupuri civice şi asociaţii profesionale, dar Burke cunoştea mult mai multe lovituri, spargeri şi asasinate ordonate de Duvall, cel mai recent fiind acela al lui Raymond Hahn. Duvall ducea o viaţă de huzur şi se simţea flatat de adularea publicului. Şi aici îşi avea sorgintea mecanismul care îl făcea să funcţioneze, conchise Burke.

Pentru Duvall traficul de droguri nu reprezenta o modalitate oarecare de a face bani ci o provocare. Era ca un joc de noroc, şi el câştiga mereu. Activităţile lui ilegale îl ajutau să-şi dovedească superioritatea. În primul rând faţă de sine.

Pinkie Duvall apărea adesea în primele pagini ale ziarelor. În plus, numele lui era frecvent menţionat la rubrica mondenă însă fotografiile lui şi ale soţiei sale erau extrem de puţine la număr. Când apărea uneori în câte o imagine, Remy stătea, de regulă, în urma soţului său.

— Oare camera de luat vederi era prea timidă? Ori setea de publicitate a lui Pinkie

Duvall prevala asupra considerentelor de ordin estetic?

Lui Burke i se mai păru ciudat şi faptul

că despre ea se scrisese extrem de puţin. Nu fusese niciodată în centrul atenţiei vreunui autor. Fie că nu avea nicio părere despre nimic, fie că opiniile ei erau atât de stupide că nu meritau să fie consemnate. Mai exista însă şi posibilitatea ca punctul ei de vedere să nu fie niciodată solicitat pentru că vorbăreţul de bărbată-său era întotdeauna gata să spună reporterilor ceva care să poată fi tipărit. Doamna şi domnul Pinkie Duvall se aflau pe lista membrilor mai multor societăţi de caritate, dar doamna Duvall nu deţinea nicio funcţie în vreuna din ele şi nici în cluburile de femei, nu făcea parte din niciun consiliu de administraţie şi nu conducea niciun comitet pentru strângerea de fonduri în diverse scopuri caritabile.

Remy Lambeth Duvall se afla la antipodul soţului ei, era o non-entitate.

Rămase la bibliotecă până la ora lichidării. Funcţionarii încuiară literalmente uşile în urma lui. Burke simţi că îi este foame, în ziua aceea nu înghiţise decât batonul de ciocolată învechită şi lichiorul acela răsuflat de banane. Pentru a nu contribui la proliferarea gândacilor, nu ţinea alimente în apartament. Renunţă la ideea de

a merge la restaurant şi intră într-un magazin mic de unde cumpără doi crenvurşti şi o bere. Plecă de la magazin fără să ştie încotro se duce.

Totuşi, avea o ţintă. Când ajunse, casa era cufundată în întuneric, nu mai ardeau decât luminile de siguranţă şi lumina de la o fereastră de la etaj.

Cârnaţii erau aţoşi şi berea trezită, dar mestecă şi înghiţi mecanic, fără să se sinchisească de gust, întrebându-se ce-or fi făcând domnul şi doamna Duvall de partea cealaltă a ferestrei cu obloane. Stăteau de vorbă? Din câte văzuse şi citise Burke, Remy nu era prea guralivă. Reuşea să poarte o conversaţie sclipitoare numai cu soţul ei? Oare îşi păstra opiniile numai pentru urechile lui? îl întreţinea în timpul serilor cu observaţii pline de bun-simţ? Da, în mod sigur, îşi spuse Burke zâmbind sardonic în vreme ce azvârlea ambalajul pe podeaua maşinii. De bună seamă îl stimula pe Pinkie, dar cam cu un metru mai jos de creier. Încercă să scape de gustul rânced al cârnaţilor cu o înghiţitură de coca-cola supraacidulată. Sărmanul Pinkie! Era subjugat de farmecele puicuţei lui şi habar n-avea ce făcea ea cu Wayne Bardo. Sau

poate că ştia. N-ar fi exclus ca Pinkie s-o împartă cu clienţii lui. O fi vreuna din recompensele pe care le oferea acoliţilor săi atunci când comiteau câte o crimă. Lumina se stinse.

Burke rămase cu privirea aţintită la fereastra întunecată. Imaginile care îi treceau prin minte îl chinuiau aşa de rău, încât închise ochii şi strânse din pleoape ca să le alunge. Simţea un gust de cenuşă în gură, probabil din cauza cârnaţilor.

O jumătate de oră mai târziu porni motorul şi plecă de acolo.

Era clar că Duvall făcuse amor cu nevastă-sa. O trata ca pe o regină. Ruby

Bouchereaux îi spusese că Pinki o păzită.

ţinea sub cheie. Văzuse şi el cât de bine e

— Ce-ţi spun ţie toate astea, Basile? În timp ce intra în cămăruţa lui prăpădită, Burke zâmbea.

Remy stătea întinsă şi perfect nemişcată, ascultând sforăitul uşor al lui Pinkie. Rosti o mică rugăciune de mulţumire pentru că micul ei vicleşug reuşise. Refuzase cererea Flarrei fără să-i treacă prin minte că şi ea dorea exact acelaşi

lucru. Nu era pentru prima oară când folosea o tehnică psihologică inversă pentru a-şi manipula soţul. De cele mai multe ori dădea greş. Dar de astă dată avusese avantajul de a şti că soţul ei nu era dispus s-o împartă cu nimeni şi mai ales cu Flarra. Pinkie ştia cât de mult îşi iubeşte sora şi relaţia dintre ele îi stârnea gelozia „Mulţumescu-ţi ţie. Doamne, că e gelos. Ţine-l tot timpul gelos!” *Ai grijă pentru ce te rogi la Dumnezeu*” şi acum, ca şi în multe alte nopţi de insomnie, îşi aduse aminte de sfatul surorii Beatrice. Abia acum înţelegea lecţia pe care se străduise călugăriţa să i-o dea. În copilărie îl rugase pe Dumnezeu să-i dăruiască o viaţă fără sărăcie şi fără responsabilităţi. Ei bine, exact de asta avusese parte.

Dar nu ştiuse ce preţ cumplit avea să plătească pentru că Dumnezeu îi ascultase rugăciunile naive. Pinkie dormea satisfăcut, cu braţul petrecut peste pieptul ei. Avea senzaţia că greutatea lui o striveşte.

CAPITOLUL 13

În toaleta bărbaţilor, amplasată pe una din laturile clădirii pătrate, existau două chiuvete ruginite, trei pisoare pătate şi o singură cabină, a cărei uşă atârna într-o

unică balama. Deşi încăperea nu avea acoperiş, toaleta duhnea îngrozitor.

În interior era întuneric pentru că fasungul fusese smuls. Probabil vandalismul nu fusese raportat la secţia de întreţinere a parcului public. Puţini bărbaţi se încumetau să intre aici după lăsarea întunericului şi cei care îşi luau, totuşi, inima în dinţi preferau să nu fie văzuţi. Când intră Burke, nu mai era decât un singur bărbat în încăpere. Stătea la un pisoar, cu spatele spre interior. Probabil că îl auzise pe Burke intrând, dar nu se întorsese să se uite la el peste umăr.

Burke se îndreptă spre pisoarul de lângă bărbat. Omul de alături terminase, dar nu-şi închise imediat fermoarul. Întoarse încet capul spre Burke şi remarcă:

— Urât loc! Burke îşi trase fermoarul la şliţ şi se întoarse spre el.

— Aşa e. Nu ştii niciodată peste cine poţi să dai. Gregory James se clătină rezemându-se apoi de perete şi îşi trase şliţul.

— Basile, mormăi el.

— Nu te bucuri că mă vezi?

— La dracu’.

— Se pare că nu. Burke îl apucă pe tânărul slăbănog de braţ şi îl împinse spre ieşire.

— N-am făcut nimic, mârâi Gregory. N-ai de ce să mă arestezi.

— Aş putea să te bag la răcoare fie şi pentru simplul motiv că eşti aşa de prost. De unde puteai să ştii că nu sunt Jeffrey Dahmer? Sau vreun bătăuş pus pe harţă? Într-o bună zi o să-ţi găsim trupul făcut bucăţele şi băgat într-un sac. Ai să faci o mişcare greşită şi o să te trezeşti pe lumea cealaltă.

— Nu mă aresta, Basile, te rog. Am învăţat lecţia, jur pe Dumnezeul meu.

— Se vede, nimic de zis! De-aia te învârţi prin toaletele din parcul oraşului în miez de noapte.

— Mi-a venit şi mie să fac pipi.

— Las-o moartă, Gregory! Minţi de îngheaţă apele. Te-am urmărit, aşa că ştiu cum stai, băiete. Te-am văzut în acţiune.

— Nu e adevărat! Nu mai, fac! Sunt curat!

— Pe dracu'! Tipul pe care l-ai agăţat noaptea trecută părea minor. Dacă n-aş fi avut alte treburi, te-aş fi înhăţat.

— O, Dumnezeule, plângea tânărul, dacă mă arestezi…

— De astă dată am să te închid şi am să arunc cheia. Eşti un adevărat pericol social.

De-a dreptul disperat acum, tânărul începu să se milogească:

— Te rog, Basile, ajută-mă. Te-am ajutat şi eu în trecut, îţi mai aminteşti?

— Ca să-ţi salvezi pielea.

— Te rog, Basile, dă-mi drumul! Burke se prefăcu o clipă că ezită, apoi spuse brusc:

— Hai să mergem, frumosule. Gregory se clătină.

— Gura, porunci Burke, îmbrâncindu-l. Nu te arestez, te conduc până acasă. Aşa cel puţin o să mă asigur că o să fie linişte în cartier tot restul nopţii. Gregory îi mulţumi de nenumărate ori în timp ce se îndreptau spre maşină. Locuia singur la câteva intersecţii de parc, într-o clădire cu un etaj care fusese de curând renovată. Casa şi grădina erau bine întreţinute, în ciuda faptului că proprietarul lipsea destul de des ispăşind diverse pedepse pentru delicte sexuale. Burke îl însoţi pe Gregory dincolo de uşa cu cristal de la intrare şi intră în hol.

— Nu-i nevoie să mergi cu mine, spuse Gregory. Jur că nu mai ies din casă.

— Credeam că părinţii tăi ţi-au dat o educaţie mai bună, Gregory. Nu mă tratezi cu o ceaşcă de cafea sau altceva? Încordat şi neliniştit din cauza intenţiilor nerostite

ale lui Burke, Gregory încuviinţă grăbit;

Bună idee. Ar fi trebuit să-mi treacă şi mie prin minte. Nu mai ştiu ce e în capul meu.

— Te gândeai cum să scapi mai repede de mine ca să poţi să ieşi şi să-i mai tragi un număr în noaptea asta.

— Ai o fire tare bănuitoare, Basile, spuse Gregory cu un uşor reproş în timp ce îl conducea pe Burke spre bucătărie.

— Pentru că am avut de-a face cu prea mulţi delincvenţi mincinoşi ca tine.

— Nu sunt delincvent.

— A, nu? Burke încalecă pe unul din scaunele de bar şi se uită la gazda lui care punea în funcţiune fierbătorul de cafea. Ia să vedem dacă mă mai ajută memoria. Parcă ai fost implicat într-un caz de molestare uzuala a unui copil.

— Avea şaisprezece ani şi se declarase de acord. Acuzaţia a fost retrasă.

— Pentru că tăticuţul tău i-a mituit pe părinţii băiatului, Apoi îmi mai amintesc şi de alte arestări pentru exhibiţionism.

— Nimic serios. Am fost eliberat condiţionat.

— Ştii că ai un dosar respectabil în privinţa asta, nu-i aşa, Gregory?

— Dacă mai continui pe tonul ăsta, o să depun plângere împotriva ta pentru hărţuire.

— N-ai decât. O să-i dau telefon tăticuţului tău şi am să-i spun că te-ai apucat iar de prostii şi atunci tăticuţul n-o să mai plătească chiria pentru căsuţa asta frumoasă. Gregory îşi muşca obrazul pe dinăuntru.

— Foarte bine, ai câştigat. Dar eşti un ticălos, Basile.

— Mi s-a mai spus. Lui Burke nu-i făcea plăcere să-şi bată joc de el, dar Gregory James se expunea singur batjocurii. Reprezenta exemplul clasic al tânărului incapabil să se ridice la nivelul aşteptărilor unei familii bine situate. Fratele lui mai mare, după ce jucase cu succes base-ball câteva stagiuni, preluase controlul imperiului industrial al familiei şi-i sporise averea cu câteva milioane. Al doilea frate era un neurochirurg de reputaţie mondială.

Cu Gregory, seria realizărilor măreţe se întrerupsesc. Probabil că n-ar fi reuşit să termine făcutatea dacă tatăl lui nu i-ar fi cumpărat o diplomă, făcând o donaţie substanţială instituţiei. Gregory urmaşe apoi seminarul, căci se considerase că e

nevoie de un cleric în familie. Sperau că va ajunge cel puţin cardinal.

Gregory rezistase aproape un an şi jumătate, după care renunţase, descoperind că înclinaţiile lui către perversiuni sexuale erau incompatibile cu devoţiunea religioasă. Ca să îndepărteze această nenorocire, clanul James îl exilase la New York, unde frecventase şcoala de teatru. Acolo Gregory îşi descoperise, în sfârşit, vocaţia. Avea realmente talent actoricesc şi jucase în mai multe piese pe Broadway până când a fost arestat pentru că întreţinuse relaţii sexuale cu un alt bărbat într-o cabină telefonică din staţia de metrou Penn. Tatăl lui cel bogat intervenise încă o dată şi acuzaţiile fuseseră retrase. Aceasta fusese însă ultima picătură care umpluse paharul clanului James. Familia se descotorosi de fiul numărul trei, deşi continua să-i achite chiria pentru casă. De bună seamă preferau să cheltuiască ceva în plus decât să-l aibă pe Gregory sub acelaşi acoperiş cu ei şi să se confrunte zilnic cu eşecul lor singular. Gregory îi servi cafeaua:

— Vrei zahăr, frişcă, lichior?

— Nu, mulţumesc. În clipa în care Gregory se aşează de partea cealaltă a

barului, Burke îşi dădu seama că era foarte nervos.

— De ce te agiţi aşa?

— Nu ştiu de ce ai venit aici.

— Consideră că ţi-am făcut o vizită de curtoazie. După cum spui chiar tu ne cunoaştem de o veşnicie. Gregory James se număra printre cei mai buni colaboratori ai Secţiei Narcotice. Participa activ la viaţa de noapte din cartierul francez şi se învârtea în acelaşi cerc cu traficanţii de droguri, deşi el personal nu se droga. Le strecurase adesea informaţii în schimbul atitudinii lor tolerante faţă de principalul său viciu.

— Ai fi o adevărată mană cerească pentru secţia noastră dacă am putea să te ferim de închisoare, observă Burke sorbind din cafea.

— Mai înainte m-ai făcut delincvent. Să ştii că mă simt jignit. Nu sunt delincvent, precizează Gregory.

— Atunci ce eşti?

— Pacient… am o problemă.

— Asta-i sigur.

— Sufăr de o tulburare afectivă majoră care îşi are rădăcinile în copilăria mea. Ştacheta impusă de familia mea e mult prea înaltă. Am fost silit să intru în competiţie cu

fraţii mei, ceea ce nu-mi stă în fire. Se purtau bestial cu mine.

— Vai de mine, Gregory, îmi frângi inima.

— Aşa este! Psihologul de la închisoare a spus că problema mea e de natură psihică.

— Aşa era şi a lui Ted Bundy.

— Nu e vina mea! izbucni tânărul. Este o nevoie pe care n-o pot controla. Nu e vina mea dacă… fac… ceea ce fac… câteodată.

— Of, ăsta a devenit pretextul cel mai des invocat în zilele noastre. Mama mă obliga să port şosete albe, tatii îi plăcea sosul dietetic, iar mie îmi venea să-i bat pe amândoi. Burke se strâmbă dezgustat. Indivizii ca tine care îi învinuiesc pe ceilalţi pentru propriile acţiuni îmi provoacă greaţă. Acum eşti om în toată firea, Gregory. Porţi răspunderea faptelor tale. Sări brusc în picioare şi îl apucă cu putere pe Gregory de guler.

— M-am răzgândit. Te iau cu mine!

— Nu, nu! Basile! Mi-ai promis!

— Ţi-am promis eu ceva?

— Da.

— Nu-mi amintesc.

— Ba mi-ai promis. Burke îi dădu drumul şi se întoarse la scaunul său. Îşi pironi

privirile asupra lui Gregory şi îl fixă atât de intens, încât acesta începu să se foiască pe scaun. În cele din urmă, tânărul rupse tăcerea:

— Ce este?

— Mă gândeam. Continuă să-l privească ţintă şi mai sorbi o dată din cafea. Puse apoi ceaşca deoparte şi zise: Aş putea să uit că te-am văzut aseară cu minorul ăla. Aş trece şi peste faptul că te-ai dat la mine în seara asta şi mi-ai făcut avansuri într-un W.C. public din parc. De astă dată te-aş ierta…

— Dacă…

— Dacă mi-ai face o mică favoare. Brusc, pe chipul lui Gregory se aşternu îngrijorarea.

— Ce fel de favoare?

— Nu pot discuta cu tine până nu încheiem o înţelegere.

— Nu e corect.

— La dracu’, bineînţeles că nu e corect, dar ăsta-i jocul. Accepţi sau nu!

— O să lucrez cu Mac McCuen?

— De ce? Burke îi făcu cu ochiul. Îţi place Mac?

— Să te ia naiba, Basile.

— Mai târziu, băiete. Am observat eu că îţi cam place Mac, dar dacă ai pus ochii pe

el, ai face mai bine să renunţi. Are o nevastă focoasă care îşi închipuie că bărbăţelul ei este înzestrat cu un cocoşel magic. Ascultă, facem târgul sau nu, pentru că oferta rămâne valabilă doar treizeci de secunde.

— Dacă spun da…

— Scapi basma curată de data asta. Altfel mergem direct la secţie şi te bag la zdup.

— Sub ce acuzaţie?

— Mi-ai cerut să întreţin relaţii cu tine într-un W.C. public. Douăzeci de secunde.

— Da’ nu ţi-am cerut nimic!

— Pentru că nu ţi-am dat prilejul.

— Haidade!

— Zece secunde. Gregory îşi vârî mâinile în părul negru şi ondulat.

— Nu-mi laşi nicio posibilitate de alegere.

— Nu-i adevărat. Poţi să spui nu. Să sperăm că de astă dată închisoarea n-o să mai fie aşa de greu de suportat. Gregory ridică privirea şi se uită pătrunzător la Burke.

— Ştii ce păţesc acolo cei de teapa mea? În momentul acela, Burke se detestă pentru felul în care îl manipula pe tânărul jalnic din faţa lui. Privindu-l cu ochii lui de om, Burke

îl considera demn de milă. Dar când se uita la el prin prisma unui poliţist, vedea altceva. Unul dintre delictele lui fusese comis pe un teren de joacă. Era greu să manifeşti compasiune pentru un individ care se masturba în faţa unor preşcolari.

— Timpul a expirat. Ce părere ai?

— Tu ce crezi? mormăi deprimat Gregory.

— Buuun. Burke se ridică în picioare şi se duse spre fierbătorul de cafea ca să-şi umple din nou ceaşca, apoi îl bătu pe umăr pe Gregory şi se întoarse la scaunul lui. Nu mai fi aşa de posomorât. O să participi la o acţiune foarte interesantă. Ai putea face carieră.

— Sunt convins. Gregory îl sfredeli cu privirea. Spune-mi ceva, Basile. Cum naiba ai ştiut despre tipul de ieri-seară. Era o întrebare cinstită şi merita un răspuns la fel de cinstit. Privindu-l pe Gregory drept în ochi; Burke răspunse:

— N-am ştiut. Am ghicit.

În dimineaţa următoare, Burke încuie apartamentul la plecare şi se întoarse spre scări exact pentru a nimeri în pumnul lui Wayne Bardo. Aterizã ruşinos pe spate. Stând aplecat deasupra lui, Bardo râdea.

— Toată lumea spune că eşti un terchea-berchea, Basile. Am început să cred şi eu asta. Cu maxilarul zvâcnind, Burke se ridică încet în picioare. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i tragă una cu capul între picioare nemernicului. Ar fi putut puncta ceva, dar era mai mult curios decât furios. Pentru moment, Burke alese lupta verbală.

— Ei bine, dar cel puţin nu mă îmbrac ca un poponar. Pun pariu că ăla care ţi-a vândut cămaşa asta purpurie râde şi acum de tine. Deşi Bardo continua să rânjească, Burke era convins că vorbele lui îşi ajunseseră ţinta.

— Drăguţă remarcă, Basile, zise el pe un ton sarcastic.

— Mulţumesc. Burke nu se osteni să-l întrebe de unde ştia noua lui adresă. Duvall avea un sistem de localizare mult mai sofisticat decât poliţia din New Orleans, FBI, DEA sau oricare altă agenţie locală ori federală. Tocmai de aceea nu avea să fie niciodată condamnat de vreun tribunal. Exista o singură modalitate de a-l opri pe Duvall şi maşinăria lui şi spre ea se îndrepta acum Basile.

Totuşi, nu-i plăcea faptul că ştiau unde locuieşte. Asta însemna că erau cu ochii pe

el. Ştiau că o urmărise ieri pe doamna Duvall? Dacă nu, de ce venise Bardo aici atât de devreme? De parcă i-ar fi ghicit gândurile, acesta spuse:

— Domnul Duvall vrea să te vadă.

— Să mă pupe în fund. Şi tu la fel. Bardo se apropie cu un pas.

— Bravo. Îmi place chestia asta. O să-mi faci greutăţi. Foarte bine. Abia aştept să te burduşesc zdravăn şi să te las să putrezeşti aici pe trepte. Burke nu se simţea intimidat de această ameninţare, dar era curios să afle mai mult. Ridică din umeri şi zise:

— Ia-o înainte.

— Nu, după tine. Bardo îl îmbrânci spre scări. Burke îşi pierdu echilibrul şi ajunse şchiopătând la parter. În faţa clădirii era parcat un Cadillac ultimul tip.

— Hei Wayne, îl persifla Burke, când ai fost degradat din postul de killer şi ai ajuns comisionar? Ţi-a luat Duvall pistoalele?

— Ţine-ţi gura şi mâinile la vedere.

— Nu sunt înarmat.

— Crezi că sunt idiot.

— Ca să fiu sincer, da. Când ajunseră la maşină, Bardo îl pipăi peste tot, apoi îşi trecu mâinile şi printre picioarele lui Burke fără să găsească nimic.

— Ţi-am spus, zise Burke.

— Intră în maşină şi nu mai fă pe deşteptul. În timp ce se urca în maşină, Burke rânji la el:

— Trebuie să recunoşti, Wayne. Cămaşa asta purpurie îţi vine de minune. Cred că ţi-ai pus-o special ca să mă bine dispui.

Birourile lui Pinkie Duvall erau la fel de elegante ca şi casa lui, dar mult mai moderne. Nu se vedeau niciun fel de maşinării, numai suprafeţe netede de marmură şi lemn lustruit. Telefoanele nu sunau: intonau melodii în surdină.

Pinkie şedea la biroul lui când o secretară îi anunţă sosirea domnului Basile ca şi când n-ar fi fost adus cu forţa, ci ar fi avut o programare. Duvall nu se ridică în picioare când intră Basile în birou. Burke ştia că prin gestul său deliberat voia să-l pună în postura unui amărât de plebeu convocat de stăpân.

— Bună ziua, domnule Basile.

— Bună, Duvall.

— Stai jos. Burke se aşează pe un fotoliu din faţa biroului pe care trona o fotografie a lui Remy Duvall într-o ramă de argint ornamentată. Se făcu că n-o vede.

— Doreşti ceva de băut? întrebă Pinkie.

— Ca, de pildă, nişte zeamă de cucută?

— Mă gândeam mai degrabă la ceva în genul cafelei, zâmbi Duvall.

— Nu vreau nimic.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— N-am venit. Am fost adus. Burke îşi propti glezna unui picior de genunchiul celuilalt şi privi peste umăr la Bardo care se aşezase între timp pe o canapea de la perete. Lui Burke nu-i plăcea să aibă în spate un om despre care ştia că e ucigaş, dar presupunea că, dacă Duvall l-ar fi trimis pe Bardo să-l lichideze în dimineaţa aceea, acum ar fi fost un om mort. Când se întoarse spre Duvall, îi surprinse expresia amuzată de pe faţă. Se aştepta ca Burke să-l întrebe ce naiba însemna toată tevatura asta. Dar Burke n-avea nici cea mai mică intenţie să pună întrebări. De ce să-i dea lui Duvall satisfacţia de a vedea că este curios sau că-i este frică? N-are decât să înceapă el.

După o pauză prelungită, Duvall spuse în cele din urmă:

— Sunt sigur că te întrebi de ce am vrut să te văd. Burke ridică indiferent din umeri.

— Am auzit nişte veşti surprinzătoare.

— Da? Ce anume?

— Ai demisionat din poliţie.

— Sursele tale au fost întotdeauna excelente.

— Demisia ta lasă un mare gol în Secţia de Narcotice.

— Mă îndoiesc.

— Eşti prea modest.

— Sunt şi prea ocupat ca să stau aici să pălăvrăgesc cu tine despre lucruri care nu te privesc. Duvall refuză şi de astă dată să răspundă la provocare.

— Vrei să te pensionezi înainte de termen?

— Poate.

— De ce ţi-ai dat demisia?

— Nu e treaba ta.

— Ce planuri ai? Burke dădu din cap ca şi când nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor şi întinse braţele în lături.

— Mă obligi să mă repet. Duvall îl măsură din cap până-n picioare.

— După părerea mea ai demisionai pentru că eşti supărat din cauza verdictului pronunţat în procesul domnului Bardo. Noi am câştigat, tu ai pierdut şi ai luat înfrângerea ca pe un afront personal. Afirmaţia că nu ştii să pierzi nu ţi se potriveşte şi dumitale, domnule Basile?

— Ţi-ar plăcea să crezi aşa, nu? Ţi-ai simţi eul acela supradimensionat extrem de măgulit la gândul că ai o influenţă atât de mare asupra opţiunilor mele. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar te înşeli amarnic. Duvall zâmbi complice, dându-mi de înţeles că ştie că minte.

— Vrei să ştii care este rostul acestei întâlniri?

— Nu neapărat.

— Nu mai suntem în tabere adverse. Aş vrea să-ţi ofer o slujbă în organizaţia mea. Burke Basile nu prea avea simţul umorului. În secţie era îndeobşte cunoscut faptul că zâmbea foarte rar. Fusese auzit râzând încă şi mai rar. Ambiţia neîmplinită a multora dintre colegii lui era să-l facă pe Burke să izbucnească în râs. Nimeni nu l-ar fi recunoscut acum, când începu să hohotească la auzul ofertei absurde a lui Duvall.

— Mai spune o dată!

— Cred că m-am exprimat destul de clar, spuse Duvall. Nu mai părea deloc amuzat

— O, te-am auzit. Numai că nu-mi vine să-mi cred urechilor. Vrei să lucrez pentru tine? Şi ce să fac?

— Un om cu experienţa ta este foarte

valoros pentru mine. Mult mai valoros decât ai fost la poliţie. Duvall băgă mâna într-un sertar al biroului şi scoase mai multe foi de hârtie prinse cu o agrafă. I le întinse lui Burke să le vadă.

— O copie după veniturile tale pe anul trecut. E o adevărată ruşine cât de puţin le plăteşte societatea oamenilor puşi s-o apere. Probabil că lui Duvall nu-i fusese prea greu să pună mâna pe un exemplar al extraselor lui de cont. Nu-i păsa că Duvall ştia cât de mult sau cât de puţin câştigase în slujba lui anterioară. Îl irita însă faptul că Duvall avea un acces atât de lesnicios la persoana lui. Şi îşi dădea seama că tocmai pe asta miza şi Duvall.

— Nu mai sunt poliţist, spuse Burke, dar noi doi facem parte tot din tabere adverse. De fapt, ne aflăm la poli opuşi.

— Înainte de a face paradă de moralitatea ta, n-ai vrea cel puţin să afli ce slujbă am în vedere pentru tine?

— Nu contează despre ce e vorba, nici salariul pe care mi-l oferi. În ciuda decorului ăstuia somptuos, spuse Burke uitându-se de jur-împrejurul încăperii, nu eşti decât un ticălos. Dacă ai lua foc, nici măcar n-aş face pipi pe tine ca să te scot din belea, aşadar,

nici gând să lucrez pentru tine. Burke se ridică şi se îndreptă spre uşă. Duvall îi porunci să se aşeze la loc. Bardo se repezi spre el şi l-ar fi lovit dacă Burke nu i-ar fi repezit pumnul în plex, oprindu-l.

— Dacă mai ridici vreodată mâna asupra mea, îţi rup gâtul ăla al tău de nemernic. Avertismentul era destul de încrâncenat ca să-l facă pe Bardo să mai reflecteze. Rămase pe loc, dar ochii îi străluceau de ură. Burke privi pieziş spre Duvall.

— Nu mă interesează slujba ta.

— Serios? Păcat. Netulburat, Duvall îşi încrucişă mâinile deasupra biroului. Zâmbi chiar plin de simpatie când spuse: Pentru că am motive întemeiate să cred că ai fi foarte interesat. Nu-i aşa, Basile? Cei doi bărbaţi se priviră fix. Distanţa dintre ei părea să se micşoreze mereu până când Burke aproape că se văzu reflectat în pupilele negre ale lui Duvall. Cel care îl privea era un om hăituit.

— Du-te dracului, Duvall! Zâmbetul lui Duvall deveni şi mai larg:

— Ştii ceva, am să-ţi păstrez slujba. Mai gândeşte-te şi vino să mă vezi.

— Da, asta o să fac. Am să vin să te văd. *Numai că nu aşa cum crezi tu, ticălosule*. Se uită apoi spre Bardo: Nu-i nevoie să mă

conduci acasă. Întorcându-se spre Duvall, adăugă: Cunosc drumul.

CAPITOLUL 14

La ora două jumătate precis, Remy Duvall intră în biserică. Spovedaniile erau programate între trei şi cinci, dar pentru că familia Duvall se număra printre cei mai generoşi sprijinitori ai parohiei, lui Remy i se făcea favoarea de a fi spovedită mai devreme. Astfel, la ora trei, când începeau să sosească ceilalţi enoriaşi, Remy era deja în limuzină şi se întorcea acasă.

Errol se posta în biserică, chiar în faţa uşii, în aşa fel încât n-o pierdea nicio clipă din vedere pe Remy. Aceasta merse de-a lungul unuia din intervalele laterale, îngenunche lângă un rând de bănci şi dispăru apoi între ele. Îşi scoase mătăniile din poşetă şi începu să se roage. Chiar şi după ce îşi termină rugăciunile, rămase cu capul plecat şi cu ochii închişi. Această jumătate de oră petrecută zilnic în biserică era deosebit de preţioasă pentru ea. Pinkie se amuza pe seama devoţiunii ei, dar, dincolo de credinţă, mai exista un motiv pentru care venea cu regularitate la biserică: era singurul interval de timp când se simţea absolut singură.

Şi când se ducea în chioşc, întotdeauna erau oameni prin preajmă, servitorii casei sau sezonieri care făceau fel de fel de treburi. Din ziua în care se măritase cu Pinkie nu fusese niciodată singură la ea acasă. Până să se căsătorească, locuise la academie într-un dormitor comun cu alte fete; şi înainte de asta împărţise camera cu mama ei. Acolo rămânea singură în fiecare noapte, când Angel se ducea la lucru. Dar în nopţile acelea de singurătate, Remy era prea mica şi prea înspăimântată de zgomotele străzii şi de cele ce răzbăteau din apartamentele vecine ca să poată aprecia solitudinea. Aici, în biserică, se simţea în siguranţă. Savura liniştea, calmul. Îi plăcea să privească luminile multicolore care răzbăteau prin vitralii şi se răsfrângeau pe pereţi. Licărul lumânărilor şi muzica blândă şi mângâietoare de orgă aveau asupra ei un efect liniştitor.

În rugăciunile ei de astăzi îl implorase pe Dumnezeu să-i dea înţelepciune şi curaj. Avea nevoie de înţelepciune ca să elaboreze un plan de apărare a Flarrei şi de curaj ca să-l ducă la îndeplinire. Pentru moment, Flarra era la adăpost în şcoala ei şi va rămâne acolo până la absolvire. Dar după

aceea? Lăsa problema aceasta în mâinile Domnului, deşi nu putea să stea cu braţele încrucişate.

În cele din urmă, îl rugă s-o ierte sau încercă s-o facă. Cuvintele refuzau să-i vină pe buze. Nu putea recunoaşte nici măcar faţă de ea însăşi păcatul apăsător care îi făcea pe cei din jur s-o creadă bolnavă. Erau păcate prea mari pentru a fi mărturisite Domnului. Dacă ea nu se putea ierta pe sine, de ce ar fi izbăvit-o El? Privind spre confesional, văzu lumina aprinsă. Preotul o aştepta. Se ridică din bancă şi intră în confesional.

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

A trecut o săptămână de la ultima mea spovedanie. Enumeră câteva păcate minore, dar se poticnea. Încercând să-şi adune curajul ca să mărturisească Păcatul. Nu voise să-l mărturisească nimănui, nici măcar unui preot. Îl simţea dincolo de grilaj cum aşteaptă răbdător. În cele din urmă tuşi uşor, îşi drese vocea şi întrebă blând:

— Mai este ceva?

— Da, părinte.

— Te ascult. Poate că, dacă o să vorbească despre asta, o să-şi afle liniştea.

Dar la gândul mărturisirii i se strânse gâtlejul şi inima începu să-i bată nebuneşte. Ochii i se umplură de lacrimi. Înghiţi în sec şi începu:

— Este o minciună prin omisiune.

— Ştiu, spuse ea plângând încet, dar... dar nu pot sunt descumpănită, părinte.

— În legătură cu ce?

— Cu copilul.

— Biserica spune foarte limpede: copilul este o binecuvântare şi un dar de la Dumnezeu. Nu-l doreşti? Privind la diamantul mare de pe inelarul mâinii stângi, Remy şopti printre lacrimi:

— Nu mai este niciun copil. Sperase că, rostind cuvintele acestea, se va elibera de sentimentul de vinovăţie, dar nu simţi nicio alinare. Dimpotrivă, parcă apăsarea din piept crescuse, ameninţând să-i sfărâme coastele. Respira cu greu. Respiraţia ei scurtă, sacadată, răsuna zgomotos în spaţiul strâmt al confesionalului.

Preotul spuse liniştit:

— Cunoşti atitudinea Bisericii faţă de avort.

— N-a fost un avort. Am pierdut sarcina în săptămâna a zecea. Preotul reflectă la cele auzite, apoi spuse:

— Atunci care este păcatul tău?

— Din cauza mea s-a întâmplat, şopti ea pieritã. Dumnezeu m-a pedepsit pentru ingratitudinea şi incertitudinea mea.

— Ştii care e gândul şi vrerea Domnului?

— Mi-am dorit copilul. Plângând cu sughiţuri, Remy îşi frecă abdomenul. Începusem chiar să-l iubesc. Dar mi-era teamă…

— Teamă? De ce? *Ca nu cumva Pinkie să se ţină de cuvânt şi să mă oblige să fac un avort.* Era un lucru prea urât ca să fie mărturisit, chiar şi unui preot. Când se căsătoriseră, Pinkie îi spusese clar şi răspicat că nu vor avea copii. Punct. Sfârşitul discuţiei. Subiectul fusese încheiat. Nu dorea să intre în competiţie cu nimeni. Şi nici nu voia s-o vadă deformată, chiar şi temporar. Astfel că atunci când rămăsese însărcinată din greşeală, nu-i spusese. Îi era teamă că o va sili să facă un avort.

Dar la fel de tare o speria şi gândul că nu-i va cere să întrerupă sarcina.

Dacă îşi schimbase părerea în legătură cu copiii? Dacă se răzgândise şi ar fi fost încântat de perspectivă? Dorea să aibă un copil crescut sub controlul strict al lui Pinkie? În timp ce se zbătea să găsească o

soluţie, aceasta se ivi de la sine. Într-o după amiază de coşmar, când simţi durerea sfâşietoare din pântece şi văzu sângele curgându-i pe picioare, îşi dădu seama, în străfundul sufletului ei, că asta îşi dorise. O viaţă preţioasă fusese sacrificată din cauza laşităţii ei. Preotul repetă întrebarea, vrând să ştie de ce anume îi era frică.

— De infern, părinte. Dumnezeu ştie că am şovăit în privinţa copilului, aşa că mi

— A luat.

— Ai făcut ceva care să provoace avortul?

— Numai în inima mea. Te rog să te rogi pentru mine, părinte. Dorind cu disperare să fie înţeleasă şi iertată, Remy întinse în mod reflex mâinile şi îşi apăsă palmele pe grilaj. Cu capul plecat, continua să plângă. Dintr-odată, simţi în palme o căldură omenească, de parcă preotul şi-ar fi pus mâinile de cealaltă parte a grilajului. Fusese o senzaţie de-o clipă, căci în clipa în care înălţă capul, nu-şi văzu decât propriile mâini lipite de grilaj. Dar, fizic sau psihic, simţise atingerea. O pace pe care n-o mai cunoscuse de luni de zile pogorî asupra ei. Chingile vinovăţiei care îi strângeau pieptul până la sufocare se rupseră şi Remy respiră

adânc şi reconfortant de câteva ori. Vorbind calm, preotul o asigură că va fi iertată şi îi dădu o penitenţă care părea neînsemnată în comparaţie cu enormitatea păcatului ei. Va fi nevoie de mult mai mult ca să-şi răscumpere păcatul, dar era un început, un prim pas către mântuire, un pas afară din mocirla de vinovăţie în care simţise că se îneacă în tot acest timp. Desprinzându-şi mâinile de pe grilaj, îşi ochii şi faţa şi părăsi confesionalul, murmurând:

— Mulţumesc, părinte.

şterse

Mireasma parfumului ei rămase în confesional în timp ce Burke întârzia să plece. Totuşi, trebuia să se grăbească dacă nu voia să rişte ca preotul să-l găsească în confesional. Fiecare secundă conta. Cu toate acestea, nu-i venea să se urnească din loc. În încăperea micuţă a confesionalului avusese parte de un fel deosebit de intimitate cu femeia visurilor lui, femeia din chioşc, scăldată de razele lunii. Care se dovedise a fi tocmai soţia adulteră a lui Pinkie. Iar Pinkie Duvall era duşmanul pe care jurase să-l distrugă. Îmboldit de acest gând, Burke îşi impuse să se ridice şi să plece. Ieşi din confesional şi scrută cu ochii

toată biserica. Spera s-o mai zărească, dar nu era nicăieri. Se uită spre uşă. Garda de corp care o însoţise în Piaţa Franceză dispăruse şi ea. Plecaseră. Scoase o batistă din buzunarul pantalonilor negri şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte, apoi de pe buza superioară, care îl stânjenea de când îşi răsese mustaţa. Azi-dimineaţă, din oglinda în faţa căreia se bărbierea, îl privise un străin. Părăsi de îndată biserica pe o uşă laterală. Gregory James era deja în maşină, şi îl aştepta. Fără să scoată un cuvânt, Burke se aşeză la volan şi porni maşina. Simţea că n-are aer. Răsuci butonul de aer condiţionat de la cald la rece şi îl dădu la maximum. Cămaşa neagră i se lipise de spate pe sub sacou. Simţind că-l strânge gulerul, trase de el iritat.

— N-a mers bine? întrebă Gregory neliniştit.

— Ba da.

— Doamna a apărut?

— La ţanc, potrivit programului. După ce o urmărise pe Remy Duvall timp de câteva zile, Burke îşi dăduse seama că nu e niciodată singură. Fie că era în casă, absolut inaccesibilă, fie împreună cu soţul ei, fie cu garda de corp. Nu mergea nicăieri

neînsoţită. Singurele momente de singurătate le trăia atunci când se ducea la biserică să se roage.

— Să se roage exclamase el când Ruby Bouchereaux îi vorbise de împrejurările în care o vedea pe doamna Pinkie Duvall. Una din sprâncenele creionate cu grijă ale patroanei se arcui.

— Ce te surprinde mai mult, domnule Basile, faptul că ea merge la biserică sau că eu mă duc?

— N-am vrut să vă jignesc, murmură el, numai că…

— Te rog! Ridică o mână în semn că nu se simţise lezată. O văd adesea pe Remy Duvall la biserică. N-am vorbit niciodată cu ea. Nimeni nu i se adresează. Nu se duce acolo ca să se dea în spectacol. Pare să fie foarte credincioasă şi e întotdeauna prima la spovedanie. După ce o urmărise câteva zile la rând pe soţia lui Pinkie la catedrală şi verificase informaţia lui Ruby Bouchercax, îşi spusese:

„Perfect”. Era o cale ideală de a intra în mintea cuiva şi de a afla ce are de gând. Lua droguri ca mama ei, Angel? Voia să fie absolvită de păcatul adulterului? Ce anume din mărturisirea ei ar fi putut să-i fie de

folos unui om care intenţiona să-i distrugă bărbatul? În sâmbăta următoare, Burke se hotărî să se ducă în confesional şi s-o aştepte. Era un plan riscant, dar strălucit. Cu două mici excepţii: trebuia să se comporte ca un preot şi să-l îndepărteze pe adevăratul părinte. Ultima dată, Burke se spovedise a doua zi după moartea mamei sale şi apoi se dusese la biserică doar ca să-i cinstească amintirea. Nu prea mai ştia obiceiurile, dar fusese crescut în spiritul religiei catolice, astfel că nu uitase chiar totul.

Dar chiar dacă şi-ar juca bine rolul, se mai punea problema cum să întârzie sosirea adevăratului preot. Şi atunci se gândise să recurgă la Gregory James care avea pregătire de preot, şi de actor.

— Ai spus totul aşa cum te-am învăţat? îl întrebă Gregory

— Am repetat de o mie de ori, spuse Burke înjurând un şofer care mergea prea încet înainte de a trece ca fulgerul pe lângă el.

— N-a ghicit? Remuşcările care răzbăteau din vocea ei înlăcrimată nu puteau fi trucate.

— N-a ghicit.

— Slavă Domnului că nu ţi-a văzut mutra. Nu prea arăţi a sfânt.

— Ei bine, n-a bănuit nimic, aşa că linişteşte-te.

— Sunt liniştit. Tu eşti cel care asudă de mama focului. După ce spuse asta, Gregory se lăsă pe spate zâmbind. Bătea cu degetele în genunchi în ritmul unei melodii pe care o avea în minte.

— Şi eu mi-am jucat rolul admirabil. L-am găsit pe preot în faţa refectoriului, aşa cum mi-ai indicat. I-am spus că voiam să-l văd pe părintele Kevin, care mi-a fost coleg la seminar.

— Bineînţeles că nu auzise de el". Sunteţi sigur?" l-am întrebat eu. Mama lui mi-a zis că a fost repartizat la biserica Sf. Mihail din New Orleans. Mi-au prins foarte bine lecţiile de dicţie şi dialectologie pe care le-am luat la New York. Cred că am imitat destul de bine accentul de-aici, îi spuse el lui Burke.

Preotul a zis că, după toate probabilităţile, prietenul meu a fost repartizat la Sf. Mihail, dar noi ne aflam la Sf. Matei. Aşa că am izbucnit amândoi în râs. I-am spus că probabil taximetristul încurcase bisericile". Sau sfinţii", adăugase

părintele. Şi iar am izbucnit în râs. Ca să-l mai reţin puţin, l-am întrebat dacă era originar din New Orleans, iar el mi-a spus că s-a mutat aici de zece ani. Dar cunoştea toate restaurantele bune. Nu că şi-ar putea permite, s-a grăbit el să adauge, dar unii dintre enoriaşii lui erau suficient de generoşi ca să-l invite din când în când şi pe el. Bla-bla-bla. Aşa că am mai omorât câteva minute. Suficiente?

— Absolut. Acum ai vrea să taci din gură? N-avea chef să pălăvrăgească cu Gregory. Voia să reflecteze la cele câteva minute pe parcursul cărora fusese despărţit de Remy Duvall numai de un perete subţire şi un grilaj. Stătuse destul de aproape ca să-i simtă parfumul şi să-i audă suspinele în timp ce mărturisea un păcat la care Burke nu se aşteptase defel. Droguri, beţie, adulter-nimic din toate acestea nu l-ar fi surprins. Dar să se simtă vinovată pentru că pierduse o sarcină? Vestea îl lovise ca o măciucă în moalele capului.

Oricum, avea de gând să folosească şi această informaţie în avantajul lui. Chiar şi în clipele când se lăsase îmbătat de parfumul ei, bucuros că nu făcuse niciodată legământ de castitate, raţiona tot ca un

poliţist, încercând să vadă cum ar putea folosi această informaţie confidenţială în treaba pe care îşi propusese s-o ducă la bun sfârşit. Năpădit de un val de inspiraţie – nu neapărat divină – se gândise la o penitenţă care să se potrivească cu păcatul ei şi să se încadreze foarte bine în planul lui de bătaie. Dar nu era deloc încântat. Ar fi preferat să nu fi aflat de copilul pe care îl pierduse. Asta o făcea umană. Ar fi vrut să nu-i fi atins mâna prin grilaj. Asta îl umaniza pe el.

— Ascultă, Basile, ai trăit cumva o experienţă religioasă? Smuls din gândurile lui de întrebarea lui Gregory, Burke se încruntă la el.

— Pentru că te porţi foarte ciudat. Ai ieşit din catedrală de parcă l-ai fi văzut chiar pe Dumnezeu. Burke îi aruncă altă privire furioasă. Bine, las-o moartă! Cred că nu sunt obişnuit cu figura ta fără-mustaţă şi cu părul lins. Mai mult ca sigur că nici propria ta mamă nu te-ar recunoaşte. Şi ochelarii ăştia îţi schimbă complet înfăţişarea. Dându-şi seama că uitase să-şi scoată ochelarii cu rame pătrate de baga, şi-i luă de pe nas şi-i puse pe banchetă, în spaţiul dintre el şi Gregory. Lentilele erau din sticlă simplă, dar i se părea ciudat că nu

se gândise mai înainte să-i scoată. Poliţist sau delincvent, pentru un astfel de detaliu îşi poate risca viaţa. Îşi impuse să se smulgă din starea asta. Dacă începe să-şi pună sub semnul îndoielii decizia, s-ar putea să nu mai fie atât de hotărât să răzbune moartea lui Kevin. Era un lucru pe care trebuia să-l facă sau să moară încercând să-l ducă la bun sfârşit. Degetele de la mâna dreaptă i se încleştară şi se descleştară în jurul volanului. Când ajunseră acasă la Gregory, coti pe alee şi frână atât de brusc, încât amândoi se treziră cu nasul în parbriz. Gregory puse mâna pe mânerul portierei. Deşi nu-mi face plăcere s-o spun, a fost amuzant. Ne mai vedem noi, Basile. Dar asta numai în cazul în care o să am din nou ghinion. Spre surprinderea lui, Burke se dădu jos din maşină şi îl însoţi până la poteca de cărămizi.

— Mă bucur că te-ai distrat bine. Pentru că încă n-ai terminat ce aveai de făcut, părinte Gregory.

CAPITOLUL 15

Pinkie tăie eu grijă din fileul său minuscul.

— Cum se numeşte? Remy îşi întoarse privirile de la zeama sângerie care i se

scurgea în farfurie.

— Casa Jenny. I se spune aşa după numele unei fetiţe de trei ani care a fost abandonată de mama ei. Era moartă de foame atunci când au găsit-o.

N-a mai putut fi salvată.

— De necrezut, exclamă Flarra. În America, ţara oamenilor supraponderali care cheltuiesc averi pe care de slăbit, un copil să moară de foame?

— Îngrozitor, nu-i aşa? Remy îşi alesese cu grijă seara când Flarra venea să ia masa cu ei ca să abordeze acest subiect cu Pinkie. Ştia că Flarra va fi de partea ei. Sora ei era o mare luptătoare împotriva nedreptăţii sociale. Pinkie ridică paharul de

Merlot.

— Şi preotul ăsta, părintele…?

— Gregory, completă Remy. Mi-a telefonat ca să mă întrebe dacă ne putem întâlni ca să discutăm despre nevoile instituţiei.

— Nevoi, asta înseamnă bani. Remy încuviinţă din cap.

— A spus că întâmpină mari dificultăţi financiare ca să deschidă Casa Jenny.

— Instituţiile de felul acesta cerşesc întotdeauna fel de fel de donaţii. De ce nu

mănânci? întrebă el arătând spre farfuria ei.

— Nu prea mi-e foame.

— Ţi-ai stricat pofta de mâncare cu discuţia asta despre fetiţele care mor de foame. Soţia mea e milostivenia întruchipată. Se întinse peste masă şi o mângâie pe mână. Dacă asta te ajută să te simţi mai bine, o să-i spun mâine secretarei mele să-i trimită un cec părintelui Gregory.

— Nu este suficient, zise ea, trăgându-şi mâna de sub palma lui. Vreau să mă implic direct.

— Nu ai timp de aşa ceva. Considerând că a pus capăt discuţiei, se întoarse la friptura lui, dar Remy nu se putea împăca cu situaţia. Era mai mult decât simpla nevoie de a avea un hobby. Reprezenta o problemă de natură spirituală. Preotul îi spusese: „Poate că dacă o să faci ceva în folosul copiilor…”

Casa Jenny era un răspuns direct la rugăciunile ei. Se rugase să i se iveească prilejul să facă ceva, şi acesta apăruse sub forma unui telefon primit în dimineaţa asta de la părintele Gregory. Dacă asta era voia lui Dumnezeu, nici măcar Pinkie Duvall n-o să-i poată sta în cale. Păstrându-şi aceeaşi voce calmă şi detaşată, spuse:

— Am vreo câteva ore libere pe săptămână.

— Cred că ar fi bine pentru ea, Pinkie, interveni şi Flarra. A fost atât de abătută în ultima vreme.

— Ba n-am fost, spuse Remy.

— Şi tu ai observat, nu-i aşa? făcu Pinkie, fără să ia în seamă protestul lui Remy. Aceasta încuviinţă din cap şi buclele ei negre se clătinară.

— De luni de zile parcă pluteşte în altă lume.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Remy, probabil că este adevărat, din moment ce şi eu, şi cumnatul meu favorit am remarcat acelaşi lucru. Flutură din gene spre el. Pot să beau şi eu puţin vin?

— Nu, nu poţi, răspunse Remy în locul ei.

— Of, nici şcoală mixtă, nici băieţi, nici vin, parcă aş trăi pe Marte.

— Sora Beatrice o să facă o criză dacă te aducem ameţită.

— Pun pariu că şi sora Bea mai trage la măsea pe ascuns. Putem să vorbim despre

Lăsata Secului?

— Nu acum. Remy observase că Pinkie

nu intervenise în discuţia dintre ea şi sora sa. Se uita intens la ea şi privirile lui scrutătoare o făceau să se simtă stânjenită.

— La ce te gândeşti, Pinkie?

— Mă irită la culme ideea ca soţia mea să se frece de tot felul de nespălaţi.

— Nici nu ştiu ce are de gând să-mi propună părintele Gregory, replică ea. Poate că vrea doar să ne ceară încuviinţarea ca să ne treacă numele pe lista lui de sponsori sau să intervenim pe lângă prietenii noştri ca să contribuie şi ei. N-am de unde să ştiu până când nu mă întâlnesc cu el, dar aş dori foarte mult să particip direct la acest proiect. În cel mai rău caz, aş vrea să înmânez cecul personal.

— Şi unde este această nouă instituţie?

— N-a precizat.

— Unde a spus că vrea să vă întâlniţi?

— A zis să aleg eu locul. Degetul lui arătător bătea nerăbdător în pahar.

— De ce este aşa de important pentru tine, Remy? De felul în care răspundea depindea totul. Pentru ca Pinkie să fie de acord, trebuia să-i zgândăre amorul propriu.

— Este important pentru mine fiindcă micuţa Jenny nu a avut un Pinkie Duvall care să apară în viaţa ei şi s-o salveze. Nu a

avut norocul meu şi al Flarrei.

— Mi se face pielea de găină, spuse Flarra. Pinkie se relaxă şi îi făcu semn lui

Roman să-i umple paharul.

— Foarte bine, Remy, poţi să te întâlneşti cu el. Aici acasă. În timpul zilei.

— Mulţumesc, Pinkie.

— S-a făcut, spuse Flarra.

Părintele Gregory puse în furcă receptorul telefonului public şi se întoarse spre

Burke.

— La ei acasă, mâine după-amiază. În timpul discuţiei lor anterioare, părintele Gregory îi dăduse doamne. Duvall un număr de telefon de la toaletă pentru bărbaţi a uneia din speluncile soţului e. Sunetele instrumentelor muzicale răzbăteau prin tapetul subţire de hârtie.

— La ei acasă-repetă Burke, scărpinându-se la ceafă. Speram să ne întâlnim într-un loc public.

— Ei bine, n-a fost să fie. Aşa că nu-ţi rămâne decât să înmormântezi planul.

După ce reflectă o clipă, Burke spuse:

— De fapt, s-ar putea să fie chiar mai bine. Pentru ce oră ai fixat întâlnirea?

— N-ai auzit ce-am spus, Basile?

— Ba da. Ai zis la ei acasă mâine după-amiază. Eu te-am întrebat la ce oră.

— N-o să meargă.

— O să meargă. Dacă o să-ţi păstrezi calmul şi o să faci tot ce-ţi spun, o să meargă.

— Poate îţi închipui că mă cunoşti, Basile, dar te înşeli. În esenţă, sunt un laş. Când e vorba să aleg, întotdeauna mă gândesc mai întâi la mine.

— Foarte bine. Asta şi vreau. Dacă mă laşi baltă sau o sclinteşti cumva, gândeşte-te că o să stai la închisoare pentru foarte mult timp. Gregory mormăi îmbufnat:

— Şi dacă ceva n-o să meargă bine, tot pe mine o să dai vina chiar dacă n-o să am niciun amestec.

— Nu, asta nu, îţi promit, îi spuse Burke sincer indiferent cum se va terminatreaba, vei pleca teafăr şi nevătămat.

— Teafăr şi nevătămat? Din casa lui Pinkie Duvall? Gregory pufni dispreţuitor. Era să leşin numai pentru că i-am dat telefon acasă. Mi-i amintesc pe ai mei că vorbeau despre el la masă, în vreme ce eu eram abia la şcoala primară. E o legendă vie, unul dintre cei mai puternici oameni din oraşul ăsta, dacă nu cumva cel mai

puternic.

— Ştiu totul despre el.

— Atunci ştii că e de-o cruzime ieşită din comun. Se spune că a ordonat uciderea mai multor oameni care l-au deranjat.

— Nu e un simplu zvon. Gregory rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Şi cu toate astea vrei să mă duc la el în casă, să fac pe preotul, să mă întâlnesc între patru ochi cu nevastă-sa şi să-i cer bani?

— Doar dacă nu vrei să te duci la închisoare şi să devii iubita unui individ pe care toată lumea îl numeşte Taurul.

— Schimbă placa! Am mers cu tine la biserică şi mi-am jucat rolul. În mod strălucit, aş putea adăuga. Acum suntem chit.

— N-am spus niciodată aşa ceva, replică sec Burke. Am zis că dacă accepţi să joci rolul părintelui Gregory, o să te las în pace.

— Am presupus că trebuie să trec drept părintele Gregory numai o dată.

— Ei bine, ai presupus greşit. Mâine la ce oră?

— Eşti nebun de legat, Basile.

— Probabil. Aici, Gregory avea dreptate.

Planul lui era nebunesc. Dramatic, da.

Eficient, fără îndoială. Nebunesc, mai mult ca sigur. După ce ascultase confesiunea doamnei Duvall, concepuse planul în cele mai mici amănunte. Exista întotdeauna riscul ca lucrurile să se încurce, dar lua toate măsurile de precauţie ca să nu dea greş. Îşi părăsise apartamentul şi, folosind un nume fals, se mutase în alt loc, la fel de sordid. Schimbase Toyota pe un model mai vechi.

Când se urcase în noua sa maşină, stătuse tot timpul cu ochii pe oglinda retrovizoare. Când mergea pe jos, privea în toate părţile ca să vadă dacă nu cumva Bardo sau vreunul din oamenii lui îl urmăresc. Era absolut sigur că nu-i luase nimeni urma. Să-şi fi rechemat Duvall dulăii acasă? După ce Burke îi refuzase slujba, s-ar putea ca Duvall să-l fi uitat, căci nu prezenta importanţă. De bună seamă era mult prea sigur de el ca să se teamă de răzbunarea unui expoliţist amărât şi fără nicio putere cum era Burke Basil. Iar dacă se aştepta la represalii, îşi închipuia probabil că acestea vor fi violente. Tocmai de aceea, trucul cu părintelear avea şanse de reuşită.

— De ce nu poate să joace alt poliţist rolul de preot? oftă Gregory.

— Pentru că niciun poliţist din secţie nu are talentul tău actoricesc. Gregory încă mai credea că participă la o acţiune secretă a poliţiei.

— Ei bine, îmi dau demisia. Nu mai vreau să fiu părintele Gregory. Mai bine mă duc la închisoare decât să mi-l pun pe Pinkie Duvall în cap. Burke se năpusti la el.

— Dacă mă laşi acum, o să am grijă ca fundul tău schilod să fie distracţia tuturor perverşilor din închisoarea Orléans. Îl împinse pe tânăr în peretele pătat al toaletei bărbaţilor. Strângând din dinţi, Burke spuse: Şi acum, pentru ultima dată, părinte Gregory, mâine după-amiază la ce oră?

— Ce plăcere să vă cunosc, doamnă Puvall. Gregory James zâmbea dezarmant în timp ce strângea mâna gazdei. Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne primiţi.

Remy privi peste el la cel de-al doilea preot.

— O, el este părintele Kevin, spuse Gregory. Colegul meu şi fondator al Casei Jenny. Burke îşi alesese pseudonimul în amintirea lui Kevin Stuart, ceea ce i se

păruse foarte potrivit.

— Vă mulţumesc amândurora că aţi venit, spuse ea. Sunt măgulită că aţi binevoit să-mi acceptaţi contribuţia. Valetul îi conducese pe o terasă care dădea spre pajiştea din spate, de unde se vedea foarte bine chioşcul. Privind spre el, Burke remarcă:

— Aveţi o reşedinţă foarte frumoasă, doamna Duvall.

Nu se temea că o să-i recunoască vocea. În confesional, vorbise în şoaptă şi se prefăcuse de mai multe ori că tuşeşte. Şi nu va face nicio legătură între părintele Kevin cel spileuit şi sobru şi bărbatul îmbrăcat neglijent, cu mustaţă şi şapcă de baschet care îi întinsese punga cu portocale uitată de ea pe masa unei mici cafenele în aer liber.

— Mulţumesc, vă rog să luaţi loc. El şi cu Gregory se aşezară unul lângă altul pe o canapea din răchită, în vreme ce ea stătea în faţa lor pe un scaun. Amabilă, îi întrebă dacă doresc o cafea. Părintele Gregory îi zâmbi valetului.

— Mi-ar face plăcere. Decafeinizată, vă rog.

— La fel şi pentru mine, spuse Burke.

Valetul se retrase, lăsându-i pe preoţi singuri cu doamna Duvall. Şi cu garda de corp. Umerii largi ai bărbatului depăşeau spătarul scaunului şi ţesătura de răchită împletită părea că face mari eforturi ca să-l susţină. Costumul lui negru nu se potrivea deloc cu terasa însorită. Arăta la fel de nelalocul lui ca un măgar în mijlocul unui aranjament floral.

Burke avusese o tresărire când intrase pe terasă şi îl văzuse pe individ. Doamna Duvall nu-l recunoscuse, dar omul ar fi trebuit să fie pregătit pentru aşa ceva. Burke îi zâmbise amabil şi dăduse din cap. Omul mormăise un salut, dar ochii lui îl priviră fără să-l recunoască. Indiferent cu cât îl plătea Duvall pe dulău, era prea mult. Doamna Duvall îi spunea Errol.

— Nu e nevoie să rămâi aici. Sunt sigură că discuţia o să te plictisească.

Omul se gândi o clipă, se uită pe rând la fiecare din cei doi preoţi ca şi când ar fi vrut să le dea un avertisment, apoi se ridică.

— În regulă. Dar am să fiu chiar aici, în spate, dacă o să aveţi nevoie de mine. După plecarea individului, părintele Gregory se întoarse spre gazdă:

— Aşa e întotdeauna sau i se întâmplă să

fie şi sever? Doamna Duvall râse cu poftă. Burke îi mulţumi în gând lui Gregory că o făcuse să se simtă în largul ei. Deocamdată, tânărul se descurca admirabil. Făcură o conversaţie uşoară până când valetul, căruia ea îi spunea Roman, se întoarse cu o tavă de argint şi o puse pe o măsuţa cu rotile, împingând-o apoi până în dreptul lui Duvall. Aceasta le servi ea însăşi cafeaua împreună cu prăjiturele cu glazură şi cremă. Mişcările ei erau fluide, fireşti. Mânuia cafetiera grea cu aceeaşi graţie cu care îşi puse puţină frişca în cafea.

— Abia aştept să aud amănunte despre Casa Jenny. Părintele Gregory îşi drese glasul şi se trase mai în faţă, pe canapea.

— Ideea mi-a venit de la… Burke întoarse capul în timp ce Gregory se lansa într-o descriere patetică şi plină de înfloriturі a unui cămin pentru copii inexistent. Prefăcându-se că soarbe fiecare cuvânt care ieşea din gura părintelui Gregory, se uita cu luare-aminte la chipul lui Remy Duvall. Asculta atentă, reacţionând aşa cum se aşteptaseră la cuvintele-cheie pe care Gregory le introdusese în text la cererea lui Burke. Când Gregory îi povesti istorioara inventată despre inexistenta

Jenny, ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce tragedie! Întrucât tristeţea ei părea sinceră, era în pericol să se simtă stânjenită de această josnică manipulare a sentimentelor ei. Dar Burke îşi aminti cât de binevoitoare fusese cu Bardo în chioşc. O femeie capabilă să se înhăiteze cu Bardo nu merita niciun fel de compasiune. Puse farfuria şi ceaşca pe masă şi se ridică brusc în picioare.

— Iartă-mă că te întrerup, părinte Gregory, dar vă rog să mă scuzaţi un moment. Gregory întoarse capul aşa de repede încât îi trosni gâtul. Se uită la Burke cuprins de panică. Această parte nu figura în scenariu. Burke o omisese intenţionat, pentru că nu voise să-l sperie şi mai tare pe Gregory. Întrucât părea că se descurcă foarte bine în rolul lui, Burke decise că-l poate lăsa singur împreună cu doamna Duvall câteva minute, exact timpul de care avea nevoie.

— Este o toaletă în spatele scărilor, chiar lângă intrare, îi spuse Remy.

— Mulţumesc.

— Vreţi să vă conducă Errol?

— Nu, mulţumesc. O să mă descurc singur. Ieşi de pe terasă, dar după ce trecu

de uşă se uită imediat după garda de corp. Acesta nu stătea chiar lângă uşă, aşa cum le spusese, ci intrase într-o cămăruţă alăturată şi se uita la televizor. Era cu spatele la uşă. Se pare că nu vedea niciun pericol în persoana celor doi preoţi.

Burke intră în toaletă şi închise uşa, dar numai pentru o clipă. Ieşi imediat şi urcă scările câte două trepte odată, întorcându-se de fiecare dată când scârţâia vreuna din ele. Prima uşă de pe palier dădea într-o altă baie mică. În maximum trei secunde ajunse afară. Câţi servitori să fi fost în casă? Nu avea de unde să ştie, dar presupunea că sunt destui. În orice clipă putea să apară vreo servitoare zeloasă care să-l întrebe de ce cotrobăie prin casa domnului Duvall. Ar fi făcut imediat tărăboi, l-ar fi chemat pe Errol şi l-ar fi reţinut până la sosirea lui Pinkie. Iar mâine dimineaţă la ora aceasta trupul lui ar fi servit drept hrană rece peştilor din golf. Deschise a doua uşă de pe culoar şi găsi ceea ce căuta – un dormitor mare cu băi separate de fiecare parte, cu un baleon care dădea spre peluza din faţa casei. Burke nu se pricepea la antichităţi, dar fiecare piesă de mobilier din cameră arăta de parcă ar fi fost un unicat. Banii de

pe droguri îi permiseseră să participe la multe licitaţii simandicoase. Una dintre piesele de mobilier, o masă de toaletă cu o oglindă înaltă de cel puţin patru metri reflecta un bărbat care purta nişte ochelari inutili şi o sutană preoţească”. De astă dată ai sărit rău de tot peste calul Basile”, murmură el pentru sine. Aruncă o privire în ceea ce era evident camera de toaletă a lui Pinkie, dar servitoarea trecuse pe aici după plecarea stăpânului casei în acea dimineaţă. Totul era în perfectă ordine. În dormitor, noptierele puteau fi deosebite cu uşurinţă Pinkie dormea pe partea stângă. Pe noptiera lui se afla o pereche de ochelari de citit şi un exemplar din

Newsweek, precum şi un telefon mobil. Burke se uită să vadă ce număr are dar eticheta mică de plastic, aplicată de compania de telefoane, lipsea. Probabil că era un număr ultrasecret, neînregistrat în cartea de telefon Deschise scrinul, în speranţa că va găsi o agendă telefonică personală. Dar Pinkie era prea deştept ca să ţină aşa ceva acolo, unde nu avea decât un pix. Încă o pereche de ochelari şi un blocnotes în care nu exista nicio însemnare. Pe noptiera doamnei Duvall era un şirag de

mătănii, o carafă mică de apă, iar în sertar nu văzu nimic în afara unei cutii cu hârtie pentru scris bileţele scurte. Dar niciun carnet cu adrese. Cui scria? Oare cât lipsise de pe terasă? Suficient de mult timp ca să fi urinat? Dar dacă, în timpul unei reclame, Errol bagă capul pe terasă şi, văzând un singur preot, întreabă unde e celălalt” Continuă treaba pentru care ai venit”.

Pătrunse în camera de toaletă a doamnei Duvall. Servitoarea nu trecuse pe aici de când se îmbrăcase doamna Duvall ca să-i primească pe cei doi preoţi. Pe scaunul din faţa mesei de toaleta se afla o bluză. Se pare că fusese examinată şi lăsată deoparte în favoarea celei pe care o purta acum. Burke o luă şi frecă materialul între degete. Mătase. O puse la loc pe scaun, exact aşa cum o găsise.

Observând o dungă în peretele de oglindă de deasupra mesei apăsă puţin şi o parte a acesteia se întoarse într-o parte, lăsând să se vadă un dulăpior. Periuţa de dinţi, pasta, tablete antistres, tampoane igienice, aspirină, contraceptive orale. Închise dulăpiorul şi tocmai se pregătea să plece când observă că suprafaţa de marmură netedă a mesei ei de toaletă avea

urme uşoare de tale. Puful de pudrat corpul se afla într-un bol de cristal cu capac de argint. Alături de el mai era un puf elegant din blaniţă de miel pe care îl luă şi îl duse la nas. Mirosul era inconfundabil şi foarte cunoscut. Îşi trecu vârful degetelor pe suprafaţa moale a pufului, gândindu-se la locurile minunate pe care le mângâiase de curând.

„Ce naiba faci, Basile? Ieşi dracului odată de aici?” Se întoarse să pună puful la locul lui, alături de bolul de cristal, şi ieşi în cea mai mare viteză din cameră, de parcă însuşi diavolul ar fi fost pe urmele lui. În faţa uşii de la dormitor se opri să asculte. Nu auzi nimic, deschise uşor uşa şi ieşi în hol. Era la mijlocul scărilor când Errol apăru în cadrul uşii de jos.

CAPITOLUL 16

Errol care tocmai se pregătea să se ducă la baie, rămase încremenit când îl văzu pe părintele Kevin coborând scările. Burke îi zâmbi dezarmat.

— Dacă mergi la toaletă, s-ar putea să ai nevoie de asta, zise el întinzându-i un sul de hârtie de toaletă. Errol, încă buimăcit, îl luă şi îl strânse la piept.

— Nu mai era hârtie, aşa că a trebuit să

mă duc sus. Errol deschise uşa de la toaletă şi se uită la locul de unde Burke scosese sulul înainte să urce în dormitor. Acum îl aducea înapoi, jos, dar lăsa impresia că l-a luat din cealaltă baie.

— Mi-am zis să înlocuiesc sulul de aici. Nu se ştie niciodată când poate să aibă cineva nevoie de el. Apoi îi făcu cu ochiul, ca de la bărbat la bărbat. Bineînţeles, depinde ce ai de gând să faci.

— Îhî, făcu Errol, nu foarte sigur de el. Mulţumesc. Burke porni spre terasă, apoi se întoarse brusc, ca şi când i-ar fi venit chiar atunci o idee.

— Ştii, dacă domnul şi doamna Duvall or să se ocupe de Casa Jenny, poate o să vii şi dumneata să participi cu ceva. Bunăoară să ne ajuţi cu băieţii, să organizezi jocuri, ceva în genul ăsta.

— Nu cred. Domnul Duvall îmi dă mult de lucru.

— Păi, ziceam şi eu aşa, ca o idee. Burke se întoarse şi de astă dată nu se mai opri până nu ajunse înapoi la terasă, unde cei doi continuau să stea de vorbă.

— Părintele Kevin şi cu mine suntem de părere că toţi copiii care stau la Casa

Jenny trebuie să aibă ceva de făcut, nişte

treburi pe măsura posibilităţilor lor.

— Excelentă idee, părinte. Gregory se uită la Burke evident uşurat.

— Părintele Kevin şi cu mine credem că trebuie să li se inoculeze copiilor simţul răspunderii şi că merită laude pentru cele mai mici realizări, acesta fiind primul pas spre combaterea influenţelor negative pe care le-au suferit şi spre formarea respectului de sine. Doamna Duvall se întoarse spre Burke, aşteptând confirmarea. Basile încuviinţă din cap. În momentul acela ar fi fost de acord cu orice. Îi venea aşa de greu să mai păstreze o alură de ascet după ce ţinuse în mână puful cu care îşi pudra corpul. Încerca să-şi menţină privirea mai sus de crucea care i se legăna în adâncitura dintre sâni, dar între dorinţa şi voinţa lui se ducea o luptă înverşunată.

— Dumnezeu a binecuvântat această vizită, părinte Kevin, zise Gregory fluturând un cec de zece mii de dolari pentru Casa Jenny.

— Sunteţi foarte generoasă, doamnă Duvall. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Dumnezeu să binecuvânteze misiunea dumneavoastră, părinte Kevin. Burke se ridică.

— Cred că n-ar trebui să mai abuzăm de timpul dumneavoastră.

— Deşi ne-ar face plăcere s-o facem. Gregory se ridică şi el în picioare. Când încep să vorbesc despre Casa Jenny, nu mai pot să mă opresc.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea. N-aţi putea să mai rămâneţi până se întoarce soţul meu acasă? S-ar bucura nespus să vă cunoască.

— Nu, nu, trebuie să plecăm, spuse Gregory. Mai avem de făcut şi alte vizite. Poate altă dată. Burke îi dădu o carte de vizită.

— Sunt sigur că o să doriţi să aflaţi cum înaintează lucrul. Vă rugăm să telefonaţi oricând doriţi.

— Mulţumesc, aşa voi face.

— De fapt poate că v-ar face plăcere să vedeţi cu ochii dumneavoastră instituţia. Propunerea îl lăsă pe părintele Gregory mut de uimire. Se uita la părintele Kevin, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Doamna Duvall, pe de altă parte, era încântată de idee.

— Ar fi posibil?

— Nu.

— Bineînţeles. Gregory şi Burke

răspunsesccă în acelaşi timp, dar cuvântul rostit de Burke îl acoperi pe acela al părintelui Gregory. Acesta spuse cu un aer vinovat:

— Fireşte, cum doreşte părintele Kevin. Mă gândeam numai să facem o deschidere oficială, când instituţia va arăta mai bine, adăugă el cu jumătate de gură.

— Sunt convins că doamna Duvall va prefera să meargă singură, zise Burke, privind-o fix.

— Nu mă aştept la niciun fel de tratament preferenţial, spuse ea, dar aş dori foarte mult să văd cum progresează lucrările. Asta în ideea că v-aş putea ajuta cu ceva.

— Contribuţia dumneavoastră ne este de un real ajutor, vă asigur, spuse părintele

Gregory disperat.

— Dar o prezentare favorabilă din partea mea l-ar determina pe soţul meu să contribuie cu sume şi mai mari. Burke zâmbi.

— Un motiv în plus să ne faceţi o vizită. Telefonaţi oricând doriţi. Ne vom strădui să ne adaptăm acţiunile la programul dumneavoastră.

— „Să ne adaptăm acţiunile la

programul dumneavoastră? Iisuse, simt că înnebunesc.

— Vrei să încetezi odată cu văicăreala asta? Mă doare capul.

— În ce m-ai băgat, Burke? Nu-mi place povestea asta. Am fost de acord să-ţi fac o favoare şi m-am ţinut de cuvânt, aşa e? Nu o dată, ci de două ori. Dar asta-i tot. Basta. Aplauze, vă rog. Jos cortina. Stingem luminile şi toată lumea se duce acasă. Niciun fel de bis. Am jucat ultima scenă cu tine.

Schimbi mereu dialogul. Şi unde naiba te-ai dus când ai plecat din cameră?

— Să fac pipi.

— Aş vrea să te şi cred. Bineînţeles că te-ai dus să amuşini.

— Asta este una din principalele tale probleme, Gregory, crezi prea multe. Ai face mai bine să te laşi purtat de val.

— Dacă mă las purtat de val, s-ar putea să mă trezesc plutind cu faţa în jos pe Mississippi. Până acum, nu s-ar zice că viaţa mea a fost plină de realizări remarcabile, dar tot nu sunt pregătit să mor. Consideră-mă scos din joc. Gata. Cearta continuă tot drumul până acasă la Gregory. Burke se aplecă peste el şi deschise portiera.

— Dă-i drumul, pune-ţi picioarele pe masă, bea un pahar sau două de vin şi calmează-te. O să ţinem legătura.

— Am ieşit din joc. Gata…

— La închisoare nu se serveşte Pinot Noir, Gregory.

— Nu poţi să mă ameninţi tot timpul cu închisoarea. N-ai nimic împotriva mea.

— Poate că astăzi nu. Dar într-o săptămână sau două, în mod sigur. Am să stau tot timpul cu ochii pe tine. Mai devreme sau mai târziu ai să acţionezi împins de acele impulsuri despre care singur ai spus că nu le poţi controla.

— Psihologul meu susţine că am făcut progrese.

— Nu, el face bani de pe urma unui caz despre care ştie că e fără speranţă. Eşti un biberon dulce de psihopat şi el suge cât poate din tine. Gregory se lăsă să cadă greu pe scaun.

— Eşti un ticălos, Basile.

— Asta am stabilit deja.

— Ai o voinţă mai puternică decât mine. Nu pot să te înfrunt. Toată lumea mă pune la podea. Burke întinse mâna, îl apucă pe Gregory de păr şi îi întoarse capul spre el.

— Ascultă-mă, ticălos mic, neruşinat şi

scârbos. Ceea ce faci acum ar putea fi cel mai bin lucru pe care l-ai realizat vreodată în viaţă. Îţi dau ocazia să dovedeşti că eşti în stare să depăşeşti aşteptările celorlalţi, îţi ofer şansa să fii bărbat.

Vizibil emoţionat, Gregory înghiţi în sec.

— Basile, sunt foarte sincer când îţi spun că nu mă văd în stare. Aş vrea să fiu, dar, aşa cum ziceai şi tu, sunt un caz fără speranţă. În locul tău n-aş conta pe mine.

— Ei bine, mormăi Burke, dându-i drumul, din păcate n-am altceva mai bun.

Gregory coborî cu un picior din maşină, dar ezită înainte de a-l pune şi pe celălalt. După o clipă spuse:

— Nu este o operaţie a poliţiei, nu-i aşa?

— Nu. Burke se uită direct la el. Este o vendetă personală. E în legătură cu prietenul meu care a fost ucis anul trecut.

— Mi-am închipuit eu că trebuie să fie ceva în genul ăsta. Mulţumesc că ai catadicsit, în sfârşit, să fii cinstit cu mine.

— Plăcerea e de partea mea. Întorcând capul, Burke se uită prin parbrizul aburit al maşinii. Se mai gândi câteva secunde apoi spuse:

— Las-o baltă, Gregory, n-ar fi trebuit să te târăsc în chestia asta. Te-am minţit şi te-

am manipulat tot timpul şi, aşa cum spui, nu e corect. Sunt pe cale să fac ceva nebunesc şi periculos. Şi aici ai dreptate. Nu vreau să-mi încarc conştiinţa cu altă moarte. Am avut nevoie de ajutorul tău pentru chestia asta cu preoţii, dar cred că de acum încolo pot să mă descurc şi singur. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Apoi, după ce rămase tăcut câteva clipe, adăugă:

— Nu pot să asist nepăsător când te văd cum îţi distrugi viaţa, Gregory. Dacă nu-ţi bagi minţile în cap şi nu începi să te porţi cumsecade, în cele din urmă ai să fii arestat şi închis pentru multă vreme. O să vină o zi când tăticul n-o să te mai poată scăpa de acuzaţii care dezgustă nu numai populaţia, în general, ci şi deţinuţii din închisori. Acolo, viaţa ta devine un iad, se poate întâmpla să te şi ucidă. Gândeşte-te bine la consecinţe data viitoare când o să simţi nevoia s-o scoţi şi s-o bagi în vreun tip, mai ales dacă e vorba de un copil. Zâmbind obosit, făcu semnul crucii: Du-te şi nu mai păcătui, fiule. Puse mâna pe schimbătorul de viteze şi îl băgă în marşarier.

— Stai. Trăsăturile frumoase ale lui Gregory vădeau nehotărâre. S-ar putea să dau de vreun necaz? Să fiu rănit?

— Jur că aş încerca să previn o asemenea situaţie, dar există, într-adevăr, un risc. După un lung moment de deliberare, tânărul oftă:

— Naiba s-o ia de treabă. Accept. Ce altceva pot să fac?

CAPITOLUL 17

— Cum adică a dispărut? Bardo ridică din umeri.

— Aşa cum ai auzit, Pinkic. Nu l-a mai văzut nimeni. Când m-am dus din nou în gaura aia de şobolan unde locuia, se mutase. L-am strâns binişor cu uşa pe proprietar, dar a jurat că Basile a plecat noaptea, după ce i-a lăsat banii de chirie şi cheia în cutia poştală. A dispărut fără urmă. Unul din băieţii noştri de la poliţie a spus că nu s-a mai auzit de el de când şi-a depus insigna.

— Ar fi trebuit să pui pe cineva pe urmele lui.

— Da, dar cine a ştiut? Subita dispariţie a lui Basile îl neliniştea pe Pinkie. Basile nu-i respinsese oferta de serviciu cu un politicos „Nu, dar sunt măgulit că v-aţi gândit la mine”. Îl refuzase într-un fel care nu mai lăsa loc pentru negocieri. Asta îl sâcâia pe Pinkie din două motive majore. În

primul rând spumega de furie pentru că un nimeni, un fost poliţist refuzase în mod insultător o ofertă generoasă. Era pentru prima dată când Pinkie încercase să-l ademenească pe Basile de cealaltă parte a traficului cu narcotice, dar se mai gândise şi altă dată să arunce o momeală ca să vadă dacă acesta va muşca. Nu există cale mai bună de a elimina un duşman decât înscriindu-l în tabăra ta. Iar Basile era un duşman. Când lucrase la Narcotice îi crease în permanenţă neplăceri, indiferent dacă operaţiile poliţiei reuşeau sau nu. Era un cruciat, cerea să se răspundă pentru greşeli, căutând întotdeauna cauzele şi motivele. Întruchipa o conştiinţă care rodea nemiloasă şi făcea ca secţia să fie rezonabil de cinstită, deşi nu chiar în totalitate.

Situaţia se agrava şi mai tare datorită faptului că părea incoruptibil. Pinkie îi angajase pe cei mai dibaci căutători de vicii ascunse pentru a descoperi o fisură cât de mică în platoşa morală a lui Basile. Niciunul din ei nu reuşise să găsească nimic, nici şantajiştii, nici traficanţii de droguri, nici femeile. Toţi au încercat să-l compromită şi toţi au dat greş. Aşa se face că, timp de ani de zile, Basile îi adusese numai necazuri lui

Pinkie Duvall. Era un general autonumit în lupta împotriva narcoticelor, care ştia să strângă trupele în jurul lui. Dar când a fost ucis Kev Stuart, conflictul a devenit personal. Basile continua să fie încrâncenat din cauza asta şi, în ciuda verdictului dat în procesul Bardo, nu intenţiona să lase lucrurile aşa. Nu avea să-şi găsească odihna până când nu-l va răzbuna pe Stuart. Iar faptul că plecase din poliţie era numai o perdea de fum.

Pinkie ajunse astfel la cel de-al doilea motiv pentru care ar fi sperat ca Basile să lucreze pentru el. Ar fi putut să-l supravegheze mai bine dacă ar fi fost angajatul lui. Cât timp Basile activase la Narcotice, mişcările lui erau uşor de controlat. Acum dispăruse şi se pare că nimeni nu ştia pe unde umblă şi nici ce intenţii are. Chestia asta nu-i plăcea deloc lui Pinkie. Un om nu ajunge la poziţia şi la puterea lui Pinkie fără să semene o armată de duşmani de-a lungul drumului.

Nici nu mai ştia numărul ameninţărilor de tot felul, directe sau indirecte, pe care le primise de-a lungul anilor. Plătea scump pentru a fi apărat împotriva oamenilor care îi purtau pică. Se simţea în siguranţă. Dar

chiar şi aşa, era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că, în ciuda măsurilor sale de precauţie, nu putea fi apărat sută la sută timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar un şef de stat nu este invulnerabil. Burke Basile era afară, undeva, o bombă cu fitil scurt, măcinat de o ură cumplită faţă de Pinkie Duvall. Fusese un prost că nu-i acordase mai multă atenţie. Sistemul în care Basile avusese încredere îl dezamăgise aşa că îi întorsese spatele şi plecase. Acţiunile lui nu mai erau guvernate de reguli şi regulamente ale poliţiei, ceea ce îl făcea de două ori mai periculos. Evident Basile nu putea să-i facă rău fără să se murdărească dar asta era o slabă consolare. Oare cât de departe voia să ajungă cu răzbunarea? Ce mai putea pierde? Nu mai avea nici carieră, nici familie, nici bani, nici măcar integritatea şi buna reputaţie pe care presa i le terfelise. Asta era ceea ce îl neliniştea cel mai tare pe Pinkie. Experienţa îl învăţase că, cu cât are mai puţin de pierdut o persoană, cu atât devine mai primejdioasă.

— Vreau să-l găsiţi, spuse Pinkie apăsat.

— Şi ce fac cu el când îl găsesc? Pinkie făcu un semn cu capul. Rânjind, Bardo

încuviinţă:

— O să fie o adevărată plăcere. Secretara lui Pinkie bătu la uşă. Pinkie îi făcu semn să intre.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Duvall, dar mi-aţi cerut această informaţie de îndată ce o obţin. Pinkie îl concedie cu un gest pe Bardo şi luă de la secretară memoriul dactilografiat, referitor la Casa Jenny. Seara trecută, când se întorsese acasă, Remy se purtase aproape ca odinioară. Era foarte emoţionată de opera ei de caritate, încântată de acest părinte Gregory care o invitase să viziteze instituţia. Pinkie îi promise că o să se mai gândească. Părea ceva inofensiv, mai ales dacă o scotea din starea aceea de apatie din ultima vreme. Îl chestionase îndelung pe Errol despre vizita preoţilor şi fusese surprins să afle că veniseră, de fapt, doi. Individul mai vârstnic părea mai la curent cu problemele. Cel tânăr era frumuşel, dar probabil homosexual, după părerea lui Errol. Acesta din urmă, părintele Gregory, vorbise mai tot timpul. Errol îi spuse că stătuse în cameră pe parcursul vizitei şi că cei doi preoţi nu discutaseră despre nimic altceva decât despre căminul pentru copii. Scoţând din

buzunar cartea de vizită pe care i-o dăduse Remy, Pinkie îi ceru secretarei să telefoneze la numărul tipărit pe ea. La celălalt capăt al firului era o femeie.

— Cum a răspuns?

— Casa Jenny.

— Aşadar, e adevărat?

— O, da, domnule Duvall. Am cerut să vorbesc cu părintele Gregory. Mi-a spus că nu era acolo nici el şi nici părintele Kevin, dar că va fi încântată să le transmită un mesaj. Secretara râse. Credea că telefonez ca să fac o donaţie. Mi-a dat mult mai multe informaţii despre instituţie decât am cerut. Nu am stenografiat chiar totul, dar, aşa cum puteţi vedea şi din memoriu, am luat notiţe amănunţite.

— Foarte bine, Dixie. Burke luă receptorul din mâna fetei şi îl puse în furcă. Telefonul automat era la etajul întâi al unei case prăpădite care duhnea din cauza proastei canalizări.

— A meritat patruzeci de dolari. Deşi o plătise anticipat, Dixie îl urmă în camera pe care o închiria în timpul zilei sub un nume de împrumut. Se urcă în pat cu tocurile ei cui înfipte în cuvertura pătată. Când zâmbi, Burke văzu guma de mestecat verzuie lipită

de dinţi.

— Ce zici, am vorbit ca o călugăriţă?

— Şi pe mine ai fi putut să mă păcăleşti. Bei ceva?

— Mai întrebi? Burke luă o cutie cu o băutură răcoritoare din găleata cu gheaţă

— Camera nu avea frigider – şi i-o întinse.

— Când m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva am crezut că te referi…

— Nici vorbă. Nu ai vârsta legală ca să poţi consuma băuturi aleoolice. Găsind lucrul acesta foarte amuzant, fata scoase capacul şi sorbi din băutura înspumată care se revărsa din cutie.

— Asta e părerea ta?

— Despre ce?

— Că am vorbit ca o călugăriţă? Poate că mi-am greşit vocaţia.

— Poate.

— Păi dacă te gândeşti puţin, semăn cu o călugăritä Burke ridică din sprâncene cu un aer sceptic Dixie se rezemă în coate, dezvelindu-şi sânii.

— Vorbesc serios.

— Călugăriţele nu poartă mini fuste de vinilin roşu şi nici nu folosesc parfumuri grele, Dixie. Parfumul de gardenii era

marca ei. Când o căutau cei de la Moravuri, practic o adulmecau. În camera aceasta mică, unde fără îndoială că fuseseră perfectate nenumărate tranzacţii dubioase, mirosul dulceag era uşor ameţitor.

— Călugăriţele îi slujesc pe fraţii lor. Nu fac şi cu acelaşi lucru?

— Cred că deosebirea constă în felul în care slujeşti.

— Desigur, tehnic vorbind… Dixie sorbi din cutie. Eşti catolic, Basile?

— Aşa am fost crescut.

— Nu mi te pot închipui în postura de credincios care se roagă.

— A trecut multă vreme de atunci, murmură el. Fusese sigur că Pinkie o să verifice aşa-zisa Casă Jenny, mai ales că soţia lui îşi exprimase dorinţa s-o viziteze. De aceea, Burke îi oferise unui artist muritor de foame douăzeci de dolari ca să deseneze o emblemă pentru căminul de copii. Se dusese apoi la o imprimerie cu autoservire şi îşi confecţionase câteva cărţi de vizită cu emblema respectivă şi cu numărul de telefon de pe palierul unde îşi avea apartamentul.

Îi dăduse şi doamnei Duvall una din aceste cărţi de vizită. Plecase devreme în

căutarea unei „secretare” şi nimerise peste Dixie. Era o târfă de mâna întâi, foarte bună de gură. Despre prima ei calitate nu ştia nimic, însă cumpărase adesea informaţii de la ea şi de fiecare dată se dovediseră corecte. Lucra pe stradă de la treisprezece ani. Burke era surprins că ajunsese până la vârsta de şaptesprezece ani.

— Ştii, era cât pe-aci să nu te recunosc în dimineaţa asta, spuse ea, în timp ce îşi rotunjea buzele vopsite ca să soarbă din cutie. Când ţi-ai pierdut mustaţa?

— Acum câteva zile.

— Ce te-a apucat?

— Aşa mi-a venit.

— Acum lucrezi sub acoperire?

— Într-un tel.

— Individa de la telefon zicea că vorbeşte de la biroul lui Pinkie Duvall. Ce voia?

— Nu trebuie să ştii.

— Iisuse, Basile, tare ursuz mai eşti.

— Nu prea am chef de vorbă, Dixie. Se întinse pe pat alături de ea şi îşi vârî perna sub cap. Dixie se rostogoli spre el şi îşi puse o coapsă peste piciorul lui.

— Fii drăguţ cu mine, iubitule. Nu-i nevoie să vorbim. Îşi strecură mâna pe sub

cămaşă, încercând să-i descheie cureaua de la pantaloni. Burke o opri cu blândeţe.

— Nu asta am vrut să spun. Ţi-ai câştigat deja cei patruzeci de dolari, iar eu am bugetul restrâns. Fata reflectă o secundă sau două, apoi îşi trecu degetul peste buza lui superioară.

— Ei, ce să-i faci, merge şi pe gratis.

— Mulţumesc, dar nu acum.

— Cum aşa? Eşti ultimul bărbat însurat şi fidel?

— Nu mai sunt.

— Nu mai eşti fidel?

— Nu mai sunt însurat.

— Atunci care-i problema? Haide, Basile. M-am mai culeat şi cu alţi poliţişti. Cu zecile. Tu eşti ultimul mohican. Vrei să spui că nu te-ai gândit nicio clipă să te culei cu mine? Burke îi zâmbi.

— Dixie, eşti de milioane. Sunt convins că ar fi nemaipomenit de plăcut. Dar aş putea avea o fiică de vârsta ta.

— Ce legătură are vârsta cu treaba asta?

— În momentul de faţă, are. Chiar foarte mare. Sunt obosit şi vreau să dorm.

— Noaptea trecută am dormit doar câteva ore. Cu atât mai mult ar trebui să-ţi oferi un divertisment. Fac eu toată treaba.

Mâna ei se duse din nou către cataramă, dar Burke o opri şi de astă dată.

— Nu acum. Dixie scoase un oftat dezamăgit, mirosind a mere.

— Bine, spuse ea îmbufnată. Dar pot să stau întinsă aici şi să mă odihnesc?

Privirea lui se plimbă de la conturul buzelor spre sânii care se revărsau din sutien.

— Dar nu cred că m-aş mai odihni eu.

— Aşadar nu-ţi sunt indiferentă, zâmbi ea fără jenă.

— La naiba, Dixie, lasă-mă să trag un pui de somn în linişte. Burke o împinse afectuos şi fata se dădu jos din pat.

— Ei, mi-am dat toată silinţa. Ajunsă în uşă, se opri cu o mână pe clanţă şi cu cealaltă pe coapsă. Dacă te-ai încurcat cu Pinkie Duvall, o să dai de dracu'.

— Ştiu.

— Băieţii buni ca tinerii sunt puţini la număr, Basile, ai grijă de tine.

— Şi tu, Dixie. Tocmai când deschise uşa, telefonul automat de pe culoar începu să sune. Basile sări din pat ca o rachetă.

— Răspunde, îi ceru el lui Dixie, împingând-o pe culoar înaintea lui. La fel ca şi mai înainte. Prostituata vorbi ca o

adevărată secretară când ridică receptorul după cel de-al treilea apel.

— Bună ziua, aici Casa Jenny. Ascultă, apoi spuse: Aşteptaţi puţin vă rog. Acoperind receptorul cu mâna, îi şopti: Doreşte să vorbească cu părintele Gregory.

— Nu, nu cred.

— Spune-i că părintele Gregory lipseşte. Întreabă dacă doreşte să vorbească cu părintele Kevin.

— Şi ăsta e…

— Eu. Dixie se uită bănuitoare la el, dar transmise întocmai mesajul. După o clipă îi înmână receptorul.

— Poftiţi, părinte, aveţi legătura.

— Bună ziua, aici părintele Kevin.

— Bună ziua, părinte. Sunt Remy Duvall. Ochii lui se închiseră pentru un moment. Deci, mergea.

— O, da, bună ziua. Ce mai faceţi, doamnă Duvall?

— Foarte bine, mulţumesc. Invitaţia dumneavoastră la Casa Jenny mai este valabilă?

— Bineînţeles. Când sunteţi dispusă să veniţi?

— Poimâine după-amiază?

Poimâine. După amiază. Aproape

patruzeci şi opt de ore, nu mai mult. Oare o să reuşească să facă toate aranjamentele până atunci?

— E în ordine, se auzi el spunând. La ora trei?

— Perfect. Care este adresa?

— Ei, de fapt, doamnă Duvall, este destul de greu de nimerit, în loc să vă dăm indicaţii, ar fi mult mai simplu să venim noi, părintele Gregory şi cu mine, şi să vă luăm de acasă.

— O, nu ştiu… Simţind că şovăie, Burke adăugă:

— Contribuţia dumneavoastră a fost un răspuns direct la rugăciunile noastre. Cu cecul pe care ni l-aţi oferit am cumpărat o maşină de care aveam foarte mare nevoie. Am dori să ne lăudăm cu ea. Dixie mesteca viguros gumă şi se uita la el mirată.

— Mă bucur că aţi dat o întrebuinţare atât de bună donaţiei noastre, spuse Remy

Duvall.

— Atunci, venim să vă luăm?

— Ei bine, presupun că e în ordine. Apoi, ceva mai hotărâtă: Da, veniţi să ne luaţi de aici.

— Să ne luaţi?

— Mda, păi… Errol. O să vină şi el.

— Perfect.

— Aşadar, ne vedem poimâine la ora trei. Confirmă ziua şi ora, puse receptorul în furcă, dar rămase cu mâinile pe telefon. Stătea nemişcat în picioare, cu ochi în gol dar mintea îi lucra febril. După o clipă, îşi dădu seama că Dixie e tot acolo, rezemată de perete şi cu braţele încrucişate, privindu-l mirată:

— Ce-i cu tine, Basile?

— Ce vrei să spui?

— Arăţi ca un adolescent care şi-a fixat prima întâlnire şi este emoţionat şi speriat în acelaşi timp.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, Dix, spuse el absent. Apoi se scutură de toropeală, şi-i mulţumi încă o dată pentru ajutor. Fără tine n-aş fi reuşit.

— Ce-ai fi făcut?

— Nu contează. Brusc, începu să se caute prin buzunare în căutarea unei bucăţi de hârtie. Ascultă, o să-ţi dau o adresă pe care te rog s-o păstrezi. Dacă ai nevoie de un loc sigur, să te duci acolo. Găsi o chitanţă veche în buzunarul de la pantaloni şi mâzgăli adresa. Dixie abia dacă se uită la ea şi o îndesă într-unul din buzunarele jachetei.

— Un loc sigur? N-o să mi se întâmple nimic.

— Nu fi proastă. Fetele ca tine nu trăiesc prea mult. Lovi uşor cu mâna buzunarul unde pusese bucăţica de hârtie. Să nu uiţi. Burke îşi rezemă capul de tetiera noii sale maşini. De fapt, nu era nouă, ci diferită faţă de Toyota. Rezistă cu greu tentaţiei de a închide ochii. Dacă ar fi cedat ispitei, oboseala ar fi putut să-l doboare şi să-l facă să piardă din vedere vreun detaliu. Spera că după toată tevatura şi emoţiile prin care trecuse ca să-l plaseze, blestematul de microfon se va dovedi şi el bun la ceva. Probabil că locuinţa lui Duvall era scotocită în fiecare zi pentru a se verifica dacă nu există dispozitive de ascultare. Duvall nu va şti că el, Burke Basile, îi pusese microfonul lângă noptieră, însă cei doi preoţi vor fi imediat suspectaţi. Întrucât echipamentele de felul acesta costau o mulţime de bani, iar resursele lui Burke erau destul de modeste, recursese la serviciile unui poliţist care lucra la biroul de Evidenţă. Cu câţiva ani în urmă, fiul acestuia intrase într-o bandă rău famată. Una din echipele lui Basile îl arestase pentru deţinere de droguri. Cu aprobarea colegului, Basile se înfipsese rău

de tot în copil, speriindu-l de moarte şi determinându-l să renunţe. Familia se simţea şi acum îndatorată. Microfonul de dimensiunea unei monezi mici fusese luat în timpul unui raid. Fiindcă nimeni nu-i reclamase lipsa, poliţistul îl păstrase. Îl încercase apoi cu Basile şi constatase că funcţionează, dar sunetul nu era foarte bun. În seara aceasta, însă, nu avusese posibilitatea să-l testeze. După o oră şi jumătate de supraveghere, dormitorul principal rămăsese cufundat în întuneric. Se uită la ceas. Unsprezece şi douăsprezece minute. Cât să mai aştepte? Era epuizat. De când primise telefonul doamnei Duvall, n-avusese o clipă de răgaz”. Părintele Kevin” nu întâmpinase nicio dificultate la încasarea cecului lui Duvall de la banca menţionată pe el. Cu banii respectivi achitase pe loc o maşină tip dubiţă nu prea scumpă pentru care se făcea reclamă. Dusese dubiţa direct la o vopsitorie şi ceruse să fie servit în regim de urgenţă. Avea să fie gata a doua zi după-amiază. Se întoarse apoi la el în cameră şi tăie un şablon din carton, care urma să-i servească la aplicarea emblemei Casei Jenny pe uşa dubei. Limuzina trecu pe lângă el.

Până să-şi dea seama că maşina care se apropia îi aparţinea lui Duvall, acesta îl şi depăşise. Îşi ţinu respiraţia şi nu expulza aerul din plămâni decât în clipa în care maşina dispăru prin poarta din spatele proprietăţii. Puţin mai târziu, în dormitor se aprinse lumina. Îşi puse căştite pe urechi şi auzi imediat vocile: – … la operă… am auzit-o… şi… admirabilă. Era vocea lui Pinkie. Burke îşi potrivi mai bine căştile pe urechi, la timp ca s-o audă pe doamna Duvall:

— … mândri de prestaţia ei la această primă audiţie. E singura lor fiică.

— Ei bine, eu m-am plictisit de moarte. E foarte cald aici. Dă termostatul de jos. Timp de câteva minute, Burke nu mai auzi nimic şi şi-i imagina pe fiecare în camera sa de toaletă, pregătindu-se de culeare. Următoarele cuvinte fură ale doamnei Duvall:

— Am să le scriu mâine un bilet de mulţumire.

— Foarte bine. Scoate chestia aia de pe tine. Lumina se stinse. În căşti se auzea foşnet de lenjerie. Şi-l imagină pe Pinkie apropiindu-se de soţia lui goală şi mângâind pielea pudrată cu tale dintr-un borcan cu capac de argint.

Burke închise ochii.

— Toţi bărbaţii de acolo se zgâiau la frumoasa mea soţie.

— Mulţumesc. Burke îşi spuse că n-are rost să mai asculte. Nu aveau de gând să discute despre afacerile colaterale ale lui Duvall. Nu va mai afla nimic dacă va continua să tragă cu urechea la ceea ce era, în mod clar, o conversaţie foarte intimă. Dar continuă să asculte.

— L-am prins pe bătrânul Salley cu ochii aţintiţi asupra ţâţelor tale. M-am uitat fix la el. A roşit până la rădăcina părului, chicoti Duvall. La desert, şi el, şi toţi ceilalţi bărbaţi de la masă îşi ţineau şervetele pe genunchi ca să nu se vadă că li se sculase.

— Nu mai spune asta.

— De ce? E adevărat.

— Nu cred.

— Aşa e, Remy. Când un bărbat se uită la tine, nu se poate gândi decât la asta. Alte foşnete, de aşezări ale membrelor. Vezi ce vreau să spun? Remy murmură ceva aşa de încet, încât nu se auzi în microfon. Indiferent ce-o fi fost, îi făcuse plăcere lui Pinkie, căci acesta chicoti încântat.

— Ştii ce faci cu asta, iubito. O clipă mai târziu, se auzi un mormăit de satisfacţie din

partea lui Duvall. Burke lăsă capul în jos şi se frecă tare la ochi. După ceea ce i se păru o eternitate, Duvall mormăi:

— Iisuse, iubito, asta mă scoate din minţi. Vino încoace. Apoi: Dar ce e cu tine? Cum de nu eşti umezită?

— O să mă duc să iau ceva.

— Nu contează. Împinge genunchii… să dea, aşa. Aşa cum te-a învăţat Pinkie.

Burke se izbi cu capul de tetieră. Continuă să asculte. Auzi toate vulgarităţile debitate de Duvall, gemetele şi gâfâielile lui. Ascultă tot, până când Duvall termină, ţipând şi gâfâind greu. Apoi microfonul nu mai transmise nimic decât un sâsâit slab electronic. Mai ascultă câteva minute. Când începu să-l doară maxilarul, Burke îşi dădu seama că ţinea dinţii încleştaţi. Degetele strângeau atât de tare volanul, că se albiseră. Şi le desprinse încet. Scoase căştile şi le aruncă iritat pe scaunul liber de alături, apoi îşi trecu mâna pe fruntea transpirată…

Într-un târziu ambală motorul şi plecă.

CAPITOLUL 18

Burke lasă maşina proaspăt vopsită în spatele depozitului abandonat, sperând s-o găsească tot acolo, intactă, când se va

întoarce a doua zi de dimineaţă. Înainte să dea colţul, mai aruncă o privire către vehicul şi fu mulţumit de şablon. De la această distanţă, emblema Casa Jenny arăta ca o lucrare de amatori, exact ceea ce-şi dorea Burke. Pierdut cum era în gânduri, nu-l văzu pe Mac McCuen decât în clipa în care omul ajunse chiar în faţa lui şi îi bloca drumul.

— Burke! Dumnezeule, omule! Au răscolit tot oraşul în căutarea ta. Burke bombăni în sinea lui. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era sporovăială fără rost a lui Mac. Dar îşi compuse un zâmbet, prefăcându-se încântat să-l vadă.

— Bună, Mac, ce mai faci?

— Era să nu te recunosc. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Şi unde ţi-e mustaţa?

— Ultima dată când am văzut-o era în chiuveta de la baie.

— O să mai dureze până să te obişnuieşti. Îl întrebă apoi pe Burke ce are de gând.

— Nu cine ştie ce, cum m-ai găsit?

— N-a fost uşor. Am început să întreb de tine prin oraş acum vreo câteva zile, dar n-am aflat nimic. Fie că nimeni nu ştia, fie că

nimeni nu voia să spună. Şi atunci m-am gândit la Dixie. Şi-a amintit că te-a văzut.

— Şi cât te-a costat chestia asta?

— Zece dolari.

— Eu i-am dat douăzeci ca să uite.

— Ei bine, făcu Mac cu un aer filosofic, ştii cum sunt târfele astea. Într-adevăr! Unele şi-ar vinde prietenul pentru zece dolari. Altele nu pot trăi fără limuzine şi castele. Ştiind că Mac n-o să se lase tras de limbă, Burke înghiţi găluşca şi îl invită la o bere. Spre surprinderea lui, Mac refuză.

— Acum mă grăbesc, însă te-am căutat ca să te invit la masă. Diseară. E un fel de petrecere de adio. Burke nici nu-şi putea imagina ceva mai dezagreabil.

— Îţi apreciez bunele intenţii, Mac, dar nu, mulţumesc.

— Linişteşte-te! N-o să sară nimeni de după mobile ca să strige: Surpriză, surpriză! Nimic de felul ăsta. Numai tu, eu şi Toni. O masă în cerc restrâns.

— E ademenitor, dar… Mac, intempestiv cum era, îşi înfipse degetul arătător în pieptul lui Burke.

— Nu accept un refuz. Aşadar, să fii acolo. La ora şapte. Ştii unde locuiesc? Am scris adresa pe dos, mai zise el vârându-i o

carte de vizită în mână.

Chiar şi pentru Mac, care avea o fire exuberantă, un asemenea comportament părea straniu. Când dădu să plece, Burke îl apucă de mânecă.

— Nu m-ai mai invitat niciodată la masă. Despre ce e vorba?

— Despre viitorul tău. Burke clătină din cap cu un aer surprins.

— Pe diseară, spuse Mac, apoi îşi eliberă mâneca din mâna lui Burke şi plecă în grabă. Burke întoarse cartea de vizită şi constată că Mac nu-i dăduse adresa de acasă. Burke fusese în casa lui MacCuen numai o singură dată, când îl condusese cu maşina după terminarea programului. Maşina lui Mac era în garaj şi nu voise s-o deranjeze pe nevastă-sa, aşa că apelase la Burke. Asta se întâmplase după lăsarea întunericului şi Burke fu surprins să constate că aveau o locuinţă mult mai impozantă decât a lui şi a Barbarei sau a familiei Stuart Casele de pe strada lui Mac erau amplasate la mare distanţă una de alta fiind separate prin garduri vii bine tunse şi pajişti îngrijite. Pe alei se vedeau parcate maşini scumpe, de fabricaţie recentă. Mac deschise uşa din faţa înainte ca Burke să

ajungă în dreptul ei.

— Mă bucur că ai venit, Burke. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu nevastă-mea. Zâmbind, strângându-i mâna şi lovindu-l prieteneşte pe Burke în spate. Mac îl trase într-un vestibul spaţios. În comportamentul lui nu mai sesiză nici urmă din neliniştea manifestată mai devreme, în aceeaşi zi. Burke adusese cu el şase cutii de bere de import şi un buchet de fiori. Îi dădu lui Mac cutiile de bere şi oferi florile doamnei Toni McCuen atunci când Mac le făcu cunoştinţă.

Era o blondă micuţă şi frumoasă, aşa cum o lăudase soţul ei. Îi mulţumi lui Burke pentru flori şi din vocea ei răzbătu un accent dulceag, siropos de sud, absolut autentic.

— Îmi face o mare plăcere să te cunosc, în sfârşit Din spusele lui Mac reiese că eşti o adevărată legendă vie.

— Nu prea. Mă bucur să te cunosc, Toni.

— E o vreme splendidă. Ce-ar fi să vă beţi berea în grădină? Vă chem eu când e gata masa. Nu mai durează mult. Se duseră afară şi Mac îi arătă unde intenţionau să-şi amenajeze o piscină.

— Am pus-o pe Toni să aleagă – un copil sau o piscină. A optat pentru piscină. Mac

făcu cu ochiul. Bineînţeles că eu continuu să-mi îndeplinesc datoria. Pun pariu că, atunci când o să fie gata piscina, o să rămână şi ea însărcinată, ce naiba!

Mobila din grădină nu era din aceea ieftină, cumpărată cu speranţa că va dura cel puţin o vară. Când îi chemă Tom la masă. Burke deduse fie că trăiau cu mult peste posibilităţile lor pe credit, fie că Toni adusese o zestre importantă în căsnicie, fie că Mac juca la cărţi şi câştiga mari sume de bani. Un lucru era sigur: nu puteau trăi la acest standard numai din salariul unui poliţist. După o cină copioasă cu cotlete de porc şi cele mai rafinate garnituri, fermecătoarea Toni îi dădu afară din sufragerie ca să poată strânge masa.

— Ţi-e frig dacă stăm afară? întrebă Mac.

— Nu. deloc. Se întoarseră în grădină cu coniacurile şi trabucurile şi timp de câteva clipe, rămaseră tăcuţi, savurându-le pe amândouă. Burke aşteptă ca Mac să deschidă discuţia la care era evident că nu voia să asiste şi nevastă-sa. N-avea de gând să pomenească de aluzia lui Mac la viitorul lui şi nici despre avertismentul pe care i-l mâzgălise pe dosul cărţii de vizită: „Păzeşte-

ţi spatele. Alţii sunt cu ochii pe tine”. Era petrecerea lui Mac. Lui îi revenea obligaţia să asigure distracţiile.

— De ce ai demisionat Burke? întrebă Mac din întuneric. Numai să nu-mi debitezi aiureli, cum că ai fi la pământ.

— Nu e aiureală. După moartea lui Kev, nu-mi mai stătea gândul la treaba asta.

— Nu ţi-a căzut bine când am fost avansat şi am preluat conducerea echipei lui, nu-i aşa? Nu, nu spune nimic, adăugă Mac văzând că Burke era pe punctul să protesteze. Ştiu că nu ţi-a plăcut. Cunoşteam relaţia ta cu Kev Stuart.

— Vorbeşti de parcă am fi fost amanţi sau Dumnezeu ştie ce. Mac râse scurt.

— Nu sunt chiar aşa de naiv. Dar mai ştiu şi cât de crunt ai suferit la moartea lui. Burke nu găsi niciun răspuns potrivit. Nu avea de gând să discute sentimentele lui cele mai intime cu Mac. În primul rând fiindcă simţămintele lui nu priveau pe nimeni altcineva şi apoi pentru că Mac nu-i inspira prea multă încredere.

Nu avea vreun motiv special să nu aibă încredere în el. Intuia însă că amabilitatea şi jovialitatea lui Mac ascund o latură mai sumbră a personalităţii sale. Până când nu

va afla care este această latură a caracterului său, o să păstreze distanţa.

Acesta continuă:

— Ce s-a întâmplat cu Kev este un motiv suficient de puternic ca să pleci din poliţie.

— N-a fost numai asta.

— Ştiu că te-ai despărţit de soţie.

— Veştile circulă repede.

— Mai ales când e vorba de un om-legendă. Burke înjură.

— Este a doua oară în seara asta când aud asemenea prostii. Dacă o ţii tot aşa, o să mă înfurii. Nu sunt niciun fel de împuţită de legendă. Mac chicoti, dar râsul lui suna fals. Se aplecă în faţă, îşi rezemă coatele de genunchi şi se uită fix la vârful trabucului.

— Kev a fost?

— Ce să fie? Mac ridică privirea şi se uită drept în ochii lui.

— Cel care a determinat scurgerile de informaţii din secţia noastră.

Dacă Mac i-ar fi oferit-o pe Toni pentru o noapte de amor, n-ar fi fost mai uluit.

Apoi stupoarea se transformă în furie.

— Asta e părerea ta?

— Niciodată, însă aşa vorbesc oamenii.

— Care oameni?

— Colegii noştri, zise el ridicând din

umeri. Şi cei de la Interne au pus nişte întrebări. Aşa să fie? Să însemne asta că insistenţele lui dăduseră în sfârşit roade? făcuse tot soiul de demersuri, de la Doug Patout în sus până la şeful de secţie ca să se efectueze o cercetare secretă până când o să fie dat în vileag trădătorul. Ce ironie a sorţii să-l bănuiască tocmai pe Kevin!

— Eu nu cred asta, se grăbi să adauge Mac. Dar unii au presupus că ai descoperit trădarea lui Kev şi când s-a ivit prilejul l-ai lichidat. Aşa s-a întâmplat?

— Nu, spuse mohorât Burke.

— Sau… Mac şovăi şi se întrerupse, dar Burke insistă să continue:

— Dă-i drumul, Mac, ce speculaţii se mai fac?

— Că tu ai fi acela. Burke nu-şi exterioriza simţămintele, dar probabil că Mac o fi simţit furia care mocnea în el, pentru că se grăbi să adauge dintr-o răsuflare:

— Ştii, trebuie să priveşti lucrurile din punctul lor de vedere, Basile. Mai deunăzi am făcut o razie de toată frumuseţea.

— Am citit despre ea. Felicitări.

— Aşa s-ar părea…

— Foarte suspect: lucrurile au început

să meargă bine imediat după dispariţia mea.

— Ar fi mult mai bine dacă te-ai întoarce.

— Exclus.

— Atunci spune-mi că n-au dreptate, zise Mac, ridicând vocea.

— Nu mi-am propus niciodată să fiu idolul tău, Mac.

— Cine ne trăda?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, minţi Burke.

— S-ar putea să nu ştii, dar nu cred că nu-ţi pasă. Pariez pe fundul lui Toni că-ţi pasă chiar foarte tare, şi ţin enorm de mult la el.

— Pe bună dreptate. Schiţă un zâmbet palid, în vreme ce Mac continua să se uite la el, cerând o explicaţie.

— Foarte bine, Mac, îmi pasă. Îmi pasă pentru că din cauza ticălosului ăsta a murit Kev. Dar cu cât am încercat mai mult să-l deconspir, cu atât am devenit mai antipatic în secţie. După treaba cu Sachel şi cu lichidarea lui Ray Hahn, am atins punctul de saturaţie şi mi-am zis că cel mai bun lucru ar fi să-i dau dracului pe toţi şi am plecat. Răsuflu mai uşurat de când am

demisionat şi nu am regretat nicio clipă decizia. Mac trase gânditor din trabuc.

— Asta e versiunea ta oficială. Dă-mi-o pe cea neoficială.

— Neoficială? Când am să aflu cine făcea joc dublu, o să-l omor. Burke şi tânărul poliţist se priviră îndelung. După o clipă, o parte din tensiunea care se ghicea în umerii lui Mac păru că se risipeşte.

— Mărturisirea ta îmi ia o piatră de pe inimă. Cum pot să te ajut?

— N-ai cum. Burke rămase ferm pe poziţie şi scutură din cap. Kev a fost principalul meu partener şi prieten care a murit de mâna mea. E o problemă care mă priveşte personal.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar nu cred că ai să reuşeşti de unul singur, şi e mult mai greu să te descurci din afară. Întoarce-te în secţie şi lucrează din interior.

— Nu pot face asta.

— Când totul merge bine, îţi poţi permite să demisionezi. Nu şi atunci când secţia e în găleată. Prietenul îţi moare de moarte violentă, căsnicia ţi se năruie, colegii te privesc cu suspiciune! Toată lumea ştie prin ce treci. Aşadar, dacă i se întâmplă ceva vreunuia de la Narcotice şi

Moravuri, cine va fi primul suspectat? Argumentele lui Mac păreau întemeiate, dar Basile spuse:

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Miji ochii, ferindu-se de fumul care se ridica din propriul trabuc. Patout te-a pus să-mi ţii predica asta?

— Nu. Dar dacă ar fi fost aici, ţi-ar fi zis şi el acelaşi lucru.

— Mi-a şi spus. Chiar astăzi. În dimineaţa aceea Burke avusese prima întâlnire cu un avocat în vederea divorţului. Barbara nu pierduse timpul şi acţionase, ceea ce-i convenea de minune. Îl irita numai faptul că mai trebuia să plătească un avocat după ce-i spusese clar Barbarei că poate să-şi ia şi antrenorul de fotbal, şi casă, şi tot ce vrea.

— Patout i-a telefonat Barbarei şi a aflat numele avocatului meu. Mi-a lăsat un mesaj la el să-i telefonez, îi explică el lui Mac.

— Şi?

— A insistat să mă întorc, exact aşa cum faci şi tu. Dar amândoi vă pierdeţi vremea de pomană. Am plecat definitiv.

— Foarte bine, spuse Mac iritat. Dar nu se pune problema să-ţi aperi doar reputaţia, ci şi ascunzătoarea.

— Am citit avertismentul de pe spatele cărţii de vizită. Parcă am fi personajele unui serial poliţist de televiziune.

— Poate că am fost cam melodramatic, dar când te înhăitezi cu Pinkie Duvall…

— De unde-ai scos asta?

— În ultima vreme o mulţime de oameni au întrebat de tine. Unde stai?

Ce planuri ai? Chestii de genul ăsta. Cei mai mulţi sunt numai curioşi sau sincer interesaţi. Dar unul dintre tipii care m-au tras de limbă este asociat cu Wayne Bardo. Dacă faci legătura între puncte, ajungi la Duvall. Mi-e teamă că au de gând să se năpustească asupra ta acum, că nu te mai afli sub protecţia poliţiei.

— E adevărat că Duvall avea unele planuri în legătură cu mine, dar nu se punea problema să mă lichideze. Mi-a oferit o slujbă.

— O slujbă? Burke îi relată întrevederea.

— O slujbă, repetă gânditor Mac. Ei bine, cel puţin n-au de gând să te asasineze. Oricum, mie tot nu-mi place. Dacă cei de la Interne află că ai avut de-a face cu Bardo şi cu Duvall, indiferent în ce mod, ai încurcat-o. Burke îşi strivi trabucul.

— N-ai niciun motiv să fii îngrijorau

Mac. Părerea mea despre Duvall e trecută în dosarul meu personal. Se ridică în picioare. S-a făcut târziu. E timpul să plec.

Mac se ridică şi el în picioare.

— Unde locuieşti acum?

— De ce?

— În caz că aflu ceva. Trebuie să ştiu cum dau de tine.

— Nu mi-am găsit încă o locuinţă permanentă.

— Dă-mi de ştire când te instalezi.

— Bine.

— Ce ai de gând să faci?

— În legătură cu ce?

— Cu ceea ce am discutat răspunse Mac nerăbdător. Ai bani? Se spune că Barbara te-a lăsat lefter.

— Mă descurc. De fapt, mă gândeam să plec din oraş pentru o vreme.

— Când?

— Curând.

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu. Destul de mult ca să-mi pun ordine în gânduri şi să iau nişte decizii.

— Unde te duci?

— Încă nu m-am hotărât.

— În străinătate?

— Nu m-am decis încă, repetă el

încăpăţânat. Dacă ar fi afirmat că îngropase o dată pentru totdeauna amintirea lui Kev, Mac ar fi ştiut că minte. Aşa că jurase răzbunare, ceea ce se potrivea cu firea romantică a lui Mac şi nu distona cu imaginea lui Burke Basile, poliţistul legendar. Dar această avalanşă de întrebări îl puse din nou în gardă pe Burke. Era oare interesul lui Mac atât de sincer şi de inocent cum voia să lase impresia? aruncă o privire spre casă, unde o vedea pe tânăra şi frumoasa lui soţie mişcându-se prin bucătărie. Un tovarăş de joacă şi zburdălnicii, care mai ştia să şi gătească, să facă curat şi căreia, evident, îi plăcea rolul de casnică. Băiatul avea noroc cu carul. Şi asta îl făcu pe Burke să se întrebe de ce Mac părea întotdeauna flămând, cu aerul lui de motan vagabond, întotdeauna la pândă, şi nu de motan sătul, care ştie că are o farfurie cu mâncare întotdeauna plină. Ca şi când ar fi intuit suspiciunea lui Burke, Mac îi zâmbi fermecător şi îl bătu pe umăr:

— Indiferent ce-o să faci, ai toate şansele să reuşeşti. Pun pariu unu contra o sută. Burke îi răspunse cât se poate de serios:

— Este un pariu pe care s-ar putea să-l

pierzi.

Se făcuse frig de-a binelea, dar Mac rămase în curte încă mult timp după ce Burke îi mulţumi lui Toni pentru masă şi plecă. Burke Basile se bucura de o reputaţie bine stabilită câdd întrease Mac în poliţie. Basile n-ar fi câştigat niciun test de popularitate, pentru că nu accepta linguşelile, dar era respectat. Prefera să-şi folosească mai degrabă mintea decât pistolul, deşi oricine l-ar fi considerat laş s-ar fi înşelat amarnic. Lui Basile îi plăcea să-i depăşească pe traficanţii de droguri prin isteţime, nu prin numărul de gloanţe trase. După părerea lui, o operaţiune reuşea cu adevărat atunci când nu era nimeni rănit. Cu toate acestea, Mac îl crezuse atunci când spusese că dacă va descoperi vreodată cine este trădătorul din secţia lor, îl va ucide.

— Mac? Toni ieşise din casă desculţă. Nu ţi-e frig aici, afară? El o luă de mână şi o sărută.

— Basile a fost impresionat. O masă grozavă.

— Mulţumesc. Vii?

— Imediat.

— Nu uita să încui. Toni se retrase, dar

se opri în pragul verandei, ezită o clipă, apoi îl întrebă: Totul e în ordine?

— Sigur, iubito.

— Îmi place Basile.

— Şi mie.

— Este mai drăguţ decât mi-aş fi închipuit. După felul în care mi l-ai descris, mă aşteptam să fie mai înspăimântător. Burke Basile era înspăimântător. Dar numai pentru duşmanii lui. În momentul de faţă i se prefigura un viitor sumbru. Dar nu mai sumbru decât al lui Mac.

CAPITOLUL 19

— Din fericire, am reuşit să găsim această clădire liberă E la adăpost de influenţele nocive ale oraşului, ceea ce nouă ni se pare un real avantaj. Era răspunsul lui Gregory la comentariul doamnei Duvall, care nu-şi dăduse seama cât de departe se află Casa Jenny faţă de centrul oraşului. Burke conducea. Gregory, aşezat alături de el, sporovăia despre nenumăratele virtuţi ale aşezământului inexistent. Cei doi pasageri stăteau pe bancheta din spate. Reprezentau o adevărată întruchipare a plictiselii. Errol privea în gol pe geam. Remy Duvall asculta cu interes şi punea din când în când câte o întrebare. Burke era cum nu

se poate mai încântat de abilitatea lui Gregory de a întreţine conversaţia. El nu se prea pricepea la conversaţie uşoară, în timp ce Gregory avea un dar înnăscut pentru asta. Burke nici măcar nu coborâse din maşină când veniseră după cei doi.

— Presupun că Duvall e la birou, spusese el când parcase maşina în faţa casei. Dar în eventualitatea că ar fi acasă, părintele Kevin trebuie să rămână nevăzut. Gregory, împăcat cu Dumnezeu şi cu soarta sa, porni pe alee spre uşa din faţă. Errol deschise şi îl invită să intre. Burke îşi enumera în minte toate motivele pentru care ar fi trebuit să pornească maşina şi să plece chiar atunci de acolo. Erau argumente serioase în favoarea încheierii acestei acţiuni înainte de comiterea unei grave infracţiuni... Le alungă însă pe toate şi se concentra, în schimb, asupra motivului pentru care trebuia s-o ducă la bun sfârşit: Peter şi David Stuart. Era suficient să se gândească la ei ca să-şi găsească justificarea. Cei doi băieţi aveau să crească fără tată, iar Pinkie Duvall era răspunzător, în ultima instanţă, de această situaţie. Uşa din faţă se deschise şi cei trei ieşiră din casă. Burke privi dincolo de Errol spre

femeia care zâmbea la auzul celor spuse de Gregory. Îi trecu prin minte expresia „ca un miel la abator”. Dar, în momentul în care cei trei ajunseră la maşină, Burke înăbuşise deja glasul conştiinţei. Când semnase certificatul de căsătorie înainte de a deveni doamna Duvall, acceptase riscurile mariajului cu un criminal. Gregory continua să sporovăiască. Îşi juca rolul foarte bine şi părea că se simte în largul lui. Bineînţeles că n-ar fi fost aşa de degajat dacă ar fi ştiut cum avea să se încheie după-amiaza. Nevrând să-l neliniştească, Burke nu discutase detaliile cu el. Îl asigurase numai că nu i se va face niciun rău şi nu va avea necazuri. Dacă totul decurgea conform planului, existau toate şansele să-şi ţină promisiunea.

— Scuzaţi-mă, părinte Gregory, spuse Remy Duvall, curmând debitul verbal al lui Gregory. Părinte Kevin, ce e cu fumul acesta care iese de sub capotă?

Burke se întreba când va observa şi altcineva ceea ce el vedea deja de câţiva kilometri. Părintele Gregory, care şedea întors cu faţa spre bancheta din spate, se răsuci în scaun.

— Fum?

— Abur, spuse Burke scurt. Am verificat totul înainte să cumpăr maşina, dar probabil că n-am observat că radiatorul e puţin fisurat.

— Şi acum ce facem? întrebă neliniştit părintele Gregory. Acest detaliu nu fusese prevăzut în scenariu. Burke adresă turmei sale un zâmbet liniştitor.

— O să ajungem la destinaţie.

— Cât mai avem până acolo? întrebă doamna Duvall.

— Câteva mile.

— Nu cred că mai rezistă atâta drum. Vorbise Errol, care nu scosese niciun cuvânt de când demaraseră din faţa vilei. Burke îi simţea respiraţia în ceafă, căci se aplecase în faţă ca să examineze situaţia. Dacă continui tot aşa, distrugi motorul Părintele Gregory interveni, reuşind cumva să-şi ascundă îngrijorarea:

— O, părinte Kevin, poate că ar trebui să amânăm această excursie, s-o reluăm după ce reparăm maşina. N-aş vrea să-i producem neplăceri doamnei Duvall.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, spuse ea. Aş regreta dacă maşina dumneavoastră ar suferi stricăciuni ireparabile.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze că sunteţi atât de altruistă şi înţelegătoare, îi spuse Gregory, apoi i se adresă lui Burke: Hai să ne întoarcem în oraş.

— Nu mai ajunge până în oraş, spuse Errol. Trage la service-ul ăla din faţă. În timp ce voi o să vă reparaţi radiatorul, eu am să sun după Roman să vină să ne ia, pe mine şi pe doamna Duvall.

— Părinte Kevin, se pare că nu avem de ales, zise Gregory. Service-ul era situat la întretăierea a doua drumuri naţionale. Staţia de benzină avea şase pompe şi două garaje. Alături exista un bufet care îmbia trecătorii cu bere rece, cârnăciori şi diverse preparate de peşte. Deasupra clădirilor fâlfâiau steagul american, steagul statului Louisiana şi steagul cu dungi şi stele al Confederaţiei. Burke trase maşina lateral şi opri motorul. Aburul ieşea acum în valuri de sub capotă. Apa clocotită şi antigelul picurau pe asfalt.

— Mă duc să văd dacă este vreun mecanic de serviciu, spuse el, şi coborî din maşină. Părinte Gregory, ce-ar fi s-o conduci pe doamna Duvall la restaurant şi să-i oferi ceva de băut?

— E o idee foarte bună, spuse Gregory

uşurat.

— Eu o să-i telefonez lui Roman de la restaurant, spuse Errol.

Doamna nu merge nicăieri fără mine. Se îndreptă spre intrarea în restaurant. Burke se duse să caute un mecanic. Îl găsi în garaj, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă şi cu sandale în picioare. Când îl văzu pe Burke, faţa lui scofâleită exprimă mirare.

— Când aţi fost ieri aici, n-am ştiut că sunteţi preot. Burke îi îndesă în mână o hârtie de 50 de dolari. Cât de repede poţi să-mi repari spărtura de la radiator?

Mecanicul făcu un gest cu mâna spre banda adezivă.

— Imediat ce se răceşte, mă şi apuc de ea. Sunteţi sigur că nu vreţi să vă înlocuiesc tubul? Nu e mare lucru. Banda n-o să ţină prea mult.

— E foarte bine cu bandă. Cât durează? Zece minute?

— Omul îşi supse dinţii galbeni şi cariaţi.

— Păi… e cam fierbinte. Burke îi mai îndesă în mână douăzeci de dolari.

— Pune-ţi mănuşi. Cheile sunt în contact. Când eşti gata, trage-o în faţă şi lasă motorul în funcţiune.

— S-a făcut. Numai că nu înţeleg cum de

s-a întâmplat aşa ceva cu radiatorul dumneavoastră.

— Necunoscute sunt căile Domnului. Burke intră în restaurantul aglomerat şi se îndreptă spre masa la care se aşezaseră deja cei trei.

— Am comandat o cafea pentru dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, părinte Gregory.

— Aţi vorbit cu un mecanic? întrebă doamna Duvall. Adresându-le zâmbete fermecătoare celor de la masă, Burke îi informă că maşina va fi reparată imediat. Chelneriţa le aduse cafelele. În timp ce sorbea din ceaşca sa, Burke inspecta restaurantul aparent indiferent, dar în realitate cu o îngrijorare crescândă. Verificase localul ieri după-amiază, când făcuse aranjamentele cu mecanicul care îi spusese că dacă găureşte furtunul radiatorului înainte de plecare, în mod sigur nu vor ajunge prea departe, căci motorul va începe curând să fiarbă.

Locul acesta părea ideal pentru planul lui: Era o zonă rurală, amplasată la cel puţin şapte kilometri de cea mai apropiată secţie de poliţie sau de un birou de şerif. Venise aici imediat după prânz. Cu excepţia a doua

chelneriţe obosite, a unei casieriţe care fuma ţigară după ţigară în timp ce se uita la un televizor portabil, localul era gol. Burke îşi imaginase că numărul clienţilor s-ar putea să crească la ora mesei, când vor mai apărea câţiva localnici. Altfel părea un loc liniştit şi adormit, unde mâncau doar câţiva şoferi în timp ce aşteptau să li se facă plinul. Din păcate, greşise socotelile. După cum îşi dădu seama localul era un fel de tavernă frecventată de diverşi muncitori care terminau lucrul mai devreme şi se opreau aici să bea câte o bere în drum spre casă. Dintr-un tonomat se revărsa o muzică stridentă, care nu se auzise ieri, căci aparatul nu fusese pus în funcţiune. Toate mesele şi scaunele erau ocupate, la fel şi locurile de la bar. O altă problemă o constituia structura populaţiei din local – cu excepţia celor doi preoţi, a fetei şi a gărzii de corp, toţi erau bărbaţi vânjoşi şi musculoşi, puşi în permanenţă pe harţă. Soţia lui Pinkie Duvall se afla în centrul atenţiei.

Toţi bărbaţii din local îşi lingeau buzele, unii chiar la propriu, alţii numai la figurat, dar se pare că absolut toţi se gândeau ce caută această femeie atât de seducătoare în

compania a doi preoţi şi a unei gorile. Errol nu era însă chiar atât de prost.

— Domnului Duvall n-o să-i placă treaba asta, spuse el, privind îngrijorat spre clienţii localului. Am telefonat acasă. Roman era plecat, dar urmează să se întoarcă cam în… se uită la ceas-douăzeci de minute.

— Până atunci maşina va fi gata. Asigurările lui Burke nu reuşiră să diminueze cu nimic nemulţumirea lui Errol şi nici nervozitatea lui Gregory. Pe sub masă, piciorul lui bâţâia în sus şi în jos cu viteza acului de cusut al unei maşini Sânger automată. Mişcarea aceea atât de nervoasă îi distrăgea atenţia lui Burke, care se pregătea să-i spună să înceteze când Gregory îşi netezi părul negru dându-l pe spate şi se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi. Plecă de la masă şi se îndreptă spre toaleta bărbaţilor.

— N-ar fi mai bine să-i telefonez domnului Duvall? se aventură Errol, adresându-i-se doamnei Duvall. Ar putea să-l trimită pe Bardo sau pe altcineva după noi.

— Aş prefera să nu-l deranjăm, spuse ea.

— Vă faceţi griji inutile, Errol. Muşchii feţei lui Burke se străduiau să zâmbească precum cei ai unui cleric plin de

bunăvoinţă. Mecanicul a promis că nu va dura mai mult de zece minute ca să aplice un petic la furtun. De îndată ce doamna Duvall o să termine de băut cea de-a doua ceaşcă de cafea, putem pleca. E bine?

— Presupun că da, mormăi Errol. Tot ce ştiu însă este că domnul Duvall n-o să…

— *Poponar împuţit*! strigătul fu însoţit de zgomot de sticlă spartă. Ca toţi ceilalţi clienţi din restaurant, Errol şi Remy Duvall se întoarseră să vadă ce provocase această izbucnire. Burke sări în picioare.

— Fir-ar să fie! Gregory zăcea pe podea, într-o baltă de bere, încercând să se ferească de bărbatul care se aplecă şi îl apucă de ceafă şi de curea şi îl ridică în picioare. Cu o voce necultivată, vulgară şi răguşită, le spuse tuturor ce se întâmplase:

— Stau şi eu ca omul şi-mi fac nevoile şi când mă uit, ce să vezi, împuţitul ăsta şi-o flutură spre mine. Omul îi făcu vânt în spate cu piciorul şi Gregory zbură lovindu-se de altă masă. O să-l învăţ eu minte pe ticălosul ăsta mic. Cei trei bărbaţi de la masa de care se izbise Gregory se ridicaseră şi ei în picioare. Începură să-l lovească cu furie, strigându-i fel de fel de insulte. Burke îi spuse lui Errol peste umăr:

— Scoate-o de aici. Ne întâlnim la maşină.

Apoi îşi făcu drum cu coatele spre mulţimea înverşunată împotriva homosexualităţii. Toţi clienţii erau în picioare, unii se urcaseră chiar pe scaune şi îi încurajau pe cei care loveau fără milă în Gregory. Când ajunse în mijlocul grămezii, Burke se aruncă în luptă şi reuşi să-i rănească pe cei mai mulţi dintre atacanţi, până când ajunse faţă în faţă cu obiectul dorinţelor lui Gregory. Dragostea este în mod sigur oarbă, îşi spuse Burke, pentru că era un individ urât şi fiecare părticică a trupului lui părea să clocotească de furie. Pumnul lui se repezi în bărbia lui Burke şi îl aruncă cât colo.

— Ai venit şi tu? zise el, întorcându-se spre Burke turbat de furie. Perverşi nenorociţi, vă ascundeţi în spatele sutanelor voastre preoţeşti. Îmi vine să vărs!

Se aplecă să-l culeagă de jos pe Burke şi să-i mai ardă câteva dar chipul congestionat de furie se opri brusc la numai câţiva centimetri de Basile. Gestul fu atât de brusc, încât din cauza inerţiei aproape că se prăvăli peste Burkw. Îl oprise pistolul lui Burke, a cărui ţeavă împingea în fruntea

bovină a omului, folosită de Burke drept punct de sprijin şi pârghie ca să se scoale de jos.

— Înapoi, fecior de târfă!

— Ce…

— Cheamă-ţi prietenii la ordine că, de nu, următoarea împărtăşanie o s-o primeşti odată cu ultima spovedanie. Între timp, mai mulţi dintre cei de faţă observaseră că preotul îl ţine pe prietenul lor la distanţă cu o ţeavă de pistol. Rămaseră nemişcaţi mai mult şocaţi decât de frică. În câteva clipe, orice activitate încetă şi singurul sunet care se mai auzea în încăpere, cu excepţia muzicii stridente, erau gemetele lui Gregory.

— Treci acolo! Matahala cu gâtul roşu se conformă imediat, împiedicându-se de propriile picioare mari, cu mâinile ridicate. Adresându-se calm cercului de chipuri ostile, Burke spuse:

— Să nu faceţi nicio prostie. Păşi spre Gregory şi-i zise: Ridică-te! Gregory îşi acoperi capul cu mâinile şi începu să plângă cu sughiţuri. Burke se simţea tentat să-i ardă şi el câteva. Scrâşni din dinţi şi spuse:

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă nu te ridici imediat şi nu te duci spre uşă, te las

aici cu ei, să facă ce vor cu tine. Atunci ai să te rogi să fii înapoi în închisoare. Avertismentul avu efect. Gregory se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, eu…

— Gura!

— Bine, dar nu mă lăsa aici. Îşi şterse faţa plină de sânge cu mâneca şi porni clătinându-se spre ieşire. Burke descrise cu braţul înarmat un semicerc prin încăpere şi spuse:

— Acum plecăm. Nu mai vrem scandal. N-a fost nimeni rănit. Vedeţi-vă de treburile voastre. Când ajunse la uşă, îl îmbrânci pe Gregory prin ea, apoi ieşi în urma lui. Fu uşurat să vadă maşina în faţă, cu motorul mergând.

— Urcă în maşină, îi strigă el lui Gregory şi porni în fugă spre biroul benzinăriei, unde îl văzu pe Errol vorbind la telefon şi gesticulând agitat. Burke se năpusti pe uşă, îi smulse receptorul din mână şi îl izbi cu el în tâmplă. Lovitura nu fusese foarte puternică, însă îl uluise suficient de mult pe Errol ca Burke s-o poată smulge pe Remy Duvall de lângă el şi s-o tragă după el afară, pe uşă. Ea încercă să-şi elibereze braţul.

— Ce faci, dă-mi drumul! O femeie care

tocmai îşi făcea plinul la benzinărie scoase un ţipăt ascuţit care sfâşia urechile. Băiatul de la pompă schiţă gestul de a se apleca să ia de sub tejghea ceea ce Burke bănuia că trebuie să fie o armă.

— Mâinile sus! strigă el. Omul încremeni. Mecanicul hippie stătea în uşa deschisă a garajului, se ştergea pe mâini cu o cârpă unsuroasă şi privea scena cu un aer detaşat. Burke ieşi cu spatele din birou, în vreme ce soţia lui Pinkie Duvall se zbătea să se elibereze. Îşi trecu braţul pe după mijlocul ei şi o târî cu spatele spre maşină. Remy îşi înfipse tocurile în pământ şi încercă să-l lovească cu mâinile, dar nu reuşi să se smulgă din strânsoare, deşi îl lovi de câteva ori cu tocurile ei ascuţite în glezne şi îl făcu să înjure de durere. Îşi înfipse unghiile lungi în dosul palmelor lui.

— Încetează! îi spuse Burke. N-ai decât să te lupţi cât pofteşti, dar nu serverşte la nimic. O să vii cu mine.

— De ce faci asta? Dă-mi drumul.

— Nici nu mă gândesc.

— Soţul meu o să te omoare.

— Mai mult ca sigur, dar nu astăzi. Deschise portiera din dreptul şoferului şi o împinse pe Remy înăuntru, apoi se urcă şi el

în urma ei. În timp ce închidea portiera, băgă în viteză şi apăsă acceleratorul la maximum. Cauciucurile scrâşniră sinistru şi maşina se năpusti ca un bolid înainte. Burke o lua la dreapta în curbă strânsă, direct în calea unei cisterne care venea din sens opus. Trecu pe lângă el la distanţă de un fir de păr Gregory urla, gemea şi înjura în valuri succesive. Burke strigă la el să-şi ţină gura.

— Naiba s-o ia de treabă! Ce-a fost în capul tău? Puteai să ne omori pe toţi!

— E vina ta, nu a mea, spuse smiorcăit Gregory. Ce faci cu arma? N-a fost vorba de niciun pistol.

— Ar trebui să fii fericit că l-am avut la mine şi am putut să-ţi salvez fundul ăla împuţit. Deşi nu ştiu de ce am făcut-o. Dintr-odată, doamna Duvall, care şedea pe bancheta şoferului, împreună cu Burke, ridică suportul pentru braţ dintre scaune şi se lungi peste cele două locuri. Se întinse apoi spre mânerul uşii glisante de pe partea dreaptă.

— Opreşte-o! strigă Burke. Gregory era într-o formă mizerabilă, dar Burke îi inspira o groază atât de mare, încât făcu ce i se spuse. Se repezi între scaune şi o apucă pe

Remy de păr.

— Îmi pare rău. Avea buzele umflate grotesc, iar nasul lui era o masă de carne sângerândă, diformă.

— Nu vreau să vă fac rău. Dar dacă nu fac ce spune, mi-e teamă că mă ucide.

— Înţeleg, spuse ea cu o uimitoare stăpânire de sine. Te rog numai să-mi dai drumul la păr. Burke i se adresă peste umăr:

— Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău dacă eşti de acord să cooperezi. Ne-am înţeles? Remy încuviinţă scurt din cap, dar Burke se îndoia de sinceritatea ei. La viteza aceasta, e moarte sigură, spuse el, avertizând-o asupra pericolului la care se expune dacă încearcă să sară din maşină.

— Bint Gregory, dă-i drumulşi du-te înapoi la locul tău. Iar tu, îi spuse el, stai jos aici, pe podea, între noi. Gregory se târî la locul lui. Burke rămase încordat până când Remy ajunse între cele două scaune din faţă, pe jos.

— Cine eşti? îl întrebă ea. Avea ochii plini de lacrimi şi măriţi de groază. Sângele îi pierise din obraji. Subliniindu-i şi mai mult paloarea, un firicel de sânge îi curgea de la comisura buzelor. Se muşcase? Sau se

lovise din greşeală?

Stânjenit la acest gând, Burke întoarse privirea spre drum. Tocmai la timp, pentru că în oglinda retrovizoare văzu o furgonetă care venea după ei.

— La naiba! mai rău nici că se putea! Gregory şi doamna Duvall erau plini de sânge şi în spatele lui venea o furgonetă plină de bătăuşi furioşi, gata să calee pe ţeava de eşapament a maşinii lui.

— Gregory, ia pistolul!

— Cum? Ce?

— Uită-te în spatele nostru! Gregory aruncă o privire în oglinda laterală de pe portiera din dreapta şi scoase un ţipăt când văzu furgoneta apropiindu-se vertiginos de ei. Omul de la toaletă stătea în picioare pe platforma din spate şi se rezema de cabină. Pe acoperişul acesteia pusese o puşcă de vânătoare îndreptată spre maşina lor. Alţi bărbaţi şedeau lângă el, pe jos, iar în cabină se vedeau alţi câţiva cu armele aţintite spre ei.

— O, Dumnezeule, se văicărea Gregory, am să mor.

— O să te ucid cu mâna mea dacă nu te potoleşti! urlă Burke.

Ia pistolul! întinse mâna peste doamna

Duvall şi îi puse lui Gregory pistolul în mâinile tremurătoare.

— N-am mai tras niciodată cu pistolul.

— N-ai de făcut altceva decât să ocheşti şi să apeşi pe trăgaci. Burke spera ca această vânătoare ridicolă să nu se încheie cu schimburi de focuri. Nădăjduia că va rămâne suficient de departe de furgonetă ca să evite acest lucru. Dubiţa lor nu era însă o maşină de mare viteză şi în orice moment peticul pus la furtun se putea desprinde. Dar şi furgoneta era greoaie. Cu atâţia oameni în ea, se mişca şi mai încet. În cele din urmă, mulţimea întărâtată se va plictisi să-i urmărească şi se va întoarce la crâşmă ca să-şi termine berea Sau poate ca Burke va reuşi să scape de ei imediat după lăsarea întunericului. N-ar fi exclus nici ca indivizii să-i urmărească până la capăt, să-i prindă şi să-i omoare pe toţi.

Furgoneta continua să scurteze distanţa dintre ei, până când avură impresia că merge tractată de bara lor din spate. Atunci Burke viră brusc, ca s-o împiedice să-i depăşească. Apoi coti în partea cealaltă, când se apropiară din acea direcţie. Curând, goana cu maşinile se transformă într-o întrecere între cei doi şoferi. Burke se

concentra asupra maşinii, străduindu-se s-o ţină în faţa furgonetei şi în acelaşi timp să nu părăsească şoseaua îngustă. O singură greşeală şi ar fi ajuns în şanţul mocirlos de pe margine, care se întindea de-a lungul drumului.

Se concentrase aşa de tare asupra acestor manevre încât observă mâna doamnei Duvall care se întindea spre cheia de contact aproape prea târziu, când era pe punctul să piardă controlul. Mâna lui se repezi spre a ei, Remy gemu uimită când cheia îi intră adânc în palmă.

— Potoleşte-te! strigă Burke. Conducea acum cu o singură mână şi maşina o luase pe marginea şoselei, aruncând un nor de pietriş în urmă. Gregory ţipă înspăimântat.

— Ai să ne omori! strigă doamna Duvall. Opreşte maşina! Sunt sigură că o să ne înţelegem cu ei.

— Ai înnebunit, doamnă? Pe noi doi or să ne omoare şi or să ne dea de mâncare la crocodili. Iar pe dumneata n-or să te lichideze decât după ce o să te posede fiecare în parte. Acuma ia naibii mâna de pe cheie, dacă nu... O rafală de mitraliere sfărâmă parbrizul din spate. Gregory urlă din nou şi se aruncă pe podea, deşi

spătarele scaunelor îi apărau foarte bine. Spre lauda ei, doamna Duvall nu ţipă, ci dădu imediat drumul la cheie şi se lăsă jos, pe podea. Burke apasă piciorul pe pedala de acceleraţie, deşi aceasta era deja lipită de podea. Maşina lor nu putea merge mai repede aşa că fu surprins să vadă în oglinda retrovizoare cum furgoneta rămâne în urmă. Trăgând un foc de mitralieră, oamenii se declaraseră satisfăcuţi. Mândria lor fusese salvată. Furgoneta se mai vedea doar ca un punct în oglinzi, dar Burke nu încetini. Când ajunse la curbă, o luă pe două roţi. Mai rămase cu ochii pe oglindă încă vreo două minute, dar când deveni limpede că urmărirea încetase, spuse:

— Acum puteţi să vă ridicaţi. Au decis că nu merită osteneala. Gemând, Gregory se ridică la loc, pe scaun. Nu mai semăna nici pe departe cu băiatul-chipeş de dimineaţă, care jucase rolul unui preot. Faţa îi era tumefiată, plină de zgârieturi şi de sânge închegat. Prin contrast cu el, sângele de pe spatele jachetei doamnei Duvall era de un roşu strălucitor.

CAPITOLUL 20

Pinkie deschise portiera din dreapta maşinii lui Wayne Bardo înainte ca aceasta

să se oprească. Din păcate, venise şi un echipaj al şerifului, dar spera să se descurce cu ei. Îl zări pe Errol stând rezemat de un zid, cu umerii lăsaţi şi mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, arătând de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească în plâns. N-o văzu pe Remy nicăieri şi îşi spuse că, de bună seamă, se adăpostise undeva într-un birou din clădire. Era de neimaginat ca soţia lui să fie implicată, fie chiar şi indirect, într-o încăierare dintr-o cârciumă. Mâine, vestea va figura la loc de cinste, în toate ziarele. Se apropie de Errol şi îi porunci lui Wayne Bardo s-o găsească pe Remy şi s-o ducă în maşină.

— Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mat bine. Bardo se îndreptă spre pompele de benzină, unde şeriful îi interoga pe martori. Pinkie îl luă la întrebări pe Errol:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă… maşina s-a stricat. I-am spus să oprească aici…

— Cui i-ai spus?

— Părintelui Kevin. El conducea. Pinkie dădu din cap şi îi făcu semn să continue. Errol spuse povestea bâlbâindu-se şi poticnindu-se, subliniind în mod special

faptul că n-o pierduse o clipă din ochi pe doamna Duvall, nici măcar atunci când se dusese în cabina telefonică să-l sune pe Roman ca să-i ia de acolo.

— Ar fi trebuit să mă cauţi pe mine.

— I-am sugerat şi eu acest lucru doamnei Duvall, dar a spus că nu e cazul să vă deranjeze. N-am fost de acord, dar dânsa…

— Cum a început încăierarea? Pinkie asculta înmărmurit şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ăsta e preotul pe care soţia mea l-a primit la noi acasă?

— V-am spus că e homo, zise Errol încercând să se dezvinovăţească.

— Nu şi că e în stare să facă avansuri unui individ într-o toaletă publică!

Iisuse Hristoase!

— V-am spus ce am văzut, şefu’!

— OK, ce s-a întâmplat mai departe?

— Indivizii au început să-l bumbăcească pe părintele Gregory. Eu am scos-o pe doamna Duvall de acolo imediat ce a început încăierarea. Am adus-o aici, la staţia de benzină. De aici v-am telefonat la birou. Tocmai îi explicam secretarei dumneavoastră…

— Bine. Restul pot să-l ascult şi mai târziu. Hai s-o luăm pe Remy şi să plecăm dracului de aici.

— Dar, domnule Duvall…

— Pinkie! auzind strigătul lui Bardo, Duvall se întoarse.

— Soţia ta nu e aici. Au luat-o!

— Cine a luat-o? Şeriful? Unde?

— Asta voiam să vă explic mai înainte, domnule. Pinkie se întoarse din nou spre

Errol, care arăta de parcă ar fi stat în faţa plutonului de execuţie.

— Când v-am sunat din nou la birou, plecaserăţi deja încoace, iar Bardo nu are telefon celular în maşină, aşa că n-am putut să iau legătura cu el. Secretara dumneavoastră a spus că nu v-aţi luat pagerul. N-aveam cum să… Pinkie îl apucă de reverele hainei şi îl scutură zdravăn.

— Ai două secunde ca să-mi aduci soţia înapoi.

— Nu pot, domnule Duvall, spuse el izbucnind în plâns. Părintele Kevin a scos arma şi…

— Arma? Da domnule… m-a lovit cu receptorul în cap şi a luat-o pe doamna Duvall la maşină. Întreaga lume deveni roşie pentru Pinkie, ca şi când i-ar fi plesnit

o arteră şi ochii i-ar fi înotat în sânge. Scoase pistolul calibru 18 pe care îl purta întotdeauna la spate şi înfipse ţeava scurtă în carnea moale de sub bărbia lui Errol.

Zdruncinăturile provocate de denivelările terenului o treziră. Spatele şi umărul o usturau de parcă ar fi fost atacată de un roi de albine furioase. Îşi dădu seama că este dusă pe sus. Deschise ochii. Era noapte. Deasupra capului vedea stelele. Mii şi mii de stele. Nu văzuse niciodată aşa de multe. Strălucirea lor o uimi. Se depărtaseră de oraş. Cerul nu era străbătut de jeturile de lumini datorate omului. Aerul devenise rece şi umed.

— Dredd! Dredd! recunoscu vocea părintelui Kevin. După aceea auzi paşi repezi care răsunau pe scânduri şi îşi dădu seama că era transportată pe deasupra unui pod sau pe un debarcader. La capătul acestuia se înălţa o – construcţie cu înfăţişare ciudată. De fapt, erau mai multe clădiri îngrămădite laolaltă fără nicio noimă. În pragul unei uşi stătea un om şi mai ciudat. Ţinea o puşcă îndreptată spre ei.

— Cine e?

— Am nevoie de ajutorul tău, Dredd.

— Iisuse Hristoase! Între timp

ajunseseră într-un cerc de lumină palidă care venea de la un bec fixat sus, pe un stâlp. De bună seamă, omul numit Dredd îl recunoscuse pe părintele Kevin pentru că lăsă la o parte puşca şi deschise larg uşa.

— Ce dracu' cauţi aici? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Împuşcată.

— Moartă?

— Nu.

— În ce stare e?

— Destul de proastă. Unde s-o pun? N-am decât un pat şi ştii unde este. Trecură pe lângă Dredd şi pătrunseră în interior, iar Remy zări o dâră de fum. Barba omului ardea. Bineînţeles că avea halucinaţii. Văzu diverse animale şi reptile sărind de pe pereţi cu colţii rânjiţi. Pe rafturi se zăreau borcane cu fel de fel de mixturi ciudate. Nişte schelete imposibil de identificat stăteau încremenite în poziţii înfricoşătoare. Piei şi blănuri trecură pe lângă ea. Văzu o bufniţă şi nu-şi dădu seama că e vie până când pasărea întoarse capul şi îşi pironi ochii galbeni asupra ei. Părintele Kevin intră anevoie pe uşa îngustă într-o cameră mică. Un bec spânzura de un fir în mijlocul tavanului din scânduri negeluite. Lumina lui

slabă arunca umbre stranii pe pereţii acoperiţi cu ziare îngălbenite. O puse pe patul îngust. Lenjeria de pat mirosea a mucegai de parcă n-ar fi fost spălată de foarte mult timp sau, poate, niciodată. Ar fi protestat dacă ar fi avut putere.

— Mai să nu te recunosc, îi spuse Dredd părintelui Kevin.

— Nici eu nu mă prea recunosc în ultimele zile.

— Cine e el? Din camera în care tocmai intraseră, Remy îl auzea pe părintele

Gregory plângând smiorcăit.

— O să-ţi povestesc mai târziu, spuse părintele Kevin.

— Arată de parcă ar fi alergat printre tufe de trandafiri.

— Dacă nu-l omor cu mâna mea, o să supravieţuiască. Ea mă îngrijorează.

— Păi, să vedem.

Părintele Kevin se dădu înapoi şi bărbatul cel ciudat se apropie de pat. Remy amuţise de uimire. Pielea lui era aşa de bronzată, încât ajunsese să semene cu pieile tăbăcite pe care le văzuse în cealaltă încăpere. Pe chipul lui se vedea o reţea de dungi şi şănţuleţe, toate foarte adânci. Avea pieptul gol, dar jumătate din trunchiul lui

era acoperit de o barbă căruntă. Nu-i luase foc barba. Ţinea o ţigară în colţul gurii. Când întinse mâinile bătătorite spre ea, Remy se feri, însă atingerea lui era uimitor de blândă. Îi ridică umărul stâng până când ajunse aproape să stea culeat, pe o parte. Gemu de durere şi scoase un ţipăt ascuţit când îi pipăi locul.

— Îmi pare rău, *chérie*, spuse el blând. Ştiu că te doare, dar Dredd o să te facă bine. Apoi o aşează uşor pe spate şi se întoarse pe călcâie. Stai în lumină, spuse el cu asprime şi îl împinse la o parte pe părintele Kevin.

— Cât e de rău? O să se facă bine? Poţi s-o ajuţi?

— Abia acum mă întrebi? După ce ai dat buzna aici cu o femeie împuşcată, pe jumătate leşinată, cu un popă bătut măr, aşa cum n-am mai văzut vreodată, după ce mi-ai umplut tot patul de sânge, te-ai trezit să mă întrebi dacă mă descurc?

— Ei bine, te descurci?

— Bineînţeles, dacă mă laşi în pace. A avut noroc că s-a tras cu alice pentru păsări, dar au fost destule.

— Ce pot să fac?

— Să nu mă încurci. Remy închise ochii”.

Fusese împuşcată?” Revăzu întregul film cu ochii minţii şi îşi aminti totul-maşina care se stricase, restaurantul, încăierarea, preotul înarmat cu pistol. Deschise ochii larg. Stătea la marginea patului şi se uita în jos, la ea, cu ochii la fel de imobili că ai bufniţei. Aerul lui laic, felul în care ştia să lupte şi ţinuta generală îi întăreau convingerea că nu are de-a face cu un preot. În străfundul sufletului, se miră cum de putuse fi atât de naivă. Nimic din felul lui de a fi nu sugera pietatea. Radia o anumită forţă care distona cu blândeţea emanată de cei care îmbrăţişaseră credinţa. Gura lui nu părea destinată rugăciunilor. Era prea dură, cinică, mai degrabă potrivită pentru înjurături. Lăsa impresia unui om pătimaş, dar nu în dragostea pentru aproapele său. Deşi acum stătea nemişcat; părea că vibrează de o căldură şi o energie interioară care o înspăimântau. Omul numit Dredd se întoarse cu un pahar în care se afla un lichid. Părintele Kevin se apropie de el şi îl mirosi bănuitor.

— Ce-i asta?

— Eu m-am amestecat în treburile tale? ripostă Dredd, trăgând paharul înapoi.

— Ascultă, Dredd, este…

— … rănită. Încerc s-o liniştesc.

Dar dacă nu ai încredere în mine, poţi s-o iei şi pe ea şi caricatura aia de popă de dincolo şi să mă lăsaţi în pace. Nu te-am rugat să mă amesteci în încurcătura voastră. Tu m-ai băgat. Aşadar, ce facem?

Luă tăcerea părintelui Kevin drept încuviinţare. Foarte bine. Se aplecă spre Remy şi îi duse paharul la buze:

— Bea asta. Lichidul avea un gust rău. Remy încercă să întoarcă puţin capul, dar

Dredd îi puse mâna pe obraz şi o imobiliză.

— Haide, bea-l. Ai să dormi. N-o să simţi nimic… Dredd ridică paharul şi lui Remy nu-i mai rămase altceva de făcut decât să-l înghită sau să-l scuipe şi să se înece cu el. Probabil că, dacă-l scuipă, omul o să vină cu altul plin. Şi apoi, perspectiva de a dormi i se părea ademenitoare.

— Bravo! Ţi-e frig? întrebă el trăgându-i o pătură pe picioare. Acum o să te las singură şi am să mă duc să-mi pregătesc instrumentele. Probabil că am să te găsesc adormită la întoarcere, dar să nu-ţi fie teamă. O să am grijă de tine. Când ai să te trezeşti, o să te simţi mult mai bine. O bătu uşurel pe mână şi plecă. În timp ce ieşea,

mai adăugă: Ai întrebat cu ce mă poţi ajuta. Dezbrac-o şi întoarce-o cu burta în jos! apoi Dredd plecă şi Remy rămase din nou singură cu cel care o răpise. Bărbatul se aşeză pe marginea patului şi începu să-i desfacă nasturii de la taior. Nu avea puterea să se împotrivească. Băutura era foarte puternică, cu efect rapid. Degetele de la mâini şi de la picioare îi amorţiseră deja. Cu greu îşi mai putea ţine ochii deschişi. Când o ridică să-i scoată jacheta, capul i se bălăbăni, lovindu-se de umărul lui. Remy avea impresia că nu are nicio legătură cu braţele pe care le scoase din mânecile jachetei. Gemu când îi dezlipi de piele bluza îmbibată de sânge, dar durerea nu mai era aşa de ascuţită ca în urmă cu câteva clipe. Simţindu-şi sânii relaxaţi, îşi dădu seama că îi desfăcuse sutienul. În mod normal, gestul acesta ar fi făcut-o să intre în panică. Dar acum nu mai avea nici măcar energia de a protesta. Apoi o întinse pe pat, şi ochii ei se deschiseră chiar în momentul în care bărbatul îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Pe dosul palmei lui, Remy observă cele patru urme de zgârieturi pe care i le făcuse ea cu unghiile, şi atinse colţul buzelor cu degetul mic.

— Te doare?

— Cine eşti? Ochii lor se întâlniră. După o scurtă ezitare, îi spuse:

— Mă numesc Burke Basile. Continuă să se uite la ea câteva secunde, apoi mâinile i se întinseră spre umeri, ca să-i scoată bretelele sutienului.

— Nu, te rog.

— Ai auzit ce-a spus. Trebuie să te dezbrac şi să te întorc pe burtă ca să-ţi cureţe rana de pe spate. Dar nu asta încerca ea să-i comunice. Schiţă gestul de a scutura din cap, dar nu era sigură dacă reuşise să transmită comanda din creier la muşchi şi nici dacă aceştia mai puteau s-o execute.

— Nu face asta, domnule Basile, şopti ea.

Doborâtă de efortul de a ţine ochii deschişi, expiră profund, apoi îi spuse cu ultimele puteri: O să te omoare.

CAPITOLUL 21

— Aşa s-a întâmplat, îi spuse Pinkie şerifului. Părintele Kevin a folosit pistolul soţiei mele ca s-o apere. Nostim să vezi un preot cu pistolul în mână!

Şerifului nu i se părea la fel de nmuzant.

— De ce avea nevoie de pistol soţia dumneavoastră?

— De-a lungul carierei mele, mi-am făcut numeroşi duşmani, ceea ce nu-i de mirare. Deşi doamna Duvall are o gardă de corp, am sfătuit-o să poarte un pistol în poşetă. Din fericire, l-a avut la ea astăzi.

— Nu ştiu ce să zic, spuse şeriful frecându-şi bărbia. Domnule Duvall, martorii spun că doamna s-a luptat cu el. Pinkie chicoti afabil.

— Aşa e ea. Soţia mea este o fire voluntară şi nu suportă ca altcineva să-i spună ce are de făcut. Părintele Kevin a încercat s-o scoată de aici, dar ea voia să rămână pe loc şi să-l apere pe părintele Gregory. Îl compătimeşte foarte mult… cum să spunem, pentru slăbiciunea lui. Aşa e ea. Întotdeauna gata să ia apărarea semenilor săi. Sincer să fiu, îi sunt chiar recunoscător părintelui Kevin pentru că a intervenit în felul în care a făcut-o.

— Sunteţi sigur că o s-o aducă înapoi acasă?

— Absolut. Pinkie întinse mâna. Nu pot spune că a fost o plăcere, totuşi e bine să ştim că aici, la Jefferson, oamenii sunt capabili să reacţioneze rapid într-o situaţie limită.

— Mulţumesc, domnule Duvall. Facem

tot ce putem.

— Noapte bună, spuse Pinkie şi se îndreptă spre maşina lui

— Staţi puţin, mai e ceva, domnule Duvall. Cum se face că preotul l-a lovit în cap pe omul dumneavoastră?

— Probabil că părintele Kevin era supărat pentru că Errol lăsase situaţia să-i scape de sub control. Aruncă o privire spre maşina şi adăugă printre dinţi: De altfel, mă voi ocupa chiar acum de chestiunea asta. Îi mai făcu o dată semn cu mâna şi se urcă pe scaunul din taţă.

— Încotro? întrebă Bardo. Pinkie se simţea tentat să pornească pe urmele maşinii lui Burke, dar după lăsarea întunericului şi fără să ştie unde trebuiau să ajungă, riscau să rătăcească ore în şir pe drumurile astea de ţară.

— La mine la birou.

— Ce i-ai spus lui Barney Fife?

— I-am îndrugat o poveste.

— Şi a înghiţit-o?

— Nu i-am oferit şansa de a alege. Dacă i-aş fi dat de înţeles că e vorba de o răpire, ar fi chemat FBI-ul.

— Şi asta ar fi dăunat afacerilor noastre.

— Nicidecum. Şi apoi, poliţiştii ăştia nu

prea sunt în stare nici să-şi găsească propriul fund cu ambele mâini. Cred că ar fi mai bine să mă ocup singur de treaba asta.

— Cel puţin n-ai fost acuzat de crimă, spuse Bardo uitându-se peste umăr spre bancheta din spate. Te-am oprit la timp. Errol şedea ghemuit într-un colţ, încă zguduit de recenta confruntare cu şeful, care îl făcuse să simtă aripa morţii foarte aproape. Se lupta să-şi revină şi mai ales să-şi reprime senzaţia de vomă. Lui Pinkie nu-i lipsise decât o fracţiune de secundă ca să apese pe trăgaci, însă Bardo îl oprise la timp. Îi smulsese pistolul din mână şi îl convinsese apoi să se liniştească.

— Te-aş omorî chiar acum, îi strigă el lui Errol, dar sunt nevoit să-ţi cruţ viaţa fiindcă am nevoie de tine ca să-i găsesc. Atunci se apropiase şeriful şi se prezentase. Îi spusese ceea ce aflaseră poliţiştii lui.

— Funcţionarul de la benzinărie era aşa de zguduit de cele întâmplate, încât abia putea să vorbească la telefon. Când au început să-i ia la întrebări pe cheflii, băieţii mei şi-au dat seama că nu e vorba doar de o simplă încăierare între beţivani. Oricât mi-ar veni de greu să vă spun, domnule Duvall, se pare că soţia dumneavoastră a fost

răpită. După o oră de argumentări, Pinkie reuşi în cele din urmă să-l convingă pe şerif că martorii fuseseră cuprinşi de isterie şi nu văzuseră cu adevărat ceea ce se întâmplase. Aceasta reprezenta una din specialităţile lui Duvall. Era un adevărat maestru în domeniu, căci se exersase în sute de cazuri penale. Martorii care juraseră iniţial un anumit lucru îşi revizuiau declaraţia după ce erau examinaţi şi interogaţi de Pinkie Duvall.

— Şi cum rămâne cu mecanicul? întrebase şeriful. Spune că preotul a venit şi ieri aici îmbrăcat în civil şi a întrebat cum poate să monteze un furtun la radiator în aşa fel încât acesta să se perforeze. Pinkie îl luă deoparte pe şerif şi îi făcu semn cu degetele la gură, mimând fumatul unei ţigări.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? Şeriful admise că declaraţia mecanicului, un drogat notoriu, nu putea fi luată în considerare. Femeia care îşi făcea plinul la benzină în momentul în care începuse incidentul era foarte sigură de ceea ce declarase, dar termină în cele din urmă prin a se îndoi de ceea ce văzuse cu proprii ochi şi de ceea ce auzise cu propriile urechi. Funcţionarul,

derutat de toate variantele menţionate de Pinkie, admise că, într-adevăr, preotul părea mai degrabă preocupat s-o scoată pe doamna Duvall din cârciumă decât să-i facă rău. Cât despre zurbagiii care îi urmăriseră pe fugari, aceştia se împrăştiaseră imediat ce se întorseseră şi văzuseră maşina şerifului. Cei care mai rămăseseră în restaurant nu ştiau nimic despre incident. Pinkie Duvall reprezenta o legendă vie. Primele cuvinte pe care i le adresase şeriful fuseseră:

— Este o adevărată onoare pentru noi, domnule Duvall. V-am văzut la televiziune. Faptul că cineva apărea la televiziune avea asupra oamenilor de rând efectul unui descântec. Pinkie profitase de nemărginita admiraţie a şerifului. Raţionamentul deductiv şi conştiinciozitatea omului legii fuseseră înăbuşite de faima şi strălucirea lui Duvall. Pinkie obţinuse rezultatul scontat – să împiedice orice fel de cercetări şi urmăriri dar lucrul acesta îi luase destul de mult timp. În consecinţă, cei care o răpiseră pe soţia lui aveau un avans considerabil. Se întoarse şi i se adresă lui Errol:

— Cine erau? Errol înghiţi cu greu nodul din gât şi înălţă umerii până la nivelul

lobilor urechii.

— Erau preoţi.

— Să nu-mi spui mie chestia asta, i se adresă Pinkie pe un ton atât de blând, încât suna de-a dreptul sinistru. Nu ţi-a intrat încă în grămada aia de rahat pe care o ai în loc de creier că bărbaţii aceia nu erau ceea ce pretindeau că sunt?

Fără să se sinchisească de insultă, Errol spuse:

— Erau aceiaşi doi bărbaţi care au venit acasă cu câteva zile în urmă.

— Cum arătau?

— Pre… era cât pe-aci să rostească cuvântul „preoţi” când văzu ochii lui Pinkie îngustându-se. Aşa cum v-am mai spus, domnule Duvall. Părintele Gregory este tânăr şi plăcut la chip. Are părul negru şi ochii negri. Poponar. Nu tace o clipă. Părintele Kevin nu vorbeşte prea mult, dar el este cel care comandă. Asta în mod sigur

— Cum arată?

— Inteligent şi vioi. Încă de la început nu mi-a inspirat încredere. El e cel pe care l-am prins… ăăă…

— Ce? Errol privi nervos spre Bardo. Avea buzele umede. Îşi frecă mâinile de coapse în sus şi-n jos.

— E cel pe care l-ai prins făcând ce? întrebă Pinkie, pronunţând distinct fiecare cuvânt.

— Păi ăăă... mă duceam la baie. La aceea de lângă uşa de la intrare. Şi... şi l-am surprins pe părintele Kevin coborând scările.

— A fost sus? A pătruns în casa mea şi nu mi-ai raportat lucrul ăsta?

Bardo fluieră încetişor printre dinţi.

— A spus că s-a dus la baia de sus pentru că jos nu mai era hârtie. Am verificat. Într-adevăr se terminase.

— Eşti un detectiv cu totul remarcabil, spuse Bardo dispreţuitor.

— Gura! se răsti Duvall. Cum arată ticălosul? Fizic, vreau să spun.

Errol descrise un bărbat cu o înălţime peste medie, zvelt, dar puternic, cu trăsături regulate, fără niciun fel de cicatrice vizibile sau alte semne, fără barbă ori mustaţă.

— Ochii?

— Greu de sus. Purta ochelari.

— Părul?

— Negru. Pieptănat pe spate. Descrierea se potrivea cu cel puţin o sută de bărbaţi din anturajul lui Pinkie, cunoştinţe „prieteni

sau duşmani.

— Oricine ar fi, zilele îi sunt numărate. Nimeni nu putea să ia ceva de la Pinkie Duvall şi să plece apoi nestingherit cu prada sa. Iar ticălosul acesta îi răpise bunul cel mai de preţ. Dacă a atins-o măcar cu un deget… Se delecta la gândul că îl va ucide cu mâinile lui pe acest bărbat fără nume. Bardo întrerupse reveriile ucigaşe ale lui Pinkie.

— Nu înţeleg nimic, doi preoţi, dintre care unul poponar, să răpească o femeie. Ce vor de la ea?

— Cu Remy n-au nimic. Pe mine mă vizează. Pinkie nu avea nicio dovadă şi niciun motiv rezonabil pe care să-şi bazeze concluziile, dar ştia cu certitudine acest lucru.

— Împinge, fir-ar să fie.

— Împing. Gregory se dovedea la fel de ineficient când era vorba să împingă maşina în mlaştină ca şi în multe alte împrejurări. Burke strigă la el să împingă mai tare. Cei doi bărbaţi îşi luară din nou avânt, împingând cu toată forţa în vehiculul care înainta cu greu pe pământul moale. În cele din urmă reuşiră să parcurgă câţiva metri. Burke credea că treaba se rezolvase, dar

maşina rămase împotmolită în noroiul de pe fundul apei puţin adânci, acoperită de apă numai pe jumătate.

— Acum ce facem?

— O lăsăm aşa răspunse Burke scurt. În cele din urmă au s-o găsească.

Dar până atunci Duvall va şti cine a pus mâna pe nevasta lui. Burke nu luă în seamă văicărelile lui Gregory în timp ce străbăteau terenul mlăştinos înapoi spre furgoneta cu care îl urmase Gregory. De îndată ce se aşeză la volan, rămase cu ochii pe oglinda retrovizoare. Ori de câte ori drumul făcea o cotitură, încetinea până când farurile maşinii apăreau din nou în câmpul vizual. Se aştepta ca Gregory să facă o criză de nervi în orice moment. Destul de docil însă, Gregory se urcă în furgoneta ce avea să-l ducă la Dredd. Burke o luă pe un drum şerpuitor, flancat de mlaştină pe ambele părţi. Rădăcinile chiparoşilor ieşeau la suprafaţă din mlaştină la numai câţiva metri de drum. Deasupra capetelor lor era un păienjeniş de ramuri joase de copaci, acoperite cu muşchi. În timpul zilei sugerau o doamnă frumoasă care face o reverenţă. Noaptea căpătau înfăţişarea sinistră a unui schelet de zombi care îşi înălţa spre cer

braţele ameninţătoare. Din când în când farurile lui prindeau ochii strălucitori ai unei vietăţi nocturne care se grăbea să se dea la o parte din drumul lor sau se furişa înapoi, în mlaştină. Burke conducea maşina sigur pe el dar repede: Era îngrijorat din cauza lui Remy.

Dredd o anesteziase cu poţiunile lui artizanale, făcute Dumnezeu ştie din ce. Dar, indiferent ce ingrediente folosise, drogul avusese efectul scontat. Remy dormise tot timpul când Dredd îi îndepărtase cu grijă, alicele de vânătoare care îi ciuruiseră spatele şi umărul stâng. Îi scosese şi câteva cioburi de sticlă. Rănile mici sângeraseră abundent, dar Dredd le curăţase temeinic, apoi le tratase cu o loţiune care, pretindea el, o să le vindece şi în acelaşi timp o să-i diminuieze considerabil durerile. Burke stătuse tot timpul foarte aproape de Dredd, scoţându

1 din sărite. Practic, acesta îl împinsese cu forţa pe Burke din încăpere, amintindu-i că, dacă nu scapă de maşină, toată poliţia din Louisiana de sud avea să scotocească a doua zi prin mlaştină.

— Şi nimic nu dăunează mai mult unei afaceri decât o maşină a poliţiei parcată în

faţa casei. Burke plecase mormăind, dar conştient de faptul că prietenul lui avea dreptate şi că era timpul să se descotorosească de maşină. Acum, că rezolvase problema, ardea de nerăbdare să se întoarcă la Dredd, să vadă cum se simte doamna Duvall.

— Ai profitat de mine.

— Ce? Gregory repetă afirmaţia.

— Ai acceptat condiţiile înţelegerii, Gregory, spuse Burke.

— Când am discutat condiţiile acelei înţelegeri, nu mi-ai spus că e vorba de pistoale şi de răpiri.

— Dar când am luat-o astăzi de acasă pe Remy Duvall, tu ce-ai crezut că o să se întâmple?

— Mi-am închipuit că o s-o faci să contribuie cu o sumă şi mai mare de bani la opera de caritate. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că o să-i răpeşti nevasta.

— Tu eşti de vină că ai fost implicat în răpire.

Dacă nu te-ai fi dat la zdrahonul ăla urât, ai fi rămas la benzinărie. Acesta era planul meu, să vă las acolo pe tine şi pe Errol. Dar nu, a trebuit să devii brusc romantic. N-ai decât să te văicăreşti cât vrei, dar să nu te

aştepţi la niciun pic de simpatie din partea mea. Din cauza perversiunii tale a fost împuşcată doamna Duvall şi noi toţi abia am scăpat cu viaţă.

— Şi eu sunt rănit, scânci el.

— Foarte rău. Dacă n-aş fi ocupat cu alte treburi, te-aş fi strâns de gât cu mâinile mele pentru ceea ce ai făcut. Acum ţine-ţi gura, dacă nu vrei să mă răzgândesc.

— Eşti rău şi meschin, Basile. Burke râse aspru.

— Gregory, încă nu m-ai cunoscut sub aspectul ăsta. Tânărul suspină din nou şi Burke îl compătimi într-o oarecare măsură. Gregory era băgat în bucluc până peste cap. Ceea ce la început păruse doar un scenariu cinematografic se transformase curând într-un adevărat coşmar. Burke plănuia ca a doua zi să-l transporte înapoi în oraş în condiţii de securitate. Dacă se dădea la fund un timp, suficient ca să i se vindece faţa, totul avea să fie în ordine. Nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate. Nu va mai juca niciodată rolul părintelui Gregory. Nimeni nu va bănui că cel de-al treilea fiu al unei familii atât de respectabile participase la răpire. Şi-apoi, Duvall avea să stea cu ochii pe el, nu pe Gregory. Tânărul n-o să

păţească nimic. Acesta continua să geamă şi să se văicărească până când adormi. Burke îl scutură şi îl trezi din somn când ajunseră acasă la Dredd.

— Vrei să-ţi trateze Dredd faţa?

— Vorbeşti serios? Nici nu mă gândesc să-l las pe vraciul ăsta să se atingă de mine. Se uită spre clădirea de la capătul punţii debarcaderului şi tresări uşor.

— Cum doreşti, spuse Burke, coborând din maşină. În camera din faţă este o canapea. Du-te şi te întinde puţin. Gregory coborî anevoie din maşină. Deşi refuzase orice ajutor, Burke avea de gând să-l roage pe Dredd să-i dea un leac împotriva durerilor. Îşi găsiră gazda tot la căpătâiul doamnei Duvall.

— Ce face?

— Doarme ca un bebeluş. Burke clipi din ochi, amintindu-şi de spovedania ei şi de copilul pe care îl pierduse. Dredd stinsese lumina electrică, dar pe biroul nevopsit licărea flacăra slabă a unei lumânări. Remy stătea întinsă pe burtă, cu un obraz întors în sus şi celălalt afundat în pernă. Părul îi fusese dat la o parte de pe obraz şi acum era răsfirat pe pernă. Dredd se pricepea la treburile astea. Rănile nu mai sângerau.

Deşi îi provocaseră dureri mari, toate erau superficiale. Burke se întreba totuşi dacă vor lăsa cicatrice. Ar fi fost păcat, pentru că avea o piele imaculată, aproape transparentă. Se gândi din nou la prima noapte când o văzuse în chioşc.

Nu i se părea cu nimic mai reală acum decât atunci.

— C'est une helle femnie!

— Da, aşa e!

— Şi minunea asta are un nume? Burke se întoarse şi privi drept în ochii cu pleoape zbârcite ai lui Dredd.

— Este doamna Pinkie Duvall. Dredd nu spuse nimic, nu făcu niciun fel de aprecieri referitoare la sănătatea mintală a lui Burke, nici nu se arătă uimit sau neîncrezător. Se mulţumi să-l privească lung, apoi dădu din cap.

— În dulapul acela este o sticlă de whisky. Toarnă-ţi într-un pahar! Omul se îndreptă spre uşă.

— Băiatul de dincolo are dureri. Dredd făcu un semn cu mâna, confirmând că a auzit, dar nu se întoarse. Burke luă sticla de whisky, fericit să constate că era o marcă selectă şi nu o băutură cumpărată la butoi, cu cana. Singurul scaun din încăpere avea

picioare de lemn şi tăblia şubrezită, roasă de şobolani, dar Burke îl trase lângă pat şi se lăsă uşurel pe el. Nu mâncase nimic de aproape douăzeci şi patru de ore. Ar fi trebuit să caute ceva în bucătăria lui Dredd, dar se simţea atât de obosit încât reuşi să se convingă să renunţe. Rămase aşezat pe scaun, cu ochii aţintiţi asupra femeii care dormea. Privea cum i se înalţă şi coboară încet spatele la fiecare respiraţie şi îl treceau fiori, pentru că îşi imagina sânii striviţi sub ea.

O dezbrăcase într-un spirit cavaleresc şi cu o detaşare rezonabilă. Detaşare rezonabilă! Asta nu însemna că nu observase. Dumnezeule, ar fi fost imposibil! Când omul are prilejul să vadă femeia visurilor lui în pielea goală, nu întoarce privirea în altă parte. Îi văzuse sânii şi observase că au sfârcurile foarte ferme, dar palide. Cum să nu fi observat ciorapii întinşi pe coapse? Erau atât de subţiri că ar fi putut foarte bine să nici nu existe. Bău două înghiţituri de whisky una după alta. Le simţi rostogolindu-se în stomacul gol ca două mingi de foc. Braţul drept al femeii stătea întins alături de ea, cu palma în sus. Văzu urma roşie lăsată de cheia de contact şi-şi

aminti de duritatea cu care o apăsase. Incapabil să reziste tentaţiei, întinse mâna şi mângâie urmele proaspete cu vârful degetului. Printr-o mişcare reflexă, degetele ei se strânseră în jurul palmei. Cu un sentiment de vinovăţie, Burke îşi retrase mâna. A treia înghiţitură de whisky ajunse în stomac fără să-l mai ardă aşa de tare. Privirea i se mută din nou pe chipul femeii. Pleoapele ei stăteau absolut nemişcate. Buzele îi erau relaxate şi uşor desfăcute. La unul din colţuri i se adunase salivă rozacee din cauza rănii de la gură. O atinse aşa cum făcuse mai înainte cu degetul mic, apoi lăsă umezeala să se usuce de la sine pe deget. Mai luă o înghiţitură din sticlă. Ei bine, până la urmă o făcuse. Comisese un delict grav. Viaţa lui se schimbase în mod irevocabil. Dacă i-ar înapoia-o mâine lui Pinkie Duvall pe soţia lui, Burke nu şi-ar mai putea relua viaţa din punctul de unde o lăsase. Nu mai exista cale de întoarcere. Toate punţile din urma lui fuseseră arse. Se gândea că poate ar fi trebuit să se simtă mai vinovat, mai ruşinat, mai speriat. Puse totul pe seama băuturii care îi amorţea simţurile. Poate că n-avea suficientă imaginaţie ca să-şi dea seama de consecinţele faptelor sale.

Dar când adormi auzind respiraţia blândă şi liniştită a lui Remy Duvall, se simţi al naibii de bine.

CAPITOLUL 22

— Cum adică, a plecat? După ce dormise câteva ore pe scaunul incomod al lui Dredd, Burke îşi simţea gâtul ţeapăn, iar spatele îl durea de parcă o întreagă armată ar fi mărşăluit pe el. Whiskyul îi provocase o durere de cap difuză, iar lumina zilei îi demonstra fără putinţă de tăgadă cum stăteau lucrurile: trecuse de la aplicarea legii la încălearea ei.

— Nu ţipa la mine! se răsti Dredd. Învârtea cu o furculiţă lungă o bucată de carne care se prăjea într-o tigaie. E preotul tău, nu al meu.

— Nu e preot.

— Nu mai spune! Burke îşi masă tâmplele şi se încruntă la auzul vocii sarcastice a prietenului său.

— Se numeşte Gregory James şi este actor şomer. Printre altele.

— Indiferent ce altceva mai este, spuse Dredd îmbufnat, e şi un hoţ. Mi-a furat cea mai bună pirogă. Burke lăsă mâna în jos.

— Vrei să spui că a plecat prin mlaştină?

Nu şi-l putea închipui pe Gregory James

plutind pe mlaştina ostilă. N-o să supravieţuiască acolo de unul singur.

— Probabil că nu, spuse Dredd scuturându-şi coada de cal căruntă. Indiferent de anotimp, Dredd purta nişte blugi retezaţi deasupra genunchilor. N-avea nici cămaşă, nici pantofi. Tălpile lui bătătorite semănau cu nişte poteoave când se târau pe linoleumul din încăpere. Toate capetele s-ar fi întors după el pe bulevardul din oraş, dar înfăţişarea lui bizară se potrivea perfect cu mediul pe care şi-l crease. Un steag zdrenţuit şi decolorat al SUA îi servea drept perdea. Soba de gătit se afla la capătul tejghelei pe care erau expuse mărfurile de vânzare – tutun, bere, momeli vii. Un inspector sanitar s-ar fi luat cu mâinile de cap, însă clientela modestă a lui Dredd nu strâmba niciodată din nas.

Părea foarte sceptic în privinţa şanselor de supravieţuire ale lui Gregory.

— Sper că după ce o să-l mănânce crocodilii, barca mea va pluti înapoi spre mine. Vrei să mănânci?

— Ce anume?

— Ţi-e foame sau nu?

— Da, răspunse prost dispus Burke. Dredd turnă în tigaie, peste carnea prăjită,

o mână de tainã, puţin lapte şi mai multe mirodenii. I-o servi cu pâine albă simplă şi cafea tare cu cicoare.

— În timp ce te spălai, m-am uitat la Remy, mormăi Dredd cu gura plină. Burke se opri din mestecat şi îl privi întrebător.

— Mi-a spus cum o cheamă.

— S-a trezit?

— Nu, se trezeşte doar câteva clipe, apoi adoarme din nou. Burke înghiţi ultimele îmbucături şi muie pâinea în sos, uimit să constate că farfuria lui era deja goală. Carnea imposibil de identificat fusese nemaipomenit de gustoasă, căci Dredd se pricepea la fel de bine la mirodenii ca şi la ierburile de leac pe care le folosea la vindecarea bolnavilor. Punând deoparte farfuria, îşi luă cafeaua.

— Cred că nu s-a mişcat toată noaptea.

— Efectul sedativului începuse să treacă atunci când i-am schimbat pansamentul şi i-am mai aplicat un strat de loţiune. Am adormit-o din nou. O să doarmă toată ziua.

— Când pot s-o iau de aici? Între timp Dredd terminase şi el de mâncat şi se dusese după ţigări. Găsi un pachet, scoase o ţigară şi o aprinse, menţinând mult timp fumul în plămâni.

— Nu e treaba mea, totuşi ce ai de gând să faci cu nevasta lui Pinkie Duvall?

— Am răpit-o!

Dredd tuşi, mai trase de câteva ori din ţigară şi îşi culese firimiturile de pâine din barbă.

— Ai vreun motiv anume?

— Răzbunarea. Burke îi relată povestea, începând cu noaptea în care Wayne Bardo îl împuşcase pe Kev Stuart în bătaia puştii lui şi terminând cu momentul îngrozitor al urmăririi camionetei de către gloata înfuriată de beţivani.

— Când am văzut că e rănită, m-am gândit imediat la tine. Habar n-aveam unde se afla cel mai apropiat spital, în vreme ce tu erai la o distanţă de numai câţiva kilometri. Ştiu că îţi place singurătatea şi de aceea regret că te-am amestecat în povestea asta, Dredd.

— Nu-i nimic.

— Eşti unul din puţinii oameni în care pot avea încredere.

— Ai încredere în mine? Aşa? Ai destulă încredere ca să mă asculţi? Burke ştia ce urmează, totuşi îi făcu semn lui Dredd să-i dea drumul.

— Cred că ai înnebunit de-a binelea,

Basile.

Autorităţile pot să te aresteze, dar asta e floare la ureche pe lângă ce-o să-ţi facă

Duvall. Ştii la ce trebuie să te aştepţi?

— Mai bine decât tine.

— Aşadar, nu te deranjează că Pinkie Duvall o să te înjunghie ca pe un porc şi o să-ţi lase hoitul pradă animalelor? Burke zâmbi, prefăcându-se îngrijorat:

— Aoleo! Lui Dredd situaţia nu i se părea deloc amuzantă. Dădu din cap mohorât şi îşi aprinse altă ţigară, fără filtru.

— Înainte să se termine toată tărăşenia asta, cineva o să fie ucis.

— Ştiu foarte bine, zise Burke, fără să mai zâmbească. Aş pretera să nu fiu eu acela, dar dacă o să se întâmple aşa… ridică din umeri cu înţeles.

— Oricum nu mai ai pentru ce să trăieşti. Asta încerci să-mi spui? Ţi-ai ucis partenerul, cariera ţi-e terminată, căsnicia s-a dus dracului, aşa că viaţa nu mai are niciun rost. Cam asta ar fi viziunea ta despre această problemă, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

— Ra… hat! spuse Dredd şi scuipă câteva firişoare de tutun din gură. Fiecare om are un motiv pentru care să trăiască,

dacă nu pentru altceva, măcar ca să mai vadă un nou răsărit de soare. Se aplecă peste masă şi scutură dojenitor ţigara în faţa lui Burke. L-ai ucis pe Stuart din greşeală, a fost un accident. De la poliţie ai plecat singur, nu te-a dat nimeni afară. În căsnicie ai eşuat de la bun început; ar fi trebuit să te descotoroseşti demult de femeia aceea. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Nu ţi-am povestit amănunte din viaţa mea ca să mă baţi acum la cap în legătură cu ele.

— Haide, nu te mai văicări.

Am câştigat acest drept când ai năvălit peste mine aseară şi mi-ai pus în braţe femeia asta plină de sânge. Şi apoi, adăugă el cu un aer posomorât, ţin la tine şi nu pot accepta ideea că o să te văd mort. Expresia lui dojenitoare deveni mai blândă, deşi compasiunea contrasta izbitor cu înfăţişarea sa insolită.

— Eu ştiu ce vorbesc, Basile. Crede-mă. Lucrurile se pot încurca rău de tot, dar viaţa e viaţă şi moartea e moarte. Nu e prea târziu să-ţi abandonezi planurile de răzbunare. Dredd era unul din puţinii oameni pe care Burke îi respecta cu adevărat şi ştia că sentimentul este

reciproc.

— Ai dreptate, Dredd. Şi ştiu că eşti bine intenţionat. Dar, indiferent de consecinţe, trebuie să-i pedepsesc pe Pinkie Duvall şi pe Wayne Bardo sau să mor încercând s-o fac.

— Nu înţeleg. De ce?

— Ţi-am spus. Ca să mă răzbun. Dredd îl privea fix.

— Nu cred chestia asta.

— Îmi pare rău. Burke apucă ceaşca de cafea şi sorbi o înghiţitură, punând capăt subiectului prin acest gest. Dredd îşi dădu şi el seama de inutilitatea controversei. Cu ţigara lipită în colţul gurii, se ridică, luă farfuriile de pe masă şi le puse în chiuveta de metal.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea?

— Nimic, îţi jur. Din vina mea a fost răpită şi sunt extrem de supărat că s-a întâmplat aşa. N-am avut niciodată intenţia să mă ating în vreun fel de ea. Nici n-am s-o fac. Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată! Dredd întoarse capul spre

Burke şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce este?

— Protestezi cam vehement pentru o întrebare atât de nevinovată. Burke îşi feri

privirea de ochii pătrunzători ai lui Dredd.

— Nu e vorba de ea, ci de el.

— E în regulă, te cred. Mă întreb însă unde ai s-o ţii în timp ce vei încerca să-l momeşti pe Duvall? Căci presupun că vrei s-o foloseşti ca momeală ca să-l atragi pe Duvall într-o cursă.

— Mai mult sau mai puţin. Am s-o ţin în cabana de pescuit. Burke folosea cabana numai o dată sau de două ori pe an, dacă avea norocul să-şi poată lua câteva zile libere. Totdeauna se oprea la Dredd ca să cumpere mâncare, bere şi momeli. Magazinul lui Dredd era în afara cărărilor bătătorite, dar pescarii şi vânătorii care cunoşteau labirintul de poteci şi canale îl considerau un punct de referinţă. Nu exista decât un singur drum acoperit cu pietriş ce ducea spre el. Principala formă de transport la şi de la Dredd o constituia barca. Dredd nu câştiga cine ştie ce, dar nici nu avea nevoie de foarte mulţi bani. Principala lui sursa de venit o constituia sezonul de vânătoare la aligatori. Îi vâna şi apoi le vindea pieile. De asemenea, se mai ocupa şi cu împăiatul animalelor.

— Cine mai ştie de cabana ta? întrebă Dredd.

— Numai Barbara, dar n-o poate localiza. N-a fost niciodată acolo cu mine, pentru că respingea chiar şi ideea de a merge într-un asemenea loc.

— Altcineva?

— Fratele meu, Joe, a venit de câteva ori aici la o partidă de pescuit. Dar nu l-am mai văzut de vreo doi ani.

— Ai încredere în el?

— În fratele meu? râse Burke. Bineînţeles.

— Dacă spui tu. Dar ce e cu individul ăsta, Gregory?

— E inofensiv.

— Iar tu eşti un prost, spuse Dredd cu asprime.

Să presupunem că are noroc şi reuşeşte să iasă din mlaştină înainte să-l înhaţe vreun aligator. Să presupunem că-i trece prin minte să se ducă el mai întâi la Duvall şi să-ţi vândă pielea ca să şi-o salveze pe a lui.

— Nu mi-e teamă de asta.

— De ce?

— Pentru că Gregory este un laş.

— A fost destul de viteaz să-mi fure piroga şi să se aventureze prin mlaştină.

— Pentru că îi este mai tare frică de

mine decât de stihiile naturii. Crede că aş fi în stare să-l ucid pentru ceea ce mi-a făcut la staţia de benzină. L-am ameninţat de mai multe ori. Poate îşi închipuie că o să trec la fapte. Oricum, o să supravieţuiască. Când mlaştina o să-l scuipe afară, o să fugă cât mai departe de Duvall.

— Şi cum plănuieşti să-l contactezi?

— Pe cine, pe Duvall? Greşeşti, Dredd. El o să-mi dea de urmă.

— Şi cum o să facă asta?

— Îl priveşte. O să găsească el o modalitate. Ca să nu-ţi periclitez soarta rămânând aici, o să revin la întrebarea iniţială: Când pot s-o iau de aici fără riscuri?

Doug Patout îşi coborî încet picioarele de pe colţul biroului şi le lăsă pe podea. Lângă cotul lui, cafeaua începea să se răcească în cană. Reciti pentru a treia oară reportajul. Era un articol lipsit de importanţă, care nu ocupa mai mult de câţiva centimetri din pagina a douăzecea a ziarului *Times Picayune*. Într-un mic restaurant din Jefferson se produsese o încăierare în care fuseseră implicaţi doi preoţi catolici, soţia unui renumit avocat din New Orleans şi garda ei de corp. Purtătorul de cuvânt al şerifului declarase că

incidentul fusese rezolvat fără să fie operate niciun fel de arestări. Două aspecte aparent lipsite de importanţă ale acestei povestiri îi atrăgau atenţia lui Patout: câte soţii de avocaţi celebri din New Orleans aveau gardă de corp? În al doilea rând, un martor remarcase ticul pe care-l prezenta unul din preoţi: deschidea şi închidea rapid pumnul drept. Patout apăsă pe butonul interfonului:

— Poţi să vii o clipă? În mai puţin de şaizeci de secunde, Mac McCuen păşi în birou cu vioiciunea lui obişnuită.

— Ce s-a întâmplat?

— Citeşte asta. Patout îi întinse ziarul peste birou şi-i atrase atenţia asupra notiţei. După ce o citi, McCuen ridică privirea?

— Şi?

— Cunoşti pe cineva care are ticul ăsta?

Mac se lăsă pe scaunul din faţa biroului şefului său. Parcurse încă odată cu privirea articolul din ziar.

— Da, dar în mod sigur nu este preot.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Ţi-am mai spus. Acum două seri, a fost la noi acasă la cină.

— Cum arăta?

— Acelaşi Basile pe care-l ştii.

— Un Basile la fel de pornit împotriva lui

Pinkie Duvall?

— Da. Patout se scarpină în creştetul capului ca şi când ar fi fost îngrijorat de începutul de chelie pe care tocmai îl descoperise.

— A făcut vreo aluzie la proiectele lui de viitor, acum, după ce a demisionat?

— N-a vorbit prea mult. A spus doar că intenţionează să plece pentru un timp ca să-şi pună ordine în gânduri.

— Singur?

— Da.

— Unde?

— Zicea că încă nu ştie.

— Ştii cum să iei legătura cu el?

— Nu. McCuen râse nervos. Ascultă, Patout, e o nebunie. Individul cu ticul ăla la mână era preot. Şi nu se spune clar că e vorba de soţia lui Duvall. Mi se pare de necrezut. Cu sau fără gardă de corp, Duvall n-ar lăsa-o să se apropie nici la cincizeci de metri de Burke Basile.

— Asta-i adevărat. Sunt duşmani de moarte.

— Şi chiar dacă n-ar fi.

Din câte am auzit, femeia e superbă şi cu mult mai tânără ca Duvall. Patout ridică din sprâncene, făcându-i semn lui McCuen

să continue.

— Burke este tipul de bărbat viguros şi făcut după care femeile se dau în vânt. Nu e un bărbat frumos, în sensul obişnuit al cuvântului, dar Toni îl găseşte atrăgător. Întotdeauna mi-am închipuit că mustaţa era cea care îi dădea sexappeal-ul, dar se vede că nu e vorba numai de asta. Chiar şi fără ea…

— Şi-a ras mustaţa? Patout simţi cum i se strânge stomacul.

— Nu ţi-am spus? Patout se ridică în picioare şi îşi luă sacoul care era atârnat în cuier. McCuen rămase cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat? Unde te duci?

— La Jefferson, răspunse Patout peste umăr şi ieşi grăbit pe uşă.

Apa murdară din canalizare se scurgea de pe cauciucurile maşinii lui Bardo când acesta luă curba.

— Am ajuns. Pinkie privi dezgustat clădirea. Era un cartier identic cu cel în care o găsise pe Remy, locuind cu mama ei şi cu surioara abia născută”. Murdar” era un calificativ mult prea blând. Îşi bătuse capul toată noaptea încercând să ghicească cine puteau fi cei doi preoţi. Reţeaua lui clandestină inventaria toate ştirile

referitoare la răpire. Oferise o recompensă considerabilă persoanelor care ar fi putut da lămuriri în acest sens. În timpul uneia din nenumăratele relatări ale incidentului, Errol îşi aminti un detaliu pe care nu-l menţionase mai înainte:

— Individul care îşi spunea părintele Kevin era gata să-l ia la bătaie pe celălalt. L-am auzit parcă pomenind despre închisoare.

— Închisoare?

— Da. Nu-mi amintesc exact cuvintele, pentru că eu îmi făceam datoria încercând s-o scot pe doamna Duvall de acolo. Din spusele lui reieşea însă că părintele Gregory mai fusese la închisoare pentru un delict asemănător.

Errol făcea eforturi atât de disperate de a recâştiga bunăvoinţa stăpânului său, încât Pinkie se întreba cât de tare se putea bizui pe informaţia lui. Era posibil ca un fost puşcăriaş care-i purta pică să fi încercat să se răzbune pentru cine ştie ce caz de mult uitat, dar nu trebuia exclusă nici eventualitatea ca Errol să fabuleze pentru a-şi salva pielea. Pinkie nu-şi putea însă permite să nesocotească niciun fir, aşa că îl puse pe unul din oamenii lui infiltraţi în poliţie să-i alcătuiască o listă cu cei care

fuseseră condamnaţi pentru perversiuni sexuale.

Un funcţionar de la telefoane, dornic să câştige ceva bani depistă numărul de telefon de pe cartea de vizită cu emblema Casa Jenny, despre care acum Pinkie ştia că este o înşelătorie. Secretara lui verificase numărul, dar se pare că fusese păcălită de nişte indivizi foarte vicleni. Cu o jumătate de oră în urmă, când au aflat că numărul aparţinea unui telefon automat instalat în această clădire. Bardo strânsese în grabă o echipă de patru persoane care îl urmase în cea de-a doua maşină. Pinkie insistase să-l însoţească pe Bardo. Când aceşti preoţi smintiţi aveau să moară, Pinkie voia să-i privească în ochi. Roşu la faţă de furie, se îndreptă spre curtea sordidă. Bardo postă doi oameni la uşa din faţă şi le făcu semn celorlalţi doi să ocolească clădirea, pentru eventualitatea în care răpitorii ar fi încercat s-o scoată pe Remy pe uşa din spate. Pinkie şi Bardo intrară împreună în clădire pe uşa retrasă puţin de la bordură. Pinkie avea sentimentul neplăcut că este manipulat, că face exact ceea ce dorea răpitorul. Găsirea numărului de telefon şi depistarea locului fuseseră prea lesnicioase. După ce pusese la

cale un plan atât de sofisticat pentru răpire, autorul acesteia n-ar fi putut să treacă cu vederea un aspect atât de important. Pinkie se întrebă dacă acea lipsă de prevedere nu fusese intenţionată. Pe de altă parte, ştia din proprie experienţă că până şi cei mai inteligenţi bandiţi fac uneori greşeli de-a dreptul prosteşti.

În stânga intrării se afla recepţia, dar la birou nu era nimeni. Bardo se duse pe coridorul murdar spre telefonul fixat în perete şi verifică numărul. Clătină din cap. Pinkie îi făcu semn să urce scările. Când ajunseră la palierul de la etaj văzură şi telefonul de acolo, aflat în mijlocul unui coridor îngust decorat cu fel de fel de desene pe pereţi. Era aşa de întuneric, încât Bardo trebui să aprindă bricheta ca să citească numărul telefonului de pe eticheta mică de plastic. Flutură mâna spre Pinkie cu degetul mare în sus. Apoi indică cu capul uşa de la capătul coridorului. Bardo îi somă pe cei dinăuntru să deschidă, dar nu răspunse nimeni şi atunci Pinkie îi dădu un picior şi o deschise. Înăuntru era un bărbat beat mort întins pe pat cu burta în jos, cu braţele şi picioarele desfăcute. Nici urmă de Remy. Judecând după starea în care se afla

individul şi după numărul de sticle de bere ce-l înconjurau, deduseră că nu era omul căutat de ei. Mai mult, avea în jur de şaizeci de ani şi nu se potrivea cu descrierea nici unuia dintre preoţi.

A doua cameră era liberă şi nu părea să fi fost ocupată de curând. În cea de-a treia, o femeie îşi trase rapid o haină pe ea şi începu să se văicărească în spaniolă cu o voce piţigăiată. Bardo îi dădu un dos de palmă peste gură.

— Gura, târfă, ordonă el în şoaptă. Femeia închise gura şi-şi adună copiii lihniţi de foame în jurul ei ca să-i facă şi pe ei să tacă. Cea de-a patra şi ultima cameră era tot neocupată. Însă pe una din perne se afla un plic cu numele lui Pinkie Duvall pe el. Acesta îl înhăţă imediat şi îl deschise. Din plic căzu pe covorul ros o singură foaie de hârtie. Pinkie o luă şi citi mesajul scris la maşină.

Scoase apoi un urlet de furie care zgâlţâi geamurile. Bardo îi luă biletul din mână şi începu să înjure după ce citi mesajul.

— N-au să îndrăznească. Pinkie ieşi în goană din cameră şi se repezi în jos, pe scări, iar Bardo porni imediat după el. Oamenii lui Bardo se aruncară în cea de-a

doua maşină şi îl urmară pe şef. Pinkie abia putea să-şi stăpânească furia. În ochi i se citea o dorinţă clocotitoare de a ucide.

— Am să-i omor. Sunt nişte oameni morţi. Morţi.

— Dar cine sunt? întrebă Bardo, cotind brusc ca să evite un camion de aprovizionare. Şi ce legătură are asta cu Remy?

Remy. Remy a lui. Proprietatea lui. Smulsă de lângă el. Indiferent cine sunt aceşti ticăloşi, aveau tupeu, dar o să-i înveţe el minte. Ce păcat că asemenea curaj îi fusese hărăzit unui om a cărui soartă era pecetluită. Amândoi vor muri în chinuri.

Implorând mai întâi îndurare, apoi moartea. Pentru că îi luaseră proprietatea lui, creaţia lui, aveau să moară. Când ajunseră la Cimitirul Lafayette, cele două maşini scrâşniră din cauciucuri, opriră şi scuipară afară şase bărbaţi. Duvall şi Bardo intrară primii pe poarta mare de fier. Pinkie nu-i aşteptă pe Bardo şi pe ceilalţi. Porni în căutarea rândului menţionat în bilet, făcându-şi drum printre morminte până când ajunse la cel pe care îl căuta. Alergă pe alee, pe pietrişul ce-i scârţâia sub picioare, scoţând aburi pe gură. Nu putea

ghici ce avea să găsească. Rămăşiţele lui Remy într-un sac? Un mormânt recent săpat cu sângele ei împrăştiat pe pietre? O cutie de pantofi cu nişte cenuşă? Un sacrificiu voodoo? Odată îi poruncise lui Bardo să taie faţa unei femei şi să i-o livreze într-o cutie de pizza soţului ei care nesocotise alte avertismente anterioare mai subtile. Pinkie se aştepta ca mesajul pe care avea să-l primească să fie la fel de cutremurător. Nu-l mai subestima pe duşmanul lui fără nume. Omul era inteligent, ingenios şi îl cunoştea foarte bine pe Pinkie Duvall ca să ştie pe ce buton să apese. Îl trimisese pe Pinkie la această vânătoare sinistră la capătul căreia nu se ştie ce va găsi. Se opri brusc şi tălpile pantofilor îi scrâşniră pe pietriş în clipa în care îl văzu. Nu era un cadavru şi nici sânge, dar mesajul i se păru la fel de zguduitor. Cu tâmplele zvâcnind şi unghiile înfipte în palme, citi numele gravat pe piatra funerară: *Kevin Michael Stuart*.

CAPITOLUL 23

— Are de gând să mă omoare? Dredd îi dădea în gură lui Remy supa cu lingura şi când i se prelinse puţin lichid pe bărbie, făcu mare caz de asta, ştergându-i buzele cu un şerveţel de hârtie. Îşi blestemă lipsa de

îndemânare, evitând să răspundă la întrebare.

— Nu te mai preface că nu m-ai auzit, Dredd, spuse ea, oprindu-i mâna când acesta încercă să-i mai dea o înghiţitură de supă. N-o să intru în panică. Dar vreau să ştiu. Are de gând să mă omoare?

— Nu. Întrucât nimic din expresia lui nu-i dădea vreun motiv de îngrijorare, Remy se lăsă relaxată pe pernele pe care Dredd i le pusese la spate ca s-o poată hrăni mai uşor. Remy susţinuse că se descurcă şi singură, dar el ţinuse morţiş să-i dea el de mâncare şi acum Remy era bucuroasă că cedase insistenţelor lui. Rănile din spate n-o mai dureau aşa de tare ca mai înainte, dar era ameţită din cauza somnului lung, provocat de leacurile lui Dredd. Nu ar fi avut puterească ducă mai mult de câteva linguri la gură şi îi era îngrozitor de foame. Ciorba de peşte cu orez, ceapă şi roşii i se părea nemaipomenit de aromată.

— Vrea să obţină o recompensă?

— Nu*, chérie*! Basile nu prea se sinchiseşte de bunurile pământeşti. Aruncă o privire dejur-împrejurul încăperii care fusese mobilată cu obiecte aruncate de alţii la gunoi. Îi făcu cu ochiul, apoi spuse:

— Amândoi suntem la fel!

— Atunci de ce?

— Ai auzit de prietenul lui Basile, de procesul lui Wayne şi toate celelalte?

— Răzbunare? Bătrânul răspunse în dialectul francez cajun, dar gestul lui din umeri era cât se poate de elocvent.

— Soţul meu o să-l ucidă.

— Ştie şi el. Remy îl privi nedumerită.

— Lui Basile nu-i pasă dacă moare, atâta vreme cât o să-l ia şi pe Duvall cu el. Am încercat în dimineaţa asta să-i schimb hotărârea, dar nu vrea să asculte. Parcă a înnebunit. Sperând să-l poată câştiga pe Dredd de partea sa, Remy îl apucă de mână şi îl strânse tare.

— Te rog, cheamă autorităţile, Dredd. Nu pentru mine, pentru Basile. Nu e prea târziu să se predea. Sau mai bine să lăsăm autorităţile. Dă-i un telefon soţului meu.

Basile poate să dispară înainte ca Pinkie să ajungă aici. O să-l conving pe Pinkie să nu depună plângere împotriva lui. Te rog, Dredd.

— Mi-ar plăcea să te ajut, Remy, dar Burke Basile este prietenul meu. Eu nu-mi trădez niciodată prietenii.

— Chiar dacă e spre binele lui?

— El nu va înţelege lucrurile în felul acesta*, chérie.* Dredd îşi eliberă blând mâna. Pentru Basile… asta este… o misiune. A făcut un legământ cu el însuşi să răzbune moartea lui Kev Stuart. Acum, nimeni nu-i mai poate zdruncina hotărârea.

— Dar tu îl cunoşti foarte bine.

— La fel ca oricare altul. Nu e prea uşor să-l cunoşti.

— Ce fel de om este? Dredd se scarpină gânditor prin barba deasă, căruntă.

— Era cândva un nemernic în New Orleans care obişnuia să-şi bată nevasta şi copiii. Vreau să spun că îi bătea de-i snopea ori de câte ori se îmbăta, ceea ce se întâmpla aproape în fiecare seară. Dar rudele şi prietenii îl scoteau de fiecare dată din închisoare. Într-o noapte, unul din vecini sună la poliţie pentru a anunţa că, probabil, se face moarte de om fiindcă strigătele se aud în toi cartierul. Primul poliţist care apare la tata locului nu mai aştepta întăriri, fiind vorba de copii în pericol, şi apoi nu crede că ar avea nevoie de ajutor ca să potolească un beţivan. Intră singur. Ei bine, când se termină cu ţipetele, bătăuşul zace mort pe podeaua din bucătărie, iar nevasta şi copiii gustă pentru prima oară din pacea

familială. Dar poliţistul care l-a împuşcat pe netrebnic este anchetat de Interne.

Ştii, unii colegi de serviciu s-au întrebat dacă nu cumva poliţistul respectiv se săturase să-l vadă mereu pe ticălos că îşi foloseşte nevasta şi copiii pe post de sac de box şi îl lichidase când i se oferise ocazia. Beţivanul se repezise la poliţist cu un cuţit de bucătărie cât braţul meu de lung, dar amănuntul acesta nu conta pentru cei de la Interne. E tare neplăcut ca un om să fie ucis de poliţistul care trebuie să-l aresteze. Poliţia este atacată în presă. Toată lumea nu vorbeşte decât despre brutalitatea poliţiei. Oricum, nimeni nu i-a luat apărarea poliţistului.

Nimeni cu excepţia lui Basile. Basile a stat alături de el atunci când toată lumea îl evita. Ceilalţi poliţişti nu voiau să fie văzuţi stând de vorbă cu colegul care era cercetat, dar Basile a ţinut să-i arate prietenia lui atunci când avea cea mai mare nevoie de ea şi toată lumea îl ocolea. Terminându-şi povestea, Dredd luă tava de pe genunchii ei şi o duse pe un bufet din partea cealaltă a încăperii.

— Ce s-a întâmplat cu poliţistul? întrebă Remy.

— A cedat presiunilor şi şi-a dat demisia.

— Şi a deschis magazinul „La Dredd”? Dredd se întoarse cu faţa spre ea.

— Asta a fost acum opt ani. De-atunci nu m-am mai bărbierit, îşi dădu la o parte barba de pe bărbie ca să i se vadă cicatricea.

— A fost legitimă apărare?

— Da, dar nu asta contează. Important e că Basile a fost singurul care a cerut ca în cazul poliţistului Dredd Michoud să se respecte prezumţia de nevinovăţie. Basile nu avea grad dar mi-a ţinut partea şi n-a făcut secret din asta, deşi gestul lui parcă deplasat din toate punctele de vedere. Când reveni la patul ei, aduse şi o sticlă albastră. O deşurubă şi puse o picătură într-o ceaşcă de ceai care se clătina pe lada ce servea drept noptieră.

— Uite, bea asta, *chérie*. Te-am obosit cu toată pălăvrăgeala mea. E timpul să dormi din nou.

— Ce mi-ai dat? întrebă ea.

— Oricum, numele băuturii n-o să-ţi spună nimic.

— Cred că este aspirină Bayer dizolvată în apă. Remy ridică privirile şi îl văzu pe

Basile în cadrul uşii.

— Dar sticla cu aspect misterios îţi dă un aer aparte, Dredd, adăugă el poznaş. Te face să semeni cu un adevărat alchimist.

— Eşti tare deştept. O picătură din chestia asta te poate doborî la pământ timp de o săptămână. Camera era deja supraînghesuită cu toate vechiturile lui Dredd, dar se micşoră parcă şi mai mult când Basile îşi făcu loc între bufet şi picioarele patului.

— Cum se simte?

— De ce n-o întrebi pe ea? De fapt, Remy era încântată că Basile nu i se adresase direct. Prefera să facă abstracţie de persoana lui.

— De la cine ai învăţat să îngrijeşti oameni, Dredd?

— De la bunica mea. Ai auzit vreodată de traiteurs?

— Tămăduitori?

— Ştii franceză? Întrebarea venise de la Basile, care părea surprins.

— Şi spaniolă, adăugă ea în treacăt, apoi i se adresă din nou lui Dredd: Dialectul cajun este diferit de franceza care se preda la şcoală, nu-i aşa?

— Şi încă cum, chicoti el. Când vorbim între noi, alţi oameni nu înţeleg absolut

niciun cuvânt. Şi ne distrează chestia asta.

— Cum arată bunica ta?

— Înspăimântătoare. Era deja bătrână când m-am născut eu. Am fost mezinul celui mai mic fiu al ei. Pentru un motiv pe care nu mi l-am putut explica niciodată, bătrâna m-a îndrăgit. Avea obiceiul să mă ia cu ea în mlaştină când strângea ierburile de leac pentru poţiunile pe care le prepara. Avea zeci de asemenea unsori şi leacuri. Oamenii veneau la ea să se vindece de orice, de la gălbenare la gelozie.

— Probabil că era o femeie fascinantă.

— Tămăduitorii au existat dintotdeauna printre francezii cajun.

Unii cred că sunt vrăjitoare care practică magia neagră. De fapt, e vorba de femei cu puteri tămăduitoare, bune cunoscătoare ale ierburilor de leac.

— Femei?

— În majoritatea cazurilor. Eu sunt o excepţie, spuse el mândru. N-am învăţat tot ce ştia bunica Michoud, nici vorbă de aşa ceva, dar când m-am mutat aici am început să prepar o parte din elixirele ei mai puţin complicate.

— Într-o bună zi ai să otrăveşti pe cineva, spuse Basile.

— Ei bine, dar nu chiar în seara asta, răspunse Dredd. Apoi, de parcă ar fi vrut să-i dea peste nas lui Basile, apăsă ceaşca de buzele lui Remy. Bea tot, *chérie*.

Şi dacă Basile avea dreptate? S-ar fi putut ca ceaiul să fie toxic şi să o adoarmă aşa de profund încât să nu se mai trezească niciodată. Dar avea în mod instinctiv încredere în Dredd, aşa că bău toată ceaşca. Dredd o puse pe tava cu mâncare şi o duse până la uşă, unde se opri ca să mormăie către Basile:

— N-o deranja! Când rămaseră singuri, Remy evită să-l privească. Părea mai primejdios decât capul de aligator de deasupra biroului din spatele lui sau decât pielea de şarpe ţintuită pe peretele tapetat cu ziare. De fapt, prefera să fie înconjurată de decoraţiunile macabre ale lui Dredd, decât să rămână singură cu Basile.

O bine venită moleşeală punea deja stăpânire pe ea, dar se simţea foarte vulnerabilă aşa cum stătea cu ochi închişi, în timp ce el o privea. Deasupra marginii cearşafului murdar, umerii ei erau goi. Nu-şi mai amintea cum de ajunsese să fie dezbrăcată. Nici nu voia să se gândească la asta.

— Dacă l-aş fi suspectat că te poate otrăvi, nu te-aş fi adus la el. Vorbea liniştit, însă în încăperea mică vocea lui părea nefiresc de puternică. Avea senzaţia că mixtura lui Dredd îi înceţoşase mintea, dar îi ascuţise simţurile. Se lupta să-şi înăbuşe dorinţa de a se uita la el, dar ochii îi rămaseră pironiţi pe marginea patului. Basile ţinea mâinile încrucişate şi rezemate de marginea de alamă de la picioarele patului.

— Dacă nu m-ai fi adus aici, domnule Basile, ce-ai fi făcut cu mine? M-ai fi aruncat la marginea drumului?

— N-am avut nicio clipă intenţia să-ţi fac rău.

— Dar iată că s-a întâmplat. Basile se cufundă într-o tăcere încăpăţânată, dar Remy nu se aştepta ca el să-şi ceară scuze.

— Travestiul tău a fost foarte reuşit.

— Mulţumesc.

— Părintele Gregory este autentic?

— Nu. E un actor pe care l-am convins să mă ajute. Din cauza lui ai fost rănită. Conform planului, ar fi trebuit ca noi să plecăm împreună de la benzinărie.

— Ce-ai făcut cu el?

— N-am făcut nimic, se răsti el. Când m-

am trezit în dimineaţa asta, plecase. A plecat înainte de ivirea zorilor. Remy nu ştia în ce măsură putea să-i dea crezare, dar presupunea că, dacă ar fi vrut să scape definitiv de părintele Gregory ar fi făcut acest lucru ieri, când era aşa de furios pe el…

— N-o să scapi teafăr din chestia asta, domnule Basile.

— Nici nu mă aştept.

— Şi atunci, ce speri să dobândeşti?

— Pacea sufletului.

— Atâta tot?

— Este foarte mult. Remy se uită lung la el, dar expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Ai să vezi singură.

— Pinkie o să te ucidă. Basile păşi în lături, ocoli patul şi se apropie dintr-o parte. Mâna lui care mai purta încă semnele zgârieturilor ei se întinse spre ea.

— Nu! strigă ea. În ciuda slăbiciunii, îl apucă de încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul!

— Ce vrei să faci? Nu mă lovi!

— Dă-mi drumul, repetă el. Remy lăsă mâna în jos, pentru că nu avea putere să se

lupte cu el. Ochii ei urmăreau cu teamă mâna care se apropia de tâmpla ei. Degetele îi atinseră părul. Apoi Burke îşi retrase mâna şi Remy văzu între degetul lui mare şi strălucitor o pană – albă, delicată, cârlionţată, ieşită din perna cu miros de mucegai a lui Dredd.

— Ţi-e frică de mine? Ochii lui Remy rămaseră fixaţi asupra penei, ca şi când aceasta ar fi avut asupra ei un efect hipnotic. Îşi desprinse cu greu privirea de pană şi se uită la el.

— Da. Burke încercă să înţeleagă, dar nu se grăbi s-o asigure că n-are motive să se teamă de el.

— Ai dureri? În clipa aceea, de parcă şi-ar fi adus aminte că se află sub influenţa sedativelor, Remy închise ochii.

— Nu.

— Nicăieri?

— Nicăieri.

— Te doare buza acolo unde ţi-ai muşcat-o?

— Mi-am muşcat-o?

— Seara trecută sângera.

— O, acum îmi amintesc. Nu, nu mă doare.

— Medicamentele lui Dredd ţi-au produs

greaţă?

— Nu, deloc.

— La un moment dat, mi-am zis că nu e cazul să bei chestia aia. Poate că nu e bună pentru… N-ar fi trebuit să-i spui că ai pierdut un copil?

— Dacă aş fi fost însărcinată, era altceva, dar aşa… Remy deveni brusc conştientă, dar ochii ei refuzau să se mai deschidă şi să-l privească pe Basile.

Acesta stătea neclintit lângă patul ei, încleştând şi descleştând degetele de la mâna dreaptă, şi lăsa impresia că-i citeşte gândurile.

— De unde ştii tu despre copilul meu?

Când se întoarse la el în birou, Doug Patout nu fu surprins să-l vadă pe Pinkie Duvall care îl aştepta. Înainte să închidă uşa după el Pinkie Duvall lansă ofensiva:

— Unde ai fost toată ziua? Patout, bănuind starea de spirit a lui Pinkie şi ştiind şi ce motive avea, renunţă la amabilităţile obişnuite. Îşi scoase haina, şi-o puse în cui, apoi se aşează la birou.

— La Jefferson. În ultimele douăzeci şi patru de ore a devenit un loc foarte fierbinte. Bănuiesc că ai fost şi tu acolo aseară.

— Aşadar ştii.

— Da, ştiu. Nu înţeleg însă de ce ai înscenat toată mascarada aia pentru şerif. De ce nu ai lăsat autorităţile să ia urma fugarilor cât mai era încă proaspătă?

— Îmi rezolv problemele aşa cum cred eu de cuviinţă.

— Aici nu e vorba de o simplă problemă, Duvall.

— Ai ieşit din jurisdicţia ta, Patout. Unde ai ajuns?

— În acelaşi loc ca şi tine, dar am petrecut două ore în biroul şerifului. Din amabilitate profesională, m-au lăsat să citesc declaraţiile martorilor oculari. Am discutat cu poliţiştii care au ajuns primii la locul incidentului. Deşi le-ai zdruncinat convingerile în legătura cu interpretarea faptelor, mie mi se pare că soţia ta a fost rănită. Patout întrebă apăsat: Nu crezi că ar trebui informat FBI-ul în legătură cu asta?

— Nu. Pentru că atunci când o să-l prind pe Burke Basile am de gând să-l ucid cu mâna mea. Aroganţa lui îl înfurie pe Doug Patout.

— Dar ştiu că ai tupeu, să vii la mine în birou şi să-mi spui toate astea.

Trase unul din sertare şi scoase o sticlă

de whisky. Turnă rămăşiţele cafelei uitate de dimineaţă în coşul de plastic, apoi umplu ceaşca cu whisky.

— Mai este o ceaşcă pe aici pe undeva, spuse el.

— Nu, mulţumesc, nu beau cu copoii.

— Aroganţă şi insolenţă. Patout ridică ceaşca spre Duvall, prinse puteri dând pe gât băutura, îşi mai turnă o dată şi după ce o bău şi pe a doua, se adresă celui mai puternic avocat din oraş care tocmai declarase că avea de gând să ucidă un poliţist – fost poliţist – pentru că îi răpise soţia.

— Cum se face că doamna Duvall a intrat în legătură cu aceşti aşa-zişi preoţi? Duvall îi povesti tot ce ştia despre Casa Jenny şi recunoscu şi faptul că fusese ceva mai devreme la casa aceea de rendez-vous. Când auzi de povestea cimitirului, Patout zâmbi:

— Recunosc stilul lui Basile. Aşa se explică şi motivaţia lui. Clătinând compătimitor din cap, murmură: Doamne, trebuie să fie nebun.

— Nu, nu e nebun, spuse Duvall. Dacă ar fi nebun, mi-ar fi milă de el şi l-aş ucide mai repede. Dar fiindcă este un nemernic care

ştie foarte exact ceea ce face, am să-i smulg inima aia păcătoasă din piept cât timp mai bate.

— Te sfătuiesc să fii atent cum vorbeşti, Duvall. Nu uita unde te afli.

— Ştiu foarte bine şi puţin îmi pasă.

Nimic din ceea ce voi spune nu va trece dincolo de acest birou.

Nici tu nu vrei să-i vezi pe amărâtul ăla de şerif sau pe cei de la FBI băgându-şi nasul în treaba asta pentru că trebuie să aperi reputaţia poliţiei şi pe prietenul tău Basile.

— Care şi-a dat demisia. Nu mai face parte din secţia mea, aşadar, nu mai răspund de el.

— Nu, nu oficial. Dar dacă a ajuns aşa de departe la scurt timp după ce-a demisionat, oamenii vor începe să se mire cum de n-a bănuit nimeni ce-avea să se întâmple. I s-a făcut o expertiză psihologică după ce l-a împuşcat pe Stuart? De ce şeful lui nu şi-a dat seama de starea emoţională în care se află? înţelegi unde vreau să ajung, Patout? Dacă nu dau de Basile înaintea autorităţilor, o să te trezeşti în rahat până-n gât.

— Încetează cu ameninţările astea la adresa mea, Duvall.

— Nu fac decât să-ţi prezint faptele.

— Dacă Burke a încălcat legea, va fi pedepsit.

— De asta poţi să fii sigur. Doug ar fi preferat ca Burke să fie de faţă. I-ar fi făcut mare plăcere să-l vadă pe Pinkie Duvall scrâşnind neputincios din dinţi, în sinea lui, îşi felicită prietenul pentru că îl adusese pe Pinkie în această stare.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor să-l ucizi pe Basile. Îţi dai seama cu cine te înfrunţi? Este un om pentru care integritatea şi onoarea sunt mai presus de orice.

— Aşa să fie? se răsti dispreţuitor Duvall. Se pare că nu-l cunoşti chiar aşa de bine cum crezi.

— Poate că nu, recunoscu Patout. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că va comite un act atât de disperat, dar iată că a făcut-o, ceea ce înseamnă că situaţia este şi mai periculoasă pentru tine. Basile nu se aşteaptă ca incidentul să se încheie paşnic. N-o să-i facă niciun rău soţiei tale. Nu sunt îngrijorat pentru siguranţa ei ci pentru a ta.

— Nu mă tem de ticălosul ăsta care umblă deghizat în popă naiba să-l ia.

— Greşeşti profund. Basile este

inteligent. Mult mai inteligent decât mine şi poate chiar decât tine, deşi ştiu că tu nu crezi că aşa ceva e posibil. Şi e mânat de dorinţa de răzbunare. Este o motivaţie foarte puternică. Ai fi un prost dacă nu te-ai teme de el. Duvall îl privi ţintă, dar nu ripostă nici la insultă, nici la avertisment.

— Cine e celălalt tip?

— Al doilea preot? Habar n-am.

— Unde să încep căutările?

— Nici eu nu ştiu, dar cu maşina aia nu poate ajunge prea departe. După cum mi-a fost descrisă, nu va fi greu de găsit.

— Am dat de ea. Ştirea îl uimi pe Patout.

— Unde? Cine a găsit-o?

— Am trimis nişte oameni s-o caute. Au descoperit-o acum două ore, abandonată şi pe jumătate scufundată în apă.

— Unde e acum?

— Asta n-ai să ştii niciodată.

— Duvall, insist să fie predată autorităţilor ca probă.

— Insişti? rânji Duvall. Las-o baltă, Patout. Chiar dacă tu insişti, maşina a fost demult demontată. Patout îl privea pe Duvall cu gura căscată de uimire.

— Eşti la fel de ţicnit ca şi Basile. Nu pot lăsa lucrurile să se desfăşoare şi de acum

înainte tot aşa. Întinse mâna după telefon, dar Duvall îi smulse receptorul din mână. Patout sări în picioare şi îl înfruntă pe avocat.

— Ai mers prea departe, Duvall. Trebuie să anunţi FBI-ul.

— Pinkie Duvall nu are nevoie de FBI.

— Nu are nevoie sau nu vrea să aibă de-a face cu FBI-ul. Patout întinse acuzator degetul spre Duvall: Nu vrei să se amestece FBI-ul pentru că ai prea multe de ascuns. Dacă încep să-şi bage nasul în afacerile tale, s-ar putea să uite cu totul de răpirea nevesti-tii şi să se lanseze într-o investigaţie de proporţii. Deşi Patout îşi dădea seama că priveşte în ochii unui monstru lipsit de scrupule, acesta rânjea. Vocea lui Duvall era rece, mătăsoasă, sinistră.

— Ai grijă, Patout. Cred că nu vrei să mă superi, nu-i aşa? împinse la o parte mâna lui Patout. Ştiu foarte bine cât de mult îţi place poziţia ta actuală în cadrul poliţiei. Şi mai ştiu că abia aştepţi să ajungi superintendent. Aşadar, te-aş sfătui să începi imediat să-l cauţi pe Basile al tău şi să nu te opreşti până nu-l găseşti, altfel cariera ta se va încheia aici. Toată lumea lui Patout se învârtea în jurul carierei. Decisese

cu mult înainte că o carieră reuşită este incompatibilă cu o viaţă de familie fericită, aşa că sacrificase ideea de căsătorie şi de copii şi trăia numai şi numai pentru munca sa. Fără niciun fel de regrete, făcuse din profesie centrul existenţei lui. Ştiind ce relaţii sus puse avea Duvall, nu putea să-i desconsidere ameninţările. Mai ştia că, dincolo de fiecare ameninţare rostită de Duvall, mai erau vreo zece implicate şi tocmai acelea nerostite îl îngrijorau cel mai mult.

— Dacă reuşesc să-l găsesc, spuse Patout rar, şi dacă Basile este de acord să termine cu vendeta asta nebunească, trebuie să-mi dai cuvântul că n-o să te atingi de el. Duvall stătu o clipă pe gânduri, apoi se întinse peste birou şi îi strânse mâna lui Patout, ca şi când ar fi încheiat un târg, însă spuse:

— Nici vorbă, Patout. Ticălosul ăsta mi-a luat nevasta. Trebuie să moară.

CAPITOLUL 24

— Totul e gata, spuse Burke, fără să ia în seama reproşurile mute ale celor doi tovarăşi ai săi. Remy Duvall şedea pe un scaun de metal ruginit pe debarcader. Dredd punea momeală într-o undiţă, cu o

ţigară lipită în colţul gurii. Fumul care se ridica în vălătuci din ţigară se amesteca cu aburul ce plutea la suprafaţa mlaştinei.

— Dacă o să scapi nevătămat din chestia asta, înseamnă că eşti nebun de legat, mormăi el în timp ce scotea un peşte din undiţă.

— Mi-ai mai spus asta de cel puţin o mie de ori. Burke îi făcu semn lui Remy spre bărcuţa pe care o încărcase cu proviziile luate din depozitul lui Dredd.

— Nu vezi că e slăbită ca un pisoi nou născut? Dredd lăsă uneltele de pescuit şi se îndreptă spre ea, îşi petrecu braţul noduros pe sub braţul ei şi o ajută să se ridice în picioare. O conduse în jurul vasului de porţelan alb care în timpul verii conţinea ghivece cu flori, dar acum era folosit drept coş de gunoi în care se adunau chiştocurile. Parcurseră împreună distanţa de la scaunul de pe debarcader până la stâlpul unde era legată barca. Burke se urcă primul în barcă şi îi întinse mâna s-o ajute. Observă că Remy ezitase înainte să-i apuce mâna, dar până la urmă acceptă ajutorul şi păşi cu grijă în ambarcaţia şubredă. Burke o sprijini când coborî şi ea se aşeză pe scândura de lemn incomodă care servea drept bancă,

uitându-se fix la ceaţa învălătucită şi la apa verzuie ce licărea în faţa ei.

— Peste o zi sau două o să mai vin din nou după provizii, îi spuse Burke lui Dredd dezlegând funia cu care era legată barca de stâlpul scund.

— Eşti sigur că n-o să te rătăceşti?

— Absolut.

— Dacă te rătăceşti…

— N-o să mă rătăcesc.

— Bine bine. Privind în jos, spre Remy, Dredd adăugă. Fii cu ochii pe el, să aibă grijă de tine. Dacă nu, va trebui să răspundă în faţa mea.

— Ai fost foarte drăguţ, Dredd, mulţumesc. Vocea ei catifelată îl făcu pe Burke să se simtă ca un personaj de prisos într-un tablou ce ilustra ideea de tandreţe.

— Dacă i se redeschide vreuna din răni… începu Dredd.

— Mi-ai spus deja ce trebuie să fac, îl întrerupse el nerăbdătoar. Bătrânul mormăi ceva neinteligibil pe sub mustaţă şi Burke îşi spuse că mai bine că n-a înţeles. Auzise tot ce se putea auzi de la Dredd, astfel încât ar fi fost în stare să-i recite pe de rost predicile. Dredd era, de fapt, un singuratic. Nu fusese niciodată ataşat de nimeni, însă

acum manifesta un fel de devoţiune faţă de Remy Duvall care pe

Burke l-ar fi amuzat dacă n-ar fi fost atât de enervantă. Se pare că femeia asta exercita acelaşi efect asupra tuturor bărbaţilor pe care îi întâlnea. Voia să se despartă de Dredd în termeni buni, aşa că îi strigă:

— Mulţumesc pentru tot, Dredd. Bătrânul scuipă în apă la numai câţiva centimetri distanţă de Burke.

— Ţine-ţi mâinile în barcă. E cam devreme pentru ei, dar peste o săptămână sau două vor fi foarte flămânzi. Burke auzise de cei doi aligatori bătrâni pe care Dredd îi îndrăgise prea mult ca să-i omoare şi ajunsese să-i trateze ca pe nişte animale de casă. Nu ştia sigur dacă era un fapt real sau o născocire a lui Dredd ca să-i ţină la distanţă pe intruşi, dar îi făcu semn cu mâna că îi mulţumeşte pentru avertisment şi se depărtă de mai. Apăsă puţin pe acceleraţie, învârti cârma şi barca despica ceaţa, înainte să dispară după colţul clădirii, mai aruncă o privire înapoi spre Dredd. Acesta şedea pe marginea debarcaderului şi pescuia, cu coada căruntă împletită pe spate, cu picioarele atârnând deasupra apei

invizibile din cauza ceţei.

— Nu-i este frig? întrebă Remy Duvall care se uita şi ea la bătrân.

— Are o piele foarte groasă. De când s-a mutat aici, nu l-am văzut îmbrăcat altfel. Ţi-e frig?

— Nu.

— Dacă ţi-e frig, să-mi spui. Îţi dau o pătură. Înfofolită în nişte lucruri vechi de-ale lui Dredd şi într-un poncho de vinilin, părea puţin probabil să-i fie frig, dar ceva nu era în ordine cu ea. Şedea ţeapănă ca un stâlp, ţinându-se strâns de scândura de sub ea, ca şi când toată viaţa ei ar fi depins de asta.

— Ai să faci cârcei.

— Poftim?

— Dacă ai să te ţii tot timpul aşa de strâns de scândura aia, s-ar putea să faci băşici în palmă. Încearcă să te relaxezi. Asta e viteza maximă. Nu e nevoie de o viteză prea mare ca să navighezi prin bălţile astea.

— Nu ştiu care e diferenţa între o baltă şi alta. Este prima oară când merg cu barca.

— Pe mlaştină?

— Cu barca. Burke râse neîncrezător.

— Trăieşti într-un oraş care, practic, pluteşte şi n-ai fost niciodată într-o

ambarcaţie?

— Nu! răspunse ea ridicând tonul. N-am fost niciodată cu barca. Nu m-am exprimat destul de clar? Răspunsul ei răstit sperie un pelican care îşi luă zborul. Părăsi cuibul cu o mişcare puternică şi zgomotoasă din aripi care o făcu să tresară pe doamna Duvall.

— Nu te mişca, spuse Burke. Pasărea uriaşă şterse luciul apei la numai câţiva metri de ei, dar se decise că e mai bine să vâneze în altă parte. Se ridică deasupra ceţei ca un spectru simbolic dintr-un mit străvechi şi dispăru în spatele copacilor. În funcţie de felul cum o priveai, mlaştina putea să fie ori un templu, ori un infern. Burke nutrea respect pentru mlaştină şi pericolele pe care le presupunea, dar o şi iubea. O explorase în anii de liceu când petrecuse aici, împreună cu colegii nenumărate weekend-uri, străbătând zeci de kilometri de plaiuri şi golfuleţe. Gândindu-se acum la anii aceia, îşi dădea seama cât de nesăbuiţi fuseseră, dar reuşiseră cumva să supravieţuiască cu numai câteva dimineţi de mahmureală, arsuri de soare şi înţepături de insecte.

Îşi propusese să-şi cumpere un loc de refugiu aici dacă va aduna vreodată

suficienţi bani. Şi fratele lui împărtăşea bucuria pescuitului. Lui Joe îi făcau mare plăcere weekend-urile pe care le petreceau împreună, dar nu simţise niciodată veneraţia pe care o manifesta Burke faţă de mlaştină, simbol al unui soi de misticism primitivân dimineaţa aceea, mlaştina arăta ca un adevărat tărâm interzis şi supranatural, cu peisajul său monocromatic de apă, ceaţă, copaci acoperiţi cu straturi groase de muşchi şi cu crengile golaşe ridicate în gesturi rugătoare spre norii de culoarea plumburie a metalului din care sunt confecţionate pistoalele. Văzută prin ochii unei persoane nedeprinse cu frumuseţea ei aparte, mlaştina putea să semene cu o viziune de coşmar. Mai cu seamă dacă iniţierea persoanei respective avea loc alături de un om care îi inspira teamă. Burke se uită la ea şi fu descumpănit de privirea aţintită asupra lui.

— De unde ştii de copilul meu? Seara trecută reuşise să evite răspunsul. Nu se mai uitase la el decât câteva secunde înainte ca băutura lui Dredd să-şi facă efectul. Ochii i se închiseseră, se afundase mai tare în pernă şi căzuse instantaneu într-un somn ca de plumb. Ieri, lui Burke îi

trecuse prin minte gândul că poate n-ar fi trebuit să ia medicamente atât de curând după ce pierduse sarcina. Nu cumva elixirele lui Dredd or să-i provoace crampe, hemoragii sau alte simptome? Ce se întâmplă cu o femeie după ce pierde o sarcină? De cât timp are nevoie ca să se refacă şi ce pericole exista? La naiba, nu ştia mai nimic în domeniul ăsta.

De la prima lui experienţă sexuală, consumată la vârsta de şaisprezece ani, pipăise de nenumărate ori corpurile femeilor. Se descurca foarte bine şi, fără îndoială, anii de căsnicie îi îmbogăţiseră cunoştinţele. Îşi însuşise prin osmoză, s-ar putea spune, vocabularul respectiv şi îl înţelegea destul de bine. Avea noţiuni elementare despre ciclu, despre ligaturarea trompelor, despre sarcini extrauterine şi histerectomii. Nici nu voia să ştie mai mult. În afara medicilor, mai exista oare vreun bărbat dornic să cunoască trupul femeiesc în toată intimitatea lui? Misterul se limita la spaţiul relativ redus care îl chinuise şi îl fascinase pe om încă de la crearea sa. Niciuna din nenumăratele galaxii existente nu generase atâtea speculaţii, surpriză şi admiraţie. Secretul era obligatoriu. Cel

puţin pentru Burke Basile. Nu voia să-şi spulbere iluziile, să altereze imaginea poetică pe care i-o sugera prezenţa unei femei. Cu toate acestea, aseară se văzuse nevoit să întrebe de sarcina pierdută. Pentru propria linişte sufletească, trebuia să fie convins că leacurile lui Dredd n-or să-i facă rău.

— Răspunde-mi, insistă ea. De unde ai ştiut de copilul meu? Nimeni nu ştie, în afară de doctoriţă. N-am mărturisit nimănui.

— Ai mai spus cuiva. Basile îi urmărea expresia de pe chip care se schimba necontenit şi ştiu exact momentul când Remy descoperi răspunsul. Buzele i se întredeschiseră într-un oftat neauzit. Apoi se uită la el ca şi când ar fi fost însuşi Antihrist, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Una se desprinse de pleoapă şi i se rostogoli în jos, pe obraz. Burke îşi aminti de firişorul de sânge care îi cursese de la – colţul gurii. Lacrima aceea singuratică era ca un pumnal în inimă.

— Mi-ai auzit spovedania? Burke încuviinţă din cap, incapabil s-o privească în faţă.

— Cum a fost posibil?

— Mai contează?

— Nu. Presupun că nu contează. Important este că ai auzit-o. După o clipă, adăugă: Eşti rău, domnule Basile. Burke nu se simţea prea mândru de el în acel moment. Dar conştiinţa vinovată îl îndemnă să lovească în ea:

— Aruncăm cu pietre, doamnă Duvall? Asta-i nostim! Mă judecă o femeie care s-a prostituat măritându-se cu un bărbat bogat.

— Ce ştii tu despre mine? Nimic!

— Şşşşt! Burke ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Nu ştiu ce crezi despre mine şi nici nu-mi pasă…

— Gura! se răsti el. Opri repede motorul bărcii şi ascultă atent. Zgomotul unui elicopter care se apropia era inconfundabil. Înjurând, dădu din nou drumul la motor şi se îndreptă spre cel mai des pâlc de chiparoşi. Carena se lovi de rădăcinile noduroase ale copacilor, care ieşeau la suprafaţa apei ca nişte stalagmite. Puse mâna pe capul lui Remy şi o apăsă uşor, ferind-o de loviturile crengilor mai joase. După ce trecură de crengi, opri motorul din nou şi se apucă cu mâinile de una din rădăcinile de chiparos pentru ca nu cumva barca s-o ia în derivă. Din fericire, ceaţa le

camufla siajul lăsat de barcă. Remy încercă să ridice capul de sub mâna lui.

— Stai liniştită. Continuă să-şi ţină mâna pe ceafa ei, cu ochii la cer.

Aşa cum presupusese, un elicopter apăru deasupra vârfurilor copacilor, zburând foarte jos. Părea prea mic pentru a fi unul din elicopterele care îi transportau pe petrolişti la platformele marine şi nici nu aparţinea poliţiei. Dacă era un elicopter de transport, pilotul se rătăcise pesemne, pentru că nu se vedea nicio maşină pe o rază de câţiva kilometri. S-ar fi putut să fie un instructor dornic să-i ofere elevului său o vedere de sus a mlaştinii, dar cine ar fi făcut asta într-o zi atât de ceţoasă? Mai degrabă era un elicopter închiriat de Pinkie Duvall ca s-o caute pe soţia lui şi pe cel care o răpise întinzând mâna deasupra capului, doamna Duvall încerca să scape de apăsarea lui.

— A plecat. Dă-mi drumul! Vocea i se auzi distinct, deşi era puţin voalată din cauza hainelor pe care i le dăduse Dredd.

— Stai liniştită. Burke îşi încordă auzul ca să-şi dea seama dacă elicopterul se îndepărta sau avea intenţia să mai facă un tur pe deasupra lor.

— Nu pot să respir. Remy începu să se zbată din răsputeri.

— Am zis să stai liniştită. Numai să…

— Lasă-mă în pace! Dându-şi seama că fusese cuprinsă de panică, Burke îi dădu drumul. Remy încercă să se ridice în picioare, dar se lovi cu capul de o creangă de copac şi căzu la loc. Barca se clătină periculos, iar Remy se agăţă de o margine, făcând ca pericolul să crească şi mai mult. Burke o apucă de umeri.

— Stai liniştită, la naiba! Sper că nu vrei să ne răsturnăm. Îi făcu semn cu capul şi ea se întoarse. Un aligator trecea silenţios la numai câţiva metri de barcă. Nu i se vedeau din apă decât ochii reci, înspăimântători. Remy încetă să se mai lupte, dar gâfâia, inspirând scurt şi rapid.

— Nu mai puteam să respir.

— Îmi pare rău.

— Dă-mi drumul la braţ. Privind-o bănuitor, Burke se retrase încet. Remy îşi duse mâinile la piept ca şi când încerca să stăvilească tresăltările rapide.

— Poţi să-mi faci ce vrei… numai să nu mă mângâi.

— N-am încercat să te mângâi. Am vrut doar să te protejez, ca să nu te loveşti cu

capul de vreo creangă. Remy îi aruncă o privire furioasă.

— M-ai împiedicat să fac semne spre elicopter. Nu sunt tâmpită, domnule Basile.

— E în regulă, ai dreptate. Ţi-am împins capul în jos ca să nu te las să semnalizezi elicopterului. Dar să nu te mai lupţi cu mine aşa. Era cât pe-aci să ne răsturnăm cu barca. Data viitoare s-ar putea să avem mai puţin noroc.

— Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să mă trezesc în apă. Nu ştiu să înot.

— Nici eu nu sunt tâmpit, doamnă Duvall, spuse el posomorât.

— Ăsta e! Părintele Gregory! zâmbind triumfător, Errol lovi cu degetul în fotografia neclară a lui Gregory James. De câteva ore se uita prin dosarele obţinute ilegal de la poliţie. Pinkie era totuşi sceptic, închipuindu-şi că Errol inventase toată povestea asta din exces de zel, ca să se reabiliteze.

— Gregory James, citi el din dosar. Fără pseudonim. Arestări multiple pentru acte obscene în public. Eliberat o dată ca urmare a înţelegerii dintre părţi şi a doua oară condiţionat. Se întoarse spre unul din oamenii săi: Află ce face acum.

— Este împreună cu Burke Basile şi cu doamna Duvall, spuse Errol după ce funcţionarul ieşi din încăpere.

— Nu l-ai recunoscut pe Burke Basile de la procesul lui Bardo. De ce te-aş crede în stare să-l identifici pe părintele Gregory?

— L-am văzut pe Basile numai de la depărtare. Şi arăta cu totul altfel deghizat în preot. Sunt absolut sigur în privinţa părintelui Gregory. Şi-a folosit chiar propriul nume. Pinkie rămase neclintit.

— O să vedem. Errol transpiră din belşug până când se întoarse funcţionarul.

— Se potriveşte, domnule Duvall. Acum câteva luni, Gregory James a stat o vreme la închisoare. Este eliberat condiţionat.

— Vedeţi, v-am spus eu!

— Ei bine, cred că-ţi datorez scuze, Errol. Cu ajutorul tău se pare că identitatea părintelui Gregory nu mai este un mister. Errol aruncă zâmbete celor din jur. Pinkie îi ceru să plece, dar să rămână prin preajmă în eventualitatea că ar mai fi nevoie de el. Errol se retrase de-a-ndărătelea, făcând plecăciuni până la uşa prin care tocmai intra Bardo.

— Del Ray ne-a înnebunit pe toţi. Este aici de o oră şi zice că are informaţii de

maximă importanţă, dar nu vrea să vorbească decât cu tine. Poţi să-l primeşti acum? Fără pic de entuziasm, Pinkie încuviinţă din cap. Del Ray Jones era un ticălos bun la toate, însă principala lui îndeletnicire o constituia acordarea de împrumuturi cu camătă mare. Ca urmare a răspândirii jocurilor de noroc în New Orleans, omul prosperase şi treptat, treptat, eul lui ajunsese să depăşească cu mult valoarea sa reală. Era un nemernic lipsit de scrupule, care ştia să mânuiască cuţitul cu multă îndemânăre. Într-o seară se supărase atât de tare pe un client care întârziase cu plata împrumutului, că îi tăiase beregata. Aceasta fusese prima şi, deocamdată, unica lui crimă. Speriat de moarte, dăduse fuga la avocat să-i ceară sfatul. Pinkie îi spusese să dispară vreo câteva săptămâni, dându-i asigurări că dispariţia unui amărât de jucător din lumea interlopă a New Orleans-ului nu va face prea mare vâlvă. Avusese dreptate. Crima rămăsese nesoluţionată. Dar Pinkie ştia foarte bine unde e îngropat cadavrul. Acum, când Pinkie se afla în dificultate.

Del Ray era foarte dornic să-i întoarcă serviciul şi să-şi demonstreze loialitatea.

Bardo îl însoţi înăuntru. Retezându-i scurt fraza introductivă, Pinkie spuse:

— Ai face bine să nu-mi iroseşti timpul. Del Ray îşi linse dinţii mărunţi şi ascuţiţi.

— Nu, domnule. O să vă placă ce-o să auziţi. Pinkie se cam îndoia. Del Ray era mare lăudăros şi un ticălos fără pereche. Ar fi vândut-o şi pe maică-sa dacă ar fi putut scoate un dolar de pe urma ei. Dar în mod surprinzător, interesul lui Pinkie creştea pe măsură ce asculta povestea lui Del Ray, depănată pe un ton piţigăiat şi obositor. Când termină, Pinkie se uită la Bardo care spuse:

— Sună bine.

— E foarte bine, domnule Duvall, zise Del Ray.

— Atunci la treabă.

— Da, domnule. Zâmbind ca un şobolan fericit, Del Ray dispăru din cameră. Bardo ieşi în urma lui. Rămas singur, Pinkie se ridică şi se întinse, căci îl durea spatele. În dimineaţa aceasta, devreme, făcuse duş la birou. Roman îi adusese un schimb de haine de acasă. Se înviorase puţin, dar nu era nicidecum odihnit. Avea ochii roşii de nesomn. Îşi turnă ceva de băut. Rănindu-şi cerul gurii pe care şi-l deprinsese cu vinuri

selecţionate, înghiţi un whisky scoţian de cea mai bună calitate, dând paharul peste cap. Bău şi cel de-al doilea pahar, în vreme ce se plimba gânditor prin birouoare scăpase ceva din vedere? Ce-ar mai fi putut face? Ce să mai întreprindă pentru a urgenta găsirea lui Remy şi uciderea ticălosului care o răpise? făcuse uz de toate relaţiile. Pusese în priza un număr considerabil de persoane. Lucrând cu precizia şi fermitatea unor comandouri bine antrenate, oamenii lui scotoceau oraşul şi suburbiile învecinate, puneau întrebări, ascultau bârfele. Niciunul nu-i oferise vreun indiciu cu privire la locul unde s-ar fi putut afla soţia lui. Alţii lucrau în alte domenii, strângând informaţii despre Burke Basile, despre preocupările şi slăbiciunile lui. Fusese închiriat un elicopter ca să zboare jos, pe deasupra mlaştinii, în căutarea lor, dar deocamdată nu descoperiseră decât maşina părăsită. Cu pete de sânge pe ea! Al lui Gregory James? Probabil. După cum susţin martorii, bătăuşii îl scuturaseră zdravăn. Dar parbrizul din spate al maşinii era şi el spart. În tapiţerie au fost găsite alice pentru păsări. S-ar putea să fi avut de pătimit şi Remy. Dar Pinkie nu putea să rişte

o cercetare menită să stabilească acest lucru. Pentru ca să împiedice autorităţile locale şi federale să se amestece în chestiune, distrusese maşina. Dacă Remy era în viaţă, dar rănită, probabil că era îngrozită. Sau poate că nu?

Mai exista posibilitatea care se insinua perfid în conştiinţa lui Pinkie. La început nu fusese decât un gând răzleţ, ca un fel de durere uşoară pe care n-o poţi localiza, nici descrie foarte bine. Avea senzaţia că ceva nu e-n ordine, că lucrurile se vor înrăutăţi. Pe măsură ce orele treceau şi nu primea nicio informaţie de la Remy sau de la cel care o răpise, nicio cerere de răscumpărare, ideea aceea pusese stăpânire încet pe el ca o boală incurabilă. Dar dacă Remy nu fusese răpită? Dacă fugise de bunăvoie cu Basile? Era o idee absurdă. Cum de putuse subconştientul lui să producă o alternativă atât de bizară la o situaţie ce părea atât de evidentă. Nu exista niciun temei pentru asemenea presupunere.

Absolut niciunul. Ce motiv ar fi avut să-l părăsească? O răsfăţa. Îi dăduse tot ce-şi dorise. Nu, nu era întru totul adevărat.

Remy dorise să se căsătorească la biserică, dar el refuzase. Căsătoria era o

taină sfântă pentru o persoană atât de evlavioasă ca Remy. Pinkie susţinuse că e o prostie, aşa cum este tot catolicismul. Religia era pentru femei şi pentru bărbaţii slabi. Aşadar, se căsătoriseră în biroul unui judecător, fără niciun alt ceremonial. Remy considera şi în ziua de astăzi că trăiesc în păcat. Şi mai dorise să aibă un copil. Pinkie se încruntă dezgustat la gândul că ar fi putut s-o vadă umflată ca un balon. La sfârşitul a noua luni nenorocite de umflături, vărsături şi abstinenţă sexuală, cu ce te alegeai? Cu un plod! Dumnezeule mare! Oricum trebuia s-o împartă pe Remy cu sora ei. Afecţiunea lor reciprocă constituia o permanentă sursă de iritare pentru el. Îşi făcuse despre familie cam aceeaşi părere ca şi despre religie. Niciun bărbat sigur de sine nu avea nevoie de familie.

Dar devotamentul reciproc al celor două surori era uneori şi în avantajul lui. Îl folosea ca pe o cârmă pentru a o manipula pe Remy ori de câte ori aceasta încerca să iasă de pe făgaşul pe care i-l trasase. Imediat după ce se întorsese de la Jefferson, de la benzinăria unde fusese văzută ultima dată soţia lui, se dusese la şcoala Flarrei.

Fără să pomenească un cuvânt de răpirea lui Remy, întrebase de Flarra şi respirase uşurat când aflase că tânăra lui cumnată este închisă între zidurile mănăstirii. Remy n-ar fi fugit fără Flarra. Asta spulbera ipoteza fugii cu Basile. Şi la urma urmelor, unde l-ar fi putut cunoaşte? Când şi cum ar fi avut posibilitatea să pună la cale un plan atât de minuţios? Pinkie clătină din cap, negându-şi propriile divagaţii. Nu fugise. Fusese luată cu forţa şi împotriva voinţei sale. De către Burke Basile. Ticălosul care îi râsese în nas când îi oferise şansa vieţii lui, ei bine, ticălosul acesta o ţinea acum prizonieră pe soţia sa. Asta-i tot ce ştia. N-avea însă de unde să ştie ce va face Basile cu ea. Dar asta putea să-şi imagineze. Înfierbântat la un asemenea gând, aruncă paharul care se zdrobi de perete stropindu-l cu whisky. Errol se repezi pe uşă să vadă ce se întâmplase.

— Afară! urlă Pinkie. Errol ieşi imediat şi închise uşa. Pinkie străbătea cu paşi mari încăperea, clocotind de furie. Din ziua când negociase cu Angel pentru Remy, aceasta îi aparţinuse. O dusese la aşezământul „Inimă Binecuvântată” ca să fie sigur că va rămâne neîntinată. Învăţătura îi era necesară, însă,

după părerea lui Pinkie, de importanţă secundară faţă de cealaltă latură a educaţiei asupra căreia insistase. Ceruse să fie instruită în legătură cu respectarea etichetei şi cu felul de a vorbi în lume, să i se cizelele comportamentul astfel încât atunci când va ieşi în lume să fie un accesoriu strălucitor al persoanei lui.

După ce se căsătoriseră, o învăţase tot ceea ce trebuia să ştie, practic, o femeie, şi anume cum să satisfacă un bărbat. El îi alesese rochiile, pantofii, bijuteriile. O formase după gustul lui, o crease pentru folosinţa sa exclusivă. Soţia lui Pinkie Duvall trebuia să fie perfectă, la fel ca orhideele lui, ca vinurile lui, ca profesiunea lui. De aceea era aşa de furios. Pentru el, Remy ajunsese o jucărie stricată. Nu se va mai putea bucura niciodată de ea. Chiar dacă Basile nu se atinsese de ea…

— Dar bineînţeles că o va face. Chiar şi în caz contrar, toată lumea va presupune că a făcut-o, ceea ce este la fel de rău. Cum ar putea suporta el gândul că, după părerea tuturor, duşmanul său se culease cu nevasta lui? Nu putea suporta aşa ceva. S-ar face de râsul lumii. Nu, în momentul în care Remy fusese luată, fusese întinată, aşadar,

devenise indezirabilă. În concluzie, şi ea trebuie să moară odată cu Basile.

CAPITOLUL 25

Cabana pe piloni forma un fel de insulă de lemn bătută de ploaie şi de vânt, înconjurată de o apă de culoarea supei de mazăre şi la fel de vâscoasă.

— Nu ca la Ritz, remarcă Basile, aducând barca în dreptul unui cauciuc vechi de maşină, legat de un stâlp. Se urcă pe debarcader, ancoră barca, apoi o ajută să coboare. Există o punte care leagă această cabană cu peninsula, îi explică el, făcând un gest cu mâna dreaptă, dar în timpul iernii, când creşte nivelul apei, este inundată. Oricum, e pe punctul să se prăbuşească. Remy privi de-a lungul canalului şi văzu o pădure deasă, plină cu vegetaţie subacvatică şi mătasea broaştei. Din locul unde stătea că, avea impresia că toată vegetaţia, inclusiv copacii, cresc direct din apă.

— Cât de adâncă este apa?

— Destul de adâncă, spuse el scurt, dându-i o pungă cu produse de băcănie. Uşa nu e încuiată. Ia şi asta cu tine. Remy îl lăsă să descarce barca şi să aşeze proviziile pe debarcaderul aflat deasupra apei la o

înălţime de aproape un metru. Paşii ei răsunau înfundat pe scândurile roase de apă şi de vânt când se îndreptă spre construcţia pe care el o numise cabană, dar care părea mai degrabă o colibă. Dădu la o parte lanţul şi deschise uşa. În interior era întuneric, pentru că toate obloanele fuseseră trase. Mirosea a mucegai.

Chiar şi în cele mai impunătoare case din Louisiana de sud, cu greu puteau

Fi contracarate efectele distrugătoare ale apei, atunci când locuinţa se afla chiar la nivelul acesteia. În cazul colibei de faţă rezultatele erau catastrofale.

— Ţi-am spus că nu e cine ştie ce de capul ei, zise Basile care ajunsese în spatele ei şi o îndemnă să treacă pragul. Deocamdă pune punga pe masă. Înainte de a aduce lucrurile, trebuie să vadă dacă nu sunt gândaci. Remy făcu ceea ce i se spusese, apoi inspectă cu atenţie interiorul cabanei. Se compunea dintr-o singură încăpere, deşi mai exista o uşă pe care cineva desenase o semilună, pentru a indica toaleta.

— De cele mai multe ori dă într-un tanc septic aflat pe peninsulă, îi spuse el. La robinet curge apă, dar te stătuiesc să bei numai apă minerală. Pentru spălat este o

cisternă afară, pe peretele de vest. Nu-ţi recomand să faci baie sau să înoţi în mlaştină. Remy se uită încruntată la el peste umăr şi se duse la fereastră, să deschidă obloanele. Lumina de afară era tot cenuşie, aşa că interiorul nu se lumină prea mult, dar atmosfera părea acum ceva mai puţin apăsătoare.

De-a lungul unui perete se afla o canapea tapiţată, după toate probabilităţile, veche de cel puţin o sută de ani. În centrul încăperii trona o masă de bucătărie acoperită cu tablă şi picioare de metal ruginite. Picioarele celor trei scaune aferente erau la fel de ruginite, dar aveau perne de vinilin albastru deschis. Se mai vedea un aragaz cu butelie şi cu două ochiuri, însă nici urmă de frigider.

— Nu există lumină electrică, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar avem un încălzitor cu butan şi am adus un rezervor plin de la Dredd. Ţi-e frig?

— Puţin. Burke începu să-şi facă de lucru cu încălzitorul. Remy continuă să inspecteze locul în care se afla. În afară de un scrin mai multe rafturi şi măsuţe, singura mobilă importantă era un pat dublu cu arcurile ruginite. Pe saltea fusese întinsă

o cuvertură cu albastru plină de pete. Deasupra patului atârna o plasă împotriva ţânţarilor.

— Am adus şi lenjerie curată, îi spuse Basile, aruncând în pat o faţă de pernă în care îndesase două cearşafuri. În timp ce-o să dau cu spray împotriva insectelor şi o să pun lucrurile la loc, tu poţi să faci patul. Fericită că are de făcut ceva care să-i distragă atenţia, Remy scutură faţa de pernă pe pat şi se bucură să constate că din ea ies nu numai cearşafuri curate, ci şi o plapumă.

— Cât timp o să stăm aici?

— Până când ne găseşte soţul tău.

— O să ne găsească.

— Contez pe asta.

— Poate că ar trebui să contezi şi pe faptul că o să te omoare. Burke reuşise să transfere conservele din punga de hârtie pe rafturile din lemn negeluit. Acum se opri, puse una din cutii pe raftul de jos, o potrivi cu grijă drept în mijloc, apoi se întoarse încet spre ea.

— Mi se pare corect să-ţi spun următorul lucru. Acum câteva săptămâni, ţineam pistolul în mână şi stăteam pe gânduri dacă să-mi zbor sau nu creierii. Până la urmă n-

am făcut-o numai pentru a-l ucide pe omul care este răspunzător de moartea prietenului meu. După aceea, puţin îmi pasă ce se va mai întâmpla cu mine.

— Cred că greşeşti, domnule Basile. Dacă e vorba să alegi între a trăi şi a muri, trebuie să optezi pentru prima alternativă.

— Cum vrei, spuse el cu indiferenţă şi îşi văzu mai departe de treabă.

— Şi ce faci cu familia?

— Nu am familie.

— Nu ai o soţie?

— Nu mai am.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, zise el, mototolind punga goală. Nu ţi-am spus toate astea ca să facem conversaţie. Ţi-am împărtăşit intenţiile mele ca să te cruţi şi să mă cruţi şi pe mine de o eventuală tentativă de evadare. Ştiu deja ce băiat mare şi rău e soţul tău. Nimic din ceea ce ar putea face nu mă va opri să-l răzbun pe Kevin Stuart. Aruncă punga într-un colţ, apoi ieşi, se duse la barcă şi mai aduse şi alte lucruri. Încălzitorul mergea destul de bine. Remy îşi scoase jacheta de lână împletită a lui Dredd, mâncată de molii, îşi termină de făcut patul. Într-o cutie de sub pat descoperi o plapumă

împăturită. O scoase, o mirosi şi decise că era destul de curată dar mai trebuia puţin scuturată. Porni, şi când ajunse în dreptul uşii deschise se întâlni cu Basile care ducea un sac de pânză.

— Unde te duci?

— Să scutur plapuma. Burke dădu jos sacul de pe umăr şi spuse:

— O scutur eu. O ridică peste marginea debarcaderului şi o scutură cu putere până când fu convins că nu mai rămăseseră niciun fel de insecte în ea. O aduse înapoi. Când se întoarse cu spatele, Remy îl auzi înjurând încet.

— Lasă plapuma jos.

— Ce s-a întâmplat?

— Fă ce spun. Fără să mai aştepte ca Remy să-i dea ascultare, îi luă plapuma din mână, o aruncă pe pat, şi în secunda următoare o întoarse cu spatele la el. Trase poalele cămăşii de flanelă din pantalonii pe care i-i împrumutase Dredd şi, înainte ca ea să poată protesta, i-o ridică până în dreptul umerilor, lăsându-i spatele gol.

— Ce faci?

— Spatele bluzei tale e pătat de sânge. Ţi s-au redeschis câteva răni. Dredd mă omoară dacă se şi infectează. Stai jos. Trase

unul din scaune şi, presându-i umerii, încercă s-o facă să se aşeze. Femeia se împotrivi. Ce s-a întâmplat?

— Am fost răpită de un bărbat care tocmai a declarat că şi-a propus să ucidă mai mulţi oameni. Sunt puţin cam speriată, asta-i tot. Burke înjură.

— N-am de gând să-ţi fac niciun rău. Nu-i nevoie să te îmbăţoşezi de fiecare dată când mă apropii de tine. Acum stai jos şi întoarce-te cu spatele.

Remy se aşează chiar pe marginea scaunului. Dredd împachetase tot ce trebuia într-un săculeţ de pânză pe care acum Burke îl puse pe masă. Îi răsuci apoi cămaşa în sus şi i-o propti în jurul gâtului ca să nu-l împiedice. Remy o ţinu cu braţele încrucişate peste piept. Burke tampona punctele sângerânde cu vată muiată în antiseptic.

— Ustură?

— Nu, minţi ea. O ustura îngrozitor, dar îndura cu stoicism. Burke lucra metodic, curăţând mai întâi rănile înainte să aplice poţiunea specială a lui Dredd pe fiecare din ele. Mişcările lui erau neîndemânatice şi nesigure. Nu avea fineţea lui Dredd când atingea câte o rană şi nici nu făcea o

conversaţie uşoară, menită să distragă atenţia pacientului. Tăcerea era chiar mai greu de suportat decât usturimea.

— Vii des aici?

— Nu atât de des încât să-i treacă cuiva prin minte să mă caute aici. Asta în cazul în care te gândeai că s-ar putea să mă viziteze vreun prieten.

— Nu m-am gândit la asta.

— Mă rog!

— De obicei vii singur?

— Uneori mă însoţeşte fratele meu.

— Este o cabană foarte mică pentru două persoane.

— Tragem la sorţi ca să stabilim câştigătorul patului.

— Cel care pierde doarme pe canapea?

— Hmm. Închise cu zgomot capacul cutiei cu pomadă ca să-i dea de înţeles că terminase.

— Probabil că s-au redeschis atunci când ai făcut patul. Cred că e mai bine să stai liniştită restul zilei.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Cum adică, cum rămâne?

— Trebuie să trag la sorţi pentru pat?

Burke nu răspunse imediat. Remy se întoarse cu braţele încrucişate peste piept,

dar cu spatele cămăşii rulat până sus în jurul gâtului. Privindu-l peste umărul gol, îşi dădu seama prea târziu că întrebarea ei sunase provocator, ca o propunere.

— Şi cam ce sorţi crezi că am, doamnă Duvall? Pajura – canapeaua şi capul – patul împreună cu tine? pufni dispreţuitor. Ar trebui să mă simt măgulit, din moment ce te vinzi lui Duvall pentru mult mai mult, dar nu, mulţumesc!

— Doamna Duvall? Del Ray Jones îşi apropie faţa la câţiva centimetri de aceea a clientului său.

— N-am vorbit clar?

— Ba da, însă ai prostul obicei de a împroşca pe toată lumea cu salivă, Del Ray. Eşti un adevărat duş. Ochii mici ca nişte mărgele ai lui Del Ray deveniră şi mai mici:

— Sunt sigur că, dacă îţi pui niţel mintea la contribuţie, ai să găseşti nişte informaţii despre doamna Duvall.

— Doamna Pinkie Duvall?

— Vezi? Deja ştii mai mult decât ai fi crezut.

— Am ghicit, spuse celălalt ridicând din umeri de parcă ar fi vrut să se relaxeze. Dacă te referi la nevasta lui Pinkie, află că n-am dat niciodată ochii cu ea şi nici nu ştiu

despre ce dracu’ vorbeşti. Cămătarul îşi lăsă capul pe spate şi rânji larg, binevoitor.

— Haide, haide, nu-l minţi pe bătrânul Del Ray. Suntem prieteni de atâta timp!

— Prieteni, pe dracu’. Eşti o pacoste, nicidecum prietenul meu.

— Mă jigneşti, spuse Del Ray punându-şi mâna în dreptul inimii. Juri că nu ştii nimic despre soţia domnului Duvall?

— Jur.

— N-ai auzit că a dispărut?

— A dispărut?

— Bine, bine. Ai fost bun. De-a dreptul sincer. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi fost chiar convins că te-am luat prin surprindere. Umerii celuilalt bărbat rămăseseră încordaţi. Se foi pe scaun.

— Ei bine, am auzit nişte zvonuri, dar nu cunosc niciun fel de fapte. Acum dispari de aici. Avem întâlnire vineri. Până atunci nu mai vreau să-ţi văd mutra asta infectă. Când clientul se întoarse, Del Ray întinse mâna ţinând un cuţit. Îi apăsă vârful pe obraz. Nu mai zâmbea, nici măcar nu mai rânjea răutăcios când spuse:

— N-ai decât să bagi mâna în buzunar după pistol, dar mutra ta n-o să mai arate niciodată ca acum.

— Mi-ai dat răgaz până vineri, spuse omul, abia mişcând buzele. Ai să-ţi primeşti banii atunci.

— Nu e prima dată când mă minţi.

— Acum nu. Am şi pregătit banii.

— Nu glumeşti?

— Jur pe ce am mai sfânt.

— Uite ce zic eu. Del Ray îşi retrase mâna şi bătu cu partea neascuţită a cuţitului în palmă, ca şi când tocmai atunci i-ar fi venit în minte un gând. Dacă vii acum cu mine, aş putea să conving pe cineva să plătească datoria în locul tău.

— Să plătească în locul meu?

— Şi mai spui că nu-ţi sunt prieten. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cămătarul îi făcu semn clientului său către un Cadillac parcat la colţul străzii. Domnul Duvall vrea să vorbească cu tine.

— Pinkie Duvall?

— Da. Şi nu e drăguţ din partea lui să te invite personal?

— Mă bucur că aţi dat curs invitaţiei mele, deşi a fost făcută în ultimul moment, domnule McCuen. Mac păşi în sanctuarul somptuos al lui Pinkie Duvall. Del Ray Jones şi Wayne Bardo îl urmau de aproape. Dacă nu era aceasta vizuina leului, atunci care

alta putea fi? Mai rămânea de ghicit cine e Daniel. Şansa era evident de partea obişnuiţilor casei. Încercând să pară dezinvolt, se aşează pe scaunul care îi fusese indicat. Bardo şi Del Ray îl flancară de ambele părţi. McCuen îl privi pe avocat drept în ochi:

— Ei bine, am venit, Duvall. Ce doreşti?

— O vreau pe nevasta mea înapoi.

— *Înapoi*? Mac se sili să râdă. Ai pierdut-o? Ha! Nu e la mine. În clipa următoare îşi dădu seama că Duvall nu aprecia genul ăsta de umor.

— Nu e nimic de râs, McCuen. A fost răpită.

— Nu mai spune? exclamă el. Răsuci capul în sus şi apoi de jur-împrejur, privind la Del Ray la Bardo. Ridică din sprâncene, părând impresionat de importanţa acestei întâlniri. Întorcându-şi privirea spre Duvall, spuse:

— Răpirea este de competenţa organelor federale. Ce pot face eu în privinţa asta?

— Nu se pune problema elucidării vreunui mister. Ştiu cine a răpit-o. Burke Basile. Deşi Mac intuise ceea ce va urma, tresări violent la auzul afirmaţiei lui Duvall.

Doug Patout tuna şi fulgera de când

citise relatarea din ziar despre straniul incident de la benzinăria din Jefferson. Mai că nu i-a dat cu ceva în cap lui Mac atunci când l-a întrebat ce aflase la Jefâerson. I-a spus doar că era o chestiune ce nu privea poliţia. Poate că nu privea poliţia în mod oficial, dar acum înţelegea motivul furiei lui Patout – temerea că Basile era amestecat în treaba asta i se confirmase. Basile avea motive întemeiate să se răzbune pe Duvall. Dar o făcuse într-un mod foarte spectaculos. Mac se întreba dacă răzbunarea era singura lui motivaţie. Spera să nu fie ceva mai mult decât părea la prima vedere. Dar îşi spuse că cel mai bun mijloc de a obţine alte informaţii de la Duvall era să facă în continuare pe neştiutorul.

— Ce te face să crezi că Basile ţi-a luat nevasta? Ce motiv ar fi avut? Apoi, de parcă abia atunci s-ar fi dumirit: Vrea să se răzbune pentru moartea lui Kevin.

Duvall ridică privirile spre Bardo şi dădu din umeri într-un fel care-l nelinişti la culme pe Mac. Gestul lui parcă voia să spună „Am încercat să mă port frumos cu individul, dar nu ţine”.

— McCucn, sunt obosit, îngrijorat şi furios, aşa că am să trec direct la problemă.

— Foarte bine. Şi eu am alte lucruri mai bune de făcut.

— În ciuda activităţii tale profitabile, îi datorezi lui Del Ray aproximativ cincizeci de mii de dolari, e adevărat? Mac se trezise la un moment dat în situaţia neplăcută în care companiile bancare ameninţau să-i taie creditul dacă nu-şi plătea datoriile. Nu putea să-i mărturisească lui Toni că îşi jucase venitul la cărţi în loc să plătească datoriile. Şi nici nu-i putea sugera să nu mai folosească cărţile de credit. Mânat de nevoia disperată de bani gheaţă, căutase ajutor şi care-i venise din partea lui Del Ray Jones. Cămătarul îi împrumutase nişte bani pe care îi pierduse. Pentru că nu putuse să-i înapoieze primul împrumut, Del Ray îi mai împrumutase alţi bani. Şi alţii. Acum îşi jura că, dacă pleca din clădirea asta pe picioarele sale şi cu toate membrele intacte, nu va mai juca câte zile va avea. Nu va mai face nici pariuri, fie ele pe cai sau pe principalele evenimente sportive. Jura să nu se mai lase ademenit de niciun fel de joc, nici măcar de jocurile mecanice. Întrucât îi era clar că Duvall ştie deja de datoriile lui, îi spuse:

— Peste treizeci şi cinci de mii de dolari.

— Din seara aceasta sunt peste cincizeci de mii de dolari, îl informă Duvall. Şi mâine vor fi şi mai mulţi. Sau… făcu o pauză ca să se asigure că Mac îl asculta cu toată atenţia. Sau datoria ar putea fi anulată. Rămâne la latitudinea ta.

Cunoscând modul cum opera Duvall, îşi dădu seama că oferta era prea tentantă ca să fie adevărată.

— În schimbul a ce?

— Al lui Basile. Mac râse nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Habar n-am unde este!

— Trebuie să ai măcar o idee.

— Nu avea încredere în mine nici pe vremea când lucram împreună, spuse Mac, auzindu-şi vocea care se subţiase de nervozitate. Şi evident că nu are încredere nici acum.

— A fost la tine la masă cu o seară înainte să-mi răpească soţia. Mac înghiţi în gol. Dumnezeule mare, omul ăsta ştia tot!

— A fost un gest pornit din partea mea, l-am invitat la o masă de adio, atât şi nimic mai mult.

— Nu ţi-a vorbit de planul lui de răpire?

— La naiba, bineînţeles că nu! Uite ce este, domnule Duvall, Basile nu are

încredere în nimeni. Mai ales după moartea lui Stuart, a devenit şi mai închis în sine. Nici măcar Patout nu se poate lăuda că i-a câştigat prietenia. Basile e un solitar.

— Da, se stropşi Duvall. Şi chiar în momentul acesta este singur cu soţia mea.

— Ei bine, nu ştiu nimic în legătură cu asta. Ţi-ai irosit timpul cu mine. Mac se ridică în picioare şi se întoarse pentru a părăsi încăperea, însă se ciocni de Del Ray. Nu era nevoie să vii după mine în oraş, nemernicule. Ţi-am spus că nu ştiu nimic despre chestia asta. O să-ţi primeşti banii vineri, aşa cum ne-am înţeles. Îl împinse la o parte pe cămătar şi se îndreptă spre uşă. În urma lui, Duvall spuse:

— Mai gândeşte-te, McCuen. Poate că Basile a scăpat vreun cuvânt care poate să fie un indiciu. Mai scotoceşte prin memorie. Mac puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

— Nu ştiu unde este Basile. Nu mă mai bateţi la cap cu asta.

— Domnule McCuen?

— Ce este? Era furios şi speriat. Cum naiba o să se descurce? De unde o să scoată cincizeci de mii de dolari? Până vineri – nici mai mult, nici mai puţin. Chiar dacă l-ar fi convins pe Del Ray să-l păsuiască, cu Duvall

era cu totul altceva. Se întoarse cu faţa spre Duvall şi întrebă:

— Ce mai este, Duvall?

— Transmite-i salutări soţiei tale. Mac simţi că i se opreşte inima în loc.

— Soţiei mele? repetă el cu vocea uscată ca foşnetul unor păstăi de mazăre.

— Toni este o fată tare drăguţă. Mac întoarse privirea spre Bardo care plescăi obscen din buze, ceea ce îl făcu pe Del Ray să chicotească încântat. Când închise uşa în urma lui, Mac avu impresia că se găseşte tot în interiorul biroului.

CAPITOLUL 26

Pentru o clipă, Gregory crezu că se află din nou pe scenă deşi reflectorul împrăştia o lumină difuză. Auzi aplauze. I se păreau diferite faţă de ovaţiile obişnuite, cu toate că erau continue şi încurajatoare. Abia când clipi de câteva ori şi privi cu luare-aminte sursa de lumină îşi dădu seama că nu era reflectorul unui teatru, ci o lună apoasă care se uita în jos, la el. Ceea ce luase drept aplauze erau, în realitate, loviturile ritmice ale bărcii care se lovea de un obiect solid, aflat în apă. Acesta putea fi o rădăcină de copac sau trupul unui monstru uriaş. Gregory nu ştia şi aproape că nici nu-i păsa.

În mod paradoxal, teroarea îi amorţise frica.

În mlaştină, timpul îşi pierde consistenţa, mai ales atunci când cerul era acoperit şi lumina rămânea neschimbată din zori până seara, prezentând doar nuanţe sofisticate de cenuşiu. După toate probabilităţile, trecuseră cam treizeci şi şase de ore de când se furişase afară din magazinul lui Dredd, lăsându-l pe proprietarul bărbos al acelui loc sinistru sforăind pe debarcaderul lui. Basile era în camera din fund şi dormea alături de patul doamnei Duvall, înţepenit pe un scaun, cu bărbia rezemată în piept. Gregory îl văzuse pe fereastră în timp ce se furişa spre capătul debarcaderului. Îi era frică de Basile chiar şi atunci când dormea, şi pe bună dreptate. În mâna lui dreaptă – ce-i drept relaxată acum – se afla pistolul pe care îl folosise în timpul răpirii. Înghiţindu-şi nodul din gât provocat de disperare, Gregory mersese în vârful picioarelor până la capătul debarcaderului şi coborâse apoi în barca pe care o văzuse mai înainte legată de unul din stâlpii alunecoşi.

Nu-şi dădu seama cât de mică era barca decât după ce dezlegă funia şi o împinse în larg. Cuprins de panica, realiză că nici

măcar nu ştia cum se conduce nenorocita aia de ambarcaţie. Se gândi de cel puţin o sută de ori să se întoarcă în acele prime minute când pluti pe apă. În final, decise că Basile era mai de temut decât mlaştina. Alesese spaima necunoscută în locul fricii de Basile despre care ştia cu certitudine că este în stare să-l ucidă. După aproximativ o jumătate de oră, fu convins că Basile nu făcuse găuri în fundul bărcii, deci nu avea să se scufunde în miasmele mlaştinii. Împinse ambarcaţia rudimentară cu o singură vâslă, până când simţi că umărul şi muşchii spatelui parcă îi luaseră foc. Orice sunet sau umbră mişcătoare îl băga în sperieţi. Îi venea să se dea bătut şi să izbucnească în lacrimi, dar continuă să vâslească, împingând orbeşte barca pe cărările necunoscute ale apei, fără nicio destinaţie şi fără nicio direcţie anume, spunându-şi că se va putea orienta de îndată ce se va lumina de ziuă.

Dar răsăritul soarelui nu făcu decât să-i mărească anxietatea. Fiecare vălurire a apei îl ducea cu gândul la şerpi veninoşi şi aligatori furioşi care îl pândeau de dedesubt. Păsări cu aripi monstruoase zburau jos, ţipând speriate. Şi peisajul

mereu acelaşi avea şi el darul să te scoată din minţi. Se mişca mereu înainte în speranţa că după următorul pâlc de vegetaţie va descoperi un peisaj diferit, dar întâlnea aceeaşi asemănare infernală cu cel dinainte. Deşi lăsase în urma lui o distanţă de vreo câţiva kilometri, nu vedea nicio schimbare de peisaj, doar mici modificări ale luminii şi ale umbrei. Pe la amiaza primei zile, îşi dădu seama că se rătăcise de-a binelea. Era extenuat, căci nu închisese un ochi în noaptea precedentă. Resimţea şi efectele bătăii mult mai acut decât în primele momente după ce o încasase. Un ochi îi era aşa de umflat încât abia mai putea să-l deschidă. Respiraţia îi şuiera printre nările deformate din care, din când în când, mai picura şi sânge. Trecându-şi uşor degetele peste buze, observă că erau foarte umflate. Rănit sufleteşte şi trupeşte, ar fi dat un milion de dolari pentru o tabletă de aspirină, dar chiar dacă ar fi avut una, ar fi trebuit s-o înghită fără apă. Convins fiind că într-o oră sau două va găsi un loc pe mal unde îşi va putea reface forţele înainte de a închiria un mijloc de transport care să-l ducă înapoi la New Orleans, nu-şi, luase niciun fel de provizii, nici măcar apa. Lipsa

alimentelor i se părea însă mai puţin importantă în comparaţie cu disperarea la gândul că va muri aici, abandonat de toată lumea. Ce sfârşit jalnic pentru un băiat care beneficiase din plin de avantajele oferite de America celor bogaţi şi frumoşi!

Chiar şi atunci când se izbi de ceea ce părea a fi pământ solid, nu se grăbi să debarce. Cea mai cumplită perioadă din viaţa lui – excluzând săptămâna trecută – o traversase cu ani în urmă, când fusese trimis într-o tabără de vară ca să se fortifice. Nu reuşise să-şi însuşească nici cele mai elementare deprinderi legate de viaţa în mijlocul naturii. După două săptămâni, conducerea taberei îi chemase pe părinţi şi le promisese că le returnează taxele în cazul în care îşi vor lua copilul acasă. Se întâmplase chiar ca vânători şi pescari pricepuţi să cadă victime mlaştinilor, ucişi fie de terenul neospitalier, fie de vietăţile fioroase care îl populau. Citise relatările unor morţi înfricoşătoare survenite în acest mediu ostil fără ca măcar familiile victimelor să ştie exact în ce împrejurări îşi pierduseră viaţa. Dacă Gregory James nu fusese în stare să se descurce în tabăra de vară, mai mult ca

sigur că nu era dotat din punct de vedere emoţional, mental şi fizic ca să supravieţuiască în mlaştină, iar tentativa de a o străbate cu piciorul echivala cu o sinucidere. Atâta timp cât rămânea în barcă, mai avea o şansă. Oricât de rudimentară era ambarcaţia, îi servea drept insulă plutitoare relativ sigură. Îl ferea de contactul direct cu elementele naturii, cu carnivorele şi cu colţii veninoşi ai reptilelor. Dar pe măsură ce trecea timpul, şansele lui de supravieţuire deveneau tot mai slabe. Speranţele i se năruiau şi ele, una câte una. Nu-şi mai amintea în ce moment se resemnase şi lăsase vâsla la o parte. După aceea se întinsese pe fundul urât mirositor al bărcii şi aşteptase. Mortea. Poate că fusese ieri, pentru că îşi amintea vag că mai trecuse o noapte. Norii aceştia grei declanşaseră ploaia de astăzi sau de ieri? Pierduse noţiunea timpului. Acum se înnoptase din nou. Luna palidă încerca să răzbată prin perdeaua de nori groşi. Era frumos. Luna dădea o notă de romantism ultimelor clipe petrecute de el în această lume. Dacă ar fi adormit, poate ar fi visat din nou că e scăldat de lumina reflectoarelor şi că joacă în cea mai nouă

piesă de pe Broadway în faţa publicului ridicat în picioare care ovaţiona îndelung. Brusc, Gregory se trezi la realitate sub un jet de lumină strălucitoare care aproape că-i străpunse creierul. În mod reflex întinse mâna să-şi apere ochii. Auzea vorbe în jurul lui, dar nu le înţelegea. Încercă să spună ceva, dar descoperi că-şi pierduse vocea. Nişte mâini uriaşe se întinseră de dincolo de lumină, îl prinseră de dedesubt şi îl ridicară din barcă, apoi îl azvârliră fără prea multe menajamente pe pământul ud şi mâlos. Noroiul era ca o adevărată binecuvântare, moale şi rece. Ar fi vrut să zacă acolo, în perna de noroi, şi să reînnoade visul. Dar cineva îl rostogoli pe spate şi-l puse apoi în fund. În momentul în care i se vârî un obiect între buze, ţipă de frică şi de durere. Apoi un firicel de apă îi umplu gura şi alunecă binefăcător pe gât. Începu să bea lacom până se înecă. Când tusea se mai linişti, încercă din nou să vorbească.

— Mmm… mulţumesc. Îşi simţea buzele uriaşe, ca de cauciuc, de parcă ar fi stat câteva zile numai pe scaunul dentistului. Îşi trecu limba peste ele şi simţi gust de sânge. Reflectorul care îl smulsese din lumea viselor nu mai ardea, slavă Domnului. Era

însă suficientă lumină naturală ca să vadă că bunii lui samariteni purtau nişte cizme pline de noroi, înalte până la genunchi.

Făcu un calcul complicat în minte – patru cizme egal doi oameni. Vorbeau între ei în şoaptă, dar Gregory oricum nu distingea ce îşi spuneau. Dădu capul pe spate, vrând să le mulţumească pentru că îl salvaseră, dar când le văzu chipurile amuţi şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Cât e ceasul? La auzul vocii ei, Burke se întoarse de lângă aragaz. Şedea pe marginea patului şi se freca somnoroasă la ochi.

— Aproape şase.

— Am dormit aşa demult?

— O parte din medicamentele lui Dredd continuă să-şi facă efectul. Se duse la toaletă. Când ieşi, îşi turnă un pahar cu apă şi bău încet din el. După o clipă spuse:

— Uleiul s-a încins prea tare. Burke ştia că nu este chiar ceea ce s-ar putea numi un maestru bucătar, dar mai prăjise şi altă dată peşte şi se dovedise comestibil.

— Cine te-a învăţat să găteşti? întrebă el.

— Sunt autodidactă. Burke mormăi ceva.

— N-am prea avut multe ocazii să

gătesc, dar dacă nu dai focul mai încet, peştele o să se ardă înainte de a se pătrunde. Daci vrei, îl prăjesc eu.

— Sunt convins că abia aştepţi, dar nu-mi surâde ideea de a mă vedea opărit cu grăsime încinsă.

— De fapt, domnule Basile, mi-e foame. Aş dori să mănânc ceva înainte să-mi pun în aplicare planurile de evadare. Pe de altă parte, mă îndoiesc că aş putea ridica vasul acela de fier, chiar şi cu amândouă mâinile. În grăsimea care sfârâia se scorojeau văzând cu ochii două fileuri de peşte. Burke se uită spre ea şi îşi spuse că, de bună seamă, n-avea puterea, să-l imobilizeze. Se dădu, aşadar, la o parte şi îi făcu semn să-i ia locul.

— Tu ai prins peştele?

— Da, în după-amiaza asta.

— Dacă nu te superi, am s-o iau de la început. Vrei, te rog, să iei vasul de pe-foc? Burke făcu ce i se ceruse, iar Remy dădu focul mai mic. Luă o lingură de sârmă şi scoase fileurile aproape carbonizate din grăsimea fumegândă. În timp ce aceasta se răcea, răsfiră amestecul de făină şi mălai de pe masă.

— I-ai pus şi sare?

— Păi, ăă, nu.

— Alte mirodenii? Burke clătină din cap. Pe o policioară din spatele aragazului se aflau mai multe borcănaşe cu mirodenii. În clipa în care Remy luă piperul Cayenne, Burke făcu instinctiv un pas înapoi.

— Un poliţist de la oraş sucombând în faţa unui borcănaş de piper Cayenne, spuse ea râzând, în vreme ce presăra piper în amestecul de făină şi mălai. Parcă şi văd titlurile din ziare.

— Nu mai sunt poliţist.

— Nu, ai trecut de partea infractorilor.

— Deocamdată n-am comis decât o infracţiune.

— Crezi că sechestrarea de persoană nu este un început destul de promiţător pentru noua ta carieră?

— Încerci să mă tachinezi, doamnă Duvall? îţi închipui cumva că ai haz? Uimită de tonul lui, Remy se întoarse spre el. Ţi se pare amuzant faptul că Wayne Bardo a mai ucis două persoane de când soţul tău i-a obţinut achitarea? Adică două despre care ştim noi. Grozav bărbat, nu-i aşa? Şi ce vezi atât de amuzant în faptul că poliţistul Kevin Stuart a lăsat în urma lui doi copii care vor creşte fără tată, fără să ştie ce om minunat

a fost părintele lor? Data viitoare când îţi mai vine să chicoteşti, gândeşte-te la asta.

— Meseria de avocat presupune apărarea clienţilor şi obţinerea achitării.

— După cum văd, te-a instruit foarte bine. Dar şi tu ai fost receptivă, nu-i aşa? Ai învăţat încă din fragedă vârstă de la mama ta să te porţi ca o târfă ca să pui mâna pe un soţ bogat şi puternic.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Greşeşti, doamnă Duvall. Ştiu totul despre Angel, despre meseria ei de dansatoare fără sutien, precum şi despre prospera afacere colaterală ca prostituată prin care îşi asigura banii necesari pentru droguri. Cuvintele lui produseră un efect, dar Burke n-ar fi putut să-l definească exact. Era uimită că ştia atât de multe? Furioasă că evocase un trecut pe care dorea să-l uite? Se simţea oare stânjenită? Burke nu era sigur. Oricum, femeia ripostă imediat.

— Dacă ştii toate astea, cum poţi să mă învinuieşti fiindcă am vrut să scap de o asemenea existenţă? Dacă nu l-aş fi întâlnit pe Pinkie, Flarra şi cu mine…

— Flarra?

— Sora mea. „Soră”? Cum de scăpase din vedere lucrul ăsta? apoi îşi aminti de

drumul pe care-l făcuse Remy la aşezământul „Inimă Binecuvântată”.

— Câţi ani are?

— Şaisprezece. Dar avea numai câteva luni când Pinkie ne-a luat de la mama.

— Angel te-a lăsat pur şi simplu să pleci?

— Nu tocmai.

— Atunci cum? Remy întoarse capul, dar Burke se aşează în faţa ei şi o sili să-i susţină privirea.

— Cum de-ai ajuns la Duvall?

— Gândeam că ştii totul, domnule Basile, spuse ea sarcastică.

— Cred că pot să umplu spaţiile goale.

— Eşti invitatul meu.

— Angel dansează într-unul din cluburile lui, dar el o plăteşte şi pentru altceva, nu numai pentru dans. Este unul din clienţii ei; într-o bună zi, te observă pe tine şi arăţi chiar mai bine decât mami. Angel îţi cere să aplici în practică învăţămintele ei, promiţându-ţi că, dacă o faci, o să pui mâna pe un bărbat bogat. E corect până aici? Capul femeii căzu în piept, exprimând astfel înfrângere şi remuşcare, dar totul nu dură decât o clipă. Când îşi aruncă sfidătoare capul pe spate, ochii îi străluceau plini de lacrimi.

— Angel m-a învăţat câte ceva, e adevărat, domnule Basile. La şase ani ştiam să fur ţigări fără să fiu prinsă. La opt ani învăţasem să şterpelesc chiar şi mâncare ca să-mi asigur masa de seară. Dar furatul cutiilor era anevoios, aşa că Angel i-a cerut unuia din clienţii ei să mă înveţe cum să buzunăresc lumea. Degetele mele dobândiseră o agilitate uimitoare. Am exersat atât de mult, încât mi-am depăşit profesorul. Asta era foarte bine, pentru că atunci când s-a născut Flarra, banii pe care-i furam din buzunarele altora mi-au fost de folos ca să cumpăr lapte şi alte lucruri pentru ea. Făcu o pauză ca să-şi şteargă o lacrimă de pe obraz. Numai că banii nu erau niciodată de ajuns, aşa că, uneori, Angel îmi mai lua din ei ca să-şi cumpere droguri. De voie, de nevoie, am devenit şi mai activă, am furat şi mai mult. Într-o zi am băgat mâna într-un buzunar, iar proprietarul lui, Pinkie Duvall, m-a urmărit până acasă. Când a văzut unde locuiam, s-a răzgândit.

— I-a făcut o ofertă Angelei. A uitat de hoţie în schimbul tău.

— În schimbul meu şi al Flarrei. Mama a fost de acord să ne încredinţeze lui.

— Cred şi eu. Ştia prea bine ce doreşte

Duvall. Observa cum zise aprind privirile la vederea fiicei sale tinere şi pârguite.

— N-a fost aşa, protestă ea, clătinând din cap cu înverşunare.

— Pinkie Duvall a devenit tutorele tău numai aşa, din spirit caritabil? Burke râse scurt. Nici tu nu crezi asta. De ce-aş înghiţi eu asemenea găluşcă?

— Nu ar fi fost obligat să-şi asume responsabilitatea şi pentru Flarra.

— Ba da, dacă voia ca totul să pară corect şi legal. Probabil că judecătorul nu i-ar fi satisfăcut dorinţa de a deveni tutorele unei tinere nubile, dar înfierea a doua sărmane orfane era cu totul altceva. Poate că suferea fiindcă fusese respins de familia Kevin, poate că le compătimea într-o oarecare măsură pe Remy şi pe sora ei mai mică, Flarra, sau poate că se autoculpabiliza, dar îl uşura să-şi reverse furia asupra ei. Năpădit de o mânie surdă, simţea nevoia s-o copleşească pe Remy Duvall cu insulte grele, ca să ştie şi ea ce înseamnă să te doară inima. Se apropie câţiva paşi de ea, până când femeia rămase cu spatele lipit de perete, iar el se putu vedea în oglinda de obsidian a pupilelor ei.

— Ai alungat toate astea din minte, dar

ştiai şi atunci aşa cum ştii şi acum ce voia Duvall. Dorea o târfă tânără şcolită de o bătrână profesionistă.

— De ce mă urăşti?

— Pun pariu că erai virgină, nu-i aşa? Duvall nu s-ar fi oprit asupra ta dacă n-ai fi fost atât de pură pe cât pretindea Angel.

— Nu-ţi permit să vorbeşti cu mine în felul ăsta.

— A mai aşteptat o zi sau două sau te-a probat chiar în prima noapte, ca să vadă ce măsură ai? Remy aruncă lingura de sârmă încinsă spre el şi sări asupra lui. Ţinându-şi mâna la ochi, Burke porni clătinându-se spre uşă. Când ajunse în dreptul acesteia, un obiect contondent îl lovi în ceafă, în momentul în care se prăbuşi pe scândurile debarcaderului, îşi pierduse cunoştinţa.

— Nanci? Nanci Stuart îşi zorea copiii pe bancheta din spate a maşinii. Auzindu-şi numele, se întoarse şi exclamă mirată:

— Doug! Ce Dumnezeu faci aici?

— Am venit să vă văd. Creşti doi viitori campioni.

— Mie mi se pare că vremea e prea rece pentru baseball, dar antrenorul spune că e bine să înceapă din timp.

— Ai o clipă liberă?

— Păi, spuse ea nehotărâtă, tocmai ne duceam la o petrecere cu pizza.

— Hm, făcu Patout şi scormoni cu vârful ghetei în pietriş. Iartă-mă că dau buzna în felul acesta, dar am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune pe care nu pot s-o discut la telefon. Pe chipul ei frumos se aşternu o expresie de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de Basile. A fugit. Trebuie să-l găsesc. Băieţii începură să protesteze că or să întârzie. Nanci deschise uşa maşinii şi le făcu semn să iasă.

— Duceţi-vă cu familia Hailey. Spuneţi-i doamnei Hailey că vin şi eu imediat. Şi mai potoliţi-vă! Fără să ia în seamă ultima instrucţie, alergară prin parcare spre o maşină încărcată cu băieţei. Cealaltă mămică îi îmbarcă şi pe cei doi Stuart, apoi îi făcu semn lui Nanci că totul e în ordine. Întorcându-se spre Patout, Nanci spuse:

— Băieţilor le e dor de Burke. Mereu întreabă de el. N-am vrut să audă şi ei discuţia.

— Le e dor de el? întrebă Patout nedumerit. Credeam că vă vizitează regulat.

— Aşa şi era, până într-o zi când l-am rugat să nu mai vină. Îi împărtăşi lui Patout

motivele pentru care nu mai voia să-l vadă pe Burke în casa lor.

— Ştiu că l-am jignit, Doug. Dar văzându-l aşa de des, nu mă simţeam prea bine. Fiecare vizită îmi amintea în mod dureros de Kev şi de felul în care a murit. Încercam să dau totul uitării, dar Burke mă readucea mereu în prezent. Patout o întrebă de data ultimei lui vizite şi când ea îi spuse, se încruntă.

— Tot atunci şi-a dat şi demisia.

— Şi-a dat demisia? Nu mai lucrează în secţie? Patout îi relată declinul treptat, dar continuu al lui Basile. Nedumerită, Nanci exclamă:

— Nici măcar nu ştiam că s-a despărţit de Barbara. Nu mi-a spus nicio vorbă despre asta.

— L-a afectat mult mai puţin decât moartea lui Kevin. Asta îl mai roade încă.

— Nici măcar eu nu mi-am dat seama până… până acum.

— Dar ce s-a întâmplat, Doug? Ce vrei să spui, cum adică, a dispărut?

— Aşa se pare.

— Doar nu vrei să spui că s-a sinucis? întrebă ea tremurând.

— Nu, nu este vorba de asta, dar mă

abţin de la comentarii atâta vreme cât detaliile sunt încă neclare.

— Ce detalii? A făcut ceva? Patout ezită.

— Aş prefera să nu discutam despre asta. Nanci.

S-a produs un incident, dar încă n-a fost dat publicităţi, pentru că cealaltă parte implicată vrea să păstreze secretul. Dacă am norocul să-l găsesc pe Burke acum, aş putea să preîntâmpin un dezastru în caz contrar, viaţa lui atârnă de un fir de păr.

— E numai vina mea, spuse ea, frângându-şi mâinile.

— Nu, n-ai niciun amestec. Se apropiase de capătul drumului şi ar fi luat-o pe calea asta chiar dacă nu i-ai fi cerut să nu mai vină pe la voi. Departe de a fi convinsă, se oferi să facă tot posibilul pentru a-l ajuta.

— Spune-mi unde s-ar putea să se fi dus? întrebă Patout. Ţi-a vorbit vreodată de un loc al lui de refugiu?

— Nu ştiu. Parcă avea o cabană de pescuit, dar… îşi frecă fruntea ca şi când ar fi vrut să-şi împrospăteze memoria. Dar nu-mi amintesc dacă mi-a spus vreodată unde se află. Cu siguranţă că Barbara trebuie să ştie. Patout se întunecă la faţă.

— Am încercat să dau de ea acasă, apoi

am sunat şi la şcoală. Mi s-a spus că şi-a luat câteva zile libere împreună cu prietenul ei şi au plecat în Jamaica. Părăsiseră oraşul înainte de dispariţia lui Basile. Sunt sigur că nu ştie nimic despre asta. Nanci avea o expresie nefericită.

— Aş dori tare mult să te ajut. Burke a fost un prieten de nădejde şi pentru mine, şi pentru Kev. Am simţit că mi se sfâşie inima când i-am cerut să nu mai vină pe aici. Dar sper că înţelegi ce motive am avut nu-i aşa?

— Sigur că da. Şi sunt convins că şi el înţelege. Îi atinse mâna în semn de rămas-bun şi îşi ceru scuze că o făcuse să întârzie de la petrecere. Dacă îţi mai vine vreo idee, sună-mă, mai spuse el.

— Ai vorbit cu fratele lui? Patout se opri brusc.

— Cu fratele lui?

CAPITOLUL 27

Burke rămase câteva minute în stare de inconştienţă, dar în acest scurt interval de timp Remy Duvall reuşise să vâslească cu barca cam vreo douăzeci de metri. În clipa aceea încercă să pornească motorul. Burke se târî până la marginea debarcaderului şi o strigă. În spatele globilor oculari îi explodau mingi de durere, dar nu-şi putea da seama

ce îl lovise. Se îndrepta spre uscat, în direcţia pe care i-o arătase el ceva mai înainte, când de fapt ar fi trebuit s-o ia în sens opus.

— Doamnă Duvall, chiar dacă reuşeşti să ajungi până la ţărm ai să mori acolo. O să te rătăceşti şi n-o să mai găseşti drumul de întoarcere. Renunţând la motor, Remy apucă din nou vâsla şi începu să lopăteze de zor. Burke se gândea să sară în apă şi să se ducă după ea. Pe alocuri, apa mlaştinii îi ajungea doar până la genunchi.

Dar aici îi trecea de cap. În mod normal, n-ar fi fost o problemă pentru el. Ar fi putut străbate înot distanţa până la barcă în câteva secunde. Dar era ameţit şi se temea să nu-şi piardă din nou cunoştinţa dacă va încerca să înoate. S-ar putea să se înece. Şi atunci or să moară amândoi, pentru că, într-adevăr, în mlaştină pericolele pândeau la tot pasul. Nu avea decât o singură alternativă şi deşi nu-i făcea plăcere să recurgă la ea, se strădui să se ridice în picioare şi închise ochii o clipă, până când orizontul îşi reluă poziţia firească. În momentul în care îşi mai reveni puţin din ameţeală, se duse poticnindu-se în cabană şi luă pistolul din locul unde îl ascunsese. Se întoarse apoi la

marginea debarcaderului, apucă pistolul cu ambele mâini şi îl îndreptă spre barca micuţă.

— Întoarce-te imediat doamnă Duvall. Femeia nu-l luă în seamă. Dacă nu te întorci am să trag în barcă şi am să-i găuresc fundul. Remy se uită înapoi peste umăr şi văzu arma, dar nu se sperie.

— Nu, n-o să tragi, domnule Basile.

— De ce?

— Pentru că zgomotul împuşcăturilor o să avertizeze pe toată lumea că suntem aici.

— Ai auzit vreodată de amortizoare de zgomot? Remy lăsă vâsla din mână.

— Nu eşti un asasin. Dacă scufunzi barca, mă înec.

— Vâsleşte imediat înapoi! Remy nu se clinti.

— Nu uita că nu ştiu să înot.

— Ţi-am mai spus că nu sunt tâmpit. Trase cu pistolul şi făcu o linie perfectă de găuri în partea laterală a bărcii, chiar sub linia de plutire. Mai târziu îşi dădu seama că femeia nu ţipase, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Sau chiar dacă o făcuse el nu auzise nimic din cauza ţipetelor păsărilor care săriseră speriate din cuiburile unde se retrăseseră peste noapte. Făcură un zgomot

infernal, în ciuda amortizorului, zgomotele seci ale pistolului străpunseră liniştea deplină a înserării. Apa care pătrundea rapid prin găuri o făcu pe Remy să intre în panică, încercă s-o oprească astupând găurile cu mâinile, dar, bineînţeles, fără rezultat.

— Cel mai bine ar fi să sari în apă şi să înoţi înapoi doamnă Duvall. Trage şi barca după tine.

— Nu pot.

— Te asigur că ai să poţi. Apucă de frânghie şi trage după tine. Febrilitatea mişcărilor lui Remy părea foarte convingătoare de la distanţă. Burke o bănuia însă că joacă teatru. În ciuda aerului ei nevinovat, îl păcălise de mai multe ori

— Fusese cât pe-aci să deschidă uşa maşinii în plină viteză, încercase să scoată cheia din contact, îl stropise cu lingura cu grăsime încinsă şi mai că îi zdrobise creierii cu o măciucă. De astă dată nu avea de gând să se mai lase înşelat de aparenta ei fragilitate. Trebuia totuşi să recunoască faptul că scena aceasta era cel mai bine jucată din toate. Părea cuprinsă de cea mai autentică panică. Se ridicase în picioare în barca ce se clătina periculos:

— Te rog, domnule Basile. Mă înec.

— N-ai să te îneci!

— Te rog! Întinse mâinile în faţă ca şi când ar fi vrut să se agaţe de el chiar de la distanţa aceea. Barca se înclină, apoi se răsturnă şi o aruncă în apa vâscoasă.

Remy dădu înnebunită din mâini, dar se scufundă, rămânând la fund. Burke n-o mai vedea. Ţinându-şi respiraţia cerceta îngrijorat faţa apei, până când îi zări capul apărând la suprafaţă. Răsuflă uşurat. Alt truc de-al ei.

După câteva secunde dispăru din nou, fără să mai reapară.

— La naiba! făcu Bufke. Apoi mai tare: La naiba! Uitând de ochii care îl usturau, nemaiavând timp nici măcar să-şi scoată pantofii din picioare, aruncă pistolul şi sări în apă. Era ca şi când ar fi încercat să înoate printr-o supă deasă. Cu cât făcea mişcări mai energice, cu atât părea că înaintează mai încet. În momentul în care ajunse lângă barca răsturnată, muşchii parcă îi luaseră foc. Agăţându-se de carena răsturnată, trase puternic aer în piept, apoi se scufundă.

Înotă în cerc, orbeşte, de mai multe ori, înainte de a ieşi din apă ca să respire. În

acel moment văzu băşicuţe de aer care ieşeau la suprafaţă la o distanţă de vreo zece metri. Mai trase o dată adânc aer în piept şi se repezi în direcţia aceea.

Simţi părul femeii care îi atinse braţul ca o mătase uşoară, dar când întinse mâna după ea, strânse în pumn doar apă. Mâinile lui începură să o caute cu frenezie până o găsi. Simţindu-şi plămânii gata să explodeze din cauza efortului îşi făcu vânt de pe fundul cleios al mlaştinii ca să mai respire o dată. Fără să fie prea adâncă, apa era atât de densă, încât nu mai spera să ajungă la suprafaţă.

Când reuşi în cele din urmă înghiţi cu lăcomie aerul, apoi începu să înoate spre debarcader, trăgând-o după el pe Remy Duvall. Remy nu se împotrivise încercărilor lui de a o salva, aşa cum fac de regulă oamenii aflaţi pe punctul de a se îneca. Îi era frică să se întrebe de ce. Făcând un efort de voinţă ca s-o privească, se uită în jos la faţa ei. Era nemişcată şi albă ca un chip de mort, acoperită de murdărie. Când ajunse la debarcader, se izbi de altă problemă: cum să se urce el însuşi cu Remy în braţe. Iar timpul presa. De câte minute nu mai avea oxigen? Disperarea îi dădu

forţa necesară să se apuce cu o mână de stâlp. Încercă de două ori, fără succes, să-şi ridice şi piciorul drept deasupra. A treia oară când zvârli piciorul în sus, reuşi să se agaţe cu călcâiul de scânduri, apoi rămase câteva clipe atârnat, să-şi mai tragă sufletul. Cu un efort supraomenesc, împinse piciorul drept peste debarcader, până când reuşi să-l folosească drept pârghie. Când ajunse cu burta pe scânduri, scoase un sunet care semăna aproape cu un hohot de râs de uşurare. O trase în sus pe Remy Duvall şi o întinse pe scândurile debarcaderului. Câteva fire de păr îi rămăseseră lipite de buze. Le dădu la o parte şi începu imediat să-i facă respiraţie gură la gură. Una, două, trei, pauză. Închide nările, respiră în gură. Împinge, împinge, împinge, pauză.

Cât timp durase oare? Nu stătuse sub apă mai mult de douăzeci de secunde până când sărise el. Hai să zicem treizeci! mai trecuseră patruzeci de secunde până să ajungă la barcă. Şi încă un minut o căutase pe sub apă. Dacă le aduna pe toate, cât făcea… Una, două, trei, pauză! Remy tuşi şi elimină apa. Burke îi întoarse capul într-o parte ca să nu se înece în timp ce vomita apa pe care o înghiţise. Abia peste câteva

minute respiraţia îi reveni la normal şi-i dispăru culoarea albastră a buzelor. Când deschise ochii, Burke era chiar în câmpul ei vizual. Nu avea cum să-i evite privirea acuzatoare.

— Îmi pare rău. Nu te-am crezut. Am socotit că e un truc. Nu-i venea în minte nimic altceva, aşa că repetă: îmi pare rău. Burke se ridică greoi în picioare şi privi spre apa acum întunecată. Pentru că se răsturnase, barca mai plutea şi acum. Dacă nu o recupera, rămâneau izolaţi de restul lumii. Trebuia să facă ceva imediat, înainte să-l răpună oboseala. Se aruncă în apă pentru a doua oară.

Laptele blândeţii umane nu curgea chiar prin toate venele, dar cel puţin nu-l omorâseră. Deocamdată. Gregory se străduia să-şi compună o înfăţişare nevinovată şi arăta, într-adevăr, extrem de neajutorat. Şi apoi era convins că asemenea indivizi ar fi fost în stare să-i taie beregata numai din amuzament, nu pentru că s-ar fi simţit ameninţaţi de el. În ceea ce-l privea, simţea cum îi tremură măruntaiele de frică. Probabil că şi ei adulmecaseră mirosul fricii lui, pe deasupra aromelor chinuitoare care ieşeau din oala de pe sobă. Stăpâna casei îi

împinse şi lui o strachină în faţă. Nu era cu nimic mai prietenoasă decât bărbaţii din familiesoţul şi fiul ei, după cum presupunea Gregory – care îl târâseră practic în această casă unde fusese întâmpinat cu suspiciune de femeia şi cele două fete mai tinere. Gregory se gândea că ar fi trebuit să le fie recunoscător pentru că îl salvaseră înainte să fie mâncat de aligatori sau să moară de foame şi de sete.

Cu toate acestea, ospitalitatea lor lăsa mult de dorit. În orice moment putea să le sară ţandăra. Cu astfel de oameni este mai bine să nu ai de-a face. Încercând totuşi să stabilească nişte relaţii mai cordiale, zâmbi către stăpâna casei:

— Este delicios. Vă mulţumesc, doamnă. Femeia rânji la el, dezgolind o gaură în locul dinţilor. Îi spuse soţului ei ceva în dialectul francez cajun. Acesta mormăi morocănos un răspuns. Copiii erau la fel de taciturni ca şi părinţii lor. Urmăreau cu luare-aminte drumul parcurs de lingura cu supă de la strachină la gura lui Gregory şi înapoi. Era lihnit de foame, dar după câteva înghiţituri îşi dădu seama că ar trebui să fie mai precaut. Supa era gustoasă, plină de bucăţele de peşte, ceapă şi orez, dar

condimentele folosite din belşug îi ardeau esofagul.

După ce bău puţină apă, începu să mănânce mai încet. În ultimele zile stomacul i se strânsese, aşa că se sătură repede cu numai jumătate de porţie.

— Mulţumesc foarte mult, spuse el bătându-se cu mâna pe abdomen. A fost delicios, dar nu mai pot. Fără niciun cuvânt, femeia îi luă strachina din faţă, strânse şi tacâmurile, dar îi lăsă paharul cu apă. Bărbatul se aşeză în faţa lui. Era un tip hirsut. Un păr negru şi aspru îi ieşea din nări, din urechi şi creştea pe încheieturile degetelor. Bărbia îi era acoperită de o barbă deasă care se amesteca cu părul de pe piept.

— Cum te cheamă? auzind vorbindu-se englezeşte pentru prima dată, Gregory reuşi să îngaime:

— Uuu, ăăă, Gregory.

— Părintele Gregory? Luat prin surprindere, Gregory îşi aminti că este îmbrăcat în haine preoţeşti.

— Ăăă, da, părintele Gregory. Unui preot trebuie să i se arate respect, îşi spuse el. De exemplu, ar putea să aibă parte de o moarte rapidă şi nedureroasă, în loc de una lentă şi

în chinuri. Minciuna lui provocă reacţia scontată. Impresionaţi că au în mijlocul lor un trimis al lui Dumnezeu, începură să discute cu aprindere între ei. În cele din urmă, stăpânul casei scoase un fluierat strident şi toţi amuţiră. Omul se uită cu o evidentă neîncredere la Gregory:

— Ce s-a întâmplat cu faţa dumitale?

— O creangă de copac. Două sprâncene care semănau cu două omizi lipite pe frunte se împreunară imediat pentru a forma o cută ce exprima neîncredere.

— Ştiţi, m-am rătăcit. Expresia lor rămase neschimbată. Gregory începu să fabuleze; Am venit cu cortul. Împreună cu un prieten. El a luat-o înainte cu maşina şi cu proviziile. Eu trebuia să mă duc cu barca şi să ajung într-un anumit loc, însă m-am răsturnat. Nu m-am uitat încotro mergeam şi am nimerit direct într-un copac. M-am lovit rău de tot. După aceea am plutit în derivă până când barca s-a împotmolit. Din fericire, m-aţi găsit la timp. Făcu semnul crucii asupra lor Dumnezeu să vă binecuvânteze, fiii mei. Apoi, ca să pună capăt monologului: Prietenul meu o fi tare îngrijorat. Mai mult ca sigur a organizat o echipă pentru căutarea mea. Omul cel

hirsut îi spuse ceva nevestei sale. Aceasta îşi supse locul gol unde ar fi trebuit să fie un incisiv. Primirea lor îl făcea pe Gregory să sufere.

Ajunsese la fundul prăpastiei şi nu mai avea decât o singură opţiune – să apeleze la părinţii săi. Aceştia îşi luaseră mâna de pe el de nenumărate ori dar întotdeauna îl scoseseră din necaz când situaţia era cu adevărat disperată. Gregory nu se îndoia de capacitatea sa de a inventa ceva care să facă să vibreze coarda sentimentului patern sau în lipsa acesteia, a datoriei faţă de progenitură. Ar fi fost încântaţi să-i finanţeze o excursie în Europa sau în Orient. N-ar fi şovăit nicio clipă să-l trimită departe, cât mai departe, numai ca să scape de el şi să evite necazurile pe care le putea provoca prezenţa lui la New Orleans.

Dacă tăticul lui i-ar aranja plecarea, în câteva ore ar fi departe, la adăpost de Burke Basile, de Pinkie Duvall şi de toată încurcătura asta nenorocită. Blestema ziua în care se băgase în chestia asta dar acum întrezărea o ieşire. Singura lui salvare era să dea un telefon.

— Aţi fost deosebit de amabili. Dacă mi-aţi da voie să dau un telefon…

— N-avem telefon, i-o reteză omul. La nici zece metri de ei, pe peretele bucătăriei, se vedea un telefon, dar Gregory consideră că e mai prudent să nu insiste mai ales ca între membrii familiei se iscase o nouă controversă. Gregory ştia puţină franceză, însă nimic din ceea ce învăţase el nu semăna cu dialectul cajun, astfel că nu înţelese nimic din discuţiile care continuau până în momentul în care bărbatul făcu din nou semn şi toţi amuţiră.

— O să căsătoreşti la băiatul ăla. Gregory se uită la el fără să înţeleagă.

— Poftim? Omul arătă spre băiatul zdravăn care îl ajutase să-l salveze.

— Vrea însoare. Căsătoreşti la el, oui? Stomacul începea să i se răzvrătească. Mâncase probabil prea mult după două zile de post negru. Asuda la fel de abundent ca şi stăpâna casei care îşi ştergea buza superioară cu cârpa de vase, aruncată pe un umăr. Situaţia devenea tot mai încordată. Ca să scape cu viaţă din această încurcătură avea nevoie de toate calităţile lui actoriceşti. Băiatul părea să fi împlinit optsprezece ani şi promitea să devină la fel de păros ca şi tatăl lui, peste câţiva ani. Gregory îi zâmbi binevoitor.

— Doreşti să te căsătoreşti, fiule? Băiatul privi spre tatăl său, aşteptând să răspundă în locul lui. Acesta îl luă prin surprindere pe Gregory lătrând un ordin în franceza cajun. Uşa se deschise şi intră o fată imposibil de tânără. Adică imposibil de tânără în raport cu sarcina a avansată.

— O Iisuse Hristoase, murmură Gregory, fără să se roage de fapt la Dumnezeu.

CAPITOLUL 28

Burke trase barca înapoi la debarcader, înotând tot atât de voiniceşte ca un om cu o nicovală legată de picior. Îşi simţea capul de parcă ar fi fost bătut cu maiul.

Când ajunse la debarcader, făcu un efort supraomenesc ca să tragă barca afară din apă. Recuperă pistolul pe care îl descărcase în peretele bărcii, dar nu verifică imediat stricăciunile. În momentul acela îşi făcea mai puţine probleme pentru barca lui Dredd decât pentru soţia lui Pinkie Duvall.

Stătea în locul unde o lăsase, dar se întorsese pe o parte şi îşi strânsese genunchii la piept, probabil ca să se încălzească. Când se aplecă asupra ei, din hainele lui picură apă pe faţa femeii, dar aceasta nu se mişcă. Băgă mâna pe sub cămaşa ei şi îi pipăi artera de la gât, ca să

se asigure că are puls.

— De ce n-ai simplificat lucrurile lăsându-mă să mă înec? zise ea înainte de a deschide ochii.

— N-am ce să fac cu cadavrul tău, îi spuse el cu vocea răguşită. Acum, după ce văzuse moartea cu ochii, se simţea mult mai uşurat.

— Moartea mea nu ţi-ar satisface dorinţa de răzbunare?

— Nu vreau să-l îndoliez pe Duvall. Îl aştept să vină după tine. Atunci, femeia făcu ultimul lucru la care se aştepta – izbucni în râs. Furios, Burke îşi retrase mâna, zicându-şi că, dacă se simţea destul de bine ca să râdă, incidentul din mlaştină nu avusese prea mare efect asupra ei. Pantofii lui scârţâiră când călcă pe o bară de fier îndoită – arma ei, fără îndoială – îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al cabanei unde se dezbrăcă până la piele în pofida frigului pătrunzător.

Se spălă energic cu apă din butoiul în care aduna apa de ploaie şi cu o bucată de săpun de casă, îşi frecă bine părul cu şampon şi îşi curăţă meticulos urechile cu o cârpă muiată în săpun sperând ca în felul acesta să vină de hac oricărei insecte ce s-

ar fi instalat între timp acolo. După ce termină operaţiunea, se duse în cabană ca să se usuce în faţa încălzitorului, înainte de a se îmbrăca. Spălatul pe cap îi mărise cucuiul cât un ou de gâscă de la ceafă. Îl durea îngrozitor, dar nici vederea, nici memoria nu-i fuseseră afectate, astfel că părea puţin probabil să fi suferit o contuzie. Luă câteva aspirine ca să-şi mai potolească durerea, apoi ieşi din cabană. Criza de râs a doamnei Duvall încetase. De fapt, părea adormită.

— Hei, făcu el atingându-i genunchiul cu vârful piciorului. Du-te să te speli. Mormăind, femeia îşi trase genunchii şi mai aproape de piept.

— În apă mişună tot soiul de insecte şi microorganisme. N-aş vrea să iei cine ştie ce paraziţi. O apucă de mână încercând s-o ridice, dar femeia rămase inertă. Înjurând printre dinţi, se aplecă şi o obligă să stea în şezut

— Şi eu sunt obosit, doamnă. Tu ai provocat toată chestia asta. Dacă n-ai fi făcut o prostie atât de mare, nu te-ai simţi acum atât de rău. O sili să se ridice în picioare, apoi o duse aproape de marginea cabanei, la cisternă. Umplu din nou găleata

cu apă proaspătă şi îi puse săpunul în mână.

Spală-te peste tot o instrui el, în urechi, în nas, peste tot. După aceea am să te ajut să te speli pe cap şi am să-ţi tratez rănile de pe spate. Se temea să nu se infecteze. Rănile deschise puteau fi uşor invadate de bacterii şi mlaştina era o adevărată crescătorie de ucigaşi monocelulari. O lăsă să se spele şi se duse înapoi, în cabană, unde mâncarea lor de peşte neatinsă începuse să se răcească. Luă atât bucăţile prăjite, cât şi pe cele crude şi le băgă într-o pungă de plastic, pe care o legă strâns la gură. Puse capacul pe cratiţă şi îşi zise că o să arunce grăsimea mai târziu. Nu-i mai era foame şi presupunea că şi ea îşi pierduse apetitul. Dar poate că ar fi mai bine s-o întrebe. Ieşind din cabană, mai luă câteva prosoape şi trase şi cuvertura de pe pat. Cu lucrurile în braţe, se îndreptă spre marginea cabanei.

— Doamnă Duvall? Remy nu răspunse. Ascultă cum clipocea apa, dar nu auzea nimic altceva.

— Doamnă Duvall? Când Remy nu-i răspunse nici a doua oară, Burke privi pe după colţul cabanei destul de stânjenit. N-ar fi trebuit să-şi facă probleme, căci Remy era

tot îmbrăcată, cu săpunul în mâna dreaptă. Şedea pe un scaun, rezemată cu spatele de peretele cabanei şi cu capul în piept, cu mâinile atârnând neputincioase în poală.

— Ce s-a întâmplat? Burke se apropie îngrijorat de ea. Detaşarea ei de mediul înconjurător putea fi un alt truc. Mai făcu câţiva paşi şi constată că femeia dârdâia.

— Ştiu că e frig, dar trebuie neapărat să te speli de toată mizeria asta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Am vrut să mor.

— Ce?

— Am vrut să…

— Am auzit ce ai spus, mormăi el. Numai că nu e chiar aşa de plăcut să te îneci în mâzga asta.

— Nu, spuse ea, clătinând din capul plin de alge şi de mătasea broaştei. Când eram mică, în fiecare noapte, când mă pregăteam să mă cule, mă rugam să vină îngerii şi să mă ia înainte să mă trezesc. Burke îşi dădu seama că râsetele ei de adineauri fuseseră, de fapt, o criză de isterie. Aceasta era faza a doua. O îngrozeau mlaştina, perspectiva înecului, poate chiar şi prezenţa lui. Ce trebuia să-i facă, s-o zgâlţâie, s-o pălmuiască, s-o înveselească? Optă pentru

ultima soluţie.

— Mai devreme sau mai târziu toţi copiii se roagă aşa. De obicei, atunci când sunt supăraţi pe părinţii lor şi vor să le dea o lecţie pentru că au fost aşa de severi.

— Mie îmi era ruşine.

— Fiindcă doreai să mori?

— Nu, din cauza lucrurilor pe care mă punea Angel să le fac. Dacă îşi propusese ca prin gestul ei să trezească milă, era al naibii de bine jucat. Vorbea cu o voce detaşată, aşa cum probabil vorbise şi în copilărie, chircită sub pătură şi implorând îngerii să vină şi s-o ia cu ei în ceruri.

— Cred că de-asta mi-a luat Dumnezeu copilul. Ca să mă pedepsească fiindcă nu m-am rugat cum trebuie. Burke auzise destul.

— Haide, sus. O ridică în picioare şi începu să-i desfacă centura. Dacă stofa ar fi fost uscată, pantalonii ar fi căzut imediat de pe ea, însă fiind udă, i se lipise strâns de coapse. Se lăsă în genunchi şi îi trase în jos, pe picioare.

— Ascultă, aşa nu merge. Apucând-o de o gleznă, trase un crac. Făcu acelaşi lucru şi cu celălalt picior.

— Dumnezeu este prea ocupat cu conducerea planetei ca să ţină seama de

fiecare. Aruncă la o parte pantalonii şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşa veche a lui Dredd, mai întâi pe cel de jos, apoi pe ceilalţi. Vorbea încontinuu ca să-şi distragă atenţia de la pântecele neted căruia se adresa.

— Toate aiurelile astea cu autoculpabilizarea or să te distrugă. Crede-mă, îţi vorbesc în cunoştinţă de cauză. Dacă o să te învinuieşti în continuare pentru pierderea copilului, o să ajungi să înnebuneşti la fel ca şi mine. A fost o problemă de natură biologica, atât şi nimic mai mult.

— Nu trebuie să faci asta. Burke o privi intens în ochi şi-şi dădu seama că e perfect lucidă. Starea de moleşeală îi trecuse. Se ridică mâinile îi zăboviră pe talia ei.

— L-ai pierdut.

— Acum mă simt foarte bine.

— Eşti sigură?

şi el în picioare, dar

— Ţi-e teamă să mă laşi singură după ceea ce ţi-am spus, că vreau să mor?

— Poate.

— Dacă mi-aş fi menţinut hotărârea, aş fi rămas la fundul apei. Nu mai vreau.

— Nici eu nu doresc lucrul ăsta. Dacă ai

fi murit, m-aş fi simţit vinovat fiindcă nu te-am crezut când mi-ai spus că nu ştii să înoţi.

— Şi conştiinţa ta este şi aşa supraîncărcată.

— Cam aşa ceva. Pierdu şirul secundelor care treceau pentru că se simţea subjugat de ea – şi era conştient în mod dureros de căldura pielii de sub mâinile lui.

Se pare că şi Remy devenise conştientă de acelaşi lucru, pentru că privi în jos, spre mâinile lui, şi atunci el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Mâzga asta începe să se usuce, spuse el. O să fie foarte greu de dat jos.

Apleacă-te peste balustradă ca să te spăl pe cap. Remy ezită o clipă, căci perspectiva nu-i prea surâdea. Uşor impacientat din cauza şovăielii ei, Burke adăugă:

— Găleata cu apă este grea, mai ales dacă încerci să ţi-o torni pe cap. Ai înţeles? Fără alte comentarii, Remy se duse la marginea debarcaderului şi se aplecă peste balustradă. Burke îi turnă o jumătate de găleată de apă curată pe cap, apoi îi dădu cu şampon şi îi frecă bine capul şi părul de la rădăcină până la vârf. Clăti şi dădu jos cea mai mare parte a murdăriei, apoi o şamponă încă o dată.

Pe mâinile lui se formau băşicuţe de săpun, în timp ce degetele îi masau energic pielea capului. Lava albă de clăbuci curgea pe ceafa ei şi în vâlceaua din spatele urechilor. Un şirag de perle de săpun alunecă pe gât, în jos, pe deasupra lanţului de aur al crucii şi mai departe, pe sub gulerul cămăşii urâte de flanelă a lui

Dredd. Nu încetă cu şamponatul până când nu-i curăţă toată murdăria din păr. Umplu din nou găleata cu apă. Dialogul nu părea necesar, aşa că îi luă bărbia în palmă şi o împinse în jos. Îi turnă încet apa pe cap mişcându-l încet într-o parte, apoi în cealaltă, apăsând-o uşor pe bărbie. În cele din urmă, ultimele picături se scurseră din găleată. Burke se dădu înapoi. Rămase o clipă acolo, privind la ceafa ei aplecată, apoi umplu din nou găleata şi o puse pe debarcader, la picioarele ei.

— În spatele tău, pe scaun, este un prosop. O să-ţi fie frig când termini cu spălatul.

Ar fi bine să te înfăşori în pătură după aceea. Apoi plecă. Ajuns în cabană, rămase în centrul încăperii în picioare, respirând greu şi presându-şi pleoapele cu încheieturile degetelor strânse în pumn.

Durerea de cap migrase de la ceafă în spatele globilor oculari, unde pulsa fără întrerupere. Transpira din abundenţă, de parcă ar fi fost în toiul verii, nu în februarie. Puse cu mişcări neîndemânatice trusa de prim ajutor pe masă. Tocmai aşeza masa şi unul din scaune mai aproape de încălzitor când Remy apăru în uşă, înfăşurată în pătură şi cu prosopul făcut turban pe cap.

— Am lăsat lucrurile la muiat în găleată. O să le clătesc mâine dimineaţă. Burke îi făcu semn să stea jos.

— Foarte bine. Remy se aşează cu spatele spre el, în vreme ce Burke dădu pătura la o parte şi îi dezgoli spatele. Respiră uşurat când constată că toate rănile erau închise şi niciuna nu părea să fi sângerat de curând. Le tamponă pe fiecare cu antiseptic, cu toată detaşarea de care se simţea în stare, apoi aplică iarăşi pomada lui DreddNu-şi vorbeau. Nu exista niciun fel de zgomot de fond care să umple liniştea apăsătoare. Nu era nici radio, nici televizor, se auzeau doar respiraţiile lor. După ce termină, o acoperi din nou cu mişcări neîndemânatice.

— Nu ţi-e frig?

— Nu.

— Păi, ăăă, am adus câteva lucruri. Cred

că o să ai nevoie de ele cât mai stăm aici.

Le găseşti într-un săculeţ din baie. Spre deosebire de Remy. Burke ştiuse că trebuia să-şi facă bagajele pentru câteva zile atunci când plecaseră să viziteze Casa Jenny.

— Mulţumesc.

— Feti invitata mea, mormăi el. Remy se duse în baie şi încuie uşa. Burke desfăcu o sticlă de apă minerală şi o bău aproape în întregime. Mâinile şi picioarele îi tremurau. Se simţea ameţit şi-i vâjâiau urechile. Presupuse că starea asta se datora faptului că luase aspirine pe stomacul gol şi făcuse un efort considerabil ca să-şi salveze ostatica de la înec, apoi să recupereze barca. Când ieşi din baie, Remy nu mai avea prosopul pe cap, dar părul îi era tot ud, pieptănat pe după urechi. Purta treningul gri pe care îl cumpărase el înainte să plece din New Orleans.

— Ţi l-aş fi dat să-l pui în dimineaţa asta, dar Dredd te îmbrăcase deja în hainele lui. Nu era cazul să schimb ceva din ceea ce făcuse el. Remy se uita fix la el, dar Burke avea impresia că nu înregistra ceea ce-i spunea. La început crezu că se prăbuşise din nou într-o stare de prostraţie, dar înţelese mirarea ei mută când privi în

direcţia pe care i-o indica braţul ei întins. Cutia cu pudră de talc nu era de cristal şi nu avea capac de argint, dar semăna perfect cu cea pe care o văzuse pe masa ei de toaletă şi emana acelaşi parfum pe care îl simţise atât în Piaţa Franceză, cât şi în confesional. Citind întrebarea din ochii ei, Burke ridică uşor din umeri şi spuse:

— În ziua când am venit în vizită cu părintele Gregory, m-am plimbat puţin prin casă. Remy puse cutia cu pudră pe masă şi continuă să privească fix în jos la emblema familiară de pe capacul ei.

— Cum de-am putut să te iau drept preot? Ce putea răspunde la asta? Nu ştia, aşa că preferă să tacă. Cu ochii tot la cutie, Remy spuse:

— În ziua aceea, în confesional…

— Hmmmm? Remy ridică din umeri, dându-i de înţeles că era un amănunt lipsit de importanţă.

— Nimic.

— Ce este?

— Nu contează.

— Spune, despre ce e vorba?

— Ai… făcu o pauză şi trase adânc aer în piept. Mi-ai atins mâna?

I se păruse că trecuse o eternitate până

în momentul în care ochii ei ajunseră să-i susţină privirea. De fapt, timpul se oprise în loc. Ultimul ei cuvânt rămăsese suspendat în aer mai multe secunde, precum cea din urmă notă care vibrează în timp ce se desprinde de pe corzile unei viori. În clipa în care cuvântul muri, în sfârşit, tăcerea deveni palpabilă şi plăcut de apăsătoare.

Inima lui Burke răpăia ca o mitralieră. Se înfiripa ceva delicat între ei, dar nu îndrăznea să definească ce anume. Distanţa dintre ei se micşorase în mod miraculos, deşi nu făcuse niciun pas spre ea. Nici Remy nu se mişcase. Mâna ei se odihnea tot pe capacul cutiei. Cealaltă atârna pe lângă corp.

Pe aceasta o atinse uşor cu dosul palmei. Mâinile se întoarseră simultan, palmele se lipiră una de alta. Degetele se împletiră. Burke îndoi braţul din cot, apoi îşi roti încheietura mâinii, aducând mâna ei deasupra. Se uită în jos la ea, minunându-se de delicateţea pielii, de eleganţa degetelor. Privi mai ales degetul mijlociu.

— Nu mai ai verigheta, remarcă el.

— A alunecat în apă. Verigheta ei se dusese. Dar continua să fie soţia altuia. Şi nu a oricui, ci a duşmanului său de moarte.

Dacă Duvall ar fi vrut s-o sărute pe gât, acolo unde pulsa o arteră pe sub lanţul de aur, avea tot dreptul s-o facă. Dacă voia s-o vadă, s-o mângâie şi să se culce cu ea, putea să facă şi asta. Înfuriat la gândul acesta, Burke se răsti la ea:

— N-ai decât să-ţi cumperi alt diamant. Din asigurarea pe viaţă a lui Duvall.

— E oribil să spui aşa ceva! strigă ea smulgându-şi mâna din încleştarea lui.

— Dacă aş vrea să fac într-adevăr ceva oribil, ştii prea bine ce mi-ar trece prin minte. Spre meritul ei, nu se dădu înapoi înspăimântată. Dimpotrivă, ridică sfidătoare bărbia şi spuse:

— Trebuie cumva să-ţi fiu recunoscătoare pentru că nu mă violezi?

— Nu e nevoie să faci nimic. N-are nicio legătură cu tine, este o chestiune între

Duvall şi mine. Nu eşti decât o momeală menită să-l atragă aici.

— Te înşeli, domnule Basile. Remy dădu din cap şi zâmbi trist, înţeleg raţionamentele tale, dar îl judeci greşit pe soţul meu. Nu va muşca din momeală.

N-o să vină după mine. După ce am petrecut câteva zile şi nopţi cu tine, soţul meu n-o să mă mai vrea înapoi. Burke râse

scurt.

— Mă pui la încercare? Bägă mâna în buzunar şi o apucă cu cealaltă pe Remy de braţ.

— Ce faci?

— Îţi pun cătuşe. Încuie inelul în jurul încheieturii ei cu un clic hotărât.

— Şi de ce o să mă legi?

— De mine.

CAPITOLUL 29

Pinkie lăsă sandvişul neterminat pe birou şi se duse lângă fereastră. Printre şipcile jaluzelelor se vedea cerul întunecat al nopţii.

— De ce naiba nu poate nimeni să-i găsească? E imposibil să se fi evaporat fără să lase nicio urmă.

— Aşa s-ar părea, spuse Bardo cu gura plină. După descoperirea maşinii abandonate, nu mai făcuseră niciun progres în căutarea lui Basile şi a lui Remy. Oamenii care dirijau transportul spre şi de la New Orleans nu văzuseră nimic. Pilotul de pe elicopter nu descoperise nimic interesant. Niciunul din informatorii lui Duvall din întreaga Louisiana de sud nu avea vreo veste.

— Eşti sigur că târfa ţi-a spus adevărul?

Nu ştie nimic? Bardo zâmbi cu mâna la gură.

— Dixie? Când am aflat că l-a ajutat pe Basile, am prelucrat-o destul de binişor. Pinkie se întoarse şi-i aruncă o privire crâncenă.

— Nu, nu, n-am mers chiar până acolo, rânji Bardo. Probabil că acum face trotuarul. Dar am scuturat-o bine. Dacă ar fi ştiut ceva, cu siguranţă că ar fi mărturisit.

Pinkie se întoarse din nou spre fereastră să privească afară. Luminile oraşului erau difuze din cauza ceţii şi a smogului, dar el oricum nu le vedea. Nu-l preocupa decât propria dilemă. În momentul în care Errol telefonase de la benzinărie, toată viaţa lui perfectă, admirabil structurată, se întorsese cu susul în jos. Clienţii fuseseră lăsaţi să aştepte. Judecătorii îi acordaseră termene de amânare din cauza „unei boli în familie”. De pe agenda sa de lucru dispăruseră toate întâlnirile şi obligaţiile sociale. Nu se răspundea la niciun telefon decât dacă avea legătură cu problema în cauza. Naiba să-l ia pe Burke Basile, care îi transformase viaţa lui atât de bine pusă la punct într-un adevărat haos.

Dar ticălosul avea să plătească scump

pentru asta. Unde dracu' putea să fie? Pinkie îl băgase în sperieţi şi pe Doug Patout, dar până în momentul de faţă îl informase doar că soţia lui Basile plecase din ţară împreună cu prietenul ei, ceea ce oamenii lui Pinkie aflaseră înaintea lui. Detectorul lui de minciuni indica faptul că Doug Patout spusese adevărul când afirmase că nu ştie unde este Basile. Dar chiar aşa, Pinkie nu-l putea suspecta pe Patout că îl acoperă pe Basile, pentru că dragostea sa pentru profesiune şi ambiţia de a promova depăşeau cu mult afecţiunea lui pentru Burke. Patout dorea cu tot dinadinsul să ajungă în eşaloanele superioare ale poliţiei din New Orleans. Nu excela prin inteligenţă, dar nu era nici prost, îşi dădu seama că şi-ar fi periclitat cariera dacă l-ar fi supărat pe Pinkie Duvall. După ce-l băgaseră în sperieţi pe Mac

McCuen, Pinkie era convins că acesta va trece de partea lor. Dar cine ştie? S-ar putea să constate că este pentru Basile un prieten la fel de credincios ca şi Basile pentru Kevin Stuart.

— Naiba să-i ia de poliţişti!

— Iarăşi? făcu Bardo.

— Nu contează. După o clipă, Bardo

spuse:

— Ştii, m-am gândit la ceva.

— La ce anume?

— Cât de mult ştie doamna Duvall despre afacerile noastre? Pinkie se apropie de el:

— Ce vrei să insinuezi?

— S-ar putea ca Basile să fie un tip foarte convingător. Mai ales când e vorba de o femeie. Fără să vrea, Wayne Bardo pusese degetul pe rana cea mai dureroasa a lui Pinkie. Nu discutase niciodată cu Remy despre afacerile lui colaterale, dar s-ar fi putut ca ea să prindă anumite informaţii care puse cap la cap, să alcătuiască funia cu care să-l spânzure. Probabil că ştia chiar mai mult decât îşi dădea seama Chiar şi o informaţie răzleaţă ar fi putut să-i fie de folos unui poliţist versat ca Basile, al cărui spirit deductiv înnăscut era accentuat de o îndelungată practică profesională. Dacă o ameninţa cu moartea, cine ştie câte lucruri avea să-şi amintească Remy în legătură cu afacerile şi relaţiile compromiţătoare ale soţului ei. Un motiv în plus ca Remy să fie găsită şi redusă la tăcere.

— Dacă Basile o încântă cu ceva, dacă îi suflă ceva la ureche, ar putea să vorbească,

continuă Bardo. Ce părere ai?

— Dacă mai continui să vorbeşti în felul acesta despre soţia mea, am să-ţi smulg limba din gură. El, Duvall, putea să facă orice fel de speculaţii în legătură cu Remy. Altcuiva nu-i era permis.

— Doamne, Pinkie, nu te supăra, n-am vrut decât să…

— Trebuie să ies din camera asta, spuse el brusc.

— Unde te duci?

— Afară.

— Vin şi eu.

— Ba o să rămâi aici. Ai de făcut nişte treburi. Ai şi uitat? Pinkie deschise furios uşa biroului, apoi străbătu coridorul. Errol, care moţăia pe un scaun, ridică ameţit capul şi sări imediat în picioare.

— Unde mergem, domnule Duvall?

— Mă duc să fac o plimbare. Singur. Luă ascensorul până la etajul întâi al clădirii, trecu de serviciul de pază fără să arunce nicio privire într-o parte sau alta şi împinse uşile de sticlă de la biroul său, pe care apoi paznicul le încuie automat.

Pinkie străbătu două intersecţii, apoi chemă unul din taxiurile cele mai scumpe din New Orleans. Când îi dădu şoferiţei

adresa, aceasta îi aruncă o privire ciudată prin oglinda retrovizoare.

Apropierea sărbătorii de lăsata Secului era prilej de mare agitaţie în rândul fetelor de la Ruby Bouchereaux. De acum şi până în Marţea Grasă, când începe postul, domnii aveau la dispoziţie o oră, orice depăşire fiind penalizată cu o sumă exorbitantă. Ruby le amintea mereu fetelor ei că vor obţine un profit cu atât mai mare cu cât vor schimba mai des clientul. Săptămâna de dinainte de Marţea Grasă era întotdeauna foarte prosperă. În fiecare noapte, casa se umplea de clienţii obişnuiţi care căutau distracţii noi, fără neveste, la care se adăugau clienţi din afara oraşului, sosiţi la New Orleans ca să petreacă. Bărbaţi între optsprezece şi optzeci de ani veneau să caute plăcerea în cel mai bun bordel din cea mai elegantă parte a oraşului. Aproape în fiecare scară, Ruby şedea în baleonul de deasupra salonului principal. Din acest punct de observaţie putea supraveghea activitatea care se desfăşura dedesubt, lăsând personalului ei excelent libertatea de a rezolva singur toate problemele. Pufăind dintr-un trabuc şi sorbind din coniac, calculă în minte profitul pe care miza în

noaptea asta şi zâmbi mulţumită de rezultatul obţinut. Dar zâmbetul îi pieri imediat când îl zări pe Duvall.

Fără să se adreseze nimănui, Pinkie se duse la bar şi îşi comandă ceva de băut. Dădu repede paharul peste cap şi mai ceru unul. Ruby se amuza copios pe seama pretenţiilor lui de mare cunoscător de vinuri. Contrar reputaţiei sale de băutor de vinuri, dădea pe gât înghiţituri mari de tărie cu viteza unui marinar aflat în permisie pe uscat după şase luni petrecute pe mare.

Prinzând privirea uneia dintre fetele ei, Ruby îi făcu semn spre Pinkie. Blonda aceea zveltă se număra printre cele mai bune fete ale lui Ruby. Era fiica unui diplomat american, călătorise foarte mult cu părinţii şi frecventase cele mai exclusiviste şcoli din lume. Vorbea fluent mai multe limbi şi putea susţine conversaţii pe teme foarte diverse. Nicio fantezie nu i se părea prea bizară dacă trebuia să facă plăcere unui client, deşi nu accepta abuzurile şi nici durerea. Neavând absolut niciun fel de inhibiţii, aborda actul sexual ca pe o formă de artă, exersând metodele exotice pe care le învăţase în străinătate.

Un incident neplăcut din Birmania, în

care fusese implicată împreună cu o persoană oficială din guvern, avusese drept rezultat excluderea tatălui ei din serviciile diplomatice. Acesta, la rândul său, o repudiase. Fără un ban în buzunar, optase pentru cariera de cocotă şi nu regretase niciodată decizia luată după o matură chibzuinţă. Clienţii plăteau bani grei pentru ea. Chiar şi după ce îi dădea lui Ruby procentajele stabilite câştiga bani frumoşi şi, întrucât arăta mai tânără decât era în realitate, cu siguranţă că avea să lucreze până pe la treizeci de ani. Îşi alesese numele de Isobel. Pinkie era uşor de convins în seara aceasta. Negocierea de la bar dură foarte puţin. O urmă pe frumoasa fată pe scara largă. Ruby îşi lăsă trabucul într-o scrumieră de cristal şi le ieşi în întâmpinare când ajunseră sus, pe palier.

— Bună seara, Pinkie, spuse ea cu cel mai încântător zâmbet de care era în stare, deşi îi venea să-l scuipe în faţă. Nici el nu părea cu mult mai fericit s-o vadă. Probabil că era plictisit la gândul că trebuie să vorbească cu ea.

— Nu te-am mai văzut din noaptea când Bardo mi-a sculptat fata. Drăguţ din partea ta să ne onorezi cu prezenţa. Pinkie ignoră

reproşul.

— Afacerea ta este prosperă. Dar întotdeauna meseria asta a fost profitabilă. Zâmbetul lui Ruby deveni ascuţit ca lama briceagului, iar ochii sclipiră maliţioşi.

— Pentru că există întotdeauna bărbaţi care nu pot dobândi treaba asta decât cu banii. Asta mă face să mă întreb ce vânt te aduce aici. Nevasta ta e prost dispusă? Remy, nu-i aşa? Ţi-a refuzat Remy atenţiile în seara asta?

Ruby jubila văzând cum venele lui de pe tâmple se umflă, gata, gata să plesnească. Cu un gest brusc Pinkie îi făcu semn lui Isobel să urce scara. Ruby privi gânditoare în urma lor. Înainte de a se căsători Pinkie venea aici de câteva ori pe săptămână. După aceea, vizitele lui se răriseră considerabil, deşi nu-i rămăseseră străine dormitoarele de la etaj. Uneori venea să se distreze, alteori ca să-şi verse năduful, dar Ruby nu-l văzuse niciodată aşa de agitat ca acum.

— Domnişoară Ruby! Ruby se întoarse. Una dintre servitoare care lucrase în casă încă de pe vremea când Ruby era copil, îi şopti cu vocea ei melodioasă, cu accent din Indiile de vest:

— Aţi spus să vă anunţ când îşi revine. Porniră împreună pe coridor, apoi cotiră la dreapta şi coborâră, îndreptându-se spre o cămăruţă aflată deasupra beciului.

— Cum se mai simte? o întrebă Ruby când se apropiară de uşa închisă.

— E mai mult speriată. Camera era mobilată confortabil, în ciuda dimensiunilor reduse. De regulă, aici erau aduse fetele bolnave, care trebuiau să stea un timp în carantină, sau noile angajate care dormeau aici până învăţau regulile casei.

Ruby se apropie de pat şi se aplecă deasupra fetei cu grija unei mame iubitoare.

— Cum te simţi? Dixie îşi pipăi colţul gurii cu vârful limbii, unde sângele se coagulase peste o rană urâtă.

— M-a aranjat bine ticălosul, nu-i aşa?

— Doctorul a spus că nu ţi-a rupt niciunul din oasele feţei.

— După felul cum m-a lovit, nu-mi vine să cred că e posibil.

Ochii i se umplură de lacrimi. Arăt ca un animal împăiat, nu-i aşa?

— Ai arătat şi mai bine la viaţa ta, dar asta nu înseamnă că n-o să te restabileşti complet, spuse Ruby, punând blând mâna pe braţul ei. Nu-ţi fie teamă. Doctorul ne-a

lăsat nişte medicamente să ţi le dăm dacă ai dureri. Poţi să stai aici cât timp e nevoie până te vindeci. Cred că vreo două săptămâni, dacă nu chiar trei.

— Două, trei săptămâni? Dixie încercă să râdă, dar efortul o făcu să se strâmbe de durere. Mişcându-şi numai ochii, examină încăperea, pe Ruby şi pe servitoare. Dacă nu muncesc, nu mănânc. Cum o să-ţi plătesc?

— Când ai venit, mi-ai spus că te-a trimis Burke Basil. Este clientul tău?

— Vrei să spui peştele meu? Aş vrea eu! murmură Dixie. M-a plătit, dar numai ca să-i dau nişte informaţii. Atâta tot. Ultima data când l-am văzut mi-a spus că dacă o să am necazuri pot veni aici. Eşti prietenă cu el?

— Să spunem că ne respectăm reciproc şi avem un scop comun

— Hmmm. Foarte bine, să plătească el pentru asta. Că din cauza lui Bardo…

— Wayne Bardo? Ruby deveni brusc foarte atentă. El ţi-a făcut asta? Dixie încuviinţă din cap.

— Întâi a încercat să mă facă să vorbesc. Pe urmă, când a văzut că nu scoate de la mine nicio informaţie despre Basile, a început să bată la mine ca la fasole.

Ruby se aşează pe marginea patului şi o studie pe fată cu un ochi experimentat. Faţa ei era complet tumefiată, dar avea o structură osoasă excelentă. În plus, Ruby îi remarcase silueta impecabilă. De regulă Ruby nu se încurca cu fetele de pe stradă, dar probabil că Basile văzuse în ea ceva deosebit, altfel n-ar fi recomandat-o. Avea nevoie să se mai cizeleze, să-şi schimbe şi numele. Scăldatul în parfum ieftin de gardenie luase sfârşit. Lacul argintiu de pe unghii şi fusta de vinilin trebuiau să dispară şi ele Era nevoie de o transformare radicală, dar fata avea realmente un potenţial serios. Ruby îi mângâie părul de pe fruntea unde pumnii lui Bardo lăseseră vânătăi întinse.

— De ce se interesa Bardo de domnul Basile.

— Voia să ştie unde este.

— A spus de ce?

— Nu Numai că eu cred că e în legătură cu… stai, poate că nu trebuie să spun. Basile m-a plătit ca să-mi ţin gura.

— Dar n-ar avea niciun fel de obiecţie, să-mi spui mie. Doar el te-a trimis aici.

— Da, cred că aşa e. Foarte bine. Cred că e ceva în legătură cu nevasta lui Duvall.

— Serios? Prefăcându-se indiferentă,

Ruby ascultă cu toată atenţia povestea interesantă a lui Dixie.

— Preot, spui? Dixie pufni dispreţuitoare:

— Ce idee! Dacă Basile ar fi fost preot, toate femeile ar fi fugit din biserică în timpul slujbei. Ascultă, dacă tot n-o să mă coste nimic pe mine, nu s-ar putea să-mi dai ceva de băut?

— Desigur. Ruby se întoarse spre servitoare şi îi ceru să aducă o ceaşcă de ceai.

— Nu mă gândeam chiar la ceai, spuse Dixie după plecarea servitoarei. Ruby zâmbi cu indulgenţă.

— O să-ţi bei ceaiul, o să-ţi iei pastilele şi o să te odihneşti. Dacă faci tot ce-ţi spun eu, bătaia pe care ai încasat-o s-ar putea să devină cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat în viaţă. Dar despre asta o să vorbim când ai să te simţi mai bine.

Ruby o lăsă pe Dixie în grija servitoarei şi îşi reluă locul de la balcon, ca să cugete în tihnă la cele aflate de la fată. Oare Burke Basile era cel care îl enervase în aşa hal pe Pinkie? Vendeta lui împotriva lui Duvall o includea şi pe tânăra şi frumoasa lui soţie? De aceea dorise să audă absolut tot ce ştia

Ruby despre ea?

„Ce inteligent din partea ta, domnule Basile”, chicoti în sinea ei şi ridică paharul cu coniac, rostind un toast silenţios la adresa fostului ofiţer de la Narcotice.

Ce păcat că nu mai avea mult de trăit! Doar se atinsese de soţia lui Pinkie Duvall.

Mac plecă la lucru mai devreme ca de obicei şi îi spuse lui Toni că mai are de rezolvat nişte hârtii. Spera să evite intervalul de trafic maxim, dar şoseaua era deja aglomerată din cauza condiţiilor meteorologice. Un sistem depresionar din Goli se instalase aici în timpul nopţii, aducând ploaie. Când ajunse la sediu, parcă maşina, dar nu intră în clădire. Se îndreptă spre cafeneaua din apropiere, unde comandă o ceaşcă de cafea. Îşi arse limba sorbind din ea înainte să se răcească. Se duse la telefonul automat şi formă un număr pe care îl scosese din dosarul lui Burke.

— Alo?

— Joe Basile?

— Da. Mac îi mulţumi în gând lui Dumnezeu. Trecuseră câţiva ani buni de când Basile indicase în dosarul lui pe Joe Basile pentru a i se telefona în caz de urgenţă. Între timp n-ar fi fost exclus ca Joe

să se mute sau să-şi schimbe numărul de telefon. Mac se simţi deosebit de norocos că reuşise să dea de el din prima încercare.

— Numele meu este Mac McCuen. Abordă un ton lejer, de conversaţie uşoară. Lucrez împreună cu fratele dumitale. Mai exact, am lucrat. Până de curând, când şi-a dat demisia.

— La Narcotice?

— Exact. Burke ţi-a vorbit de mine?

— Exact. Se întreba în ce context l-o fi menţionat Basile. Se plânsese de el? îl lăudase? Nu avea puterea să întrebe.

— Am învăţat foarte multe lucrând cu fratele dumitale şi mi-a părut nespus de rău că a demisionat aşa de brusc.

— Nu mai putea suporta. Cel puţin asta a fost cauza pe care a invocat-o. Ajurat că n-o să mai lucreze niciodată în poliţie, dar nu m-ar surprinde să aflu că a revenit asupra deciziei. Poate că n-o să mai lucreze la New Orleans, ci în altă parte.

— Lumea ar deveni mult mai bună dacă s-ar întoarce. Apoi, nedorind să pălăvrăgească prea mult şi să dea naştere la suspiciuni. Mac spuse:

— Burke a fost la mine acasă alaltăieri seară şi a zis că se duce undeva pentru

câteva zile. Astăzi vine soacră-mea la noi, aşa că m-am gândit să-mi iau şi eu câteva zile libere şi să mă duc la el. Să mai bem câte ceva, să stăm de vorbă, înţelegi.

— Hmmm, făcu fratele lui Basile, fără niciun pic de bunăvoinţă.

— Numai că nu ştiu cum să iau legătura cu el.

— Dar ce te face să crezi că doreşte să fie căutat? Sinceritatea reprezenta o trăsătură de familie. Fratele lui Basile nu era poliţist, dar raţiona de parcă ar fi fost un copoi bătrân.

— Înainte de a pleca, şi-a exprimat regretul că nu pot să vin şi eu cu el. Fiindcă acum mi s-a oferit posibilitatea, m-am gândit să mă duc după el ca să-i ţin de urât. În timpul tăcerii prelungite care urmă, Mac îşi muşcă buza de jos şi examină cu privirea cafeneaua, încercând să descopere vreun spion de-al lui Pinkie Duvall sau al lui Del Ray Jones. Nimeni nu părea să acorde atenţie bărbatului nervos care stătea cu receptorul la ureche. În cele din urmă, Joe spuse:

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta, domnule McCuen. Când am vorbit ultima dată cu Burke, era foarte prost dispus. Mi-a

spus şi mie că intenţionează să plece pentru câteva zile, dar, sincer să fiu, am avut impresia că doreşte să fie singur.

Uitând de rugile recente pe care le adresase cerului, Mac mormăi câteva înjurături în gând.

— Înţeleg.

— Uite ce-o să facem, dacă Burke îmi dă telefon, am să-i transmit mesajul dumitale, e bine? Mac se gândi să-i spună lui Joe că fratele lui comisese un delict federal. Poate că ar fi devenit mai cooperant. Dar respinse ideea în clipa următoare. Duvall nu voia să se facă publicitate în jurul răpirii soţiei sale. Dacă se afla ceva şi urmele ajungeau până la Mac, era un om mort.

— Uite ce este, domnule McCuen, acum trebuie să plec, spuse Joe.

Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneata. Dacă primesc veşti de la Burke, am să-i transmit masajul dumitale. O zi bună! Joe închise, lăsându-l pe Mac descumpănit. Puse receptorul în furcă, se mişcă anevoie spre bar şi comandă încă o cafea, apoi rămase cu ochii pironiţi în fundul ceştii. Iisuse, cum de ajunsese în situaţia asta? Cu numai câteva săptămâni în urmă era foarte încântat de viaţa lui. Avea

datorii la Del Ray Jones, dar se obişnuise cu ideea. Întotdeauna puteai să câştigi bani frumoşi dacă ştiai să te descurci. Sigur, cifrele se măriseră între timp dar nu erau altceva decât nişte zerouri. E adevărat că făcuse o prostie atunci când se înhăitase cu Del Ray-un ticălos fără niciun fel de scrupule-dar era vorba de o criză temporară, uşor de soluţionat. Acum însă nimerise de-a dreptul în infern. Basile demisionase, lăsând toată secţia descoperită. Cei de la Interne deciseseră că este timpul să se facă o nouă investigaţie, în care să-l includă şi pe Mac. Patout era supărat din cauza demisiei lui Basile şi a implicării lui în ceea ce părea a fi o răpire. Del Ray îşi arătase din nou capul lui urât şi îl pusese pe Pinkie Duvall să-l ameninţe. Singura lui speranţă de salvare era să-l găsească pe Basile pentru

Duvall. Dar această ultimă speranţă îi urase mai adineauri o zi bună.

„Bună pe dracu'!”, murmură el, scoţând câteva bancnote din buzunar şi lăsându-le pe tejghea. Pinkie îi dăduse un răgaz de douăzeci şi patru de ore la căderea nopţii trebuia să ştie unde se ascunde Basile cu nevasta lui Pinkie, căci altfel era vai de el.

Joe Basile agăţă receptorul în furcă, intrigat de ciudatul telefon primit din partea lui Mac McCuen. Dar nu avea prea mult timp de reflecţie pentru că în bucătărie îl aştepta un oaspete care şedea la masă cu Linda şi bea cafea. Soţia lui nu era pregătită să primească musafiri la ora aceea matinală. Trezită din somn de soneria de la uşă, îşi trăsese în grabă halatul ei vechi şi călduros.

Îl privi cu ochii cârpiţi de somn în clipa când intră din nou în bucătărie.

— Cine a fost la telefon?

— A sunat un coleg de birou ca să mă întrebe la ce oră vin. Linda îl privi intrigată, dar nu făcu niciun comentariu. Se adresă, în schimb, musafirului lor, oferindu-se să-i pregătească ceva de mâncare.

— Nu, mulţumesc, doamnă Basile, răspunse Patout. Am îmbucat ceva la un expres înainte să pornesc încoace pentru această vizită matinală.

— Nicio problemă.

— Ai venit în noaptea asta de la New Orleans cu maşina? îl întrebă Joe.

— Da, am ajuns târziu şi intenţionez să mă întorc imediat. Ştiam că o să fie o excursie rapidă.

— De ce n-ai telefonat?

— Este chiar aşa de important?

— Aşa cred. În timpul carierei sale, fratele tău şi-a făcut o mulţime de duşmani nu numai printre delincvenţi şi criminali, ci şi în interiorul secţiei de poliţie. Am considerat că e mai bine să nu discutăm astfel de lucruri la telefon.

— Ne înspăimânţi, domnule Patout, interveni Linda. S-a întâmplat ceva cu Basile?

— Nu ştiu, dar aş vrea să aflu. Şi-a dat demisia din secţie, apoi, câteva zile mai târziu, a dispărut în împrejurări misterioase.

— Mi-a telefonat şi mi-a spus că pleacă pentru câteva zile ca să-şi limpezească gândurile, îi spuse Joe. Ţinând seama de despărţirea de Barbara şi recenta lui demisie, împrejurările nu mi se par deloc misterioase.

— Nu cunoşti toate elementele.

— La ce te referi?

— Îmi pare rău, Joe, dar nu pot să discut despre asta, sunt informaţii secrete. Îşi puse mâinile încrucişate pe masă şi zise: Te rog. Dacă ai cea mai vagă idee unde ar putea fi Basile, spune-mi. Este esenţial să-l găsesc eu înaintea altcuiva. Nici nu vă daţi seama cât e de important.

— Vrei să spui că viaţa lui este în primejdie? întrebă Linda.

— S-ar putea. „Asta înseamnă că da”, îşi zise Joe. Simţea toată povara deciziei. El şi fratele lui nu se vedeau decât o dată sau de două ori pe an, dar erau mult mai apropiaţi decât s-ar fi putut crede. Dacă Burke intrase în vreo încurcătură, ar fi fost în stare să mute şi munţii din loc ca să-l ajute. Nu ştia însă dacă Burke voia sau nu să fie găsit. Indiferent dacă era vorba de McCuen sau de Doug Patout.

Joe avea sentimentul că, dacă fratele său plecase fără să lase nicio urmă şi fără să spună nimănui unde se duce, înseamnă că vrea să fie lăsat în pace. Din moment ce demisionase din poliţie, nu se „spălase pe mâini” în privinţa informaţiilor secrete? Şi de ce îl căutau McCuen şi Patout separat? Niciunul nu pomenise de celălalt. Dacă situaţia era aşa de critică cum susţineau amândoi, n-ar fi fost mai firesc să-l caute împreună?

— Îmi pare rău, domnule Patout spuse Joe, repetând ceea ce îi spusese deja lui

McCuen. Burke nu mi-a spus unde se duce.

— Şi n-ai nicio idee?

— Nu.

— Dacă afli ceva, îmi spui?

— Nu, răspunse Joe sincer. Patout oftă. Se uită la Linda şi înţelese imediat că ea era de acord cu decizia soţului său. Zâmbi neputincios.

— Semeni foarte mult cu fratele tău.

— Mulţumesc, consider că mi-ai făcut un compliment. Patout îşi puse cartea de vizită pe masă şi se ridică.

— Dacă te răzgândeşti, dă-mi telefon indiferent la ce oră. Doamnă Basile, încă o dată îmi cer scuze că am dat năvală peste dumneavoastră la ora asta matinală. Mulţumesc pentru cafea. Cei doi soţi îl priviră din cadrul uşii în timp ce se urca în maşină şi plecă. Linda se întoarse către Joe.

— Cei de la tine de la birou nu telefonează niciodată să întrebe la ce oră vii.

— Era McCuen, alt poliţist. Ghici ce dorea?

— Să afle unde este Burke.

— Exact... Iar Patout a făcut tot drumul ăsta de la New Orleans până la Shreveport ca să stea de vorbă cu noi în dimineaţa asta

— Ce înseamnă toate astea? Ce se întâmplă Joe?

— Al naibii să fiu dacă înţeleg. Dar am să descopăr. Se întoarse în bucătărie şi începu să frunzărească carnetul cu numere de telefon până când găsi numărul de la magazinul lui Dredd.

Dredd căruia nu-i păsa de ploaie, ieşise deja afară ca să-şi verifice undiţele. Stătea pe vine la capătul debarcaderului când auzi telefonul. Blestemându-l pe cel care îl deranja, alergă spre clădire cu picioarele goale lipăind pe scândurile ude ale debarcaderului.

— Stai aşa că vin, zise el cu voce tare, în timp ce deschidea uşa. Gâfâind din cauza alergăturii, apucă receptorul şi spuse cu răsuflarea tăiată:

— Alo! Nu se auzi decât tonul. Trânti receptorul în furcă.

— Naiba să-l ia! făcu el. Nu-i părea rău că nu apucase să răspundă; dacă era ceva cu adevărat important, persoana avea să mai încerce. Îl supăra însă faptul că exact în clipa când punea mâna pe receptor văzuse un pelican care înfuleca tot ce prinsese el.

În ciuda ploii neîntrerupte, turiştii se înghesuiau să se urce pe vaporaşul *Regina Creola* care făcea curse în susul râului, la plantaţiile şi locuinţele din perioada

antebelică. Cărau după ei umbrele, broşuri, mantale de plastic, bonete de ploaie, aparate de fotografiat şi de filmat, păşind anevoie peste scândura care lega puntea vasului cu ţărmul. Vaporaşul întârziase din cauza vremii nefavorabile şi a unor pasageri mai vârstnici, care avuseseră nevoie de ajutor ca să se poată îmbarca. Brusc, se auzi un urlet înspăimântător. Venea de la o femeie care se prăbuşise peste soţul ei uimit arătând cu degetul tremurător în jos, spre apa murdară a fluviului Mississippi, la care privise absentă, aşteptând să-i vină rândul la îmbarcare. Ceilalţi pasageri se înghesuiră şi ei lângă balustradă ca să vadă ce anume provocase spaima femeii. Unii dintre ei îşi duseră mâinile la gură ca să nu vomite. Cei care aveau stomacul mai rezistent făceau fotografii sau filmau. Câţiva începură să se roage. Atrăgând atenţia mult mai mult acum, când murise, decât atunci când fusese în viaţă, Errol plutea pe spate, cu ochii în sus. Privirea îi devenise deja lăptoasă.

CAPITOLUL 30

Burke stătea în picioare în uşa deschisă a cabanei, sorbea din cafea şi privea ploaia, când o auzi venind în spatele lui. Privi peste

umăr ca să vadă dacă nu are în mână vreo oală sau vreun instrument contondent ca să-i dea în cap.

Noaptea trecută se opusese din răsputeri să fie prinsă cu cătuşele de el.

— N-ar fi fost necesar dacă n-ai fi încercat să evadezi, îi spuse Burke. N-aş vrea să-mi dai cu ceva în cap şi să mă ucizi în somn.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte aşa ceva.

— Ei bine, mie da. Se întinsese pe pat, trăgând-o după el în jos. A fost o zi lungă şi obositoare pentru mine. Am de gând să dorm. Te sfătuiesc să faci acelaşi lucru. Remy refuză să se culce şi rămase pe marginea patului, clocotind de furie. Burke închise ochii şi n-o luă în seamă. În cele din urmă, epuizarea o făcu să cedeze şi Remy se întinse şi adormi cu mult înaintea lui. De dimineaţă, Burke descuiase cătuşele şi se sculase din pat fără s-o trezească. Era clar că nu-i trecuse supărarea, dar cel puţin n-o să încerce să se furişeze prin spatele lui cu o armă în mână.

Se cufundă din nou în contemplarea vremii de afară. Mlaştina era acoperită de o perdea groasă de ploaie care nu dădea

niciun semn că ar intenţiona să înceteze. Slavă Domnului că luase provizii pentru câteva zile. Nu avea chef să se ducă astăzi la Dredd. Dar oricum n-ar fi putut să plece nicăieri până nu repara barca. Vremea urâtă îi obliga să stea în cabană. Nu era acesta un motiv pentru ca şi alţii să facă la fel? Cât va mai dura până când Duvall avea să-i repereze? Zece minute? O săptămână? Burke spera ca lucrul acesta să se întâmple cât de curând. Avea impresia că încăperea se strângea în jurul lui. Era într-o stare de stres continuu şi începea să se resimtă. Stând întins lângă ea noaptea trecută, fusese conştient de fiecare respiraţie a ei. Ori de câte ori se mişcasc, ştiuse. Somnul lui fusese mereu întrerupt de oftatul ei. Acum, deşi stătea cu spatele la ea, ştia exact unde stă şi ce face. La New Orleans purtase întotdeauna haine care îi scoteau în evidenţă sex-appeal-ul. Avea o garderobă scumpă, dar bătătoare la ochi.

Acum, îmbrăcată în treningul gri, părea mai inofensivă, dar şi mai sexy decât în noaptea aceea, în chioşc, când purtase o rochie strâmtă cu un decolteu adânc. Fără machiaj, obrajii ei erau totuşi roz după somn, părea caldă, dulce şi nevinovată ca

un pisoiaş. Şi îngrozitor de tentantă. Îi venea din ce în ce mai greu să-şi reprime dorinţa pe care i-o stârnea necontenit, încă din prima clipă când o văzuse. Simţise atunci o dorinţă nebună care nu scăzuse în intensitate nici când descoperise că frumoasa din chioşc era soţia lui Pinkie Duvatt.

Dar când aflase cine este, de ce nu avusese înţelepciunea să caute o femeie cumsecade cu care să-şi petreacă noaptea? Numai aşa, ca să-şi descarce nervii! în ultimele luni ale căsniciei, el şi Barbara nu mai întreţinuseră relaţii intime, aşa că avusese suficient timp ca să acumuleze în el dorinţă. Ar fi trebuit să accepte oferta lui Dixie. Sau pe cea a lui Ruby Bouchereaux. O oră cu una din talentatele ei fete i-ar fi făcut foarte bine. Dar spusese nu, mulţumesc. Oare chiar înnebunise de-a binelea? Se temea că nici cea mai experimentată târfă cu tot arsenalul ei de trucuri, n-ar fi reuşit să-i potolească dorinţa. „Unde naiba se află Duvall?”

Oare puterea cu care se lăuda atât nu era decât praf în ochii adversarilor? Armata aceea de mercenari exista cu adevărat? În caz afirmativ, erau chiar aşa de

incompetenţi? Sau Burke Basile se dovedise un răpitor fără egal? Avea vreun talent în sensul ăsta de care nu-şi dăduse seama? Indiferent care ar fi fost motivul, dacă trăgea linie şi aduna, iată că trecuseră patru zile de când o răpise pe

Remy şi-i venea din ce în ce mai greu să rămână obiectiv în legătura cu deznodământul aceste, situaţii. Azvârli resturile de cafea în ploaie.

— Ţi-e foame?

— Da. Ieri n-am mâncat nimic. Burke îi aruncă o privire care spunea clar „Şi a cui e vina? dar zise cu totul altceva.

— Să vedem ce avem. Burke făcu inventarul alimentelor conservate pe care le luase de pe rafturile lui Dredd.

— Avem pâine, biscuiţi, sardele, margarină, muştar, chili, supă de roşii, carne fiartă, fasole, ananas, altă fasole.

— Muştar?

— Presupun că şi unui om care trăieşte tot timpul în natură îi plac lucrurile picante.

— O să-mi fac un sandviş cu margarină şi am să mănânc nişte ananas. În timp ce mâncau, Burke o întrebă despre rănile din spate.

— M-am uitat la ele în oglinda de la

spălător. Cred că se vindecă. E cazul să le dezinfectezi din nou?

— Dredd mă omoară dacă se infectează cumva. Mai bine lasă-mă să mă mai uit o dată la ele.

— Poate că mă descurc şi singură. Burke luase farfuria ei goală, pe care acum o puse din nou pe masă.

— O, am înţeles. Nu tratamentul în sine te deranjează, ci atingerea mea.

— N-am spus…

— Mâinile mele sunt la fel de curate ca ale lui Bardo, şi se pare că nu ai avut nimic împotrivă să te laşi pipăită de el, aşa că nu-mi mai veni cu chestii de-astea.

— Bardo! exclamă ea.

— Da. V-am văzut în acţiune în chioşc, în noaptea când a fost achitat. Duvall dădea o petrecere, dar tu şi cu Bardo aveaţi alte treburi.

— Nu ştiu ce crezi că ai văzut, domnule Basile, dar greşeşti.

— Am văzut destul.

— Am plecat înainte să devină prea insistent. Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică repede de la masă.

— Şi să nu crezi că n-am observat cum îţi încrucişezi mâinile pe piept, ca şi când ţi-

ar fi teamă că am să arunc o privire la ţâţele tale. Le-am văzut când erau gata să iasă din rochie, aşa că ştiu ce se ascunde în spatele acestui val brusc de pudoare. Teatrul ăsta a început să mă agaseze. Punând capăt discuţiei, ieşi din cabană. Ploaie sau soare, trebuia cumva să repare nenorocita aia de barcă.

Înainte să deschidă ochii, Gregory încercă să se convingă că visase urât. Băuse peste măsură cu o seară înainte, sau fumase prea multă iarbă, sau făcuse ceva care determinase subconştientul să inventeze o aventură stranie cu Burke Basile, Pinkie Duvall, un pustnic care locuia în mlaştină şi împăia aligatori, o femeie frumoasă şi, pentru a completa lista personajelor, el însuşi în ipostaza de preot. Slavă Domnului că visul cel urât trecuse.

Dar când deschise ochii, privirea lui nu întâlni şipcile jaluzelelor de la ferestrele care dădeau spre curtea lui din spate. În locul lor văzu două perdele urâte care atârnau strâmb de o bară de alamă oxidată. O lumină slabă şi cenuşie răzbătea prin cretonul decolorat. Picături grele de ploaie se scurgeau pe streaşină casei în care îşi petrecuse noaptea. Le mulţumise din suflet

salvatorilor lui pentru ospitalitate. Aceştia, în schimb, îi ceruseră să-i binecuvânteze pe fiul lor şi pe verişoara acestuia care era însărcinată. Părintele Gregory, neavând altă alternativă, fusese de acord să celebreze ritualul căsătoriei.

Nunta era plănuită pentru acea zi. Spera să-şi amintească toate cuvintele. Avea senzaţia că seminarul existase demult, cu sute de ani în urmă. Dar aşa i se părea toată viaţa de dinaintea serii când se întâlnise în parc cu Basile. Gregory îşi blestemă ghinionul. Cine naiba îl pusese să se ducă în parc în seara aia? De ce nu se dusese mai bine la cinema? N-ar fi avut nicio importanţă, îşi spuse el. Mai devreme sau mai târziu, Basile tot l-ar fi recrutat pentru războiul lui personal împotriva lui Pinkie Duvall. Basile avea nevoie de cineva care să stăpânească cele două profesii. Dacă nu l-ar fi acostat în parc, Basile l-ar fi găsit în altă parte. După ce-şi controlă înfăţişarea în oglinda ceţoasă din perete, ieşi din cameră. Familia se întrunise în camera mare, unde bucătăria era separată de rest printr-un bar. Mirele şedea la bar şi sorbea whisky, iar mireasa îşi punea părul pe bigudiuri. Pregătirile pentru nuntă erau în toi. I se

puse în mână o ceaşcă de cafea, în timp ce era prezentat bunicilor, mătuşilor şi nepoatelor care veniseră deja ca să ajute la pregătirea mesei înainte de sosirea nuntaşilor. Ploaia irita pe toată lumea. Fu rugat să-i ceară lui Dumnezeu să trimită soare mai târziu. Cu un zâmbet palid în colţul gurii, Gregory promise să intervină pe lângă Dumnezeu în acest sens.

Dinspre aragaz veneau arome delicioase de mâncare. Lăzile cu bere erau cărate pe umerii puternici ai rudelor de sex bărbătesc, încercând să nu le stea în cale, Gregory se muta de la o fereastră la alta, privind afară, în ploaie, şi gândindu-se la o posibilitate de salvare. Seara trecută avusese impresia că se află pe o insulă. Acum fu uşurat să constate că era, de fapt, la marginea unei peninsule cu un drum îngust şi lung de aproape cincizeci de metri care ducea spre uscat.

Spre amiază, casa se umpluse deja de prieteni şi rude care aduceau de mâncare peşti, cârnaţi, creveţi, fasole şi orez, porc afumat, chiar şi un tort alb de cocos cu o mireasa şi un mire de plastic în vârf. Gregory nu înţelegea decât câteva cuvinte din discuţia lor. Alcătuiau cu toţii un grup

foarte bine conturat iar el era un intrus. Fiecare nou venit îl privea bănuitor. Încerca să le risipească suspiciunea cu un zâmbet angelic, dar nu miza prea mult pe efectul acestuia întrucât faţa lui arăta de parcă ar fi fost călcată de o turmă de elefanţi. Niciunul din membrii familiei sau din oaspeţi nu întrebă de ce a acceptat să oficieze căsătoria, din moment ce alţi preoţi refuzaseră din motive de moralitate. Când semnă licenţa de căsătorie, tatăl îi mulţumi. Deşi nu-l acceptaseră pe străin în mijlocul lor, păreau fericiţi că se află laolaltă. Pereţii casei parcă se depărtaseră şi locuinţa era acum mai mare. Nuntaşii făceau un zgomot asurzitor şi vacarmul crescu şi mai mult când muzicanţii începură să-şi acordeze instrumentele. La ora două după-amiază, mireasa intră sfioasă în camera mare. Purta o rochie lungă, înflorată, pe care Gregory o văzuse în ziua precedentă, în mâinile uneia din bunici care o modificase grân abă, probabil ca să-i poată cuprinde pântecele voluminos.

Bărbaţii îl împinseră pe mirele pe jumătate beat care abia se mai ţinea pe picioare şi îl aşezară alături de mireasă. Stăteau amândoi cu faţa spre Gregory, care

începu ceremonia invocând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra minunatei adunări a rudelor şi a prietenilor. Dacă omisese câte ceva din ceremonie nuntaşii erau oricum prea beţi ca să-şi dea seama. În mai puţin de cinci minute, fericita pereche se întoarse faţă în faţă ca să pecetluiască cu un sărut o căsătorie frauduloasă. Lui Gregory nu-i păsa prea mult de cele întâmplate, singura lui dorinţă fiind să scape cât mai repede de acolo înainte de a fi demascat ca impostor. Mâncă împreună cu nuntaşii şi bău o bere. Mai puţin reţinuţi decât el, comesenii consumară cantităţi aparent nelimitate de bere. Cu cât beau mai mult, cu atât muzica era mai tare şi dansul îndrăcit. Izbucniră două încăierări cu pumnii, dar fură aplanate cu o minimă vărsare de sânge. Spre seară, interiorul casei deveni ceţos din cauza oamenilor care transpirau, a aburilor de mâncare şi a pasiunii care părea să alimenteze tot ceea ce făceau. Cineva deschise o uşă ca să smai aerisească. Pe aceasta uşă Gregory se strecură afară, îmbrăcat în jacheta de lână a unui verişor şi cu căciula altuia pe cap.

Ploaia îl lovi imediat în faţă, dar după ce ieşi pe uşă alergă cu toată viteza spre

adăpostul unde se afla barca cu care veniseră oaspeţii în seara aceea. Nu se gândi nicio clipă să se întoarcă cu barca pe care o furase de la Dredd şi care era legată acum alături de ambarcaţia familiei. Fără mlaştină. Mulţumesc frumos. De acum înainte îşi va încerca norocul pe uscat. Existau şi aici o mulţime de primejdii, dar cel puţin, nu-i erau chiar atât de străine. Privi înapoi spre casă şi nu văzu niciun semn că cineva i-ar fi remarcat dispariţia. Aplecă în jos capul ca să se apere de ploaie şi fugi de sub şopron. Alergă cum nu mai alergase niciodată în viaţă, până când simţi că plămânii îi iau foc. Începu să plângă fericit, fără nicio reţinere, când ajunse la capătul drumului. Acesta dădea într-o şosea pavată, cu două sensuri. Trase adânc aer în piept şi porni rapid în direcţia în care spera că se află cel mai apropiat oraş. Nu putea să ajungă prea departe mergând pe jos. Singura lui speranţă era să treacă vreo maşină pe lângă el şi să-l ia înainte ca nuntaşii să-şi dea seama de dispariţia lui şi să înceapă să-l caute. Acum, după ce le dăduse binecuvântarea păcătoşilor, se puteau dispensa de el. Când văzu nişte faruri în faţa lui, inima îi tresaltă de

bucurie. Putea fi unul din nuntaşi, trimis să-l caute şi să-l aducă înapoi. Sau poliţişti care descoperiseră urma răpitorilor lui Remy Duvall. Sau vreunul din angajaţii lui Pinkie Duvall care oferise o recompensă serioasă pentru prinderea făptaşilor. Dar poate că îi apăruse în cale mijlocul de transport menit să-l ducă înapoi, spre civilizaţie. „Te rog. Doamne” se rugă el în timp ce ridica degetul mare. Furgoneta încetini, şoferul se uită la el dincolo de el, îl stropi cu apă noroioasă şi trecu mă departe. Gregory era aşa de nefericit încât începu să plângă. Cinci minute mai târziu, când apăru alt vehicul continua să plângă. Probabil că arăta aşa de jalnic, încât şoferului i se făcuse milă, pentru că, după ce trecuse de el, opri. Gregory porni în fugă spre maşină. La volan era o adolescentă şi alături de ea altă fată, ceva mai mare.

Se uitau la el cu cel mai viu interes. Fata de pe locul din dreapta întreba:

— Unde e maşina dumneavoastră, domnule?

— Am scufundat-o în mlaştină după ce am făcut pe preotul ca să răpesc soţia unui om cunoscut şi bogat. Cele două fete chicotiră, presupunând că au de-a face cu

un chefliu.

— E-n ordine, spuse fata. Urcă în spate.

— Unde mergeţi? întrebă el precaut.

— La New Orleans, spuse pasagera. Mergem la o petrecere.

— E-n ordine, zise, repetând cuvintele fetei în timp ce se urca în maşină.

Şoferiţa apăsă pe pedala de acceleraţie şi maşina ţâşni pe asfaltul ud. Deşi nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani, erau îmbrăcate în aşa fel încât până şi Madona ar fi roşit. Bluze transparente şi brasiere care le ridicau sânii cât mai sus. Aveau găuri şi în urechi, şi în buze şi în nas. Un machiaj strident le accentua ochii şi buzele. Când ajunseră în Cartierul Francez, le rugă să oprească, dar fetele ar fi vrut să rămână cu ele.

— O să te distrezi de minune, spuse una din ele.

— Să nu crezi că nu ştim ce să facem, se lăudă şi cealaltă.

— Tocmai asta este, spuse el cu zâmbetul său cel mai fermecător. Fetelor, aveţi prea multă experienţă pentru mine. Lauda lui îşi atinse scopul. Fata opri maşina la intersecţie şi Gregory se dădu jos. Le trimise bezele în timp ce se îndepărtau. Era

uluit de naivitatea lor. Oare părinţii nu le avertizaseră că e periculos să ia autostopişti? Nu se uitau la televizor? Probabil că îl considerau un pervers.

Apoi’s indispuse la gândul că era într-adevăr un pervers. Croindu-şi drum prin mulţimea care sfida ploaia ca să meargă la petrecerea de lăsata Secului, fără să privească pe nimeni în ochi străbătu pe jos drumul până acasă. Se simţi mult mai bine în momentul în care ajunse pe strada lui. Parcurse în fugă ultimii douăzeci de metri. Cheia yale era ascunsă în acelaşi loc unde o lăsase în dimineaţa când se dusese împreună cu Basile s-o ia pe doamna Duvall ca să viziteze Casa Jenny.

„Şi mai vorbesc de persoane stupide şi naive”, şopti el cu dispreţ la adresa propriei persoane. Probabil că fotografia lui fusese trimisă tuturor birourilor FBI din ţară. Era un om căutat de poliţie, pe capul căruia se pusese o recompensă pentru răpire de persoană şi Dumnezeu ştie ce alte delicte. Asta va face să crească tensiunea tatălui său mult peste limitele anterioare. Gregory va fi dezmoştenit. În cazul acesta, ce trebuia să facă? Mai întâi, să-şi stabilească priorităţile: o sticlă de vin rece şi un duş

fierbinte. O să rămână aici în noaptea asta. Mâine dimineaţă o să-şi facă bagajele şi o s-o şteargă din oraş. Nu-i era chiar foarte clar cum o să facă rost de bani fără ajutorul tatălui său. Poate dacă vorbea mai întâi cu mama, ar putea face apel la instinctul matern, dacă avea aşa ceva. Hotărât să se gândească la asta mai târziu, aprinse lumina.

— Helo, Gregory. Involuntar, scoase un strigăt. Pe canapeaua din salonul lui şedeau doi poliţişti. Ca nişte păianjeni uriaşi, stătuseră pe întuneric şi îl aşteptaseră. Unul din ei chiar recunoscu acest lucru:

— Era timpul să-ţi faci apariţia. Te aşteptăm de două zile, Iisuse Hristoase. Arăţi ca naiba, continuă el examinându-i faţa. Nu ţi se mai poate spune Frumosul.

— Viaţa de fugar nu seamănă cu aceea din închipuirile tale, nu-i aşa? făcu al doilea. Ei bine, escapada s-a terminat. Cariera ta de infractor s-a întrerupt brusc, Gregory. Înăbuşită chiar în faşă, ca să spunem aşa. Îi dădu un bobârna în nas lui Gregory. Acesta se rezemă de perete, închise ochii şi gemând începu să-şi clatine capul dintr-o parte în alta. Coşmarul continua.

CAPITOLUL 31

Ploaia mai slăbise în intensitate, dar norii negri şi groşi formau un plafon scund deasupra mlaştinii. Remy stătea în uşa deschisă a cabanei şi se uita la Basile care cobora barca în apă, mai întâi cu prora, apoi cu pupa.

Cârpise şi astupase găurile provocate de gloanţe cu materiale depozitate într-o ladă mare de lemn de lângă peretele, exterior al cabanei. Din câte îşi dădea seama, folosise o soluţie de lipit şi bandă adezivă. Operaţiunile primitive de reparare a bărcii fuseseră însoţite de înjurături la fel de primitive dar se pare că, până la urmă, obţinuse efectul scontat, căci barca plutea. Burke o legă de debarcader.

— Nu ia apă? întrebă ea când Burke se apropie de cabană.

— S-ar putea să ajungă până acolo fără să mă scufund.

— Unde?

— La Dredd.

— Când?

— Mâine dimineaţă. Dacă se opreşte ploaia. Poţi să-mi aduci un prosop? N-aş vrea să ud toată pardoseala. Lucrase toată ziua în ploaie fără niciun fel de îmbrăcăminte de protecţie. Blugii şi cămaşa

îi erau ude leoarcă. Luă prosopul din mâna ei şi îi spuse laconic „Mulţumesc!”, apoi se retrase după colţul cabanei ca să se spele. Când reapăru, câteva minute mai târziu, avea prosopul legat în jurul mijlocului. Fără să rostească niciun cuvânt, îşi luă lucruri de schimb şi intră în baie. Remy observă că avea pistrui pe umeri. Când ieşi, arătă spre masă:

— Ce-i asta?

— Cina. Folosind ce avusese la îndemână, pusese două tacâmuri pe masă.

Găsise chiar şi o lumânare într-unul din sertarele unde se găseau ustensilele de gătit. O pusese pe o farfurie crăpată şi acum se înţepenise în ceara scursă. Mai îndulcea puţin atmosfera sumbră a locului.

— Nu avem decât chili şi fasole, dar m-am gândit că o să-ţi fie foame, pentru că n-ai mâncat nimic la prânz.

— Da, foarte bine. Burke se aşeză şi Remy îl servi. O cutie de biscuiţi şi o sticlă de apă le completară meniul. Mâncară fără o vorbă mai multe minute. El rupse primul tăcerea.

— Nu este chiar genul de mâncare cu care eşti obişnuită. Remy lăsă lingura în farfurie şi privi de jur-împrejurul încăperii.

Era mobilată cu piese desperecheate, încălzită cu mijloace rudimentare şi luminată doar de o lanternă, dar era un loc uscat şi cald, care îi adăpostea de răcoarea şi umezeala de afară.

— Nu, nu este ambianţa cu care sunt obişnuită, dar îmi place. Poate tocmai pentru că se deosebeşte radical de tot ce am văzut până acum.

— Nu te-a luat niciun curtezan cajun la pescuit când ai avut întâlnire cu el?

— N-am avut niciodată întâlnire şi nici curtezani, spuse ea, şi întinse mâna după paharul cu apă. Prinzându-i privirea uimită, întrebă: Ce este?

— Nu ţi-ai dat niciodată întâlnire?

— Numai cu Pinkie, dar pe el nu-l pun la socoteală. Am trecut direct de la viaţa trăită alături de mama mea, la aşezământul „Inimă Binecuvântată” în casa lui Pinkie. N-am prea avut ocazia să cunosc băieţi. N-am mers nici măcar la lecţiile de dans pe care le organiza şcoala.

— Cum aşa?

— Locuiam cu Angel într-o singură cameră, spuse ea liniştită. Impresia mea despre bărbaţi nu era prea grozavă. Nu simţeam deloc dorinţa să merg la dans. Şi

chiar dacă aş fi vrut, Pinkie n-ar fi fost de acord. Urmă o altă tăcere, întreruptă doar de zgomotul făcut de lingurile ce se loveau de farfurii. În cele din urmă, el întrebă:

— Te-ai gândit vreodată să te faci călugăriţă? întrebarea o amuză. Râse uşor.

— Nu, Pinkie avea alte planuri.

— Plata datoriei.

— Cred că s-ar putea spune chiar aşa. S-a căsătorit cu mine în seara zilei când am absolvit.

— Nu te-ai dus la colegiu?

— Aş fi vrut, dar Pinkie nu mi-a dat voie.

— Pinkie n-ar fi fost de acord! Pinkie avea alte planuri! Simţindu-se jignită de tonul lui, Remy spuse:

— Nu înţelegi.

— Nu, nu înţeleg.

— Nu sunt o ignorantă. Am absolvit toate cursurile liceale prin corespondenţă.

— N-am spus că eşti ignorantă.

— Ba da. Părerea ta proastă despre mine este cât se poate de evidentă, domnule

Basile. Pus pe ceartă, Burke se răzgândi până la urmă, ridică din umeri şi spuse:

— Nu e treaba mea. Nu pot să înţeleg însă cum o persoană, bărbat sau femeie, îşi încredinţează viaţa altcuiva şi spune „uite,

trăieşte tu pentru mine”. Nu ai luat niciodată o decizie de una singură?

— Ba da. O dată am sfidat dorinţele lui Pinkie şi am depus cerere în secret pentru un post la o galerie de artă. Am studiat arta, astfel că în timpul interviului am reuşit să-l conving pe proprietarul galeriei să mă angajeze. N-am lucrat decât două zile.

— Ce s-a întâmplat?

— Galeria a ars până-n temelii. Clădirea şi tot ce se afla în ea au fost complet distruse. Remy îi aruncă o privire plină de înţeles. Incendiatorul nu a fost descoperit niciodată, dar nici eu nu am mai căutat de lucru.

Burke rămăsese cu coatele pe masă, cu mâinile încleştate în faţa gurii şi privea la ea pe deasupra încheieturilor degetelor. Şi pe pomeţi avea pistrui, observă ea. Ochii lui nu erau căprui, aşa cum îşi imaginase mai înainte, ci verzi închis, atât de închişi la culoare încât păreau căprui dacă nu te uitai mai de aproape.

— Mai vrei? La început, Burke păru că nu înţelege întrebarea, apoi privi în jos la farfuria goală.

— Da, te rog. Când termină de mâncat, se oferi să spele vasele, iar ea le şterse.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, spuse el. În dimineaţa asta practic mă implorai să te duc înapoi la soţul tău, deşi mie mi se pare că te supune unui tratament inuman. Parcă ai fi prizonieră în propria casă. Nu poţi să iei nicio decizie de una singură. Părerea ta nu contează nici măcar atunci când e în joc viitorul tău. Nu eşti decât un obiect aflat în posesia lui Duvall, ceva cu care se mândreşte.

— Ca orhideele lui.

— Orhidee?

— Petrece ore în şir în seră, cultivând orhidee.

— Glumeşti.

— Nu Dar n-are nicio importanţă. Te rog, termină-ţi ideea.

— Ideea? Presupun că nu te deranjează felul în care te tratează dacă pui în balanţă ceea ce primeşti în schimb. Rochii elegante, bijuterii, limuzina, şofer personal. Cum e mama, aşa-i şi fata. Numai că tariful tău e mai mare decât al lui Angel.

Nici dacă ar fi pălmuit-o n-ar fi durut-o mai tare. Aruncă prosopul şi se întoarse, dar una din mâinile lui ude se întinse şi o apucă de încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul!

— Ţi-ai vândut trupul şi sufletul lui Pinkie Duvall şi consideri că decizia ta se justifică doar prin faptul că mama ta era o târgă narcomană. Ei bine, nu ţine, doamnă Duvall. Copiii nu-şi pot alege părinţii şi nici împrejurările în care cresc, dar adulţii au posibilitatea asta.

— Oare?

— Nu eşti de acord?

— Poate că dumitale ţi s-au oferit alte posibilităţi de a alege decât mie, domnule

Basile.

— O, cred că ai ales fără să eziţi prea mult. Dacă aş fi fost o femeie tânără şi frumoasă, poate că i-aş fi cedat celui mai generos ofertant.

— Aşa crezi?

— S-ar putea.

— Nu la asta mă refer. Chiar crezi că sunt tânără şi frumoasă? Brusc derutat, îi dădu drumul la mână. Dar chiar dacă în clipa aceea nu se mai atingeau, Burke continua s-o ţină lângă el, privind-o drept în ochi. După o clipă spuse:

— Da, aşa cred. Mai mult chiar, şi tu eşti conştientă de lucrul ăsta. Îţi foloseşti sexappeal-ul ca pe o valută forte; fiecare bărbat pe care îl cunoşti vrea să cotizeze,

indiferent dacă e un bătrân răblăgit ca Dredd sau individul bâlbâit din Piaţa Franceză care ţi-a vândut portocalele. Buzele ei se întredeschiseră, exprimând mirarea.

— Eu eram individul acela cu cascheta de baseball care a alergat după tine cu prăpădita aia de pungă cu portocale, spuse el morocănos. Te spionam şi atunci, ca şi în seara când s-a consumat acea mică scenă cu Bardo în chioşc.

— N-a existat niciodată vreo scenă amoroasă între mine şi Bardo. Mi-e scârbă de el!

— Mie nu mi s-a părut aşa.

— Eşti foarte grăbit să tragi concluzii, ceea ce mă surprinde, pentru că ar trebui să fii primul om din lumea asta conştient de faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Credeam că-ţi dai scama cât de mult pot modifica faptele anumite circumstanţe.

— Ce naiba spui acolo? făcu el un pas apropiindu-se un pas de ea.

— Ţi-ai asasinat partenerul. Tu eşti cel care a tras glonţul ucigaş. Din punct de vedere tehnic, asta s-a întâmplat. Dar o judecată bazată numai pe acest singur element te-ar nedrepţi foarte tare

Pentru că au existat alţi factori adiacenţi. Dacă sunt luaţi în considerare, aceşti factori te exonerează.

— Bun. Şi ce-i cu asta?

— Atâta timp cât nu cunoşti toate circumstanţele din viaţa mea, nu văd cum de îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre posibilitatea de a alege.

— Doamnă Duvall! făcu el calm.

— Ce este?

— Ai ţipat vreodată la soţul tău aşa? Întrebarea neaşteptată şi calmul cu care fusese pusă o luară prin surprindere. Sprâncenele lui se ridicară puţin:

— Nu? Ei bine, poate că ar fi trebuit. Poate că atunci n-ar mai fi dat foc clădirilor dacă i-ai fi spus măcar o dată „Cum îndrăzneşti? şi l-ai fi amenințat că îl părăseşti.

— Să-l părăsesc? exclamă ea cu un râs amar. Ce idee strălucită, domnule Basile. Cum de nu mi-a trecut prin minte aşa ceva? Cum de nu…

— Şşşşt! Burke se apropie de ea, îi petrecu un braţ în jurul mijlocului, iar mâna cealaltă i-o puse la gură. Remy încercă să se elibereze, dar bărbatul o ţinu şi mai strâns.

— Şşşşt! Atunci auzi şi ea zgomotul pe

care el îl desluşise cu câteva secunde mai devreme. Parcă era un motor…

— Întrucât nu ştim cine este, te sfătuiesc să nu scoţi un cuvânt, îi şopti el încet. Amintindu-şi de oamenii care îi fugăriseră de la benzinărie, Remy încuviinţă din cap. Burke îi dădu drumul.

— Stinge lumânarea. Remy suflă în ea în timp ce Burke luă lanterna şi îi reducea luminozitatea la o simplă licărire.

— Să nu te vadă. Îşi puse mâna pe creştetul ei şi o apăsă în jos, aşa cum procedase şi în barcă, atunci când elicopterul trecuse pe deasupra capetelor lor. Îi făcu semn să se bage sub masă. Remy se strecură ascultătoare acolo unde i se arătase. Mişcându-se ca o umbră se duse spre dulap şi scoase de acolo pistolul de pe raftul de sus. Era singurul loc unde nu căutase astăzi pistolul în timp ce el încercase să repare barca. Îşi băgă pistolul în cureaua de la blugi, la spate, apoi ieşi din cabană şi rămase în faţa uşii. Zgomotul motorului se auzea mai tare. În curând apăru o lumină care arunca umbre ciudate pe luciul vălurit al apei, în faţa bărcii care înainta. Remy vedea destul de bine ca să-şi dea seama că are aproape aceleaşi

dimensiuni ca şi cea pe care o reparase astăzi Basile. Un bărbat îi strigă ceva în franceza cajun. Burke răspunse laconic:

— Seara tuturor. Remy simţi vibraţiile motorului când barca se apropie de debarcader şi se izbi de unul din cauciucurile care serveau drept tampoane. Se strecură în patru labe de sub masă şi se duse la fereastră de unde vedea mai bine. Ridică puţin capul, numai atât cât ochii să-i depăşească pervazul. În barcă erau înghesuiţi trei oameni. Nu ştia dacă ar fi fost mai bine să iasă şi să spună că este ţinută prizonieră sau să rămână ascunsă. Dorea cu disperare să se întoarcă la New Orleans, dar nu ştia în ce măsură oamenii aceştia ar fi fost de acord s-o ducă până acolo. Sau era mai în siguranţă dacă rămânea cu Basile?

În timp ce se gândea ce să facă, îl auzi pe Basile întrebându-i dacă peştele muşcase. Aşadar, nu erau oamenii legii. Sau poate Basile voia s-o facă să creadă asta. Se mai uită încă o dată pe furiş. Bărbaţii abia se distingeau în lumina palidă, dar înfăţişarea lor aspră n-avea nimic comun cu aceea a onor oameni ai legii iar pe barca lor nu se vedeau niciun fel de însemne oficiale.

Purtătorul de cuvânt al grupului i se adresă lui Burke în engleză şi-i spuse că nu porniseră la pescuit.

— Căutam pe cineva. Un preot.

— Un preot, în general, sau pe cineva anume? întrebă Burke pe un ton prietenos dar

Remy îşi dădu seama că era prefăcut.

— Preotul ăsta, părintele Gregory, noi credem că avea necazuri. Cine ştie? Parcă îl şi vedea cum ridică din umeri

— Dacă are duşmani, noi nu vrem să fim amestecaţi în chestia asta.

— Ce vă face să credeţi că ar avea duşmani?

Basile ascultă fără comentarii povestirea omului. Când termină, spuse:

— Rătăcit în mlaştină? Sărmanul de el! Oricum, pe aici n-a venit nimeni de mai multe zile. Cei trei bărbaţi din barcă se sfătuiră în şoaptă, apoi purtătorul de cuvânt îi mulţumi lui Burke şi-i ură noapte bună, după care întoarseră barca şi porniră înapoi de unde veniseră. Remy se gândi să se repeadă pe uşă şi să strige după ei, dar se răzgândi. Ce făcuseră de-l speriaseră pe părintele Gregory mai abitir decât mlaştina? Probabil că avusese motive întemeiate să nu

se încreadă în ei. Sau poate că îi fusese doar frică c-o să-l predea autorităţilor? Se ridică în picioare şi alergă spre uşă, dar acolo se ciocni de Burke care îi bloca drumul.

— Poţi să strigi şi să-i chemi înapoi, spuse el, dar n-ai nicio garanţie că n-or să-ţi facă rău.

— Şi ce garanţie am în privinţa ta?

— Ţi-am făcut ceva până acum? Remy nu-i vedea ochii, dar simţea intensitatea privirii lui şi ştia că are dreptate. Posibilitatea ei de alegere se reducea la opţiunea pentru un rău cunoscut dintre două rele. Dându-şi seama de hotărârea ei, Burke străbătu camera şi stinse lanterna, astfel că încăperea se cufundă într-un întuneric total.

— Pentru eventualitatea că s-ar mai uita încoace preciză el.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu părintele Gregory după ce a fugit de la nuntă?

Întrebă ea în şoaptă.

— Dumnezeu ştie. Dar cel puţin ştiu că a ajuns până acolo.

Gregory se împăcase cu gândul că va muri curând. Nu avea să primească pedeapsa cu moartea pentru că fusese complice la răpire, dar la închisoare ştia că

n-o să reziste mult. Indivizii ca el reprezentau o pradă uşoară pentru ceilalţi, care erau mult mai numeroşi. Într-o închisoare, speranţa lui de viaţă putea fi decâteva luni. Dar după aceste câteva luni, moartea avea să vină ca o binecuvântare.

Se ghemui pe bancheta din spate a maşinii de poliţie fără însemne cu inima cât un purice. În mod ciudat însă, maşina nu se îndrepta spre staţia de poliţie Vieuse Carré.

— Mă duceţi în centru? Fără să-l bage în seamă, poliţiştii îşi continuară conversaţia despre apropiata petrecere de lăsata Secului. Când trecură pe lângă sediul poliţiei fără ca măcar să încetinească, teroarea lui Gregory crescu la culme.

— Unde mă duceţi? Bărbatul care şedea pe scaunul din dreapta se întoarse spre el.

— Nu poţi să-ţi ţii gura? Avem lucruri importante de discutat.

— Sunteţi de la FBI? Cei doi râseră, iar şoferul spuse:

— Da, suntem de la FBI. Înspăimântat de vocile lor, Gregory începu să se văicărească:

— M-a silit să-i fiu complice. Basile este mai rău decât diavolul. M-a ameninţat că mă omoară dacă nu-l ajut. Nici măcar nu ştiam ce are de gând să facă. Eu… n-am

ştiut nimic despre răpire decât după ce s-a produs. Întrucât văicărelile lui nu păreau să-i impresioneze, Gregory aplică altă stratagemă. Tăticul meu e bogat. Dacă mă duceţi la el acasă, o să vă dea o mulţime de bani şi n-o să vă pună niciun fel de întrebări. Spuneţi-i numai ce vreţi şi o să vă dea. Este bogat, vă jur.

— Ştim, totul despre tine Gregory, spuse cel din dreapta. Acum taci dracului din gură că-mi pocnesc creierii. Gregory înghiţi în sec şi începu să plângă liniştit. Acum înţelegea că nu erau oameni ai legii şi puţinele îndoieli pe care le mai avea se spulberaseră în momentul în care pătrunseră în garajul unei clădiri cu birouri. La ora aceea târzie din noapte, în garaj se vedeau doar câteva maşini.

În filme garajele folosiseră adesea ca decor pentru crime, şi scenele acelea i se perindară prin faţa ochilor ca într-un caleidoscop macabru. Îşi închipuia că aici va fi pus cu faţa la zidul de beton şi împuşcat în ceafă. Cadavrul lui avea să fie descoperit mâine dimineaţă de vreun funcţionar care va veni mai devreme la lucru.

— Vă rog, spuse el trăgându-se mai în fundul maşinii când oamenii deschiseră

portiera ca să-l scoată afară. Nu, vă rog, nu. Dar bărbatul pe care îl luase drept poliţist întinse mâna spre el, îl apucă de piepţii cămăşii şi îl trase afară. Gregory căzu în genunchi şi începu să implore îndurare, dar cei doi îl târâră spre ascensor. Foarte bine, aşadar, nu aveau de gând să-l ucidă în garajul subteran. Probabil că nu voiau să se mânjească de sânge pe haine. O să-l ducă sus, pe acoperişul clădirii, şi or să-l arunce de-acolo, făcând ca totul să pară o sinucidere.

Însă ascensorul se opri înainte să ajungă la ultimul etaj. Când fu smuls din cabină, Gregory constată cu surprindere că se afla pe un coridor mochetat, cu uşi de mahon pe ambele părţi. La capătul holului auster se afla o uşă dublă cu o plăcuţă metalică. Când citi numele înscris pe plăcuţă, simţi că i se înmoaie genunchii şi se prăbuşi pe mochetă.

— Ridică-te, spuse unul din oamenii care-l însoţeau.

— Haide nu mai fi aşa de fricos. Gregory se ghemui în poziţia fătului şi începu să scâncească. Uşile duble se deschiseră şi o voce tună:

— Ce se întâmplă aici?

— Nu vrea să se ridice în picioare. Ce să

facem cu el, domnule Duvall?

Când îi auzi numele rostit cu voce tare, Gregory se sperie şi mai cumplit decât atunci când îl citise pe plăcuţă. Îşi astupă urechile, dar văzu o pereche de pantofi din piele de şarpe care se apropiau de el pe mochetă. Când ajunseră la câţiva centimetri de capul lui, pantofii se opriră. De deasupra lui, Pinkie vorbi:

— Nu se pune problema ce facem noi cu el. Din acest moment, soarta domnului

James este în întregime în mâinile lui.

CAPITOLUL 32

— Domnule Duvall! Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez. A sunat domnişoara

Flarra. Este foarte nervoasă.

— Mulţumesc, Roman. De îndată ce valetul se retrase din biroul lui de acasă, Duvall ridică receptorul derivaţiei.

— Flarra? Ce mai faci, iubito?

— Sunt îngrijorată la culme! Ce se întâmplă? A trebuit să mă milogesc de Roman ca să mă lase să vorbesc cu tine. A spus că are instrucţii să nu te dea la telefon. Unde e Remy? De ce n-a venit să mă vadă? Nu mai ştiu nimic despre ea de câteva zile. S-a întâmplat ceva cumplit, ştiu eu.

— Linişteşte-te. Nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci ce se petrece acolo? Remy n-a fost la mine toată săptămâna şi, de regulă, nu lipseşte. De fiecare dată când telefonez acasă, mi se refuză legătura.

— Pe sora ta o doare foarte tare în gât. Evident alarmată, Flarra întrebă:

— E grav?

— După câteva zile se va restabili complet.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Remy n-a vrut să-ţi faci griji de pomană, aşa că i-a rugat pe servitori să nu pomenească un cuvânt despre boală. Acum ia antibiotice şi se simte mult mai bine, deşi tot o mai doare în gât. Nu poate să vorbească. Eu m-am luat cu un caz care îmi răpeşte tot timpul. Iartă-mă că nu te-am sunat. Este de neiertat din partea mea. Pinkie ascultă liniştea care venea de la celălalt capăt al firului Flarra încerca să digere minciuna lui. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi făcut cu siguranţă o criză de isterie, ceea ce ar fi complicat şi mai mult lucrurile. Flarra era impulsivă şi imprevizibilă. Nu mai voia să-şi facă griji în privinţa reacţiei ei la vestea răpirii lui Remy. În curând se va vedea nevoit să-i spună că Remy a dispărut, dar toate lucrurile la

vremea lor.

— Pot să vin s-o văd mâine? întrebă ea.

— Regret, dar nu e cu putinţă, iubito. Este contagioasă. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi să te contaminezi şi tu. Sora Beatrice nu m-ar ierta niciodată dacă am declanşa o epidemie în şcoală.

— Doamna dr. Caruth i-a prescris medicamentele?

— Ce contează cine i le-a prescris?

— Nu ştiu, Pinkie, dar… Remy a fost aşa de abătută în ultima vreme.

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, mă gândeam că poate – presupun, bineînţeles – poate că este însărcinată. Ochii lui Pinkie fixau presse-papier-ul de cristal de pe birou fără să-l vadă. Nu înregistra nimic altceva decât părerea absurdă a cumnatei sale că Remy ar putea fi însărcinată, dar dintr-odată nu i se mai păru chiar atât de absurd. Fără să ştie ce reacţie provocase, Flarra continuă:

— Dacă este însărcinată, poate că n-ar trebui să ia antibiotice.

— Nu e însărcinată.

— Eşti sigur?

— Dacă soţia mea ar fi însărcinată, nu crezi că aş şti? se răsti el

— Ei bine, nu trebuie să-mi iei gâtul pentru asta. Nu am de gând să mă amestec în treburile voastre. Numai că Remy tânjeşte în taină după un copil şi îi pare rău că n-a fost în stare niciodată să-l zămislească. Speram ca acesta să fie motivul pentru care a fost aşa de întoarsă pe dos în ultima vreme. Am şi întrebat-o.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că nu e.

— Vezi, de ce te-ar minţi?

— Presupun că ai dreptate, spuse Flarra. A fost numai aşa, un gând. Apoi întrebă dacă nu vrea să-i dea lui Remy receptorul la ureche.

— Numai să-i spun şi eu bună ziua. Nu-i cer să vorbească.

— Acum doarme.

— O, da, nu trebuie s-o trezim, zise ea, evident deprimată.

— A aflat că ai sunat şi te roagă să nu-ţi faci griji pentru ea.

— Eram îngrijorată şi la gândul că Remy trebuie să fie foarte necăjită din cauza lui

Errol.

— Ai auzit şi tu?

— Am citit în ziare. Cred că Remy e foarte afectată.

— De fapt, încă n-a aflat. A fost atât de bolnavă, încât n-am avut inima să-i dau o veste atât de proastă.

— Poliţia a descoperit vreun fir?

— Nimic. Mi-e teamă că este unul din acele acte de violenţă întâmplătoare care de cele mai multe ori rămân neelucidate.

— Errol era puternic ca un taur, spuse Flarra. Cum ar fi putut să-l doboare un bătăuş oarecare?

— N-aş vrea să-l vorbesc de rău, dar forţa fizică a lui Errol era net superioară inteligenţei. Ar fi putut să-şi dea seama că e riscant să se plimbe singur pe chei în miezul nopţii.

— Aşa cred şi eu, totuşi mi se pare ciudat. Plictisit de discuţie, Pinkie o întrerupse.

— Flarra, iubito, iartă-mă, dar am treabă!

— Te-ai mai gândit la petrecere, de lăsata Secului? Ştii, să vin şi eu.

— M-am mai gândit, dar deocamdată n-am ajuns la nicio concluzie. Zău că nu mai pot sta de vorbă despre asta acum. Mă sună cineva pe cealaltă linie; este în legătură cu actualul meu caz. Am să-i transmit lui Remy urările tale de însănătoşire.

— E în ordine, făcu ea, evident lipsită de entuziasm. Spune-i să mă sune imediat ce se simte mai bine. După ce închise telefonul, Pinkie îi ceru lui Roman să-l convoace pe Bardo. Când Bardo intră în încăpere, Pinkie îi înmână un cartonaş cu un nume înscris pe el.

— Pune pe unul din cei mai buni băieţi ai tăi pe urmele ei. Să fie foarte discret, dar să-mi spună şi ce mănâncă dimineaţa. Bardo încuviinţă din cap, iar Pinkie îl întrebă:

— Falsul preot s-a hotărât să coopereze? Bardo rânji răutăcios.

— Îl lăsăm să se mai gândească puţin.

— Ce se întâmplă cu Mac McCuen? Ai veşti de la el? Poliţistul nu venise la întâlnirea programată cu Bardo în seara aceea. Câţiva oameni fuseseră trimişi la el acasă, dar raportaseră că nu găsiseră pe nimeni, iar locuinţa era în dezordine, de parcă cei doi ar fi plecat în mare grabă.

— Am pus nişte oameni să-l caute. O să apară el, spuse Bardo cu semeţia lui obişnuită. Apoi, ceva mai puţin sigur de el, întrebă: Ce facem dacă nu rezolvăm nimic nici cu poponarul, nici cu poliţistul? Pinkie privi în jos, spre telefon, şi îşi aminti de discuţia pe care tocmai o încheiase.

Mângâind receptorul cu degetul, zâmbi ca un jucător care are un as câştigător în mânecă.

— O să încerc altceva.

— Dumnezeule, cine ar mai putea să fie? Joe Basile înţelegea că nevasta lui are toate motivele să fie supărată. Ziua începuse prost, cu vizita neanunţată a lui Patout în revărsat de zori. Acum, telefonul o trezise din somn în toiul nopţii. Pipăi după receptor şi răspunse după al cincilea semnal.

— Domnul Basile, sunt tot eu, McCuen. Te rog să nu închizi până nu asculţi tot ce vreau să-ţi spun.

— Ce este, domnule McCuen? zise el nerăbdător.

— Azi-dimineaţă te-am minţit. Joe se ridică şi rămase aşezat pe marginea patului.

— Cum aşa?

— Ţi-am spus că Burke m-a invitat să petrec câteva zile cu el dar nu e adevărat. Însă trebuie să iau neapărat legătura cu el. Am minţit pentru că nu voiam să te implic în chestia asta. Din păcate nu mai văd altă soluţie.

— În ce să mă implici?

— Fratele dumitale e la mare ananghie. Deşi prezentat în termeni ceva mai duri,

mesajul acesta se potrivea cu acela al lui Patout.

— Vrei să spui că este în primejdie?

— În mare primejdie. Dacă ştii unde este, te rog să-mi spui. Trebuie să ajung la el înaintea altcuiva. Aproape aceleaşi cuvinte folosise şi Patout. După ce sunase de două ori la magazinul lui Dredd şi nu răspunsese nimeni, Joe renunţase. Acum ar fi dorit să fi insistat. Dacă Burke se dusese să se ascundă undeva, mai mult ca sigur că se refugiase la cabana lor de pescuit. Oricum, dacă era prin împrejurimi, Dredd ar fi trebuit să ştie. Personal, Joe nu-l agrea în mod deosebit pe bătrânul sălbatic care împăia animale, dar ştia că între el şi Burke există o puternică afecţiune. Joe decise că Dredd inspira suficientă încredere pentru a-i dezvălui adevărul. Din păcate, nu reuşise să-l găsească.

— Domnule Basile, te rog spune-mi, îl imploră McCuen. Ştii unde e Burke?

— Ţi-am zis în dimineaţa asta că nu ştiu.

— E adevărat, dar chiar nu ştii? Tonul lui îl irită pe Joe.

— Iartă-mă, domnule McCuen, dar dumneata eşti cel care pare să fie la ananghie, nu

Burke. După o pauză prelungită, McCuen spuse:

— Scuză-mă pentru insinuarea de adineaori. În locul dumitale şi eu aş minţi. Am tot respectul pentru loialitatea dumitale faţă de Basile. Dar te asigur că îi faci un deserviciu dacă nu-mi spui unde este ca să pot lua legătura cu el.

— Cu riscul de a mă repeta, te asigur că nu ştiu unde este spuse Joe, rostind distinct fiecare cuvânt.

— Dar trebuie să ai măcar o idee, insistă Mac. Joe ezită o fracţiune de secundă, iar

Mac îşi dădu seama. Cum să te conving să mă ajuţi?

De felul său, Burke avea un somn uşor. Spre surprinderea lui, nu se trezise în clipa în care Remy începuse să se agite. Încerca să-şi ridice mâna dreaptă imobilizată de cătuşe. Smuciturile ei bruşte şi muşcătura adâncă a cătuşelor îl treziră dintr-un somn de plumb la început nu înţelese de ce se zbătea.

— Hei, linişteşte-te! Dar când se trezi de-a binelea, îşi dădu seama că Remy nu se lupta ca să se elibereze de el. Plasa de ţânţari care atârna din tavan căzuse şi aterizase direct pe faţa ei, iar ea se zbătea

din răsputeri să scape de ea. Zvârcolirile ei disperate avuseseră drept rezultat înfăşurarea plasei pe braţul ei stâng. Cu cât trăgea mai tare de ea, cu atât se încurca mai rău. Deschise gura să strige, dar când trase aer în piept, inhală şi o bucată de plasă, ceea ce îi spori panica.

— Linişteşte-te. Te eliberez imediat. Remy avea ochii deschişi, însă fie că se credea victima unui coşmar, fie că nu-şi mai putea stăpâni panica, începu să se lupte din răsputeri cu Burke în momentul când acesta îşi apropie mâna de faţa ei ca să-i scoată plasa de pe gură. Când încercă să ridice capul, îşi trase plasa şi mai strâns în jurul feţei. Îl lovi pe Burke cu mâna stângă şi continuă să tragă de dreapta care era prinsă în cătuşeţburke îşi trecu piciorul drept peste ea ca să se apere de loviturile ei puternice cu picioarele. Remy încercă din nou să ţipe, dar plasa îi intrase în gură, astfel că nu reuşi să scoată decât un sunet gâtuit

— Stai liniştită, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Vreau să te ajut.

În cele din urmă reuşi să pună mâna pe plasă şi o trase atât de puternic încât aceasta se rupse. Dar câteva bucâţele

sfâşiate mai rămăseseră pe faţa ei şi Remy dădu din mâini frenetic până când scapă de toate. Respiraţia ei era rapidă şi sacadată.

— E în ordine, spuse el cu o voce blândă, mângâietoare. S-a terminat, n-ai păţit nimic. Întinse mâna să-i dea la o parte o şuviţă de păr, dar Remy ridică mâna stângă şi-l lovi cu putere.

— Nu mă atinge!

— Liniştеşte-te, îi spuse el. A căzut plasa de ţânţari peste tine. Asta a fost tot. Remy se uita ameţită la el, în timp ce respiraţia îi revenea treptat la normal.

— Vrei să bei puţină apă? Remy încuviinţă din cap. Pusese mai devreme un pahar cu apă pe masa şchioapă cu trei picioare care servea drept noptieră. Burke se întinse după el pe deasupra ei.

— Poţi să te ridici? Sprijinindu-se în coate, bău din paharul pe care i-l ţinea el. Ploaia continua să răpăie monoton pe acoperişul şubred al cabanei. Dar prin fereastră se vedea lumina cenuşie a lunii. Încordat şi atent, rămăsese la uşă cel puţin o jumătate de oră după ce plecaseră bărbaţii cu barca. Nu reprezentau niciun pericol, erau numai curioşi să ştie ce se întâmplase cu preotul pe care îl salvaseră

de la o moarte sigură şi care dispăruse în toiul petrecerii de nuntă. Dar preferând să fie excesiv de precaut decât neglijent, Burke nu mai aprinsese lanterna şi rămăsese de pază până când se convinsese că nu-i mai ameninţă nicio primejdie din partea lor. În cele din urmă se hotărâse să se culce. Îşi legase ostatica de el cu cătuşele, ceea ce dăduse naştere unor noi certuri, pe care el le curmase spunându-i că acum, după ce reparase barca, avea alt mijloc de evadare. Ţinând seama de coşmarul ei, Burke se simţise cam stânjenit de faptul că o ţinea legată, mai ales că nu numai din motive de siguranţă voia s-o ştie culcată lângă el. Remy bău cu atâta lăcomie din pahar încât apa i se prelinse pe la colţurile gurii. După ce termină de băut, puse paharul gol la loc.

— Te simţi mai bine acum? Remy nu vorbi nici de astă dată, mulţumindu-se doar să încuviinţeze din cap. Ochii i se plimbară pe fruntea ei, pe pomeţi, pe nas, pe gură. După o clipă de ezitare, îi atinse buzele cu degetul mare şi acesta rămase ud.

— N-am să dau cu picioarele în tine, Basile. Ceva, poate dorinţa, îi îngreună înţelegerea.

— Ce? Remy se mişcă stingherită şi

Burke îşi dădu seama că rămăsese cu piciorul drept petrecut peste coapsele ei, împingându-le în saltea. Coapsa şi gamba lui o atingeau aşa cum ar fi făcut-o un amant. Bărbăţia îi presa cu putere şoldul. Ochii lui coborâră din nou spre buzele ei. Le atinse uşor cu degetul mare. Erau umede. Şi incredibil de moi.

— Nu, Basile, te rog, nu.

CAPITOLUL 33

Cuvintele fuseseră rostite în şoaptă, dar cum nu se poate mai clar. Făcu apel la întreaga sa putere de stăpânire pentru a-şi retrage piciorul şi a se întinde din nou pe spate. Câtva timp fu absorbit de propria nefericire. Apoi îşi dădu seama că Remy îşi masa încheietura mâinii drepte.

— Te doare? întrebă el.

— Puţin.

— Ai tras foarte tare de ea. Asta m-a trezit. Vrei să-ţi dau ceva? Nu-i aşa că juca perfect rolul micului cercetaş de nădejde? Nu numai că nu se atingea de ea pentru că aşa îl rugase, dar se şi oferea s-o ajute.

— Dacă te îngrijorează aşa de mult rana mea, ai putea să-mi scoţi cătuşele.

— Nicio şansă.

— Te rog.

— Nu. Inutil să mă mai rogi. „Naiba să-l ia pe micul cercetaş de nădejde”. Stăteau atât de aproape unul de altul, încât Burke îi simţea fiecare respiraţie, iar dorinţa nu era ceva care să poată fi reprimat la comandă. Între ei existau însă bariere mai puternice decât un zid de oţel. Şi nu cea mai neînsemnată era aceea că îi spusese

„Nu, te rog!” E drept că o răpise, dar nu ajunsese şi violator. În al doilea rând, era soţia altui bărbat. E adevărat că păcatul adulterului se comitea frecvent. Dacă lapidarea ar fi continuat să fie pedeapsa curentă pentru legăturile extraconjugale, planeta ar fi fost de multă vreme lipsită de toate pietrele. În raport cu alte păcate adulterul se afla pe un loc secund. Dar lăsând deoparte aspectul religios, existau implicaţiile morale. I-ar fi plăcut să creadă despre sine că este mai presus decât Barbara şi antrenorul ei de fotbal. Şi, oricum, doamna îl respinsese aşa că îşi impusese să nu se mai gândească la asta şi să încerce să doarmă.

Rămase nemişcat mai mult timp, cât se poate de treaz şi deloc relaxat. Simţea că nici ea nu reuşea să adoarmă. Nu prea avea chef de conversaţie, dar îi era teamă că

dacă nu rupe tăcerea o să-i plesnească maxilarele.

— Ai avut un coşmar?

— Nu tocmai, răspunse ea. Mai curând… da, de fapt a fost un coşmar.

— Asociat cu teama de sufocare? Intui că Remy încuviinţase din cap. Nu trebuia să faci cine ştie ce efort de gândire ca să-ţi dai seama.

— Ce ţi s-a întâmplat? Răspunsul veni cu atâta întârziere, încât Burke era convins că o să-i ignore întrebarea. Dar Remy începu să vorbească cu poticneli:

— Aveam doisprezece ani. Era unul din clienţii obişnuiţi ai lui Angel. Am învăţat foarte de timpuriu că, atunci când venea un bărbat în casă, trebuia să stau liniştită. Să nu plâng. Să nu mă mişc. Să nu cer nimic şi să nu atrag atenţia asupra mea. Încercam să mă fac cât mai mică, la început ca să nu fiu pedepsită, mai târziu ca să nu fiu băgată în seamă. Dar omul acela nu voia să fie ignorat. Tot timpul îmi ţinea calea, mă tachina, făcea remarci la adresa mea către Angel pe care la început nu le înţelegeam, dar mai târziu am ajuns să le pricep chiar prea bine.

Într-o noapte l-a adus cu ea acasă, după

lucru. Eu dormeam deja, dar râsetele lor m-au trezit. Erau înfierbântaţi, bineînţeles, şi şi-au continuat petrecerea fără să-mi dea nicio atenţie. În cele din urmă am adormit cu toţii.

Nu ştiu exact cât timp a trecut. Dacă m-aş fi trezit mai curând, m-aş fi luptat cu el şi aş fi fugit din casă. Dar când m-am dezmeticit, era deja peste mine şi îmi ţinea mâinile deasupra capului. Purtam un maiou cu mânecă scurtă şi chiloţi. Îmi trăsese maioul în sus peste cap şi îmi acoperise faţa cu el. Burke închise ochii şi rămase absolut nemişcat. Mai trecură câteva momente, după care Remy continuă cu o voce care parcă venea de departe:

— Abia începusem să mă dezvolt. Aveam sânii mici. El… el şoptea… şoptea lucruri oribile, dezgustătoare. Respiraţia îi mirosea urât, mă ciupea cu degetele şi eu nu puteam să respir… Şi-a băgat mâna în chiloţii mei şi… în sfârşit, mă durea. Am încercat să ţip, dar faţa îmi era acoperită cu maioul. Gâfâind din nou, Remy îşi puse mâna stângă pe piept. Treptat, panica îi dispăru.

— Angel s-a trezit şi-a văzut ce făcea. A început să urle la el şi l-a dat afară.

— L-a reclamat, a cerut să fie arestat?

Întoarseră capul simultan unul spre altul. Remy îi aruncă o privire ciudată.

— Angel nu era supărată pe el. S-a înfuriat pe mine. Am fost bătută pentru că îl ademenisem pe prietenul ei în patul meu.

— Dumnezeule!

— Am avut noroc că s-a trezit înainte să-mi poată face altceva decât să mă mângâie. De fapt, incidentul i-a dat lui Angel ideea de a mă pune la treabă. Spera probabil să obţină de pe urma mea un profit mai mare ca prostituată decât ca hoaţă de buzunare. Nu mi-a spus niciodată explicit acest lucru, dar ştiu la ce se gândea. Am surprins-o de mai multe ori privindu-mă îndelung, gânditoare.

După noaptea aceea, am început să dorm cu un cuţit de măcelar sub pernă. I-am rănit pe câţiva dintre prietenii ei şi i-am ameninţat pe alţii, dar ştiam că e numai o chestiune de timp până să fiu violată de unul din ei.

Şi atunci Angel a rămas însărcinată. Era furioasa că observase lucrul ăsta prea târziu, când nu mai putea să facă un avort. Pe măsură ce sarcina avansa, se ocupa tot mai mult de traficul cu droguri ca o compensaţie pentru faptul că nu mai putea

dansa şi… cealaltă treabă. Când s-a născut Flarra, m-a pus să am grijă de copil, pentru ca ea să se întoarcă înapoi, la lucru. Aşa că nu aplicare planurile cu mine. Am avut noroc.

şi-a mai pus în

— Dar nu s-au făcut niciun fel de reclamaţii? Protecţia copilului era inexistentă?

— Venea regulat asistenta socială, spuse Remy, apoi adăugă tristă:

Cumpăra droguri de la Angel până când agenţia a aflat şi a dat-o afară. N-au mai trimis pe nimeni în locul ei. Burke îşi acoperi ochii cu antebraţul stâng. O mare parte din copilărie şi-o petrecuse fără tată, dar, din câte îşi amintea, n-avusesc alte probleme decât temele pentru acasă şi obligaţia de a-şi ţine jumătatea de cameră pe care o împărţea cu Joe într-o stare de relativă ordine, ca să evite predica mamei sale afectuoase şi grijulie. Remy avusese de înfruntat pericole zilnice pentru a supravieţui. Ticălosul care o mângâiase pe vremea când avea doisprezece ani îi lăsase o moştenire de coşmaruri, o frică patologică de sufocare. Povestea aceasta explica foarte bine gestul ei frecvent de a-şi acoperi

pieptul cu braţele încrucişate. Cu toate acestea, purta rochii cu decolteu adânc şi costume care îi scoteau în evidenţă bustul. Lăsând braţul în jos, se ridică în capul oaselor şi se uită la ea.

— De ce mi-ai spus povestea asta? Vrei să mă înduioşezi ca să-mi fie milă de tine?

— Acesta este adevărul, şi puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

— Atâta timp cât nu mă ating de tine, nu-i aşa?

— Du-te dracului, spuse ea furioasă. Era pentru prima oară când o auzea înjurând şi lucrul ăsta îl trezi cumva la realitate. Crezuse povestea ei. De trei ori o văzuse cuprinsă de panică fiindcă nu mai putea să respire. Şi, apoi cine ar fi putut inventa o asemenea poveste? Era mult prea oribilă ca să nu fie adevărată. Ceva mai îmblânzit, o întrebă din nou:

— E în regulă. De ce mi-ai povestit-o?

— Pentru că tu eşti bărbatul care mi-a pus cătuşe, se răsti ea. Sunt o victimă şi chestia asta nu-mi place. Refuz să fiu victima ta, domnule Basile.

— Ţi-am făcut eu vreun rău?

— Dacă mi-ai făcut rău? repetă ea râzând fără să-i vină a-şi crede urechilor. Nu

înţelegi nimic, nu-i aşa? Ei bine, pentru un poliţist de la Narcotice, nu eşti prea deştept. Nu, nu m-ai bătut, nici nu m-ai violat, nu m-ai înfometat, nu mi-ai făcut niciun fel de rău fizic. Dar după toată tevatura asta îţi închipui că un om aşa de îngâmfat ca Pinkie o să mă mai vrea înapoi?

— Dar pentru ce dracu' ar trebui să te întorci la el? întrebă el furios şi convins că furia lui este îndreptăţită. Te ţine captivă într-o relaţie absolut medievală. Nici nu bănuiam că mai există aşa ceva în vremurile noastre. De ce naiba trebuie să rămâi cu ticălosul ăsta?

— Nu crezi că am încercat să fug? strigă ea. Ei bine, am făcut-o. O dată. Am economisit destui bani ca să cumpăr un bilet de autobuz – da, aşa e, domnule Basile, eu nu am niciun ban al meu. Primesc o alocaţie. Bani de buzunar. Îmi pot permite să cumpăr portocale într-o piaţă, dar cam atât. Mi-au trebuit câteva luni ca să adun suficienţi bani pentru bilet – am furat din portofelul lui Pinkie câte un dolar, doi ca să nu observe. Garda mea de corp de pe vremea aceea se numea Lute Duskie. Am reuşit să scap de el şi am ajuns până la Galveston, în Texas, unde am găsit de lucru

la o pepinieră. Am închiriat o cameră într-o pensiune ieftină pe timp de o săptămână. Mă plimbam pe ţărm, bucuroasă că mi-am recăpătat libertatea, şi făceam planuri cum o să trimit după Flarra şi o să începem împreună o viaţă nouă. Am trăit liberă patru zile încheiate.

În a cincea zi, în timp ce udam florile din seră, am ridicat ochii şi l-am văzut pe Pinkie venind spre mine. N-am să uit niciodată expresia de pe chipul lui. M-a felicitat pentru isteţimea de care am dat dovadă. Nu se întâmpla prea des ca cineva să-l poată păcăli, spunea el. Ar trebui să mă mândresc cu asta.

Mă simţeam pleoştită. În loc să se înfurie, mi-a spus că, dacă vreau să mă despart de el, n-are nici cea mai mică intenţie să mă ţină cu forţa. E suficient să cer şi mă va lăsa să plec fără niciun fel de resentimente.

— Era o capcană.

— Aşa e, spuse ea cu vocea răguşită de emoţie. M-a rugat să-l însoţesc până la maşină. A fost suficient să mă uit pe geam la bancheta din spate ca să înţeleg care era preţul libertăţii mele. Flarra. O adusese cu el. Avea aproximativ vârsta mea pe vremea

când clienţii lui Angel începuseră să mă remarce. Eram liberă să plec unde vreau, a spus Pinkie, dar Flarra rămânea cu el. Vorbeai despre posibilitatea de a alege, domnule Basile? Spune-mi, te rog, ce-aş fi putut face eu în situaţia aceea?

— Flarra te-ar fi înlocuit, oftă Burke.

— Acesta era cel mai bun lucru pe care îl puteam spera pentru ea.

— Cel mai bun?

— Da, pentru că din ziua în care Pinkie a devenit tutorele meu, m-a răsfăţat, convins fiind că mă iubeşte. Dar pentru Flarra nu are aceleaşi sentimente. Este generos şi drăguţ cu ea, dar se poartă frumos numai din dorinţa de a mă linişti pe mine, nicidecum din ataşament faţă de ea. Pinkie ştie că îmi iubesc sora mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. Dacă l-aş părăsi, ar folosi-o pe ea ca să se răzbune împotriva mea. Şi tare mi-e teamă că asta va face pentru că m-am lăsat răpită.

O, şi încă ceva, adăugă ea. Când ne-am întors de la Galveston, ne-am oprit să mâncăm de prânz. Pinkie a luat-o pe Flarra cu el în restaurant, dar pe mine m-a rugat să rămân cu Errol, noua gardă de corp care îl înlocuise pe Lute Duskie.

Errol a scos din portbagajul maşinii mai mulţi saci grei de plastic şi i-a aruncat într-un container de gunoi din spatele restaurantul, De atunci nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit nimic despre domnul Duskie.

Remy făcu o pauză, după care spuse: Cred că cel mai bun lucru pe care îl poţi spera, domnule Basile este să mori repede. Era o noapte a premierelor. Remy începu să plângă. Pe tot parcursul calvarului ei din ultimele zile, nu vărsase nici o singură lacrimă. Văzuse de câteva ori cum ochii i se umpluseră de lacrimi, dar nu plânsese niciodată. Fu cât pe-aci s-o atingă, dar îşi reveni la timp şi îşi retrase mâna. Lacrimile i se scurgeau de la colţul ochiului şi se prelingeau pe obraz, ajungând în păr. Atunci îşi apropie mâna de faţa ei şi îi atinse uşor obrazul cu încheieturile degetelor strânse în pumn. Remy nu se retrase, aşa că îi şterse lacrimile şi de pe celălalt obraz.

— Nu pot admite ca Flarra să păţească ceva din cauza mea, spuse ea în şoaptă. O iubesc. Din ziua în care s-a născut am iubit-o şi am încercat s-o apăr. Este tot ce am pe lumea asta. Până şi copilul mi-a fost luat. Burke înţelese brusc că ceea ce văzuse în

chioşc şi i se păruse o formă de manifestare a senzualităţii ei fusese, de fapt, expresia unei pierderi greu de suportat. Repetă şi acum gestul, punându-şi mâna stângă peste abdomen. Reacţionând instinctiv, Burke îşi aşează palma peste mâna ei. Uluită de intimitatea gestului, Remy încetă imediat să mai plângă. Şi Burke era la fel de surprins. Privi în jos la mâinile lor lipite, ca să se convingă că nu visează. O pace stranie se aşternu asupra lor. Fiecare era conştient de respiraţia chinuită a celuilalt, de bătăile haotice ale inimii, de căldura care li se răspândea pe sub piele, de apăsarea mâinii lui care o acoperea pe a ei. Burke înălţă capul şi se uită la ea. Întunericul era despicat de privirile lor, care se căutau înfrigurate.

— Ţi-ai iubit soţia? Şoapta ei era aşa de stinsă încât abia o auzi.

— Pe Barbara?

— Ai iubit-o? Barbara îl impresionase cel mai mult dintre toate femeile pe care le întâlnise până atunci. Îl excita şi îl stimula în acelaşi timp. Se simţea mai bine cu ea decât fără ea. Dar tot timpul cât o curtase, când făcuseră dragoste înainte şi după căsătorie, în toiul certurilor aprige sau în

clipele de destindere, nu simţise niciodată ceea ce simţea acum. Era o pasiune totală, completă, atotcuprinzătoare pentru o altă fiinţă umană.

— Credeam că da, răspunse el, surprins că se putuse amăgi atâta vreme. Poate că nu. Burke se aşeză încet peste ea, până când faţa lui ajunse deasupra feţei ei, iar mâinile îi încadrară capul. Îi simţea pieptul cum se ridică şi coboară sub el şi gustul respiraţiei care îi ieşea de pe buze. Îşi lipi obrazul de al ei, îşi frecă nasul de urechea ei, îi inhală mirosul părului. Timp de o clipă îşi imagină că gura lui este lipită de a ei, că mâinile ei îi explorau trupul. Imaginile erau aşa de reale, încât gemu de plăcere. Dar se retrase. Atunci Remy deschise ochii Erau tot plini de lacrimi. Acum exprimau însă nedumerire:

— Basile?

— Dumnezeu mi-e martor cât de mult te doresc, spuse el răguşit. Dar n-am să profit de situaţie. N-o să-ţi dau motiv să mă urăşti.

CAPITOLUL 34

Dredd îl văzu venind şi se opri în picioare la marginea debarcaderului.

— Era şi timpul să apari. Te-am dat dispărut.

— Încă nu m-a ucis nimeni, răspunse Burke. N-am putut să vin din cauza ploii. Observând reparaţiile grosolane ale lui Burke, Dredd întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu barca mea?

— M-a adus până aici, da? ripostă imediat Burke. Era în cea mai proastă dispoziţie cu putinţă şi cu cât prietenul lui înţelegea asta mai curând, cu atât mai bine. Trebuia să stabilească de pe acum regulile de bază ale dialogului, ca să nu existe resentimente mai târziu. Era nervos din cauza nopţii pe care o petrecuse întins alături de Remy, impunându-şi să nu se atingă de ea. Ceea ce îi spusese fusese numai în parte adevărat. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, Remy l-ar fi urât. Ar fi fost la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, inclusiv soţul ei, care o exploataseră.

Şi mai era ceva: dacă ar fi făcut dragoste cu ea, s-ar fi detestat pe sine însuşi.

Cu cinci zile în urmă, o dispreţuise din tot sufletul fiindcă întreţinea o relaţie

— Indiferent ce fel de relaţie – cu un ticălos de teapa lui Pinkie Duvall. Dispreţul îl apărase de atracţia pe care o simţea faţă de ea. Dar acum, când aflase atâtea despre viaţa ei înainte şi după apariţia lui Pinkie, îşi

schimbase părerea despre ea.

Radical. Tulburător. Nu se mai putea bizui pe dispreţ ca să rămână un bărbat onorabil.

— Cum merge? Barca se apropie de debarcader, iar Burke aruncă frânghia spre

Dredd.

— Nu mă întreba. Dredd îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii.

— Hm. Ba te întreb, deşi cred că pot să-mi imaginez şi singur. Te-a prins în mrejele ei, nu-i aşa? Burke se urcă pe debarcader şi îi aruncă prietenului său o privire mohorâtă.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu sunt un prunc naiv. Dacă ar fi fost o cotoroanţă bătrână şi urâtă, mai treacă-meargă. Dar văzând cum arată…

— Am înţeles ce vrei să spui, replică Burke înţepat. Dredd izbucni în râs, fără să lase ţigara din gură.

— Aş fi în stare să pariez pe onoarea părintelui Kevin că nu şi-a călcat jurământul de castitate, dar mai mult ca sigur că a fost al naibii de ispitit s-o facă.

Fără să se sinchisească de tachinăriile lui, Burke se îndreptă spre casă.

— Ai nişte cafea?

— Unde e Remy?

— Am lăsat-o la cabană.

— Singură?

— N-o să i se întâmple nimic. Urmărit de privirea bănuitoare a lui Dredd, Burke se simţi şi mai stingherit din cauza deciziei care îl tulburase din capul locului.

— Cât timp ai să fii plecat? întrebase ea.

— Atât cât trebuie ca să ajung la Dredd, să iau nişte provizii şi să mă întorc.

— Câteva ore.

— N-o să ţi se întâmple nimic.

— Ia-mă cu tine!

— Nu-i o idee prea bună.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu ce o să găsesc acolo. Dacă voi fi nevoit să… să dau dovadă de flexibilitate, nu voi putea face faţă atâta vreme cât trebuie să-ţi port de grijă.

— Aş putea păţi ceva şi aici.

— Dacă apare vreo barcă, fă-te nevăzută. Am să mă întorc cât pot de repede.

— Şi dacă te arestează şi cu rămân sechestrată aici?

— Am să le spun unde eşti.

— Dar dacă Te omoară?

— Dredd ştie unde să te găsească. Disputa mai durase încă o jumătate de oră,

dar Burke rămăsese ferm pe poziţie. Acum, când sorbea din cafeaua lui Dredd, era chinuit de imaginea ei de fetiţă rătăcită în pădure, aşa cum stătuse acolo, în uşa cabanei, şi se uitase după el. Nu-şi va găsi liniştea până nu se va întoarce şi n-o va găsi teafără şi nevătămată. Nu uitase de bărbaţii care trecuseră mai înainte pe acolo, căutându-l pe părintele Gregory. Îi pomeni acum şi lui Dredd despre Gregory.

— Nu cumva s-a întors pe aici?

— După ce mi-a furat barca? Nici vorbă. L-aş fi împuşcat imediat. Burke îi povesti ce aflase de la oamenii care îl căutau.

— Naiba să mă ia! izbucni Dredd. O nuntă?

— Aşa au spus. Burke făcu un gest spre televizorul alb-negru. Dredd nu putea să sufere ideea de a comunica cu lumea exterioară şi dădea drumul la televizor numai dacă se prevestea un uragan în golf. Dar Burke îl rugase să urmărească ştirile.

— Au spus ceva despre noi?

— Niciun cuvinţel.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Duvall nu vrea să se afle că nevasta lui a fost răpită. I-ar face publicitate proastă.

— Aşa s-ar părea. Dar cât timp poate

nevasta lui să rămână nevăzută fără ca oamenii să observe?

— Sunt o mulţime de servitori în casă, dar au să-şi ţină gura dacă aşa le spune Duvall. Oricum, Remy are şi o soră. Ea va începe să se întrebe, dacă n-a şi făcut-o deja.

— O, am ajuns la „Remy”? Fără să se sinchisească de tonul lui sarcastic, Burke scoase din buzunar o foaie de hârtie şi o puse pe tejghea.

— Asta e lista mea de cumpărături. Ai ceva proaspăt?

— Cam ce anume?

— Legume, fructe. Îi plac portocalele.

— Îi plac portocalele… repetă Dredd, trăgând pentru ultima dată din ţigară înainte s-o strivească în pântecele gol al unui aligator de ceramică. Burke, dacă aş fi un bărbat mai tânăr şi mai puternic, dacă n-aş ţine aşa de mult la tine, te-aş ţintui la podea şi te-aş lega fedeleş ca să te împiedic să continui aiureala asta. Dar sunt bătrân, nu mai am puterea de odinioară şi ţin la tine. Aşa că nu pot să te combat decât cu câteva sfaturi: să fii mai precaut. Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, dar…

— Dar tocmai asta faci.

— Da, într-adevăr. Dredd scoase un nor de fum pe care îl savuraseră plămânii săi. De ce n-o iei pe doamna asta frumoasă de aici? Dacă îţi place şi dacă ea simte acelaşi lucru pentru tine, de ce nu fugiţi împreună? Pleacă acum, cât se mai poate. Lasă naibii toată aiureala asta şi duceţi-vă undeva!

— N-o să fugă niciodată cu mine, Dredd. Şi chiar dacă ar fi dispusă s-o facă, n-am de gând să las treaba asta neterminată.

— Şi cum o să se termine?

— Habar n-am.

— Dar ştii până unde nu trebuie să ajungă, spuse Dredd, împungând ameninţător cu degetul în pieptul lui Burke. Nu duce la nimic bun şi frumos.

— Da, aşa e. Dredd se trase exasperat de barbă.

— Te-ai răzbunat pe Duvall. I-ai luat nevasta, spuse el ridicând vocea. Dacă te-ai culcat sau nu cu ea, n-are importanţă, ţi-ai atins scopul. Pune-i capăt, Burke.

— Am să-i pun capăt când o să moară Duvall.

— Dar de ce faci asta? De ce?

— Pentru că aşa trebuie! strigă el.

Apoi, îmblânzindu-şi puţin tonul, spuse

iritat: Adu-mi lucrurile ca să pot pleca mai repede de aici, bine? mormăind în barbă, Dredd apucă lista şi începu să adune obiectele de pe rafturi, punându-le furios într-o pungă de hârtie. Burke se duse spre telefonul cu fise, băgă câteva înăuntru şi formă un număr. Receptorul fu ridicat după al doilea apel.

— Bună dimineaţa, Duvall, spuse el. Voiam să te prind de dimineaţă.

— Basile. Venind de pe buzele lui Pinkie Duvall, numele lui suna ca un epitet. Bun. Spera că va fi zeiţa răzbunării pentru Pinkie.

— Ai comis o greşeală enormă, Basile, mult mai mare decât gestul sinucigaş pe care l-a făcut Stuart când a alergat în depozitul ăla.

— Kevin nu ştia ce face, dar eu sunt conştient de faptele mele.

— Atunci ştii că am să te ucid.

— Să mă ucizi? Mai întâi trebuie să mă găseşti, ticălos nenorocit. Burke închise telefonul, dar rămase încă vreo câteva clipe cu ochii pironiţi în gol. Şotia lui fusese răpită şi se afla de câteva zile în mâinile unui om care îi jurase răzbunare. Şi totuşi Duvall nici nu întrebase de ea. Burke

repetă, de astă dată cu toată convingerea". Ticălos nenorocit". În urechea lui Pinkie se auzi tonul.

— A fost prea scurt, n-am putu să-l localizăm, domnule Duvall, îi spuse un băiat din camera alăturată. Îmi pare rău. O să-l punem pe omul nostru din centrală să încerce, dar va dura câtva timp.

— Nu contează. Spre uimirea omului, Duvall începu să râdă, mai întâi încet apoi în hohote. Se uită la Wayne Bardo care zâmbea şi el şi spuse:

— Basile părea foarte încântat de sine. Ticălosul habar n-are că îl avem deja la mână. Bardo, împărtăşind buna dispoziţie a lui Duvall, îi puse un plic pe birou.

— Acesta o să-ţi umple cu adevărat dimineaţa. Pinkie citi eticheta de pe plic în timp ce-i răsturna conţinutul pe masă.

— Aşa de repede? Sunt impresionat. Răvăşi cu degetul mare fotografiile alb-negru Calitatea era destul de slabă din cauza distanţei de la care fuseseră făcute, dar persoanele puteau fi uşor identificate. Pinkie plescăi din buze încântat.

— Ce păcat, mare păcat, doamnă dr. Caruth, apoi i se adresă lui Bardo: Spune-i băiatului ăla nou să aducă maşina. Mai am

de dat un telefon.

Dredd pusese proviziile în barcă atunci când Burke se apropie de el.

— Am găsit şi două portocale, mormăi el posomorât.

— Mulţumesc.

— Ai aici provizii pentru câteva zile. Burke dădu absent din cap.

— Dredd, i-am telefonat lui Duvall, aşa că fii cu ochii în patru. La primul semn, ia-o spre mlaştină şi fă-te nevăzut.

— Pot să-mi port singur de grijă, fiule. Oi fi eu bătrân şi cărunt dar nu sunt neajutorat.

— Ascultă-mă, spuse Basile asigurându-se că Dredd îl urmărea cu atenţie. Oamenii care figurează pe statul de plată al lui Duvall nu glumesc niciodată. Promite-mi că, dacă vezi ceva suspect dispari. Fii tot timpul cu ochii-n patru.

— Bine, bine. Aoleu, iar sună telefonul.

— Ne vedem peste două zile, poate mai devreme. Dredd porni repede înapoi, spre casă, înjurând fie telefonul, fie pe prietenul său; Burke n-ar fi putut spune pe cine anume. Dacă i se întâmpla ceva lui Dredd, n-avea să şi-o ierte niciodată.

— Burke! Parcursese numai vreo

douăzeci de metri când îl auzi pe Dredd pe deasupra zgomotului făcut de motor. Întoarse barca şi strigă:

— Ce este?

— La telefon! Inima îi tresări. Greşise calculele? Reuşise Duvall să localizeze convorbirea chiar atât de repede? Pornise deja spre el? Adrenalina i se vărsa rapid în sânge. Sări pe debarcader înainte ca barca să se oprească de tot.

— Cine este?

— Fratele tău. Burke încremeni în loc.

— Joe?

— Ai mai mulţi?

— Ce vrea? De unde a ştiut că sunt aici?

— N-ar fi mai nimerit să-l întrebi pe el? Burke străbătu în fugă drumul până la magazin.

— Joe? zise el cu respiraţia tăiată…

— Hei. Nici nu-mi vine să cred că am dat de tine. Am telefonat ca să-ţi las un mesaj la Dredd, să mă suni dacă apari cumva pe acolo.

— Ce mai faci?

— La naiba, frate mai mare, bine mulţumesc. Tu eşti cel care se pare că ai dat de necazuri. Cel puţin aici toată lumea crede lucrul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Mai întâi, Doug Patout a apărut la noi ieri-dimineaţă cu noaptea în cap. A mers cu maşina toată noaptea şi era cât se poate de indispus.

— De ce?

— Din cauza dispariţiei tale misterioase. S-a tot învârtit în jurul cozii până când mi-a spus verde-n faţă că ai intrat într-un mare bucluc. M-a întrebat dacă ştiu unde eşti.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Adevărul. Nu ştiam. I-am zis că s-ar putea să am o idee, dar întrucât loialitatea faţă de familie este pe primul plan, n-am de gând să-i împărtăşesc supoziţiile mele.

— Foarte bine, mulţumesc, Joe.

— Stai aşa. Asta nu-i tot. În timp ce Linda şi cu mine ne întreţineam cu el la bucătărie, a sunat telefonul. Era Mac McCuen.

— Dumnezeule, şi ce voia?

— Acelaşi lucru. Aluziile lui erau şi mai transparente.

— Aşa e Mac.

— Dar i-am spus şi lui acelaşi lucru ca şi lui Doug Patoutcă nu pot să-l ajut. După ce a plecat Patout, am încercat de două ori să telefonez la Dredd, gândindu-mă că poate

aţi plecat împreună la cabana de pescuit şi s-a întâmplat ceva neprevăzut. Nu mi-a răspuns nimeni. Atunci m-am speriat de-a binelea şi mi-am spus că poate într-adevăr ai dat de bucluc.

— N-am dat.

— Atunci de ce Patout şi McCuen mi-au spus că eşti în primejdie? Mai ales

McCuen mi s-a părut foarte categoric.

— Nu ştiu, naiba să-i ia.

— A sunat din nou la miezul nopţii şi era şi mai agitat decât dimineaţa. L-am trimis la plimbare.

— Foarte bine.

— Da, dar a telefonat din nou în dimineaţa asta. Linda este înspăimântată, îşi închipuie că ai murit. McCuen jură că îţi vrea binele şi zice că, dacă nu-i comunic locul unde te afli, n-avem decât să ne pregătim de înmormântare. Aşa că i-am spus. Burke se dădu un pas înapoi, lovindu-se de perete, şi izbi cu pumnul în el.

— Ce se întâmplă, Burke? Am făcut ce nu trebuia? Burke nu-l putea învinui pe fratele lui pentru că îi divulgase o informaţie lui McCuen. Mac era insistent şi convingător. Joe procedase corect, după cum îl îndemnase inima.

— Nu-ţi face griji.

— Dar despre ce este vorba? Patout spunea că e o afacere secretă a poliţiei.

— Cam aşa ceva.

— Burke, dacă ai necazuri…

— Iartă-mă, Joe, dar sunt presat de timp. Mintea lui lucra febril. Începu să vorbească cu aceeaşi viteză: Nu mă întrerupe, te rog. Fă exact ceea ce îţi spun. Pleacă din oraş pentru câteva zile. Ia toată familia. Du-te cu maşina şi plăteşte peste tot în numerar. Fără cărţi de credit, fără transport în comun.

— Dar ce drac…

— Fă ce-ţi spun! urlă Burke. Vă iubesc, pe tine, pe Linda, pe copii! Fă ce-ţi spun. După o clipă, Joe acceptă fără prea mare tragere de inimă.

— Bine, dar cât timp?

— O să te sun la birou şi-o să-ţi las un mesaj. Schimbă-ţi numărul de telefon. Nu spune nimănui unde te duci. E clar?

— Clar.

— Şi încă ceva, Joe. Telefonează-i lui Nanci Stuart.

— Văduva lui Kev?

— Exact. Spune-i să ia copiii şi să se ducă undeva. Aceleaşi măsuri de precauţie.

La fel de urgent. Ai înţeles?

— Da.

— Îţi mulţumesc, Joe. La ce oră a sunat Mac în dimineaţa asta?

— Cam acum o oră.

— Din New Orleans?

— Aşa cred.

— I-ai dat adresa lui Dredd?

— Nu. Voia să-l ocolească pe Dredd şi să ajungă direct la cabana ta! „La naiba!”

— Acum chiar că trebuie să plec. Vezi ce faci, Joe. Puse receptorul în furcă şi alergă spre uşă. Dredd era pe debarcader şi îi bloca drumul. Burke îl împinse la o parte şi continua să alerge în acelaşi ritm.

— Joe i-a dat lui McCuen instrucţii cum să ne găsească! îi strigă el peste umăr.

— La naiba. De partea cui este McCuen?

— Nu ştiu şi tocmai asta mă îngrijorează.

— O să mai vină cu cineva?

— Nu m-ar surprinde. În orice caz, trebuie să ajung înaintea lui.

— Vrei să vin cu tine?

— Este problema mea, Dredd. Dezleagă, te rog, funia, spuse el sărind în barcă.

— Şi eu am avut o dată o problemă, dar tu m-ai ajutat.

— Ai făcut destul pentru mine. Îţi rămân de-a pururi recunoscător. Porni motorul. Apropo, trebuie să-ţi spun că medicamentele tale au avut efect. Rănile lui Remy s-au vindecat. Dacă mi se întâmplă ceva, transmite-i… transmite-i că-mi pare rău pentru tot.

CAPITOLUL 35

McCuen evalua riscul de a se rătăci în mlaştină şi ajunse la concluzia că era foarte mare. Închiriase barca de la un individ care avea mai mulţi negi pe faţă decât dinţi în gură şi care pretindea că nu auzise în viaţa lui de fraţii Basile şi de cabana lor de pescuit. McCuen bănuia că individul minte şi era bucuros că-şi notase indicaţiile lui Joe Basile. Localnicii păreau să considere mlaştina drept teritoriul lor şi nu-i priveau cu ochi buni pe intruşi.

Din punctul lui de vedere, n-aveau decât să-şi păstreze pentru ei ţinutul acesta uitat de Dumnezeu. Nu înţelegea ce li se părea unora frumos în bălţile şi mlaştinile din acest stat. Erau pline de insecte, aligatori, buruieni, şerpi şi alte forme de viaţă sălbatică din care nu dorea câtuşi de puţin să facă parte. Nici în copilărie nu-i plăcuse prea mult ideea de a-şi petrece timpul în

mijlocul naturii. O pistă de alergare pentru cai era cam tot ce-şi dorea în materie de „petrecut în aer liber”. Asta şi curtea din spatele casei sale. Printr-o asociaţie simplă de idei, gândurile i se îndreptară spre Toni. Dumnezeule, oare ce-o fi făcând? Ieri-seară, cam pe la ora la care ar fi trebuit să se întâlnească cu Del Ray, o dusese pe tânără şi frumoasa lui soţie la mama ei, în Jackson. Când începuse să-i strângă lucrurile într-o valiză, Toni se supărase şi dorise să ştie ce se întâmplă. Improvizase la repezeală o poveste despre un traficant de droguri pe care îl arestaseră şi îi ameninţase pe poliţiştii implicaţi în acţiune că se va răzbuna pe familiile lor.

— Probabil că nu sunt decât vorbe goale, dar Patout ne-a sfătuit să ne luăm toate măsurile de precauţie. Toni îl crezuse. Dar chiar dacă ar fi avut unele îndoieli.

Mac nu i-ar fi dat posibilitatea să aleagă. Trebuia să plece din oraş pentru mai multă siguranţă. Punct. Sfârşitul discuţiei. Termenul impus de Duvall expirase şi nu avea să treacă neobservat. O să vină să-l caute, mânaţi de instinctul lor de vânători însetaţi de sânge. Observaţiile subtile ale lui Duvall în legătură cu Toni nu fuseseră

întâmplătoare. Mac ştia ce e în stare Bardo să-i facă unei femei. Văzuse fotografii mărite cu scenele crimelor în care era implicat Bardo, fără a fi acuzat vreodată. Hotărâse aşadar ca Toni să părăsească oraşul şi să rămână la Jackson până când conflictul dintre Burke Basile şi Pinkie Duvall avea să se rezolve într-un fel sau altul. La naiba, cum de ajunsese el să fie implicat într-o asemenea poveste? Bineînţeles că ştia. Pasiunea pentru jocurile de noroc îl făcuse să ia toate deciziile greşite de până acum, şi nu erau deloc puţine. Toate greşelile pe care le comisese izvorau din nevoia de a-şi satisface această patimă. Toată lumea ştia că mai făcea câte un pariu ici, colo, dar nimeni nu bănuia cât de mari erau datoriile pe care le contractase, nici părinţii lui, nici soţia şi nici oamenii cu care lucra. Nimeni. Dar el ştia. Şi conştiinţa îl mustra amarnic.

Jură pe Dumnezeu că dacă el şi Toni vor scăpa nevătămaţi din povestea asta, nu va mai paria niciodată. Dar în clipa următoare puse pariu cu el însuşi, o sută contra unu, că-şi va călca jurământul. Dintr-odată zări cabana.

Aproape că-i veni să izbucnească în râs

de bucurie.

Când se urcase în barcă, nu fusese prea convins că are şanse să dea peste ea, dar urmaşe întocmai instrucţiile lui Joe şi iat-o acum, în faţa lui, exact aşa cum i-o descrisese acesta. Era prea târziu ca să-şi mai ia măsuri de precauţie. În liniştea aceea deplină, cu siguranţă că Burke auzise de mult zgomotul motorului. Probabil că în momentul de faţă se uita la el prin ferestrele cu obloane. Pulsul lui Mac se accelerase atât de tare încât îşi simţea urechile bubuind. Opri motorul bărcuţa să se apropie încet de debarcader.

— Sunt singur. Basile, şi vreau să stăm de vorbă! strigă el şi lăsă

Se apucă cu ambele mâini de unul din stâlpi şi se ridică cu greu pe debarcader, apoi îşi legă barca de ţărm. Deşi era răcoare, transpira din abundenţă. Simţea miliarde de ochi înfometaţi care îl priveau din diferite ascunzişuri ale mlaştinii, dar cei mai cumpliţi erau fără îndoială ai lui Basile. Paşii lui stârneau un ecou sinistru în timp ce se apropia de cabana rudimentară. Avea senzaţia că întreaga lui pregătire de poliţist nu-i mai era de niciun folos. Păşea pe un teritoriu nou, la fel de îndepărtat şi de

necunoscut ca şi planeta Neprun.

Ajunse la uşă şi înghiţi în sec.

— Burke, n-are niciun rost, bătrâne. Dă-mi drumul înăuntru să stăm de vorbă. Ţinându-şi mâinile la vedere, deschise uşa cu oblon. Uşa de lemn din spatele ei nu era încuiată. Mac o deschise, ezită o clipă, apoi păşi înăuntru.

Îşi roti privirile prin încăpere şi exclamă furios:

— Ticălosul! Se simţea ca un prost, pentru că locuinţa era pustie şi după toate probabilităţile nu mai fusese ocupată de mult timp. Oricum, nu de fiinţe umane. Un şobolan rosese o parte din perna unui fotoliu. Gândacii fugeau care încotro să se pună la adăpost. Un păianjen îşi ţeşea liniştit pânza în jurul lanternei care atârna de un cârlig în tavan. Apa picura neîntrerupt din robinetul stricat al chiuvete, ruginite. Joe Basile se înşelase. Sau era la fel de viclean ca şi fratele lui mai mare şi, sesizând un pericol pentru Burke, îl trimisese în mod deliberat pe colegul lui naiv unde îşi dusese mutul iapa.

Ce era de făcut? Nu putea să se întoarcă fără Basile... Nici măcar nu voia să se gândească la o asemenea eventualitate. Ştia

doar că mlaştina nesuferită şi puturoasă era mizilic în comparaţie cu iadul care îl aştepta la New Orleans dacă nu-l aducea pe Basile. Dezgustat, Mac se întoarse. Tresări şi trase scurt aer în piept când văzu silueta care se contura în cadrul uşii deschise.

Dredd întindea o undiţă când văzu o maşină pe aleea de pietre ce lega casa lui de şoseaua principală. O urmări cu privirea în timp ce se apropia. Maşina frână şi se opri. Şoferul îi făcu semn cu mâna lui Dredd.

— Bună, Dredd, spuse Gregory James înaintând cu băgare de seamă pe debarcader. Ce mai faci?

— Nemernicule! strigă Dredd. Unde mi-e barca? Ar trebui să te spintec şi să-ţi folosesc măruntaiele ca momeală. Agită în aer cuţitul pe care îl folosise ca să prepare momeala. Gregory ridică mâinile în semn că se predă.

— Îmi pare rău pentru barcă. Am să ţi-o plătesc. Tata e bogat.

— Ce faci aici? Dacă ai fi venit mai devreme, l-ai fi întâlnit pe prietenul tău, Burke

Basile.

— Unde este?

— Nu-i aşa că ai vrea să ştii?

— N-am putea să intrăm în casă să stăm puţin de vorbă? Dredd îi întoarse spatele.

— Am altceva mai bun de făcut.

— Dredd, te rog. Uită-te la mine! Dredd se opri din lucru şi-l privi mai de-aproape. Faţa lui tumefiată era plină de vânătăi urâte. Dar printre vânătăi i se vedea pielea palidă şi expresia încordată. Mormăind fel de fel de înjurături la adresa propriei compasiuni, Dredd îi făcu semn lui Gregory să intre în magazin. De îndată ce ajunseră înăuntru, Gregory începu să turuie:

— Am numai zece minute.

— Până când?

— Până când or să vină aici, după tine. Or să te ameninţe cu moartea, or să te tortureze, nu ştiu, dar te asigur că nu vor pleca de aici fără Remy Duvall şi Burke Basile, iar tu trebuie să-i duci la ascunzătoarea lor.

— Pe dracu'!

— Atunci au să te omoare.

— Cine?

— Oamenii care lucrează pentru Duvall

— Bardo? Gregory clătină din cap

— Bardo a rămas în oraş. Alţi doi oameni ai lui Duvall m-au aşteptat acasă.

— Continuă!

— Am făcut o înţelegere cu Duvall poaptea trecută. Ori mă duc la puşcărie cu asigurările de rigoare că voi fi închis în aceeaşi celulă cu nişte matahale care or să se joace cu mine ca şoarecele cu pisica până când o să-mi dau sufletul ori îi conduc pe oamenii aceştia până la ultimul loc unde i-am văzut pe Basile şi pe soţia lui Duvall. Dredd mormăi dispreţuitor:

— Se pare că ai făcut o înţelegere toarte profitabilă, poponar nenorocit şi laş.

— Dacă aş fi acceptat cu adevărat înţelegerea, crezi că te-aş mai fi avertizat?

spuse Gregory cuprins de disperare.

Şi-apoi, când n-o să le mai fiu de niciun folos, oricum or să mă lichideze şi pe mine.

— De-aia mă avertizezi? Ca să te apăr.

— Probabil. Dar, nu ştiu… îşi muşcă buza de jos din care începu imediat să curgă sânge de la o tăietură mai veche. Mi-a părut rău că i-am stricat planurile lui Basile. Din cauza mea a fost împuşcată doamna Duvall. Sau poate că asta mi-e soarta, să aleg întotdeauna calea celui laş şi să încerc astfel să-mi răscumpăr păcatele.

— Păstrează chestiile astea pentru spovedanie, spuse Dredd dispreţuitor.

— Nu-ţi fac o vină din faptul că nu crezi în motivaţia mea. Dar nu mai avem decât şapte minute la dispoziţie. Indivizii mă aşteaptă în şoseaua principală. Dacă nu mă întorc să le spun că nu mai există alţi clienţi în magazin, or să vină deghizaţi în pescari şi or să te ia prin surprindere. Dredd se scarpină gânditor în bărbie.

— Dacă ai fost sincer cu mine, atunci de ce i-ai adus aici?

— Ca să provoc o busculadă şi în felul acesta să scap poate cu viaţă.

— De unde să ştiu că nu e o înscenare? Cum pot să fiu sigur că nu mă trădezi pe mine, pretinzând că te disociezi de Duvall?

— Mă crezi chiar atât de deştept? Dredd îl cercetă din cap până-n picioare.

— Bine spus.

— Atunci mă crezi, nu-i aşa?

— Te cred, cu riscul de a fi considerat un prost, murmură Dredd.

— Şi ce facem?

— Încă nu ştiu. Dar mai întâi trebuie să te calmezi. Eşti nervos ca o târfă în biserică. Vrei să bei ceva? Gregory se aşează recunoscător la masa pe care i-o indicase Dredd. Cu coada ochiului, Dredd îl văzu cum se retrage înfricoşat în faţa capetelor

de pui de aligator împăiaţi. Preparase câteva capete, le dăduse cu şerlac şi le pusese pe masă ca să se usuce.

— Poftim. Dredd îi oferi o cutie gata deschisă de băutură rece ca gheaţa. Gregory se agăţă de ea cu mâinile tremurând şi o dădu peste cap.

— Ce plan avem? întrebă el printre înghiţituri.

— Eu o să stau pe marginea debarcaderului şi am să pescuiesc.

— Bine, consimţi Gregory. Dar eu unde o să fiu? Dredd privi lung drept în ochii tânărului.

— Hm?

— Am ssspus… ssspus… cece nnnaiba… Gregory se stinse ca o lumânare şi căzu înainte, lovindu-se zdravăn cu capul de tăblia mesei, la numai câţiva centimetri de gurile căscate ale aligatorilor.

— Băiatul nu rezistă la băutură, oftă Dredd. Se duse în spatele lui îl luă de subţiori şi îi târî trupul inert în dormitor, unde îl aşeză în capătul cel mai îndepărtat al patului, lângă perete. Nu era o ascunzătoare ideală, dar pe moment n-avea alta. Gregory avea să se trezească cu o uşoară durere de cap provocată de impactul

cu masa, dar fără alte efecte de pe urma licorii pe care i-o amestecase Dredd în băutură. Era o doză mică suficientă să-l menţină leşinat ca să nu i se încurce între picioare atunci când o să se răfuiască cu gorilele lui Duvall.

Valul de adrenalină era mai bun decât oricare alt drog inventat de mama natură sau de mintea omenească. Nu tânjise niciodată după rahaturile politice ale fostei sale profesiuni, nici după regulamente, dar dusese dorul emoţiilor pe care i le provoca acţiunea. Până în acest moment, nici nu-şi dăduse seama cât de mult le simţise lipsa. Abia aştepta scurgerea celor câteva minute.

Dacă Gregory îi spusese adevărul şi dacă socotelile lui erau corecte, atunci mai avea patru minute la dispoziţie până la apariţia „pescarilor”. Dar între timp trebuia să ducă la bun sfârşit o mulţime de lucruri.

— Hei, Mac. Ce cauţi aici?

— M-ai speriat îngrozitor. Burke deschise uşa cu obloane şi intră în încăpere.

— Pe cine aşteptai?

— Pe nimeni. Adică, vreau să spun, mă aşteptam să te găsesc aici împreună cu doamna Duvall.

— Serios?

— Da, fratele tău…

— Ştiu totul. Am vorbit cu Joe în dimineaţa asta. Mi-a spus că l-ai bombardat cu telefoanele. Nu-mi place tactica pe care o foloseşti împotriva lui, Mac.

— N-am avut de ales.

— Ei bine, despre ce criză este vorba?

— La naiba, Burke, las-o baltă! exclamă Mac. Ai sărit peste cal. Ai răpit-o pe nevasta lui Pinkie Duvall şi te ascunzi cu ea aici, în cabana ta de pescuit.

— Afirmaţia ta este numai parţial adevărată. Am sărit peste cal, am răpit-o pe doamna Duvall, dar am avut suficientă minte să n-o aduc aici.

Dredd îl avertizase că nu e bine s-o ducă la cabana lui de pescuit, unde s-ar putea ca cineva să-i dea de urmă. Îi sugerase în schimb să meargă la o altă cabană pe care o folosea el şi uneori o şi închiria. Cabana, asemănătoare ca aspect, era situată într-un loc mult mai retras şi foarte greu de găsit. Burke urmaşe sfatul lui Dredd, aşa că de ascunzătoarea lui ştiau numai el şi cu Dredd.

— Dacă o cauţi aici pe doamna Duvall, pot să-ţi spun „rece” Chiar „foarte rece”. În plus, ai încălcat proprietatea altcuiva.

Şterge-o cât mai repede!

— Burke, te rog, ascultă-mă. Ştiu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre mine. Te-am scos de multe ori din sărite şi, în ochii tăi, nu fac doi bani ca poliţist. De acord cu tine, dar te rog să mă crezi că de astă dată ştiu ce vorbesc. O să te ucidă.

— Presupun că te referi la Duvall.

— N-o să-şi murdărească el mâinile, dar o să-ţi pună capul pe tavă sau o să moară încercând s-o facă.

— Pe asta mă bazez şi eu. Că o să moară încercând s-o facă.

— Iar tu o să-ţi petreci restul vieţii în închisoare.

— Cunosc legile statului Louisiana, dar îţi mulţumesc oricum pentru această informaţie. Acum am treabă. La revedere, Mac. Mac îi bară drumul spre uşa deschisă.

— Doamna Duvall este teafără?

— La naiba, sigur că da, răspunse Burke furios. Doar nu-ţi închipui că aş lovi o femeie?

— Nu, dar nici n-aş fi crezut că ai să răpeşti vreuna! strigă Mac. Apoi, stăpânindu-şi furia, vorbi pe un ton ceva mai potolit: încerc să te împiedic să-ţi distrugi viaţa. Eşti băgat în rahat până

peste cap, dar nu e prea târziu ca să remediezi situaţia.

Trimite-o pe doamna Duvall înapoi, la soţul ei. Apoi, cu ajutorul meu, poate că lucrurile au să reintre în normal. Burke izbucni în râs.

— Duvall nici n-o să mă ierte şi nici n-o să uite că i-am luat nevasta, Mac. Pe ce lume trăieşti?

— Foarte bine, atunci lasă-mă s-o duc eu înapoi acasă. Iar tu şterge-o! Sfârşitul poveştii.

— Sfârşitul poveştii va surveni atunci când inima lui Duvall se va opri, iar Bardo va fi ucis. Înainte să moară, am să-i pun să-l indice pe trădătorul din secţia noastră, apoi o să-l omor şi pe el.

— Vrei să devii un criminal?

— Călău pentru crimele comise.

— Asta nu e treaba ta.

— Ba se pare că este.

— Las-o în seama celor de la Interne. Burke râse din nou, şi mai amar decât prima dată.

— Sunt la fel de corupţi ca toţi ceilalţi. Crezi că dacă îl descoperă pe trădător or să-l dea pe mâna procuraturii? Nimeni din poliţia New Orleans-ului n-o să facă nimic.

Au să se acopere unii pe alţii şi între timp se vor îngriji să-şi umple şi buzunarele.

— Există şi poliţişti cinstiţi. Cu unul mai puţin acum, după demisia ta.

— Sunt prea puţini ca să poată schimba lucrurile.

— Dacă or să mai fie şi alte morţi. Kevin Stuart o să renască? Burke nu-l mai văzuse niciodată pe partenerul său mai tânăr vorbind cu atâta seriozitate despre ceva. Era disperat şi atât de nervos, încât aproape că făcuse un tic facial.

— Ce faci tu aici. Mac?

— Ţi-am spus.

— Lasă prostiile! Nu ţi-ai riscat viaţa din admiraţie pentru mine. Doar nu suntem fraţi de sânge. Ceva nu e în regulă în chestia asta. Ce anume? Mac îi ocoli privirea, apoi se uită fix în ochii lui Burke.

— Am o datorie de cincizeci de mii de dolari.

— Aha, înţeleg, făcu Burke, după ce pusese elementele cap la cap. Acum începe să se lege. Duvall a aflat de datoria ta şi s-a oferit s-o plătească el dacă mă predai pe mine împreună cu nevasta-sa. Asta explică disperarea sa.

— Ce puteam face, Burke? M-au

ameninţat că o să aibă de pătimit Toni. Burke îl apucă de piepţii cămăşii.

— I-ai adus aici?

— Nu, jur că nu. Mac se luptă să se elibereze. Trebuia să mă întâlnesc cu ei aseară, dar nu m-am dus. Speram să-ţi dau de urmă înainte să mă găsească ei pe mine. Nu ştiu unde sunt.

— Ei bine, vor afla. La revedere, Mac. Noroc. Burke încercă să se strecoare pe lângă el, dar McCuen îi bloca din nou trecerea.

— Basile, jur că n-aş fi riscat să străbat toată nenorocita asta de mlaştină ca să te caut dacă ar fi fost vorba numai de bani. Socrii mei sunt gata să-mi achite datoria dacă îi rog. Dar mai e vorba şi despre alte lucruri pe care tu nu le cunoşti.

— Da, sunt convins că ar putea fi o conversaţie interesantă, dar în momentul de faţă sunt oarecum în criză de timp. Burke era îngrijorat în privinţa lui Remy. Lipsise mult mai mult decât anticipase. Şi apoi, nimic din ceea ce i-ar fi putut spune Mac nu i-ar fi schimbat hotărârea. Individul nu era un om de încredere. Ce garanţie avea că Mac nu adusese o bandă întreagă de asasini pe urmele lui? O să-şi recupereze barca de

acolo unde o lăsase ascunsă şi o să se întoarcă cât mai repede la cabana lui Dredd. Nu-şi făcea probleme la gândul că Mac ar putea să-l urmărească. Era foarte uşor să scape de el în hăţişurile din mlaştină. Mac îl apucă de braţ.

— Am putea să ne ajutăm unul pe altul.

— Nu ai interes să te ajuţi decât pe tine. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea! Când Burke încercă să-l împingă la o parte, Mac duse mâna la spate.

— Iisuse Hristoase, Mac, nu! Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa lui Mac. Înainte ca acesta să pună mâna pe armă, Burke auzi o împuşcătură. Mac se uită uluit la Burke, apoi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi înainte.

CAPITOLUL 36

Dredd auzi maşina care se apropia.

„Toată săptămâna n-am avut mai mult de trei clienţi, iar în dimineaţa asta dau năvală cu toţii”. Oamenii lui Duvall veniseră exact la timp, după cum îi spusese Gregory. Poate că, într-adevăr, băiatul dorea să-şi răscumpere greşelile. Auzi două portiere care se deschiseră şi aproape imediat se închiseră, apoi nişte paşi pe pietriş

— Bună dimineaţa! strigă o voce.

— La fel şi ţie, nemernicule, spuse Dredd în barbă, dar nu suficient de tare ca să fie auzit de vizitatorii săi.

— Muşcă în dimineaţa asta? Asta fusese alta voce. Dredd nu răspunse nici de astă dată. Potrivit scenariului său oamenii lui Duvall vedeau un bătrân care stă cu spatele spre ei, la capătul debarcaderului cu picioarele atârnând deasupra apei şi cu undiţa în mână. De asemenea, era foarte important ca gorilele să-şi închipuie că e tare de urechi. Cei doi nu intrară în magazin, unde credeau că se află Gregory, aşteptând să vadă cum se va desfăşura acţiunea. Veniră spre el, pe debarcader. Unul din ei era mult mai greu decât celălalt îşi spuse Dredd, judecând după zgomotul paşilor.

— Tu trebuie să fii Dredd. Dredd nu se clinti.

— Ce foloseşti drept momeală? Estima că se aflau acum la vreo trei metri de capătul debarcaderului. Aşteptă să se apropie şi mai mult.

— E surd sau ce-are? îl auzi pe unul din ei întrebând în şoaptă

— Hei, bătrâne! spuse prima voce. Mergem la pescuit. Vrem să cumpărăm

ustensile. Dredd aşteptă neclintit, fără să facă un zgomot.

— Ticălosul e surd.

— Sau nu ne bagă în seamă ca să facă pe deşteptul. Hei, bătrâne! Cu tine vorbesc.

În timpul carierei sale de poliţist, Dredd mizase adesea pe manifestarea instinctelor umane în îndeplinirea misiunilor. Homo sapiens acţiona pe baza unor impulsuri ancestrale care puteau fi prevăzute cu cea mai mare precizie. Dredd presupunea că gorilele nu vor rezista ispitei de a-şi bate joc de el.

— Poate că are nevoie de un mic imbold, sugeră unul din ei.

— Da, chicoti cel mai greu. Ce-ar fi să-i dăm un impuls? îl împinse pe bătrânul pescar cu vârful pantofului în spinare, chiar sub coada împletită. Nu fusese o lovitură puternică, dar, spre consternarea lui, omul se răsturnă în apă. Pălăria de pescar căzu şi ea, la fel şi peruca încărunţită şi barba din muşchi uscat. Din apă îl privea acum o mască dintr-un bostan, cu crăpăturile pentru ochi căscate spre el. Omul se aplecă să vadă mai bine şi exclamă:

— Ce n-ai... Dredd se repezi de sub debarcader unde stătuse ascuns, îl apucă de

gleznă şi individul, pierzându-şi echilibrul, căzu în apă. Cuţitul lui Dredd îi tăie gâtlejul cât ai clipi din ochi şi omul muri înainte să ajungă în apă.

Dredd socotea că anumiţi indivizi nu erau potriviţi pentru a trăi printre oamenii cumsecade. Aşa gândise şi în noaptea aceea când îl înfruntase pe individul care îşi bătea sistematic nevasta. Văzuse pe trupurile însângerate ale nevestei şi copiilor săi dovada temperamentului lui violent. Ticălosul nu-şi ţinuse promisiunile repetate că se va îndrepta. Era o cheltuială inutilă pentru stat să-l bage la închisoare şi după aceea să-i dea drumul ca să comită noi acte de violenţă împotriva familiei. „Fă un bine tuturor şi termină cu ticălosul ăsta” îşi spusese Dredd când scosese pistolul. În ciuda necazurilor pe care i le provocase incidentul, nu-şi regretase niciodată gestul. Dacă împrejurările s-ar fi repetat, ar fi procedat exact la fel. Individul acesta, care acum atârna moale în braţele lui mai ucisese şi înainte şi l-ar fi omorât şi pe el şi pe Gregory după ce şi-ar fi rezolvat treburile. Dredd nu avea niciun fel de remuşcări să lovească el primul. N-o să-şi piardă somnul din pricina asta. Dacă el

însuşi o să mai trăiască până la noapte. Trase adânc aer în piept şi târî trupul sub suprafaţa apei fixându-l cu un cârlig de stâlpul debarcaderului. Dredd ieşi deasupra numai atât cât avea nevoie ca să respire pe nas.

— Charlie? Charli? „Foarte bine, dracu’ să te ia, dă-te de gol cu strigătele tale” Dredd se deplasă încet pe sub debarcader spre locul de unde se auzea vocea.

— Charlie? O, Iisuse! Dredd nu trebuia să ghicească ce-i stârnise asasinului o asemenea groază. Stătuse suficient de mult timp printre ei ca să le sesizeze mişcările chiar şi atunci când pluteau sub apă şi nu se vedeau. Le studiase modul de viaţă, îi observase în mediul lor natural. La naiba, de fapt împărţea cu ei acest mediu natural. Aligatori. Animalele lui „de casă” îşi petrecuseră iarna într-o stare de semiletargie, fără să facă nimic altceva decât să aştepte prima zi cu suficient soare ca să iasă din această stare. Astăzi era o astfel de zi. Îi simţea cum se mişcă prin apă spre sângele proaspăt al lui Charlie. Dredd se mulţumi să aştepte.

Acum în vocea omului se distingea clar panica. Dredd îi citea gândurile. Individul ar

fi vrut să fugă din locul acela înspăimântător, fără să se mai sinchisească de Duvall şi de nevastă-sa dar lucra de multă vreme cu Charlie. Şi Charlie dispăruse practic sub ochii lui. Era în firea omului să cerceteze ce s-a întâmplat cu tovarăşul lui. Firea omului! Când individul se aplecă să vadă ce se află sub debarcader Dredd se repezi cu toată forţa afară din apă, ca un monstru al mlaştinii. Omul era mai solid decât el cu câteva zeci de kilograme însă elementul surpriză acţionă în favoarea lui Dredd. Încolăci mâna în jurul gâtului individului şi îl trase în apă. În clipa următoare, cuţitul lui Dredd îi străpunse mărul lui Adam.

Când îşi recapătă cunoştinţa, Gregory se trezi nas în nas cu un aligator de patru metri. Cu un urlet de groază, sări în picioare şi se lovi cu capul de rama de fier a patului. În pragul unui infarct, se târî de-a curmezişul patului pe care zăcuse Remy cu câteva zile în urmă. O dată ajuns în siguranţă, în capătul cel mai îndepărtat al camerei, se uită sub pat ca să se asigure că ceea ce văzuse era un aligator împăiat şi nu un specimen viu. L-ar fi crezut pe Dredd în stare de orice, chiar să ţină un aligator viu

sub pat.

Dar ochii ameninţători erau de sticlă. Oarecum liniştit, Gregory ieşi repede din magazinul macabru al lui Dredd. Masa la care mânca el de obicei era plină cu capete de aligatori date cu şerlac strălucitor, care îi evocau o imagine tulburătoare, dar insuficient de clară. Afară, bătrânul spăla debarcaderul cu un furtun de grădină. Auzind paşii lui Gregory, Dredd se întoarse. Avea barba udă, la fel şi pantalonii scurţi.

— Ai dormit bine? întrebă el vesel.

— Ce s-a întâmplat? De ce eram pe podea sub pat? Nu-mi amintesc… sta… ba da, acum îmi aduc aminte. Ceaţa din capul lui Gregory se risipea încet, încet. Mi-ai dat să beau ceva. M-ai drogat? apoi amintirile îi reveniră brusc, cu toată viteza. Se răsuci pe călcâie şi văzu cea de-a doua maşină parcată lângă a lui.

— Sunt aici? gemu el cuprins de panică. Unde sunt? Ce le-ai spus? De ce m-ai adormit?

— Relaxează-te, fiule. N-ai pierdut mare lucru. Au plecat.

— Cum ai scăpat de ei? Ce le-ai spus?

— De fapt, n-am prea avut plăcerea să mă întâlnesc cu ei. Iar conversaţia au

purtat-o cu prietenul meu de acolo.

Gregory se întoarse în direcţia pe care i-o arăta Dredd şi fu uluit să vadă o imagine a lui Dredd, şezând pe un balansoar răblăgit, cu pălăria de pescuit udă şi cu o perucă puţin strâmbă deasupra unei măşti din bostan de care atârna o barbă confecţionată din muşchi uscat.

— L-am făcut acum câţiva ani ca să ademenesc un hoţ, îi explică Dredd. Ticălosul venea mereu la magazin şi şterpelea câte ceva ori de câte ori eram plecat la pescuit sau la vânătoare. Aşa că am aranjat mumia asta şi am pus-o într-una din bărcile mele. După aceea, l-am prins pe individ asupra faptului şi l-am bătut măr. N-a mai venit niciodată. Dredd chicoti. Dar eu m-am ataşat cumva de mumie, aşa că am pus-o la păstrare. Mă ascultă întotdeauna când am chef să fac conversaţie. E un tip tare urât, trebuie să recunosc, dar nu cu mult mai urât decât mine. Mi-a fost de mare ajutor în dimineaţa asta.

Gregory se apropie încet. Se uită la scândurile debarcaderului proaspăt spălate, privi apa de dedesubt cu oroare şi silă, apoi cei doi aligatori monstruoşi care se încălzeau la soare pe ţărmul îndepărtat, şi

în cele din urmă ochii lui întâlniră privirea satisfăcută şi uşor sfidătoare a lui Dredd. Era uşor de ghicit ce soartă avuseseră cei doi oameni care îl însoţiseră până aici. Gregory înghiţi în sec, simţind că-i vine să vomite, dar îşi dădu seama că îi datora viaţa lui Dredd. O clipă mai târziu îşi aminti de încăpăţânarea lui Duvall şi înţelese că era doar o chestiune de timp.

— Ar fi bine să pleci cât mai curând, spuse Dredd ridicând din umeri.

— Şi ce facem cu maşina lor?

— Am eu grijă de ea. Dredd nu-i explică ce avea de gând să facă cu ea, dar Gregory era convins că vehiculul avea să dispară pentru totdeauna.

— Eu… mulţumesc, Dredd. Dredd expulză un val gros de fum.

— Te-ai descurcat foarte bine, băiete. Când am să-l văd pe Basile, am să-i spun că ţi-ai răscumpărat toate greşelile. Gregory se simţi înduioşat de cuvintele bătrânului. Ochii i se umplură de lacrimi şi probabil că şi Dredd le observase, căci părea şi el stânjenit.

— Ei, nu mai sta înfipt aici. După ce ai supravieţuit de atâtea ori, Burke o să se supere pe mine dacă îi las să te ucidă sau să

te vâre după gratii. Haide, i-aţi tălpăşiţa!

Automat, Burke se întinse după Mac când acesta căzu la pământ.

— Mac! Dar Mac era mort. Deşi ştia acest lucru, Burke continua să-i repete numele în timp ce îl lăsa în jos, pe pardoseală. Auzind paşi care se apropiau, ridică privirea şi îl văzu pe Doug Patout care alerga pe debarcader spre cabană.

— E mort?

— La naiba, Doug, zise Burke furios. Nici n-a apucat să spună pâs!

— La fel ai fi păţit şi tu dacă te-ar fi împuşcat în piept de la distanţa asta. Patout îngenunche alături de Mac şi îi pipăi artera carotidă.

În clipa următoare se ridică, mişcându-se ca şi când ar fi cărat în spinare o greutate de câteva tone. Puse apoi o mână pe umărul lui Burke şi se uită la el îngrijorat.

— Te simţi bine?

— Bine? Iisuse Hristoase, Doug! Nu, nu mă simt deloc bine. Un alt poliţist a fost împuşcat sub ochii mei.

— Mac dusese mâna la pistol. Trebuia să aleg între tine şi el E adevărat că Mac dusese mâna la spate, acolo unde se afla

pistolul, dar lui Burke nu-i venea să creadă că McCuen l-ar fi împuşcat cu sânge rece.

— Era compromis. A făcut un târg cu Duvall, spuse Patout.

— Mi-a mărturisit şi mie.

— Ţi-a spus care au fost condiţiile?

— Anularea datoriei de cincizeci de mii de dolari în schimbul meu.

— Asta este numai parţial adevărat. În realitate, târgul includea anularea datoriei lui plus o mare parte din profit în cazul în care te omora.

— Profit? Patout dădu din cap afirmativ şi arătă spre Mac

— El e omul pe care îl căutai. Avem dovezi indiscutabile că McCuen lucra pentru

Duvall. Burke se uită neîncrezător la Patout.

— Mac e un uşuratic, un zănatec.

— Asta făcea parte din rol. Era mai inteligent decât lăsa să se vadă. Se făcuse agreat de toată lumea, îşi îndeplinea îndatoririle destul de bine, fără să se remarce în mod special. A insistat mult să fie numit la Narcotice şi Moravuri. Totul făcea parte din plan. A fost omul lui Duvall din momentul în care s-a angajat la noi.

— Întotdeauna mi s-a părut ceva ciudat la el, spuse Burke. Standardul de viaţă al lui Mac depăşea cu mult veniturile unui poliţist. Am tras concluzia că era un jucător deosebit de norocos.

— Norocul i-a jucat astăzi o festă.

— Spui că aveţi dovezi despre legăturile lui cu operaţiunea Duvall.

— De mai multe luni, cei de la Interne au iniţiat o anchetă secretă. Eu sunt singurul din secţie care ştia despre ea. Mi-am dat seama cât de dezamăgit ai fost de aparenta mea lipsă de interes pentru descoperirea trădătorului din secţie, dar mi s-a cerut să jur că voi păstra secretul, aşa că n-am putut să-ţi spun. Deşi am fost ispitit s-o fac ca să te împiedic să demisionezi, adăugă el. Oricum, după câteva luni de ample cercetări, cei de la Interne au ajuns la concluzia că toate firele duc la McCuen. Adăugă apoi blând: Inclusiv în cazul operaţiunii aceleia ratate în care Kev a fost ucis. Burke îi aruncă o privire pătrunzătoare. Patout dădu aprobator din cap. Aşa este.

— Ai vrut pe cel care i-a anunţat pe traficanţi în noaptea când a murit Kevin. El e vinovatul. Lui Burke nu-i venească-şi

creadă urechilor şi-l privi fix pe Patout. Când în cele din urmă reuşi să asimileze ceea ce auzise simţi cum i se moaie genunchii şi se rezemă de perete, apoi alunecă uşurel în jos până când ajunse să şadă pe vine. Patout îl lăsă să reflecteze o clipă, apoi îl întrebă:

— Te simţi bine?

— Da, foarte bine. Burke trebui să-şi dreagă vocea înainte să poată continua. Credeam… credeam că o să mă simt altfel când am să aflu.

— Cum te simţi?

— Pustiit. Rămaseră tăcuţi un timp. Burke observă că sângele din balta care se formase sub Mac nu mai curgea. În curând avea să se coaguleze. Atât de mult sânge! De la Mac. De la Kevin. După un timp se uită în sus, la Patout. Dacă informaţiile pe care Mac i le oferea lui Duvall îi asigurau prosperitatea în afaceri, nu risca prea mult trimiţându-l tocmai pe el după mine?

— Se pare că, în clipa de faţă, dorinţa de a pune mâna pe tine depăşeşte orice altă preocupare a lui Duvall. Mac era partenerul tău şi, în acelaşi timp, o persoană demnă de încredere. Şi, în ultimă instanţă, se putea dispensa de Mac, pentru că resursele lui

Duvall sunt nelimitate. Probabil că a găsit deja un alt poliţist cu care să-l înlocuiască pe Mac. Burke privi în jos la chipul neînsufleţit al lui Mac şi se gândi la obiceiurile agasante ale tânărului, dar şi la farmecul său de necontestat, apoi la nevasta lui tânără şi frumoasă. Cuprins de regrete, simţea nevoia să lovească pe cineva cu toată puterea.

— De unde ai ştiut că Mac a venit aici? îl întrebă el pe Patout

— Îi urmăream de mult toate mişcările. Aflasem de curând că avea datorii la un cămătar pe nume Del Ray Jones.

— Ştiu cine e.

— Când Del Ray l-a condus pe Mac la o întâlnire cu Duvall, alaltăieri noaptea, a fost uşor să-i deducem intenţiile. Burke se ridică.

— Este o probă neconvingătoare, Doug. De unde ştii că Mac nu a venit aici ca să mă avertizeze sau ca să-mi transmită un mesaj de la Duvall. El aşa mi-a spus.

— Întinsese mâna după pistol, îţi aminteşti? Ai fi preferat să aştept ca să mă conving dacă o să tragă! Burke admise că avea dreptate.

— Oricum, continuă Patout, ştiam ce

misiune avea de îndeplinit aici, pentru că am vorbit cu Duvall. I-am telefonat în dimineaţa asta şi i-am spus că Mac fusese descoperit. Folosind limbajul acela criptic al avocaţilor care nu este permis în tribunal, a lăsat să se înţeleagă ce avea de îndeplinit Mac. Apoi s-a lăudat că, indiferent dacă Mac te va lichida sau nu, mai avea şi un alt plan.

— E o cacealma. Am vorbit şi eu cu el în dimineaţa asta. Abia aşteaptă să mă vadă. Indiferent ce planuri are, oricând o veni, voi fi pregătit să-l întâmpin cum se cuvine.

— Dumnezeule, îţi dai scama ce vorbeşti? strigă Patout. Tu şi cu Duvall vă duelaţi ca nişte adolescenţi. Trezeşte-te la realitate, Burke, şi analizează lucrurile în perspectivă. Un om a şi murit din cauza acestei încurcături şi nu-mi face nicio plăcere faptul că a trebuit să-l ucid cu mâna mea. Chiar dacă era compromis, Mac se număra printre oamenii mei. Schimbă tonul şi continuă: Te implor să renunţi. Acum. L. – ai înlăturat pe omul pe care îl urmăreai; el este, de fapt, poliţistul care

— A ucis pe Kev. Hai s-o luăm pe doamna Duvall, indiferent unde o ţii, şi s-o ducem acasă.

— Numai după ce văd albul ochilor lui Duvall.

— Bine, să zicem că o să-i ucizi pe Duvall şi pe Bardo, dar ai să ajungi în închisoare şi ai să fii condamnat la moarte. Pe cine te-ai răzbunat?

— N-o duc înapoi.

— Există şi o alternativă mai proastă. Ce se întâmplă dacă Duvall supravieţuieşte şi tu intri la închisoare? Crezi că el o să lase lucrurile aşa? Niciodată. O să te urmărească până în pânzele albe îţi aminteşti de Sachel şi de fiul lui? Duvall este nemilos. Ce-ar putea să-l copiii ei?

ţină departe pe Bardo, să zicem, de Nanci şi de

Se va folosi de oamenii pe care îi iubeşti ca să te tortureze. L-am cunoscut pe fratele tău. E un tip cumsecade. N-ai să poţi să-l aperi din celula închisorii.

— Cu atât mai mult trebuie să fiu sigur că nu va supravieţui niciunul.

— La naiba, Burke, ascultă-mă!

— Nu, tu să mă asculţi pe mine! strigă Burke. Am început treaba asta şi trebuie s-o duc la bun sfârşit.

— Am să te arestez.

— Pentru ce?

— Sechestrare de persoană?

— Am scris eu vreo scrisoare de răscumpărare? Ce dovezi ai că am luat-o pe doamna Duvall cu forţa? Poate că am pus împreună la cale planul ăsta ca să poată scăpa de tiranul ăla ticălos care e soţul ei. Patout mai încercă o dată.

— Nu e prea târziu ca să rezolvăm treaba asta. Duvall m-a contactat imediat după răpire şi m-a prevenit că o să te ucidă. Dacă insişti, ai să rămâi de unul singur. Dar dacă vii cu mine acum, o să beneficiezi de protecţia secţiei.

— Nu, mulţumesc. Secţia… Înainte să poată reacţiona în vreun fel, pistolul lui Patout îl lovi puternic în tâmplă. Porni clătinându-se spre uşă, văzând mii de scântei multicolore în faţa ochilor. Debarcaderul de dincolo de uşă parcă avea câteva mile lungime, parcă îl privea cu un binoclu ţinut invers. Tunelul vizibilităţii continuă să se îngusteze tot mai mult, până când deveni complet negru. Apoi dispăru cu totul. Ultimul lui gând se îndreptă spre Remy. Rămăsese singură şi îl aştepta să se întoarcă.

CAPITOLUL 37

Burke se trezi în sunet de voci, deşi nu

putea distinge cuvintele Nu era încă pe deplin conştient, dar îşi revenea treptat. Îşi dădu seama curând că se afla undeva în interior şi că stătea culcat pe o parte, cu mâinile prinse în cătuşe la spate şi că avea o durere de cap îngrozitoare. Oriunde o fi fost, în afara zidurilor se desfăşura o activitate febrilă. Nu vedea de fapt luminile vehiculelor de salvare, dar le simţea cum pulsează dincolo de pleoapele lui închise. Decise să rămână cu ochii închişi până când va afla mai multe despre locul unde se găsea şi să se prefacă în continuare leşinat. În sfârşit, reuşi să distingă una din voci.

— Astăzi a fost o vânzoleală ca la Gara Centrală, spuse Dredd. Cu toată tevatura asta, mormăi el nemulţumit, peştele n-o să mai muşte o săptămână întreagă.

— Cam cine anume? întrebă Doug Patout.

— Nu înţeleg. Deşi era încă pe jumătate ameţit, Burke înţelese că Dredd face pe surdul. Se întreba dacă şi Patout îşi dădea seama de asta.

— Cine a mai venit astăzi pe aici? întrebă Patout.

— A, păi la început doi indivizi au venit de dimineaţă şi au întrebat de Burke

Basile.

— Ce fel de indivizi?

— Nu-i cunosc, dar vreau să-ţi spun că n-o să-mi pară rău dacă nu-i mai văd. Aduc nenoroc.

— De unde ştii? Ce au făcut?

— Nimic deosebit. A fost doar aşa, un presentiment al meu înţelegi? Au trecut mulţi ani de când nu mai sunt poliţist, Patout dar instinctele nu m-au părăsit. Burke sesiză că Dredd făcuse o pauză ca să tragă din ţigară. Erau îmbrăcaţi ca nişte pescari, dar dacă ăştia doi au prins un singur peşte în viaţa lor, eu îi mănânc pe aligatorii ăia de acolo.

— Păi i-ai mâncat pe aligatorii ăia. Dredd chicoti.

— Ai dreptate, Patout, dar ştii ce vreau să spun. Oricum, am fost foarte fericit când i-am văzut plecând.

— Ce le-ai spus despre Burke?

— Nu aveam ce să le spun mult mai mult decât ţi-am spus ţie. Burke a fost pe aici acum câteva zile.

— În ce zi?

— Nu-mi amintesc precis. În ultima vreme nu prea mă mai uit în calendar, deşi am observat că mâine e lăsata Secului.

Presupun că tot oraşul se pre…

— În legătură cu Burke…

— O, da. Basile a stat puţin cu mine, dar nu era foarte vorbăreţ. A cumpărat câteva lucruri şi a plecat.

— Şi femeia era cu el?

— Femeie e prea puţin spus. O zână! Dredd adăugă ceva mai încet: Cine ziceai că este? Patout îi dădu pe scurt toate informaţiile pe care, evident, Dredd le cunoştea deja. Când Patout termină, Dredd spuse:

— Hm. N-am crezut nicio clipă că este ostatica lui Basile. N-am avut impresia că o forţa să facă ceva. S-a urcat singură în maşină alături de el.

— Au plecat cu maşina? Dredd începu să ţeasă o minciună complicată despre forma, culoare şi model. Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de gravă, Burke ar fi izbucnit în râs.

— Dar cum de aici nu se vede drumul principal, nu ştiu în ce direcţie au luat-o.

Patout întrebă dacă mai fusese un om cu ei, un preot eventual. Dredd râse şi negă vehement. El evita relaţiile cu clerul şi nici Burke nu-i făcuse o impresia că ar fi un tip foarte religios. După o pauză, adăugă:

— Nu pot să mi-l închipui pe Burke în

postura de răpitor.

— Nici eu, dar asta este.

— Mai spune-mi o dată, Patout, cine e tipul pe care l-ai lichidat?

— Sergentul Mac McCuen.

— Unul din oamenii tăi.

— Da, spuse amărât Patout. A căzut la înţelegere cu Pinkie Duvall să-i aducă împoi pe Burke şi pe doamna Duvall. L-am urmărit pe Mac până aici şi bine am făcut. Fusese trimis să-l omoare pe Burke. Îl informă pe scurt pe Dredd despre afacerile murdare ale lui Mac în interiorul secţiei.

— Ai mai omorât vreun om până acum, Patout?

— O dată. În legitimă apărare. Nu e uşor să treci peste chestia asta.

— Depinde cât de mult merită respectivul individ să fie omorât, spuse fostul poliţist. Burke şi-l imagina cum ridică unul din umerii lui bronzaţi. Ai scăpat secţia de un poliţist compromis. Mi se pare că i-ai scutit pe toţi de multe necazuri şi timp pierdut.

— Nu pot să sufăr când cineva trebuie să moară. Tot timpul am sperat să pot rezolva problema fără vărsare de sânge. Dar cel puţin l-am împiedicat pe Burke să comită o

greşeală pentru care ar fi plătit tot restul vieţii.

Indiferent ce părere are el, i-am făcut un bine. Dredd mormăi sceptic:

— Mă cam îndoiesc că o să considere o favoare faptul că i-ai pus cătuşe. O să ai ceva de furcă cu el când se trezeşte.

— O să spumege de furie, consimţi Patout, dar am acţionat spre binele lui. Naiba să-l ia cu încăpăţânarea asta a lui. A venit ambulanţa, spuse el. Burke auzi scaunele zgâriind podeaua şi apoi nişte paşi târşiţi.

— Ar fi mai bine să mă duc să supraveghez transportul cadavrului lui Mac şi să rezolv hârtiile cu oficialităţile locale. De îndată ce dau drumul la ambulanţă, mă întorc după Basile.

— Şi ce facem cu nevasta lui Duvall?

— Asta o să-l întreb în primul rând pe Basile după ce-şi va reveni. Doamna trebuie dusă imediat acasă. Burke aşteptă până când nu se mai auziră paşii lui Patout şi abia după aceea deschise ochii. Aşa cum ghicise, se afla pe canapeaua din încăperea principală a lui Dredd.

— De cât timp eşti treaz? întrebă acesta în şoaptă. Nu stătea cu faţa la Basile, ci se

uita pe fereastra pâcloasă, fumând calm şi privind la agitaţia de afară. Burke se întrebă – şi nu pentru prima oară – dacă vindecătorul nu era totuşi un vrăjitor cu puteri supranaturale. Pe lângă talentele lui de tămăduitor, nu cumva avea ochi şi la ceafă?

— De suficient timp ca să aud recapitularea evenimentelor prezentate de Patout.

— E aşa cum a spus?

— Exact. Am ajuns la cabană cu câteva minute înaintea lui McCuen şi mi-am ascuns barca în ierburi. Când ne-am găsit faţă-n faţă, a recunoscut că a încheiat un târg cu Duvall. Credea că vom putea negocia cu el şi vom termina treaba.

— Pe dracu'.

— Aşa am reacţionat şi eu. Viitorul lui Mac era în joc, aşa că n-ar fi acceptat refuzul meu. Tocmai întindea mâna spre pistol. Patout îl urmărise până acolo. Glonţul i-a trecut prin spate străpungându-i inima. Acum Patout trebuie să îndeplinească toate formalităţile ca la carte.

— Asta este numai pe jumătate problema ta. Duvall e pe urmele tale.

Lăsând impresia că priveşte cu atenţie

cum este transportat trupul lui Mac către ambulanţă, Dredd îi povesti lui Burke despre Gregory care venise să-l avertizeze, urmat la scurt timp de cei doi pistolari.

— Aşadar, era adevărat ce i-ai spus lui Patout despre cei doi pescari.

— În linii mari, spuse Dredd. Au venit aici, dar n-au mai plecat. Cuvintele sunau ameninţător, şi Burke nu mai puse alte întrebări. Pentru liniştea lui, prefera să nu ştie ce soartă avuseseră cei doi oameni.

— Ce e cu Gregory?

— Îmi pun speranţa în băiatul ăsta. Ar fi putut să ne trădeze pe toţi, dar n-a făcut-o. I-am spus s-o şteargă cât mai repede şi mi-a ascultat sfatul.

— Foarte bine. Burke trase de cătuşe. Scapă-mă de astea. Dredd se întoarse şi se depărtă de fereastră.

— Cadavrul a fost urcat în camion şi Patout vorbeşte cu şeriful. Avem un răgaz de vreo nouăzeci de secunde ca să pleci de aici.

— Unde mi-e pistolul?

— L-a luat Patout… Dar îţi împrumut unul de-al meu. Dredd scoase un Magnum 357 dintr-un sertar, verifică să vadă dacă e încărcat, mai luă şi o cutie cu gloanţe şi

apoi îl ajută pe Burke să se ridice în picioare. Îşi simţea genunchii moi ca de cauciuc şi în loc de cap era convins că are un pepene care se balansează periculos. Îl urmă pe Dredd prin încăperile întortocheate ale casei spre o uşă din spate. Într-o ladă în care păreau să existe toate uneltele folosite de om din epoca fierului până în zilele noastre, Dredd găsi o foarfecă de metal şi îi scoase cătuşele. Îi dădu pistolul şi gloanţele, apoi trase o barcă lângă debarcader.

— Te joci cu bărcile mele ca un copil cu cuburile. În ritmul în care le distrugi, în curând am să dau faliment.

— Am să te răsplătesc, Dredd.

— Da, ai grijă să nu te laşi ucis înainte să apuci s-o faci. Rezervorul este plin, dar nu porni motorul decât după ce vâsleşti cam o milă. Crezi că ai să poţi?

— N-am de ales. Remy a rămas acolo, singură.

— Basile. Îţi place fata asta? Cei doi bărbaţi schimbară o privire, dar Burke nu spuse decât atât:

— Mulţumesc încă o dată. Dredd.

— Nu-mi mai mulţumi atât. Noroc şi… o, la dracu’. Mă gândesc cu groază la ce va urma. Burke îi dădu un pumn în bărbie lui

Dredd şi nici măcar barba lui stufoasă nu reuşi să atenueze lovitura. Apoi, în timp ce cădea pe spate, Burke îi mai trase un pumn în cap, căci, cu tot regretul, trebuia să lase impresia că se luptase cu el şi-l învinsese Dar nu-l lovise prea tare, aşa că bătrânul nu va avea dureri.

Sări apoi în barcă şi împinse cu vâsla în mal. În clipa următoare auzi ţipete şi nişte paşi care alergau. La naiba cu vâslitul! Porni motorul şi demară cu toată viteza.

Remy începuse să-l aştepte de pe la prânz. Nici nu mâncase gândindu-se că o să se întoarcă flămând şi o să ia masa împreună. În timpul după-amiezii lungi ieşi afară şi încercă să se bucure de prima zi cu soare de când erau în mlaştină. Dar nu putu să se relaxeze pe deplin şi să înregistreze toată frumuseţea ei exotică, pentru că mintea îi era la Burke şi la motivele care l-ar fi putut reţine atât de mult timp departe de ea. Neliniştea îi crescu şi mai mult când apuse soarele. Ca o santinelă la post, străbătea debarcaderul de la un capăt la altul. Ciulise urechile ca să audă motorul detaşându-se dintre zgomotele nopţii, care la început o înspăimântaseră, dar pe care acum le considera familiare şi aproape

reconfortante. Când amurgul cedă locul întunericului, se duse înăuntru. Pentru mai multă siguranţă, nu aprinse lanterna, aşa că îşi continuă veghea pe întuneric. Nu mâncase nimic, dar nu-i era foame. Oare ce se întâmplase când Burke se întorsese la magazinul lui Dredd? Dacă fusese prins în ambuscadă la ducere sau la întoarcere de cei trei oameni care veniseră ieri cu barca, chipurile ca să-l caute pe părintele Gregory? Dacă Pinkie trimisese oameni să-l atace pe drumul de întoarcere de la Dredd? Dar dacă şi el şi Dredd fuseseră ucişi şi nimeni nu ştia unde se află ea? Prin faţa ochilor i se perindau cele mai sumbre tablouri. În cele din urmă, oboseala o sili să se întindă în pat şi să închidă ochii. Fiind atât de agitată, îşi închipuise că îi va fi imposibil să adoarmă aşa că atunci când se trezi brusc, prima ei reacţie fu aceea de surpriză că aţipise. În clipa următoare se întrebă ce se întâmplase. Ca şi atunci când era trezită din somn de Angel şi de unul din nenumăraţii ei bărbaţi, Remy rămase absolut nemişcată. Numai inima îi bătea cu putere. Oare ce o făcuse să tresară din somn. Un zgomot? O mişcare ameninţătoare în întuneric? Premoniţia unei primejdii?

Îşi încordă auzul ca să prindă un sunet cât de mic, dar nu desluşi nimic. O trezise oare vibraţia unei bărci care se lovea de unul din stâlpii de susţinere ai debarcaderului? Şi avea să rămână în colţul ăsta, încercând să se facă nevăzută, aşa cum stătea în ungherul camerei sordide pe care o împărţea cu Angel? Nu mai era copil. Îi declarase lui Burke că n-avea să mai fie niciodată victimă. Ce sau cine ar fi putut fi mai ameninţător decât bărbatul cu care trăia de doisprezece ani? Rezistase presiunilor psihologice exercitate de Pinkie-asta însemna că poate rezista la orice. Se dădu jos din pat, se strecură prin cameră şi înhaţă un cuţit de bucătărie. Era singura armă pe care o avea, pentru că Burke luase pistolul cu el. În ultima clipă apucă lanterna şi o cutie de chibrituri, apoi se duse la cea mai apropiată fereastră şi privi afară. Văzu o formă, nimic altceva decât o umbră printre alte umbre, care mergea pe debarcader în vârful picioarelor. Se opri o clipă, ca şi când ar fi ascultat ceva, apoi continuă să se apropie în tăcere de cabană. Remy se lăsă la pământ şi strânse mai tare cuţitul. Se întreba cum ar putea folosi şi lanterna ca armă. Când balamalele ruginite

ale uşii scârţâiră, intrusul ezită înainte s-o deschidă complet ca să poată intra.

O închise apoi încet în urma lui.

— Remy? Inima ei era pe punctul să plesnească de bucurie.

— Burke? sări în picioare şi alergă spre el, dar se opri brusc când văzu pistolul din mâna lui. Burke se simţi atât de uşurat că o găseşte teatară şi nevătămată, încât fu cât pe-aci s-o strângă la piept, dar în clipa următoare văzu cuţitul într-o mână şi lanterna în cealaltă. Nu mai folosise motorul bărcii pe ultimii kilometri pentru că ştia cât de departe ajunge zgomotul pe deasupra apei. N-ar fi vrut să-i conducă pe urmăritori la această ascunzătoare. Luptându-se disperat să ajungă cât mai repede înapoi, nici nu-i trecuse prin minte că Remy însăşi ar fi putut constitui o primejdie pentru el. Dar cuţitul căzu pe podea, şi Remy puse pe masă lanterna şi cutia de chibrituri. Burke puse siguranţa pistolului înainte de a-l aşeza alături de lanternă. Apoi rămaseră faţă în faţă.

— Ai păţit ceva?

— M-am speriat.

— De ce?

— La început n-am ştiut cine eşti.

— Mi-era teamă că s-ar putea să nu fii aici.

— Unde puteam să fiu? De ce te furişai?

— Ca să nu fiu prins.

— Prins?

— Sunt căutat.

— De ce?

— E o poveste lungă.

— Eşti transpirat.

— Am vâslit.

— Oh! Rămaseră din nou tăcuţi, privindu-se unul pe celălalt prin întuneric.

— Ai lipsit aşa de mult spuse ea.

— Ştiu. Îmi pare rău, n-am putut să mă întorc mai repede.

— Nu-i nimic, numai că…

— N-am avut încotro. Dacă…

— Ce s-a întâmplat?

— A venit cineva aici?

— Nu.

— Ai văzut pe cineva?

— Pe nimeni toată ziua. Simţeam că înnebunesc.

— De frică?

— De îngrijorare.

— Îngrijorare?

— Să nu ţi se întâmple ceva. Spaţiul dintre ei se îngustase. Mai târziu, Burke nu-

şi mai aminti dacă fusese pe deplin conştient atunci când pusese mâna pe ea. Nu-şi amintea nici momentul când o îmbrăţişase. Acţionase fără să se gândească în prealabil. Într-o clipă dorise să o îmbrăţişeze şi în secunda următoare o şi ţinea în braţe. O strânse tare la piept. Era incredibil de mică şi de moale. Îşi îngropa faţa în părul ei de la ceafă. Mâinile îi cuprinseră faţa şi îi apăsară buzele pe gâtul lui. Remy vorbi cu buzele lipite de pielea lui:

— Mi-a fost teamă că n-ai să mai vii după mine.

— Nimic nu m-ar fi putut opri să mă întorc.

— Nu ştiam.

— Ştiai, Remy.

— Cum aşa?

— Pentru că ţi-am promis că mă voi întoarce. Buzele lui le căutau orbeşte pe ale ei. O sărută apăsat, zdrobindu-i gura mai întâi sub un unghi, apoi sub altul, şi altul.

Era stângaci, chiar nepriceput. Dar oamenii flămânzi mănâncă la repezeală. O săruta cu lăcomie, nu cu fineţe. Simţindu-i gustul pentru prima oară, gemu din adâncul pieptului, parţial recunoscător, parţial şi mai înfometat.

În cele din urmă se dădu înapoi, îşi trecu degetele prin părul ei şi îi dădu capul pe spate. Se uită în jos la chipul ei ca să vadă dacă nu-i înţelesese greşit reacţia. Dar în expresia feţei citi aceeaşi mirare şi nedumerire ca şi în sufletul lui.

Remy întinse timid mâna şi îi atinse buzele cu vârful degetelor. Burke închise ochii şi se apropie din nou de ea. Strânse genunchii şi-i lipi de coapsele ei. Mâinile i se mişcară în sus pe şoldurile ei şi le strânseră ferm. Mâna ei care acum i se odihnea în păr îi conduse capul spre ea şi se sărutară de asta dată cu mai multă pasiune şi mai puţină reţinere decât prima dată. Burke se dădu înapoi, trăgând-o spre pat, până când ajunse cu genunchii în dreptul acestuia. Se aşeză pe marginea patului, îşi depărta genunchii şi o aşeză între ei. Îi scoase nerăbdător bluza de trening. Trase apoi pantalonii în jos, ca să-i poată scoate.

Mai întâi, ochii, apoi mâinile i se îndreptară spre ea umeri, sâni, talie, şolduri coapse – atingând cât mai mult din trupul ei în minimum de timp. După aceea îşi puse obrazul fierbinte pe pântecele ei şi braţele femeii îi cuprinseră capul. Burke îi mângâie gambele şi coapsele, îi strânse fesele în

mâini, o sărută prin chiloţi şi se frecă apoi de ei cu bărbia şi nasul. O aşeză pe pat alături de el şi începu s-o mângâie pe pântece Părul ei pubian i se cârlionţa în jurul degetelor. Despărţi cele două labii umflate. Îşi băgă degetele adânc, apoi îi masă uşor cu degetul mijlociu locul cel mai sensibil. Remy începu să gâfâie şi să-i şoptească numele, iar el luă aceasta drept o încuviinţare. În câteva secunde fu deasupra ei. Când o pătrunse, aproape că-i veni să plângă de plăcere. Nu voia să se grăbească, dar senzaţiile erau aşa de intense, le anticipase de atâtea ori, încât nu le mai putu stăpâni. Punctul culminant trecu prea repede. Ridică fruntea, cu cuvintele de scuze pe buze, dar trăsăturile ei erau moi şi relaxate Pe buza superioară străluceau mărgele de transpiraţie. Ţinea ochii închişi. Sub el, pieptul ei se ridică şi cobora ritmic. Sfârcurile sânilor erau tari. Le mângâie uşor cu degetul mare. Simţi cum pântecele ei se încordează cu o secundă înainte ca Remy să-şi muşte buza de jos. Rămase în ea ca să savureze fiecare zvâcnire a ei, fiecare apăsare. Când valurile încetară, se rostogoli pe o parte şi o trase lângă el, apăsându-i capul pe pieptul lui şi mângâind-o pe spate.

Rămaseră mult timp aşa, şi Burke ar fi vrut ca timpul să se dilate la infinit Dar se simţea obligat să spună ceva.

— Ştiu cât eşti de evlavioasă. Probabil consideri adulterul un păcat de moarte. Poţi să spui că eu te-am forţat. Numai… numai să nu ai resentimente faţă de mine. N-aş vrea să-mi porţi pică. Remy îşi eliberă corpul ca să se poată uita drept în ochii lui. Îşi puse palma pe obrazul lui şi îi căută privirea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta. Nu sunt măritată cu adevărat.

CAPITOLUL 38

De la fereastra biroului său, Pinkie se uita la petrecăreţii de jos, din stradă. Carnavalul se încheiase, dar mulţimea continua să se agite, dornică să se înfrupte din toate bunătăţile înainte de începerea postului. Auzind zgomotul uşii care se deschise în spatele lui, Pinkie se întoarse şi îl văzu pe Bardo strecurându-se înăuntru cu un aer neobişnuit de spăsit.

— Oamenii mei nu se pot apropia de locul ăla. Spun că este plin de poliţişti, ziarişti, medici legişti şi alte oficialităţi.

— S-a confirmat faptul că McCuen e mort?

— Absolut. Patout l-a lichidat ca să-l apere pe Basile.

— Şi ce e cu Basile? întrebă Pinkie.

— Oricât ar părea de necrezut Patout l-a avut în mână, dar i-a scăpat. Duvall se lansă într-un potop de înjurături.

— Basile l-a lovit rău pe bătrânul care se ocupă de magazin.

— Pe dracu' mugi Duvall. Şi Patout a înghiţit chestia asta?

— Nu ştiu.

— Nu ne-a spus individul ăla, Gregory, că Basile şi Dredd sunt prieteni la cataramă? Dacă locul e plin de poliţişti, aşa cum susţii tu, nici Sfântul Vasile n-ar fi putut fugi de acolo fără ajutorul cuiva. Şi ce dracu' s-a întâmplat cu Gregory şi cu oamenii pe care i-am trimis împreună cu el? Ai vreo veste? Bardo clătină din cap.

— Niciuna.

— Cred că nici n-au ajuns la magazinul lui Dredd. E clar că ne-au tras pe sfoară.

— Sunt doi dintre cei mai buni oameni ai mei, spuse Bardo Dacă le încredinţez o misiune, o duc la bun sfârşit fără să crâcnească.

— Familia lui Gregory James are o mulţime de bani. I-a mituit ca să-i dea

drumul. Probabil că acum sunt în Las Vegas, fiecare cu câte două târfe de gât.

— Nu pot fi mituiţi, insistă Bardo.

— Atunci spune-mi unde sunt! Bardo ridică din umeri, iar Pinkie mai trase o înjurătură. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de derutat Avusese două şanse excelente de a pune mâna pe Basile, dar le ratase pe amândouă. Se pare că McCuen dorise să-l ocolească pe Del Ray Jones şi să acţioneze de unul singur. Pe Duvall nu-l deranja chestia asta. La drept vorbind, avea toată admiraţia pentru iniţiativa lui McCuen. Cu excepţia faptului că se lăsase împuşcat". Îţi mulţumesc, Doug Patout", îşi zise Pinkie. De el avea să se ocupe mai târziu.

Între timp, Gregory James dispăruse şi luase cu el doi ucigaşi cu experienţă. Cum reuşise oare nenorocitul ăla aşa de laş să facă o ispravă ca asta? Indiferent unde o fi fost, probabil că Basile râdea şi cu fundul de încercările lui jalnice. Numai la gândul ăsta, Pinkie simţea că-i creşte tensiunea cu viteza unei rachete cosmice. Bardo îi întrerupse şirul gândurilor.

— N-aş vrea să te supere cuvintele mele. Pinkie se întoarse şi Bardo continuă,

neimpresionat de privirea lui furibundă:

— N-ar fi exclus ca Basile s-o fi ucis pe doamna Duvall şi s-o fi aruncat în mlaştină chiar în ziua în care a răpit-o. Ar putea fi deja moartă. Sau…

— Ei bine? Sau ce?

— O, la naiba, Pinkie, gândeşte-te puţin. Dacă stă într-o colibă prăpădită cu Basile de aproape o săptămână poate că… ştii. S-ar putea ca lui Basile să-i placă atât de mult compania ei, încât să nu-i mai pese de răzbunare. Ochii lui Pinkie se îngustară periculos de tare.

— Aşadar după părerea ta, Remy e ori moartă, ori face dragoste cu Basile? Bardo desfăcu braţele într-un gest de neputinţă.

— Doar ştii şi tu cum sunt femeile. Seamănă cu câinii. Atâta timp cât le hrăneşti şi le mai mângâi din când în când, te iubesc. De ce crezi că li se spune căţele?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Fără să-şi dea seama de faptul că şeful lui abia se mai putea stăpâni, Bardo continuă imprudent:

— Am o presimţire rea în legătură cu asta.

De la bun început, totul a fost împotriva noastră…

— Te ascunzi după deget. Ce vrei să spui? Bardo îşi strecură mâna în buzunar şi făcu să zornăie mărunţişul de acolo. Dădu din umeri cu un gest plin de aroganţă.

— Eu mă retrag, Pinkie.

— Te retragi, pe dracu'.

— Uite ce e, n-am de gând să mă las ucis pentru un fund de femeie pe care nici măcar n-am reuşit să pun mâna vreodată. Orbit de furie, Pinkie se năpusti la el şi îl apucă de reverele costumului său de două mii de dolari. Poate că Remy merita această insultă, nu însă şi el. Nimeni nu demisionase din serviciul lui numai pentru că aşa i se năzărea. De unde neobrăzarea asta a lui Bardo, să-şi imagineze că el poate pleca când doreşte?

— Ai să faci ce am să-ţi spun eu, altfel îi suflu la ureche lui Littrell cu ce se ocupă

Wayne Bardo.

— Eşti avocatul meu. Nu poţi să-i spui nimic procurorului fără să rişti excluderea din barou.

— Este adevărat, consimţi Pinkie cu o voce dulce pe care o folosea la tribunal atunci când punea o întrebare menită să discrediteze un martor. Unul din ziarişti locali îl asemuise cu un ciocan de lemn

învelit în catifea. N-am voie să divulg informaţii secrete, dar pot foarte bine să pun pe cineva să o facă în locul meu. Sunt o mulţime de indivizi dispuşi să-mi dea o mâna de ajutor. Şi dacă se întâmplă aşa ceva, te-ai dus pe copcă, Wayne. Acolo unde or să te bage n-o să mai vezi niciun funduleţ. O să-ţi ia bijuteriile, maşina ta frumoasă şi toate costumele tale elegante. O să te încuie aşa de bine şi într-un asemenea loc, că o să fii fericit să poţi să te bărbiereşti şi să faci duş o dată pe săptămână.

Fără să-i dea lui Bardo răgazul necesar ca să răspundă, se apropie şi mai mult, cu nasul la câţiva centimetri de faţa acestuia.

— Treaba asta urâtă, cum îi spui tu, nu se va încheia decât atunci când Basile va fi mort. E clar? Hotărâse să-şi păstreze numai pentru el planurile legate de Remy. Bardo nu făcea mofturi când era vorba să omoare femei, dar Pinkie nu dorea să-i aţâţe poftele prea devreme. Şi între timp, mai am o treabă pentru tine. Pinkie îi dădu drumul, îi netezi reverele apoi îl bătu afectuos pe obraz. Asta o să-ţi placă.

— Pinkie a refuzat să se căsătorească cu mine la biserică. Dacă biserica n-a

recunoscut căsătoria noastră, nici pentru mine nu e valabilă, spuse Remy în şoaptă, apoi adăugă: Asta mă transformă în târfa despre care vorbeai.

Basile o mângâie pe obraz.

— Nu eşti târfă.

Stăteau strâns îmbrăţişaţi, cuprinşi de un soi de disperare mută. Îi dăduse drumul numai atât cât avusese nevoie să se ridice din pat şi să-şi scoată hainele de pe el. Remy îşi frecă obrazul de pieptul lui gol.

— Ce-o să se întâmple cu noi, Burke? Numele lui îi venise uşor pe buze, în mod firesc, şi asta îl făcu să zâmbească. Dar întrebarea ei îl trezi la realitate.

— Nu ştiu, oftă el.

— Trebuie să-mi dai drumul să mă întorc. El clătină din cap.

— Dar… Dându-şi capul pe spate, o privi.

— Nu, spuse el, şi o sărută posesivlând se desprinseră în sfârşit, din îmbrăţişare, Remy îl întrebă despre căsătoria lui cu Barbara.

— De ce v-aţi despărţit?

— N-am putut s-o fac fericită.

— Dar ea te-a făcut fericit pe tine?

— Nu, spuse el, dându-şi seama pentru prima dată că nefericirea lor nu se datora

numai lui. Nici Barbara nu se străduise prea mult în acest sens. Am avut o relaţie acceptabilă. Cred că majoritatea oamenilor se complac într-o asemenea situaţie.

— Dar n-ar trebui.

— Nu, n-ar trebui. Se uită de aproape la ea, examinându-i trăsăturile feţei. Dacă ai fi putut să faci sau să fii ceva, ce ţi-ar fi plăcut?

— Cu alte cuvinte, dacă generozitatea lui Pinkie n-ar fi avut frâiele aşa de scurte? El dădu din cap. Aş fi vrut să lucrez într-o galerie de artă, zise ea fără ezitare. I-am studiat pe marii maeştri şi ştiu foarte mult şi despre artiştii contemporani. M-aş pricepe la treaba asta.

— Nici nu mă îndoiesc, admise el cu toată sinceritatea. Remy îşi băgă mâinile între obraz şi pernă şi chipul ei deveni visător.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi cunoscut în alt loc şi la altă dată, în împrejurări obişnuite? Să zicem că eu aş fi lucrat la una din galeriile de pe Royal Street, iar tu ai fi trecut întâmplător pe acolo şi m-ai fi observat.

— În primul rând, eu nu-mi pot permite nici să deschid uşa vreunei galerii de pe

Royal Street.

— Să admitem că s-ar fi întâmplat aşa, Burke. Orice e posibil.

— E în regulă. Intru şi te văd pe tine, aşa-i? Remy dădu aprobator din cap. Ei bine, după ce mi-aş fi muşcat limba de câteva ori, probabil că mi-aş fi luat inima în dinţ, şi ţi-aş fi vorbit.

— Aşadar, ai fi stat de vorbă cu mine. Asta-i bine, râse ea şi mai departe?

— Mai departe nimic. Ţi-ai fi dat seama imediat că sunt un mare ignorant.

— De ce?

— Probabil că aş putea s-o recunosc pe Mona Lisa din mai multe tablouri, dar cam asta-i tot ce ştiu în materie de artă. M-ai fi dat imediat afară.

— Mă îndoiesc. Remy zâmbi timid, apoi îi mărturisi. Părintele Kevin a făcut o impresie foarte puternică asupra mea.

— Preotul acela scorţos? glumi el.

— Da, era ceva cam rigid, dar m-am gândit foarte mult la el.

— Şi la ce te-ai gândit în legătură cu el?

— La lucruri perverse.

— Aoleu!

— Mm, da. Mă gândeam că este o adevărată ispită pentru toate femeile din

parohia lui.

— Nu mai spune.

— Aşa este, insistă Remy. Mi-am zis că e mult prea atrăgător ca să fie un sfânt.

— Nu sunt sfânt.

— Dar atunci nu ştiam acest lucru Mă gândeam că are un sex-appeal teribil.

— Serios?

— Da şi asta se întâmpla înainte să descopăr că are pistrui pe umeri. Burke râse, încântat că Remy îi dăduse atenţie şi cocheta cu el.

— Ba n-am.

— Ba ai, zise ea, râzând împreună cu el. Îşi petrecură următoarele ore alintându-se, mângâindu-se şi explorându-şi reciproc trupurile cu acea curiozitate dulce a îndrăgostiţilor aflaţi la prima experienţă de acest gen. Se prefăcură că se cunoscuseră altă dată şi în alt loc şi râseră împreună. Se tachinară unul pe altul dar urmară şi lungi perioade de timp pe parcursul cărora nu făcură nimic altceva decât să se privească în ochi.

— Eşti aşa de frumoasă, spuse el la un moment dat. Nu-mi vine să cred că mă aflu aici împreună cu tine.

— Îmi place chipul tău, şopti ea, este

foarte cinstit, dar…

— Dar ce?

— Ochii tăi sunt foarte întunecaţi, Burke. Privi fix în ei. Ce întuneric?

— Toate păcatele şi neîmplinirile mele.

— Nu pot fi aşa de multe.

ţii ascuns acolo, în

— Nici nu-ţi închipui câte sunt, râse el. Remy îşi trecu degetul peste buzele lui.

— Zâmbeşti numai cu gura, nu şi cu ochii. De ce? Ce te-a făcut aşa de nefericit?

Era supărător că reuşea să-i citească aşa de bine gândurile, dar în acelaşi timp îl impresiona dorinţa ei de a-l cunoaşte în întregime, în toată complexitatea lui de om. Simţea nevoia să-i spună ce mult însemna pentru el atenţia pe care i-o acorda.

— Remy… îi căută chipul, se cufundă în abisul ochilor ei şi nu găsi cuvintele potrivite. Aşa că nu-i mai zise nimic şi o sărută, o ţinu strâns la piept şi îi spuse fără nicio tragere de inimă că probabil ar trebui să doarmă puţin. O întoarse cu spatele spre el şi îşi puse braţul pe talia ei, trăgând-o cât mai aproape de el. Crezuse că va putea să adoarmă, dar se simţi din nou excitat. Îi prinse sânii în palme şi începu să-i mângâie sfârcurile până când acestea se întăriră. Îi

sărută ceafa, îşi împinse coapsele înainte, o găsi moale şi deschisă şi-i şopti numele când căldura ei umedă îl înconjură din toate părţile. Începu să se mişte în ea şi aproape că uitase cu totul de sine, când un mic scâncet îl smulse din ameţeala erotică.

Se retrase şi o întoarse pe spate. Remy plângea. Îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău, Remy. Am să mă opresc.

— N-am vrut să te opreşti. Burke înghiţi cu greu.

— Atunci ce este? Remy îi luă faţa în mâini. Ţi-am povestit ce viaţă am dus împreună cu Pinkie. Ştii ce a făcut din mine şi ce am fost pentru el în toţi aceşti ani. Dădu din cap cu un aer întunecat.

— Am executat totul pentru el la comandă în toţi aceşti ani, insistă ea, pentru ca el să înţeleagă.

— Ştiu. Remy suspină adânc. Şi tot mă mai vrei?

— Dacă te vreau? repetă el uluit. Să te vreau? Burke se urcă deasupra ei şi o pătrunse din nou, dintr-o singură mişcare. Îşi trecu degetele prin părul ei, îi ţinu capul nemişcat şi îi vorbi cu o voce joasă, convingătoare:

— S-ar putea fie să mor înainte să se

termine toată povestea asta, fie să-mi petrec tot restul vieţii la închisoare. În ambele cazuri e foarte bine. Dar n-aş putea suporta gândul că te întorci la el. Merit orice altceva în afară de asta şi sunt gata să accept orice. Strânse tare din ochi şi îşi lipi fruntea de-a ei. N-o să te întorci la Duvall. Nu se poate. Orice, numai asta nu.

CAPITOLUL 39

— Domnul Duvall?

— Cine-i la telefon?

— Doug Patout. Soţia dumneavoastră a fost găsită. Roman îi adusese telefonul mobil lui Pinkie, care lua micul dejun la masa din sufragerie.

— Unde? întrebă el brusc.

— La magazinul lui Dredd. E sub protecţia ajutoarelor şerifului. Mă duc imediat acolo.

— Ce e cu Basile? Patout avu o uşoară ezitare.

— A lăsat-o pe doamna Duvall şi a plecat.

— Cum se simte doamna Duvall?

— Din câte spune domnul Dredd Michoud, e bine. Nerăbdătoare să ajungă acasă.

— Vreau ca Basile să fie găsit, Patout.

Scotoceşte fiecare centimetru pătrat din Louisiana şi găseşte-l ca să-l aduci în faţa justiţiei.

— Mă îndoiesc că justiţia este lucrul care te interesează în acest caz, spuse Patout cu o placiditate enervantă. N-ai acceptat nicio clipă varianta răpirii, altfel l-ai fi pus pe însuşi directorul FBI-ului să caute prin mlaştină. Dar, dacă insişti, pot să chem poliţia federală ca să-i ia interogatoriul doamnei Duvall.

Pinkie strângea aşa de tare receptorul în mână, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Inelul cu diamant îi făcea o dungă dureroasă pe degetul mic. Dar nu putea să-l contrazică pe Patout şi era sigur că şi poliţistul ştia acest lucru.

— Pot să fiu sincer? Fără să aştepte permisiunea lui, Patout continuă: După toate probabilităţile, este vorba de o chestiune de familie. Soluţia nu se află la organele abilitate să aplice legea, ci între voi doi, ca soţ şi soţie. Şi poate şi Basile. Îţi sugerez s-o rezolvaţi între voi. Mai târziu, Pinkie nu înţelese cum de reuşise să se stăpânească la auzul observaţiilor răutăcioase ale lui Patout.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, Patout, dar

nu trebuie să mă înveţi tu cum să mă port cu nevastă-mea. Ai vrea să consideri chestiunea încheiată, nu-i aşa? Ai prefera să clasezi dosarul pentru că în tot acest calvar ţi-ai protejat omul tău şi ai fi foarte încântat dacă ar ieşi din toată povestea asta fără prea multe oase rupte.

Speriat tot timpul la gândul că telefoanele îi sunt interceptate. Pinkie era prea inteligent ca să-i dezvăluie lui Patout planurile sale în privinţa lui Basile. Îi spusese deja lui Patout – sfătuit probabil greşit de cineva din anturajul lui – că intenţiona să-l elimine pe fostul poliţist de la Narcotice. Nu mai era cazul să reia acele planuri. Voia însă ca Patout să ştie că va ţine seama de refuzul lui de a coopera.

— Poţi să renunţi la speranţele tale de a deveni mare şef în poliţia din New Orleans. Din acest moment, duşmanii te vor ataca din toate părţile. Poţi conta pe asta. Patout nu se lăsă intimidat.

— Am comandat un elicopter al poliţiei să mă ducă la Jefferson. O voi însoţi personal pe doamna Duvall până acasă. Sosim peste câteva ore.

Apoi telefonul amuţi în mâna lui Pinkie. Roman se apropie şi întrebă nesigur:

— Doamna Duvall vine astăzi acasă?

— Exact, Roman.

— Slavă Domnului!

— Hm. Da.

Adâncit în gânduri, Pinţie bătea darabana cu degetele pe masă. O clipă mai târziu ridică privirea şi zâmbi către valet:

— Cred că evenimentul merită să fie sărbătorit, nu-i aşa?

— Aşadar nu aţi uitat că astăzi este lăsata Secului?

— Nu, Roman, n-am uitat, numai că am fost foarte preocupat de alte lucruri. Aveam de gând să dau o petrecere. Şi o s-o dăm. Aici. Diseară. Vrei să te ocupi tu de pregătirile necesare?

— Totul este gata, domnule. Roman se grăbi să ducă vestea cea bună celorlalţi membri ai personalului. Pinkie formă numărul de telefon al lui Bardo.

— Remy a fost găsită.

— Unde?

— Îţi dau amănuntele mai târziu. O aduce Patout.

— Şi Basile?

— A dispărut.

— Ce-ai vrea să fac acum?

— Ce am discutat aseară.

— Chiar dacă doamna Duvall urmează să se întoarcă acasă? Pinkie se uită fix la scaunul gol pe care şedea de obicei soţia sa.

— Mai ales fiindcă Remy o să vină acasă. Sora Beatrice strângea din buze, exprimându-şi dezaprobarea.

— Este cu totul şi cu totul împotriva regulamentelor.

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate, dar asta este dorinţa domnului Duvall.

Prin atitudinea sa arogantă, Wayne Bardo voia să-i dea de înţeles că nu se simţea impresionat de veşmântul ei de călugăriţă. Din punctul lui de vedere, nu era decât o altă femelă care îi dădea bătaie de cap. Putea să meargă împrejurul ei, pe deasupra ei, sau prin ea, dar nu-l putea împiedica să ducă la bun sfârşit ceea ce-i ceruse Pinkie să facă.

— O să-i telefonez domnului Duvall şi am să vorbesc cu el personal.

— Perfect. Aşa să faci, soră. Bardo împinse spre ea telefonul de pe birou, apoi, cu o totală lipsă de respect, se aşează fără să fi fost poftit şi îşi puse glezna unui picior pe genunchiul celuilalt. Fluieră încetişor printre dinţi în timp ce ea vorbea cu Duvall.

— Cu domnul Duvall, vă rog. Sunt sora

Beatrice de la aşezământul „Inimă Binecuvântată”. Este foarte important să vorbesc personal cu domnul Duvall. Rânjind, Wayne Bardo auzi partea de conversaţie de la acest capăt al firului prin care sora Beatrice verifica dacă într-adevăr Duvall îl trimisese la şcoală s-o ia pe cumnata lui.

— Şi doamna Duvall este de acord cu acest aranjament? întrebă ea. După un moment, murmură: Foarte bine, domnule Duvall. Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, dar mă tem să nu i se întâmple ceva Flarrei. Spunând aceasta, îl ţintui cu privirea pe Bardo, care îi adresă cel mai nevinovat zâmbet. După ce puse receptorul în furcă, Bardo întrebă:

— E în ordine?

— Da, e în ordine. Sora Beatrice se ridică în picioare şi ieşi din spatele biroului; veşmântul îi foşni şi mătăniile ţăcăniră.

— Mă duc să-i spun Flarrei să-şi strângă lucrurile. O să vină imediat. Acest

„Imediat” dură vreo douăzeci de minute. Între timp, locul în care se afla începuse să-l exaspereze pe Bardo, căci era plin de sfinţi şi de crucifixuri; care toţi şi toate păreau că îl urmăresc, în timp ce el măsura încăperea

în lung şi în lat. Sfinţii şi îngeni care pluteau pe norii rozalii îl condamnau din ramele lor ornamentate şi aurite. Ar fi putut să jure că statuia nu ştiu cărui sfânt luptător din colţ îşi ridicase ameninţător sabia. Toate aiurelile astea religioase îţi dădeau fiori.

Când se deschise uşa din spatele lui. Bardo era un pachet de nervi. Întorcându-se pe călcâie, exclamă:

— Iisuse Hristoase! Uşoara blasfemie o făcu pe sora Nu ştiu-cum-o-cheamă să-şi strângă buzele într-un rictus dezaprobator, dar Bardo nu se putuse abţine. Pinkie îi spusese că va fi bine plătit pentru o treabă care-i va face o reală plăcere.

Ce pipiţă! Într-o fracţiune de secundă se gândi la vreo douăzeci de perversiuni la care avea s-o supună pe sora mai mică a lui Remy. Obrajii fetei erau învăpăiaţi de emoţie în clipa în care străbătu încăperea şi veni în întâmpinarea lui, cu mâna dreaptă întinsă:

— Bună ziua, domnule Bardo. Îmi face plăcere să vă cunosc.

— Nu mai puţin, domnişoară Lambeth. Era probabil pentru prima oară în viaţa lui când dădea mâna cu o femeie, dar se bucura că i se oferise prilejul să atingă acea

creatură neverosimil de frumoasă.

— Este adevărat ce mi-a spus sora Beatrice? Chiar am să merg acasă, la petrecerea de lăsata Secului?

— Cât se poate de adevărat. Domnul Duvall consideră că ai zăcut destul aici. Vă rog să nu vă supăraţi, soră, spuse el adresându-se călugăriţei peste umărul Flarrei. Cumnatul dumitale vrea să te distrezi în seara asta. Cu acest prilej o să-ţi faci debutul în societate.

— Şi Remy este de acord?

— Da. Doreşte să fii cu ea în seara asta. De fapt, chiar ea ţi-a ales vestimentaţia. Punându-şi o mână pe piept, Flarra exclamă fericită:

— Chiar îmi dau voie să vin? Mi se pare că visez. Bardo îi luă valiza şi îi oferi braţul.

— Bineînţeles, iubito!

Pinkie îi aştepta la uşa din faţă. O deschise înainte ca Patout să apese pe sonerie.

Chiar şi în acel moment mai exista o şansă să-şi schimbe toate planurile şi să trăiască mai departe cu Remy ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar aceasta infimă posibilitate dispăru în clipa în care privi în ochii ei, pentru că

deşi îi zâmbi slab şi îi rosti numele cu vocea tremurată, aruncându-i-se în braţe, Pinkie ghici adevărul. Ticălosul ar fi putut la fel de bine să-i otrăvească orhideele nepreţuite sau să se uşureze într-o sticlă de Château Lăţite. Remy fusese murdărită. Fata perfectă pe care o crescuse pentru el încetase să mai existe. Ascunzându-şi dezgustul, o strânse la piept.

— Draga mea, slavă Domnului că te-ai întors. Când mă gândesc prin ce-ai trecut…

se opri, prefăcându-se că se îneacă de emoţie. Ai păţit ceva? Ascultă atent când îi povesti cum fusese rănită de alicele de vânătoare când fugiseră de la benzinărie.

— Dar rănile au început să se vindece. Sunt foarte obosită.

— Basile n-a… Remy scutură din cap.

— A vrut numai să-ţi demonstreze de ce e în stare, Pinkie. Atâta tot. Nu m-a maltratat. Doug Patout, care până atunci stătuse deoparte, nevrând să se amestece între cei doi, făcu un pas înainte.

— Doamna Duvall n-a vrut să discute despre calvarul prin care a trecut. Acum însă aş dori să ştiu şi versiunea ei despre cele întâmplate, aşa că o să-i pun câteva întrebări dacă nu ai nimic împotrivă.

— Ba am, spuse scurt Pinkie. După cum spuneai chiar dumneata ceva mai devreme, este o chestiune personală. Cu aceste cuvinte, îi închise uşa în nas lui Patout.

— Domnul Patout se teme să nu începi represaliile împotriva lui Basile, spuse Remy, în timp ce el o conducea în sus, pe scări. Dar n-o să faci una ca asta, nu? Pinkie se mulţumi doar să zâmbească şi s-o bată afectuos pe braţ. În dormitor îi aştepta o tavă cu mâncare, dar Remy o lăsă neatinsă. Când rămaseră din nou singuri, Pinkie o chestiona mai amănunţit despre răpirea ei.

— Aş vrea să văd şi eu cabana aceea de pescuit unde te-a sechestrat. Poţi să mă conduci acolo?

— Nu, din păcate. Pentru mine, toate locurile din mlaştină arată la fel.

— De ce ţi-a dat drumul?

— Nu ştiu, zise ea cu voce joasă. M-am trezit foarte devreme în dimineaţa asta şi m-a anunţat că mă eliberează. Tot timpul spusese că mă foloseşte ca momeală ca să te atragă pe tine, indiferent cât de mult ar putea să dureze. Nu mi-a dat nicio explicaţie în legătură cu schimbarea planului, atâta doar că a pomenit ceva în legătură cu un poliţist care a fost ucis ieri.

Şi cu Dredd. Nu voia ca Dredd, Patout sau vreunul din ceilalţi foşti colegi ai lui să aibă de suferit de pe urma acţiunilor lui ilegale. A spus că era timpul să contramandeze totul înainte să mai moară şi altcineva.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să înceapă toată tevatura. Acum e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Ai încercat să scapi?

— Bineînţeles! exclamă ea. Îi povesti apoi cum fusese pe punctul să se înece. După aceea mi-a pus cătuşe la mâini. Ridicând spre el ochii săi expresivi, puse mâna pe braţul lui şi îl strânse puternic.

— Dar acum m-am întors, sunt în siguranţă alături de tine şi numai asta contează. Mă gândesc la cele întâmplate ca la un vis urât care va fi dat curând uitării. Îi încolăci gâtul cu braţele. Pinkie, ţine seama de sfatul domnului Patout. Pune capăt acestei duşmănii faţă de Basile. A vrut numai să te zgâlţâie şi acum, după ce s-a liniştit, n-o să mai auzim de el. Dacă Basile e capabil să renunţe, putem să facem şi noi acelaşi lucru. Ei? Lasă-l în pace! îi opri pledoaria pentru amantul ei cu un sărut apăsat pe care îl întrerupse brusc. Se

bucură văzând mirarea ce i se citea pe chip. Oare târfa îşi închipuia chiar că o s-o ducă în pat? îi venea să-i râdă în faţă, dar încă nu venise momentul să-i dezvăluie toate surprizele pe care i le pregătise.

— Culcă-te, spuse el bătând-o uşor pe obraz. Vreau să arăţi cât mai bine diseară.

— Diseară?

— La petrecerea noastră.

— La petrecerea noastră?

— Remy, ai căpătat de la Basile deprinderea de a-l îngâna pe interlocutor?

— Te rog să mă scuzi. Ce fel de petrecere?

— Petrecerea de lăsata Secului. Ai uitat că azi e ultima zi înainte de Postul Mare? Mâine va trebui să ne căim pentru păcatele noastre, dar în seara asta putem fi îngăduitori cu noi înşine. Am de gând să…

— N-o să pot veni la petrecere diseară.

— Asta este un alt obicei urât pe care l-ai căpătat în ultima vreme – să mă întrerupi în timp ce vorbesc. Remy îşi muşcă buzele, apoi, după câteva clipe, spuse cu un uşor tremur în voce:

— Sunt derutată de faptul că vrei să particip la o petrecere chiar în prima zi a întoarcerii acasă.

— Cum ai fi vrut să sărbătorim evenimentul?

— Aş fi preferat să fim doar noi doi.

— Asta e drăguţ din partea ta, iubito, dar mi-e teamă că nu pot contramanda acum toate festivităţile. Aş dezamăgi prea multă lume. Inclusiv pe Flarra, adăugă el, ciupind-o de obraz. Am invitat-o şi pe ea. Remy se albi la faţă. Înghiţi în sec, ca şi când ar fi vrut să-şi învingă starea de greaţă.

— Serios? spuse ea cu o emoţie trucată. Ce te-a făcut s-o chemi şi pe ea? N-ai invitat-o niciodată.

— Am meditat la ce mi-ai spus în timpul ultimei discuţii despre ea. Cred că ai avut dreptate. Trebuie să-i mai lungim puţin frâiele. La urma urmelor, a depăşit vârsta copilăriei; este o tânără femeie.

— De fapt, eu m-am înşelat, Pinkie. Tu ai întotdeauna dreptate în astfel de lucruri. Pinkie ridică din sprâncene.

— Acum e prea târziu, Remy. Nu pot s-o dezamăgesc pe Flarra după ce a fost deja invitată. Ar fi o cruzime din partea mea. Acum încearcă să tragi un pui de somn, adăugă el, ridicându-se în picioare. Poate o să mai capeţi ceva culoare în obraji. Iartă-

mă că ţi-o spun, dar arăţi ceva mai puţin bine decât înainte.

— Nu-i nici de mirare. Şi părul, şi unghiile! O să pun să mi le facă până diseară.

— Ai să te ocupi tu însăţi de tratamentul de înfrumuseţare după ce o să te odihneşti. Se îndreptă spre uşă. O, apropo, am scos telefonul din priză şi l-am luat de aici, ca să nu fi deranjată. Remy aruncă o privire spre noptieră delecta văzându-i expresia de disperare întipărită pe faţă.

şi Pinkie se

— Dar aş fi vrut s-o sun pe Flarra. A trecut mai bine de o săptămână de când n-am vorbit cu ea şi sunt sigură că e îngrijorată.

— Nu-ţi face griji, i-am spus o mică minciună, că te doare gâtul. Dar acum a aflat că te-ai făcut bine şi că abia aştepţi s-o vezi în seara asta.

— Dar trebuie să vorbesc cu ea.

— Ai tot timpul diseară. Am dat instrucţii personalului să nu te deranjeze. Numai eu am să mai vin din când în când să văd ce faci. Îi trimise un sărut suflând în palmă, apoi încuie ostentativ uşa cu cheia. Remy se repezi imediat la uşă şi apucă de mâner cu

amândouă mâinile. Încercă să-l mişte în sus şi în jos, într-o parte şi în alta, dar acesta nu cedă. Gemând neputincioasă, se lăsă să alunece în jos, cu spatele lipit de uşă. Se amăgise cu gândul că trebuie să se întoarcă la Pinkie ca să poată scăpa definitiv de el. Ştiuse că va avea nevoie de tot talentul ei actoricesc ca să-l convingă că era distrusă din cauza răpirii şi nerăbdătoare să uite acel episod neplăcut pentru a-şi relua viaţa de mai înainte. Se hotărâse să continue jocul oricât ar fi fost necesar până în momentul în care avea s-o smulgă pe Flarra din ghearele lui. Ar fi mers chiar până acolo încât să împartă patul cu el deşi nu-i mărturisise lui Burke acest lucru. Dar Pinkie n-o trimise imediat în pat, ceea ce era un lucru neobişnuit la el, şi tocmai de aceea alarmant. S-ar fi putut abţine doar dintr-un singur motiv: dacă bănuia că întreţinuse relaţii intime cu Burke Basile. În acest caz, viaţa ei, a Flarrei şi a lui Basile erau în pericol.

Pinkie trebuie să fi ghicit chiar în momentul în care o sărutase, poate chiar mai înainte, că avea în faţa ochilor altă femeie. Probabil că remarcase imediat schimbarea. Dacă putea să observe cea mai

neînsemnată imperfecţiune a unei orhidee, să-şi dea scema că vinul fusese servit cu un grad mai rece sau mai cald decât trebuia, nu se putea să nu sesizeze o transformare atât de profundă precum cea petrecută la cabană, unde începuse să-l iubească pe Burke Basile şi, în acelaşi timp, îşi câştigase respectul de sine. Oricât mai avea de trăit, va fi întotdeauna recunoscătoare proniei cereşti pentru zilele petrecute în locul acela exotic şi uitat de lume. Fusese silită să se examineze cu un ochi foarte critic şi să recunoască faptul că devenise exact ceea ce-i spusese Burke-o târfă. Se prostituase pentru cea mai nobilă cauză cu putinţă, protejarea surorii sale mai mici. Dar pentru atingerea acestui scop sacrificase absolut totul: mândrie, respect de sine, suflet. Dacă renunţase la tot ce era bun, în ea, ce nevoie mai aveau de ea Flarra sau alţii? Acum o dispreţuia pe doamna Pinkie Duvall pentru pasivitatea şi laşitatea ei, singurele sale instrumente de supravieţuire fiind micile vicleşuguri, femeieşti. Dar învăţase s-o respecte pe Remy Lambeth, care era puternică şi curajoasă, înzestrată cu toate calităţile necesare pentru a supravieţui.

Burke! Era imperios necesar să-l prevină

că strategia lor dăduse greş. Dar înainte de a-l suna, trebuia să caute o soluţie pentru a scăpa din camera asta.

Peştele mamei ei o învăţase cum să deschidă aproape orice fel de încuietoare, dar între timp tehnica avansase, iar Pinkie avusese grijă să-şi procure cele mai sofisticate încuietori. Acum câţiva ani, când renovaseră toată casă, dormitorul lor fusese transformat într-un adevărat seif, un loc de refugiu în eventualitatea că intruşii ar fi reuşit să pătrundă în casă, în ciuda sistemului de securitate. Pe partea exterioară a canatului uşii era o încuietoare cu cifru. Din interior, uşa se putea deschide cu o cheie, dar Remy căuta prin tot dormitorul, inclusiv în camera de toaletă a lui Pinkie în disperare de cauză. Încercă cu foarfecă de manichiură, cu pila de unghii şi un ac de păr, dar aşa cum presupusese, încuietoarea era prea sofisticată pentru un amator cu unelte rudimentare. Examină apoi ferestrele. Trase draperiile şi obloanele interioare şi, spre stupoarea ei, constată că obloanele exterioare fuseseră închise. Nu se mai întâmplase aşa ceva decât o singură dată, când se prognozase furtună tropicală. Lumina zilei pătrundea cu mare greutate

prin ele. Oricum, nu avea mare importanţă. Încuietorile ferestrelor erau obişnuite, nu însă şi sistemul de alarmă. Chiar dacă ar fi reuşit să deschidă fereastra, s-ar fi declanşat sistemul de alarmă care ar fi alertat întregul personal. Cineva i-ar fi raportat imediat lui Pinkie. Renunţând la ferestre ca posibilitate de evadare, începu să se plimbe prin cameră, storcându-şi creierii să găsească altă soluţie.

Prin sistemul de aer condiţionat? Dădu la o parte grilajul care astupa conducta. Era prea mică. Nu putea să treacă prin ziduri, nici să se strecoare pe sub uşă, ca fumul... Fumul! Casa era echipată nu numai cu sisteme de protecţie împotriva intruşilor, ci şi cu senzori pentru fum şi căldură, conectaţi la serviciul de monitorizare a sistemului de securitate şi la compania de pompieri. În momentul în care pornea alarma, maşinile pompierilor erau trimise imediat în locul respectiv. Niciodată nu se lua în considerare posibilitatea unei alarme false. Maşinile pentru stingerea incendiilor nu puteau fi în niciun caz rechemate decât după ce fiecare senzor din casă era verificat de o persoană autorizată. Un detector de fum se afla chiar deasupra uşii care ducea

spre camera ei de toaleta. Scoase sertarele noptierei, puse lampa pe jos, apoi trase noptiera sub detector. Aprinse o lumânare parfumată, îşi scoase pantofii din picioare şi se urcă pe noptieră. Ridică mâna şi reuşi să apropie flacăra la câţiva centimetri de detector.

— N-o să meargă, Remy. Speriată, scăpă lumânarea din mână. În cădere, aceasta făcu imediat o gaură în covor. Pinkie străbătu încăperea şi strivi lumânarea, apoi privi amuzat în sus, spre ea.

— Arăţi destul de penibil, Remy, dar trebuie să recunosc că sunt impresionat de ingeniozitatea ta. Ai dat dovadă de mai multă înţelepciune în ultima jumătate de oră decât în toţi anii de când te cunosc. Îi întinse galant mâna ca s-o ajute să coboare de pe noptieră. Când Remy îi respinse gestul cu un aer dispreţuitor, Pinkie chicoti:

— Cum era să neglijez ceva atât de elementar cum este fumul şi alarma antiincendiu? Draga mea, trebuie totuşi să mărturisesc că sunt plăcut surprins de faptul că şi tu te-ai gândit la ele.

— Întotdeauna m-ai subestimat, Pinkie.

— Ai fost destul de deşteaptă ca să ascunzi o sarcină şi pierderea ei, trebuie să

recunosc şi asta. Eşti mirată, Remy? Doamna dr. Caruth n-a ezitat să-mi dea toate informaţiile după ce i-am arătat câteva instantanee compromiţătoare înfăţişând-o în compania iubitului ei care, din întâmplare, este chiar propria asistentă. E drept că sunt tolerant faţă de preferinţele sexuale ale altora, continuă el cu blândeţe, totuşi cred că societatea de bărbaţi respinşi de doamna dr. Caruth abia aşteaptă să afle câte ceva despre viaţa ei particulară. Chiar dacă au anumite bănuieli, ar fi de preferat ca acestea să nu se confirme, căci rezultatul ar fi cel puţin neplăcut. Aşadar, despre ce vorbeam? A, da, despre coeficientul tău de inteligenţă. În cazul unor femei ca tine, aceasta este oricum de prisos. Aş îndrăzni să afirm că până şi Basile împărtăşeşte punctul meu de vedere. Mă îndoiesc că te-a antrenat într-o conversaţie stimulatoare înainta să te posede. Sper că nu negi lucrul ăsta.

— A făcut dragoste cu mine, spuse ea sfidătoare. Pentru prima dată în viaţa mea am făcut dragoste cu un bărbat. Pikie o lovi cu dosul palmei peste faţă. Remy se clătină din cauza loviturii şi a durerii fulgerătoare. I se muiară genunchii şi căzu pe pardoseală.

— Eşti o târfă, Remy. Asta ai fost şi vei fi întotdeauna, pentru că ai morbul în tine. Poate că ai dat o tentă romantică aventurii tale cu Basile, consumată în mijlocul naturii sălbatice. Dar nu-ţi face iluzii. Basile este bărbat şi orice bărbat îşi dă seama imediat ce hram porţi. Te-a posedat, dar numai ca să-mi aducă mie un afront. Unde e acum?

— Nu ştiu. Pinkie o lovi în spate cu piciorul, în dreptul rinichilor. Remy aproape că leşină de durere, dar făcu efortul să-şi stăpânească valurile de greaţă şi de ameţeală.

— Unde este?

— M-a lăsat la Dredd. Apoi a plecat.

— Cu barca sau cu maşina?

— Cu barca. Lacrimile care îi curgeau acum pe obraji erau sincere, căci îşi amintea de cele câteva momente de intimitate când doriseră amândoi să fi existat şi o altă ieşire din impas.

— N-am vrut să rămân acolo, dar… Lovitura cu piciorul puse capăt vorbelor ei.

— Exact cum îţi spuneam, Remy. Basile a obţinut ce a dorit de la tine, în timp ce tu, sărmană femeie, te-ai ales cu inima zdrobită. Remy se uită în sus la el.

— N-ai să mă poţi ţine încuiată la infinit

Pinkie. Mai devreme sau mai târziu, am să ies de aici.

— Remy, când se va încheia această noapte, n-are să-ţi mai pese dacă o să părăseşti sau nu această cameră. O să-ţi fie total indiferent ce se întâmplă cu tine.

— Ce ai de gând să faci? Să mă baţi până când o să-mi dau sufletul? Remy ridica fruntea cu semeţic. N-ai decât să încerci Pinkie. Dar ai să fii uimit să constaţi cât de recalcitrantă pot să fiu Nu mai ai puterea să-mi faci rău. Nu sunt ceea ce pretinzi tu că aş fi. Acum ştiu. Insultele tale nu mă ating, am devenit imună.

— Iubirea ţi-a dat putere? o ridiculiză el.

— Exact.

— Nu mai spune? Frumoase vorbe, Remy, curajoase. Dar să vedem cât de curajoasă ai să fii după ce un anumit lucru nepreţuit pentru tine va fi terfelit de cineva pe care îl deteşti.

— Să nu te atingi de ea! răcni Remy.

— A, aşadar ai ghicit. Drăguţa de Flarra. Pinkie îşi duse vârfurile degetelor la gură: Aşa de frumos pârguită, aşa de nerăbdătoare să cunoască experienţa vieţii.

Remy se apucă de marginea noptierei şi se ridică în picioare, apoi se repezi spre el,

vrând să-i bage unghiile în ochi. Pinkie îi dădu un pumn şi o răsturnă în pat.

— Fata clocoteşte de vitalitate, nu-i aşa? spuse el încântat, ca şi când ar fi discutat despre calităţile unui cal de curse. Are un potenţial mai mare decât ţine de a-i satisface pe bărbaţi. Ce excitant va fi pentru acela care o va poseda primul.

Remy alunecă din pat. Se târî în genunchi spre el şi îşi încolăci braţele în jurul coapselor lui, rugându-l cu vocea răguşită:

— Te implor, Pinkie, nu-i face rău. Te implor. Am să fac orice spui, orice. Îl strânse şi mai tare şi se agăţă de hainele lui, ridicându-se în picioare. Îl sărută şi îl mângâie prin pantaloni.

— Fă tot ce vrei cu mine, dar las-o pe ea. Pinkie îi dădu mâinile la o parte, ferindu-se de ea.

— Încetează, Remy.

— Te rog, Pinkie, spuse ea plângând cu sughiţuri, te rog nu te atinge de ea.

— Ce-ţi trece prin minte, draga mea? Crezi cumva că am să te înlocuiesc în patul meu cu Flarra? Departe de mine gândul acesta. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Am făcut-o cadou altcuiva. Lui Bardo. Încă

vreo câteva secunde după plecarea lui, Remy rămase pironită locului, nereuşind să asimileze înţelesul ultimelor lui cuvinte. Bardo. Cu Flarra. Îşi încrucişă braţele la piept şi se aplecă în faţă cu un uşor geamăt de durere, apoi şopti o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu pentru că îi dăduse o ultimă şansa să salveze situaţia.

Desfăcu pumnul şi se uită la cheia din palmă-cheia pe care o furase din buzunarul lui Pinkie atunci când se prefăcea că îi imploră mila.

CAPITOLUL 40

— Nu înţeleg. De ce nu mergem direct acasă la Remy? Naivitatea fetei era la fel de încântătoare ca şi imaginea ei în uniformă de şcoală.

Seducătoarea şi parfumata Flarra avea să-i ofere cea mai minunată noapte din viaţa lui. Aproape că îi venea să-şi lingă degetele când se gândea la ceea ce va urma.

— Acasă e tevatură mare, spuse Bardo în chip de explicaţie. Se fac ultimele pregătiri pentru petrecere. E atâta lume, că n-ai unde să arunci un ac. De aceea sora ta m-a rugat să te aduc aici, unde poţi să te îmbraci în linişte!

— E foarte ciudat din partea lui Remy,

mai ales că a trecut o săptămână de când nu ne-am văzut. Poate că ar trebui să-i dau un telefon. Bardo remarcă ezitarea fetei când o conduse prin cerdacul unui motel spre camera pe care o rezervase. La început se gândise să ia o cameră la un hotel de lux, dar după aceea îşi spusese că n-are rost să arunce banii pe fleacuri de astea, cum ar fi serviciul la cameră sau esenţele parfumate din baie, din moment ce cunoştea dinainte deznodământul întrevederii. Şi apoi, dacă Flarra ar fi încercat să facă nazuri, era mai bine să se afle aici într-un loc mai izolat, unde nimeni nu-i punea întrebări şi puteai să te înregistrezi chiar şi sub numele de Mikey Mouse, cu condiţia să plăteşti dinainte în numerar. Sperând să-i adoarmă bănuielile cel puţin până o ducea în cameră, Bardo oftă:

— Nu trebuia să-ţi spun dar văd că nu am încotro.

— Ce să-mi spui?

— Ţi-au pregătit o mare surpeză. Ceva cu totul special. De aceea m-au rugat să te ţin departe de casă până sunt gata.

— Serios? exclamă ea fericită, adresându-i un zâmbet fermecător. Oare ce-ar putea să fie?

— Am jurat să nu divulg secretul.

— Măcar o aluzie, aşa, pe departe…? Vă rog, domnule Bardo.

— Nici pomeneală. Şi aşa am spus prea mult. Şi şeful şi doamna Duvall m-ar jupui de viu dacă le-aş strica surpriza. Promite-mi că o să te prefaci uimită.

— Promit. Descuie uşa camerei şi îi făcu loc să intre. Cutia în care era costumul ei se afla la el, sub braţ. Pinkie nu omisesc nici cel mai mic detaliu. De îndată ce se urcaseră în maşină, Flarra ridicase puţin capacul cutiei şi aruncase o privire înăuntru, dar se abţinuse să rupă hârtia de ambalaj ca să vadă ce este dedesubt. Când Bardo o întrebase ce mai aştepta, Flarra răspunsese că vrea să savureze mai mult timp plăcerea. Dar imediat ce intrară în cameră, fata îi şi smulse cutia din mână şi o puse pe pat.

— Nu mai am răbdare! Azvârli capacul şi îndepărtă cele două margini ale hârtiei de mătase în care era înfăşurat costumul. Scoase o exclamaţie de uimire când dădu cu ochii de materialul vaporos pe care erau prinse strasuri de toate culorile şi mii de paiete. Încrucişă chiar mâinile sub bărbie ca o fetiţă fericită care-şi exprimă mulţumirea.

— Aproape că nu-mi vine să-l ating, aşa e de frumos. Ce este?

— Scoate-l să vezi. Apucă cu grijă cele două piese din cutie, de parcă ar fi fost nişte relieve. Partea de sus era o brasieră alcătuită din două conuri pe care erau cusute strasurile unul lângă altul, iar cea de jos, nişte şalvari de voal, prinşi de un bikini minuscul, de asemenea acoperit în întregime de pietre sclipitoare. În cutie se mai aflau o pălărie cu voaletă şi o pereche de pantofi din piele aurie cu vârfurile întoarse şi cu clopoţei. Chipul ei exprima uimire amestecată cu neîncredere.

— Eşti sigur că toate astea sunt pentru mine? Poate că ai greşit cutia.

— Nu-ţi place?

— O, ba da. Este minunată, spuse ea dintr-o răsuflare. Numai că e cam extravagant.

— Aşa crezi? De ce nu-l încerci? Dacă nu-ţi place, mai avem destul timp să-ţi căutăm alt costum. Bardo o examina cu privire critică de sus până jos.

— Ştii, s-ar putea să ai dreptate. Şi mie mi se pare cam exagerat pentru o fată de vârsta ta. Psihologia inversă îşi făcu imediat efectul. Cu nasul în vânt, luă costumul şi se

îndreptă spre baie, închizând bine uşa în urma ei. Trase apoi şi siguranţa. Bardo chicoti. Femeile au gesturi atât de previzibile. Nu era de mirare că bărbaţii trebuiau să inventeze în permanenţă noi modalităţi de a se amuza cu ele. Bătrâne sau tinere, frumoase sau urâte, slabe sau grase, albe, negre sau de altă culoare, ce femeie s-ar fi comportat altfel într-o asemenea împrejurare? Flarra abia aştepta să-i demonstreze cât de matură şi de sofisticată era.

Trase draperiile la ferestre şi verifică încă o dată dacă încuiase uşa şi pusese lanţul de siguranţă. Apoi se aşează pe marginea patului ca să-şi savureze plăcerea pe care avea s-o resimtă în curând. Trecură însă zece minute şi fata nu mai apărea. Răbdarea i se apropia de sfârşit.

— Flarra? Ai nevoie de ajutor? Totul e în ordine?

— Nu. Vreau să spun, n-am nevoie de ajutor.

— E pe măsură?

— Hmm.

— Ei, hai să vedem după câteva clipe de ezitare, uşa de la baie se deschise. Bardo

Se aşteptase să vadă ceva deosebit, dar

toate aşteptările îi fură întrecute de imaginea pe care o avea în faţa ochilor. Femeia care păşi pragul uşii de la baie cu papucii zornăind uşor la fiecare pas era o plăsmuire de basm. Voaleta care îi acoperea nasul şi gura nu făceau decât să sublinieze şi mai mult modestia fermecătoare ce transpărea din întreaga ei atitudine. Pieptul aproape că ieşea afară din brasiera strâmtă.

— Cred că sora mea nu şi-a dat seama că e aşa de mică, spuse ea, plimbându-şi mâna pe pieptul şi pântecele dezgolite. Într-adevăr, numai o singură piatră dacă ar fi lipsit, s-ar fi văzut şi părul pubian! Crezi că pot să rămân aşa?

— Păi sigur că da. Bardo avea senzaţia că limba i se lipise de cerul gurii. Arăţi nemaipomenit.

— Sincer? Bardo se ridică şi se apropie de ea.

— Sincer. De fapt, arăţi atât de bine, încât îmi vine să te mănânc. Probabil că zâmbetul lui nu fusese prea încurajator, pentru că fata se dădu un pas înapoi.

— Mulţumesc, spuse ea, şi se întoarse. Cred că e mai bine să mă schimb şi să-mi pun costumul atunci când va începe petrecerea. Bardo o prinse de mână şi o

aduse înapoi.

— Acum e momentul, iubito. Asta e petrecerea. Îi smulse pălăria şi voaleta şi îşi apăsă brutal gura pe buzele ei care se deschiseră involuntar, exprimând panica. Îşi băgă limba printre dinţii ei, îşi încolăci braţul în jurul taliei goale şi o trase spre el, împingându-şi sexul în pântecele ei. Fata începu să se zbată, ceea ce nu făcu decât să-l excite şi mai mult. În clipa în care îl lovi peste faţă, Bardo începu să se lupte cu ea până când îi imobiliză braţul la spate, între omoplaţi.

— Ce-ai de când să faci ţipă ea. Încetează, mă doare. Lăsându-şi capul în jos, muşcă de sânul care se revarsă din brasiera. Fata ţipă de durere…

— Ţine-ţi gura! O strânse puternic de maxilare. Dacă mai răcneşti o dată, am să fac ceva care chiar că o să te doară, pricepi? Fata începu să plângă, iar lacrimile ei sporiră dorinţa. Îi plăcea la nebunie să le vadă pe femei plângând de durere sau de frică.

— Dacă îmi faci vreun rău, Pinkie o să te omoare. Bardo izbucni în râs.

— Sigur că da.

— Ce ai de gând să faci?

— Tu cam ce crezi? spuse el băgându-şi mâna între coapsele ei. Fata se cutremură de silă, ceea ce pentru Bardo echivala cu un fior de extaz.

— Pinkie şi Remy ştiu că m-ai luat, se bâlbâi ea. O să vină să mă caute.

— Încă n-ai priceput, iubito? Chiar cumnăţelul tău a aranjat această petrecere.

— Minţi. Pinkie n-ar face aşa ceva nicio…

— Dar uite că a făcut-o. Va trebui să-i fii recunoscătoare pentru felul în care ne vom distra noi doi acum.

— Sora mea…

— Are problemele ei. N-o să-şi facă griji pentru tine.

Se pare că, în cele din urmă, fata reuşi să înţeleagă realitatea situaţiei în care se afla. Bardo îi linse lacrimile de pe obraji.

— Relaxează-te, iubito! Fă tot ceea ce-ţi spun şi, cine ştie, poate că o să devii o târfă la fel de bună ca maică-ta. Da, ştiu totul despre Angel. Eşti făcută pentru aşa ceva. Ai toate calităţile pentru a deveni o târfă de prima mână. Scoase un briceag din buzunarul de la pantaloni. Acesta se deschise cu un clic care o făcu să ţipe din nou. Bardo puse vârful lămpii pe buza ei

inferioară.

— Dacă îţi mai foloseşti o dată gura ca să strigi, ai pierdut-o. Pricepi? Dacă mai ţipi o dată, rămâi fără buză. Şi ar fi mare păcat, pentru că am o mulţime de idei în legătură cu ceea ce ai putea să faci cu frumoasele tale buze. Strecură lama briceagului pe sub bretelele brasierei şi le tăie. Cele două cupe căzură în faţă, dezgolindu-i sânii. Involuntar, buza de jos a fetei începu să tremure.

— Ia te uită ce avem noi aici! exclamă el, în timp ce apăsa vârful cuţitului pe mamelon. Îl bătu uşor, şi acesta se întări. Ce ruşine, ce ruşine, o tachină el. O elevă model de la şcoala catolică! Ce-o să zică Sora-Cum-o-Cheamă?

Uşa se izbi de perete în spatele lui Bardo.

— Aruncă cuţitul şi pleacă de lângă ea!

Burke Basile şedea pe vine, cu ambele mâini în faţă, ţinând un pistol Beretta.

Nu-şi dădu seama când se scurse următoarea fracţiune de secundă. În urechi îi răsuna doar ţipătul fetei. Trase spre Bardo, dar ticălosul reuşi să evite glonţul, care trecu pe lângă capul lui şi se înfipse în tapet. Burke nu mai trase a doua oară de frică să n-o nimerească pe fată.

— Eşti arestat, Bardo.

— Ha, ha, făcu Bardo şi aruncă cuţitul.

— Ticălos nenorocit! strigă trăgătorul de elită care apăru în spatele lui Basile.

Bardo mai avu timp doar să vadă uluit cum glonţul se îndreaptă spre el, apoi îi făcu o gaură chiar între ochi. Căzu la podea fără să scoată un sunet. Mânerul cuţitului lui vibra înfipt în canatul uşii, la câţiva milimetri de părul lui Basile. Poliţiştii năvăliră în cameră. Basile se repezi la fată, care privea îngrozită masa de sânge şi carne strivită ce fusese ceva mai înainte capul lui Bardo. Basile îşi scoase haina şi o puse pe umerii Flarrei.

— E-n regulă? întrebă el. Fata se uită la el cu aceeaşi mirare ca şi la cadavru. Basile trebui să repete întrebarea pentru ca ea să înţeleagă. Dădu afirmativ din cap. Unul dintre poliţişti se apropie de Basile.

— Ne ocupăm noi de rest. Basile îi strânse mâna.

— Mulţumesc.

Oamenii tăi s-au descurcat admirabil, începând cu filajul şi terminând cu asta, spuse el, arătând spre cadavrul lui Bardo. Poliţistul îl salută.

Basile luă fata de mână şi o scoase

afară, apoi străbătură în fugă cerdacul. Când ajunseră la parcarea plină de poliţişti, ziarişti şi persoane oficiale, Basile o împinse pe scaunul din dreapta al unei maşini fără număr, apoi alergă în jurul ei şi se aruncă în spatele volanului. Cauciucurile scrâşniră pe asfalt când demară în trombă, trecând pe lângă ambulanţa care tocmai sosea. Nu ajunsese nici la prima intersecţie, când fata trase o înjurătură.

— Fir-ar a dracului de treabă! De ce naiba aţi venit aşa de târziu? Ticălosul ăla împuţit întrecuse măsura. Şi cum de-a îndrăznit să spună că am toate calităţile unei târfe de mâna întâi? Indignată, cea mai talentată dintre fetele de la Ruby Bouchercaux, Isobel, îşi smulse din cap peruca neagră cârlionţată.

CAPITOLUL 41

Isobel arata mult mai tânără decât anii pe care-i avea şi era şi foarte inteligentă. În plus avea o fire aventuroasă. Specialitatea ei la Ruby Bouchereaux o constituia îndeplinirea unei game variate de roluri pentru clienţii care dispuneau de bani suficienţi ca s-o plătească. Combinaţia aceasta de calităţi o desemnase drept cea mai indicată persoană s-o întruchipeze pe

Flarra Lambeth în scenariul regizat de Burke Basile. Evident era şi foarte bine plătită pentru timpul şi osteneala ei. După ce îi oferi un cec consistent, Basile se despărţi de prostituată la uşa biroului lui Ruby. Era foarte grăbit, dar ar fi fost o impoliteţe din partea lui să refuze paharul oferit de patroană, având în vedere rolul pe care-l jucase în prinderea lui Bardo.

— Aşadar, totul a mers conform planului? întrebă Ruby întinzându-i lui Burke un pahar de whisky.

— Perfect, zise Burke dând paharul pe gât. Am ascultat din camera de lângă biroul surorii Beatrice. Până şi eu am fost convins că Isobel este o şcolăriţă inocentă.

— Nici măcar nu te-ai înşelat, dar asta s-a întâmplat mai demult, spuse Ruby cu un zâmbet complice. Dar mă bucur pentru reuşita vicleşugului. Îţi cunoşti foarte bine duşmanii, domnule Basile. Urmări cu privirea şuvoiul de lichid auriu care curgea din sticlă în paharul pe care i-l reumplea Ruby.

— Remy era convinsă că Pinkie va încerca s-o lovească prin intermediul surorii sale şi a avut dreptate, deşi nu ne-am bazat numai pe instinctele ei. Agenţii noştri l-au

supravegheat în permanenţă pe Bardo. Discuţia lui cu Duvall a fost interceptată în dimipeaţa asta, aşadar aflasem că se va duce s-o ia pe Flarra şi ştiam şi în ce scop.

— Nemernicul şi-a meritat soarta.

— Sunt întru totul de acord cu tine, spuse Burke încruntat. Isobel şi cu mine am sosit la aşezământ numai cu o jumătate de oră înaintea lui. Când a plecat însoţit de fată, l-am urmărit până la motel. Totul a decurs conform planului, deşi Isobel mi-a reproşat că am aşteptat prea mult până să intervenim.

— Şi Flarra unde este acum?

— Sub supravegherea poliţiei. A poliţiei incoruptibile.

— Şi Bardo e mort?

— Definitiv, spuse liniştit Burke, apoi dădu peste cap cel de-al doilea pahar.

— Păcat că nu mi-ai adus o ureche de-a lui, sau orice altceva Mi-ar fi plăcut să păstrez o amintire. Patroana ridică şi ea paharul spre Basile, apoi bău dintr-o înghiţitură.

— Îţi mulţumesc că ne-ai dat-o pe Isobel, spuse el. Îţi rămân încă o dată îndatorat.

— Nici vorbă. Cu moartea lui Bardo suntem chit. În schimb, eu îţi sunt datoare

pentru un alt serviciu. Mi-ai trimis-o pe Dixie, care cred că va face treabă foarte bună.

— Şi eu mi-am închipuit că o să vă înţelegeţi de minune, zâmbi Basile, dar îmi pare rău că a aşteptat mai întâi ca Bardo s-o bată măr şi abia după aceea a venit aici.

— Se reface rapid. Ruby îi mai oferi un pahar, dar Burke refuză. Ţi-ai câştigat recunoştinţa mea, domnule Basile, precum şi ospitalitatea casei ori de câte ori vei dori să ne vizitezi.

— Mulţumesc, dar mă îndoiesc că voi cotiza vreodată aici. Patroana începu literalmente să toarcă.

— Tu şi doamna Duvall…?

— Remy, o corecta el. Îi fusese tare greu să se despartă de ea de dimineaţă. Vorbiseră până noaptea târziu, făcuseră dragoste şi analizaseră ceea ce părea să fie o situaţie fără speranţă. Dimineaţa se văzu nevoit să admită că, pe moment trebuia să se întoarcă la Duvall. Remy se împăcase mai uşor cu situaţia decât Burke, care jurase că ea nu va mai pune piciorul în casa în casa lui Duvall.

— Nu te las să te duci la Duvall. Nici pentru o după-amiază nici pentru o oră. Dar

chiar în momentul în care spunea asta, îşi dădea seama că n-avea altă soluţie.

— Nu ard de nerăbdare să mă întorc acolo, dar am să mă descurc, îi spusese ea. Poate că acum o săptămână n-aş fi putut dar acum pot şi vreau. Te rog numai să ai grijă de Flarra şi de tine. Continuaseră să stea îmbrăţişaţi până când intervenise Dredd, atrăgându-i atenţia că timpul era un factor-cheie în planul lui Basile şi că totul se putea duce de râpă dacă nu treceau imediat la fapte. Neavând încotro, Burke o lăsase în grija lui Dredd până la sosirea lui Patout.

Burke considera că procurorul districtual, Littrell este, în esenţă, un om cinstit, care se străduieşte să spulbere reputaţia de cea mai coruptă poliţie din ţară pe care a şi-o câştigase în ultima vreme secţia din New Orleans.

Littrell avea o părere ceva mai proastă despre locotenentul Basile, fiindcă plecase urechea la tot soiul de bârfe şi şoapte răutăcioase, aşa că atunci când Burke dăduse buzna neanunţat în biroul lui, procurorul îl ameninţase că o să-l evacueze cu forţa din clădire. Dar Burke îi explicase pe scurt despre ce este vorba şi Littrell îl ascultase cu atenţie. Urmărise cu o uimire

crescândă relatarea lui Basile. Cu precauţia caracteristică politicianului, îi promisese doar că va studia problema şi îl va ţine la curent pe Basile. În acel moment, Burke luase telefonul de pe biroul procurorul şi îl strânsese la piept de parcă ar fi fost un evanghelist cu sfânta biblie în braţe.

— Sunaţi dumneavoastră chiar acum la poliţie sau sun eu.

Pentru mine nu contează. În ce vă priveşte, domnule Littrell, aveţi ocazia să dovediţi de ce parte a baricadei vă aflaţi. Littrell telefonase procurorului general al statului. Cu aprobarea lui, lucrurile se desfăşuraseră cu viteza fulgerului. Datorită rapidităţii acţiunii, coordonării şi, nu în ultimul rând norocului. Bardo era mort. Burke se ridică şi strânse mâna doamnei Bouchereaux.

— Îţi mulţumesc pentru whisky şi te rog să mă scuzi, dar mă grăbesc. Vreau să fiu de faţă la arestarea lui Duvall.

— În noaptea asta? O, mă cam îndoiesc că va fi arestat în seara asta, domnule

Basile.

— De ce?

— Este lăsata Secului.

— Şi ce-i cu asta?

— Este. În momentul de faţă Duvall dă un bal costumat. De fapt, chiar şi cei câţiva domni care ne-au vizitat în seara asta se întorceau direct de la petrecerea lui Pinkie, care este în plină desfăşurare. După cum spuneau ei, este o adevărată feerie. Burke rămase o clipă cu privirile aţintite asupra ei, înţelegând rapid ce implicaţii sinistre putea avea acest lucru. Îşi verifică telefonul mobil. Funcţiona. Remy nu-l căutase, ceea ce însemna că se petrecuse ceva cumplit. Îi ceru voie lui Ruby să folosească telefonul.

— Aici Basile, spuse el de îndată ce auzi o voce la celălalt capăt al firului. L-aţi adus pe Duvall? Fu expediat de la un birou la altul, până când, în cele din urmă, un poliţist mai curajos îi transmise cu voce tremurătoare cumplita veste:

— Arestarea unui cetăţean de vază ca Duvall este o întreprindere dificilă, mai ales dacă încercăm să păstrăm secretul acţiunii.

Dacă vrem să facem totul ca la carte, ar putea să dureze câteva zile până…

— Zile! strigă Basile. Aţi înnebunit cu toţii?

— Facem tot ce putem, domnule Basile, şi nu are sens să strigaţi la mine…

— Sunt vieţi omeneşti în pericol,

idiotule!

— Poste că o să reuşim diseară, dar…

— Treci la treabă, mă auzi? Emite chiar acum mandatul de arestare sau îi pun pe Litterell şi pe procurorul general să te dea afară, iar eu peronal o să te snopesc în bătaie. Trânti receptorul în furcă.

— Trebuie să mă duc acolo. „Zile” Remy nu putea să rămână alături de Duvall mai multe zile numai pentru că birocraţii trebuiau să-şi pună ordine în hârtii. De îndată ce va auzi de Bardo, Duvall va intra în alertă. Deocamdată era convins că

Bardo stă încuiat undeva, într-un motel, şi o deflorează pe cumnata lui. Când va afla adevărul, va pune lucrurile cap la cap şi se va răzbuna pe Remy.

— Domnule Basile, spuse patroana, apucându-l de mânecă în momentul în care acesta trecea grăbit pe lângă ea. O să stârneşti bănuieli la petrecerea lui Pinkie dacă rămâi îmbrăcat aşa. N-ai vrea să-ţi împrumut un costum?

Burke n-avea nicio clipă de pierdut, dar îşi dădu seama că femeia avea dreptate. Rămase în birou în aşteptarea lui Ruby, înjurând şi blestemând din nou sistemul judiciar şi poliţienesc care îl dezamăgise din

nou. Dar descoperi şi o parte bună a lucrurilor. Întârzierea oficialităţilor îi dădea ocazia să facă ceva mai mult decât să-l aresteze pe Duvall.

Durerea pe care o simţea în spate devenise difuză. Sub ochi i se forma o vânătaie, dar umflătura nu era foarte vizibilă. Remy îndura cu stoicism toate aceste suferinţe. Ceea ce nu putea suporta era gândul că Bardo îi batjocorea sora. Burke jurase că primul lucru de care se va ocupa va fi siguranţa Flarrei. Dar dacă, în ciuda eforturilor lui, dăduse greş? Nici ea, Remy, nu reuşise ceea ce-şi propusese. Pinkie nu se lăsase păcălit de jocul ei. Poate că nici Burke nu reuşise şi convingă pe procurorul districtual şi pe cel general să acţioneze imediat. Pentru că nu ştia nimic, puse răul înainte, ceea ce însemna că sarcina salvării Flarrei îi revenea ei. Un telefon. De asta avea nevoie Făcuse primul pas către ieşirea din încăpere-pusese mâna pe cheie următoarea mişcare era găsirea unui telefon.

Aşteptă câteva minute înainte de a descuia uşa. Se opri şi ciuli urechile, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Văzând că nu se întâmplă nimic, deschise uşa.

În hol nu era nimeni. Se uită imediat la măsuţa de la capătul coridorului pe care, de regulă, stătea un telefon, dar bineînţeles că soţul ei avusese grijă să-l ia de acolo. Se strecură de-a lungul coridorului până când ajunse în capul scărilor. Înainte să păşească pe palier, se opri să se gândească ce pretext va invoca în cazul în care va întâlni vreunul din membrii personalului. Toţi servitorii îl slujeau cu credinţă pe Pinkie fiindcă erau foşti clienţi de-ai lui, pe care avocatul îi salvase de la ani grei de închisoare, pe unii chiar şi de la pedeapsa cu moartea. Niciunul nu ar fi întreprins ceva fără să-l întrebe mai întâi pe Pinkie. Errol? Dacă s-ar întâlni cu garda de corp? L-ar putea oare convinge s-o ajute? Nu uitase ce se întâmplase cu Lute Duskie, cealaltă gardă de corp care o lăsase să fugă la Galveston. Gândul de a-l împinge şi pe Errol spre aceeaşi soartă nu era foarte plăcut, dar va încerca să-l apere mai târziu.

Luându-şi inima în dinţi, făcu un pas înainte. La capătul de jos al scărilor văzu un bărbat, dar acela nu era Errol. Remy se retrase repede, înainte ca omul s-o observe. De ce fusese înlocuit Errol? înţelese imediat motivul. Nu-şi făcuse datoria la benzinărie. Oare plătise cu viaţa pentru asta?

Indiferent cum stăteau lucrurile, faptul era irelevant pentru ea în momentul de faţă. Ar fi putut oare să-l convingă pe noul angajat s-o ajute? Sau îi era credincios lui Pinkie? înclina mai degrabă spre această idee. Era nou şi probabil foarte dornic să-şi impresioneze şeful. Singurul ei avantaj consta în faptul că putea să iasă din dormitor. Dar cât de mult timp se va mai bucura de acest privilegiu? Trebuie să inventeze ceva înainte ca Pinkie să-şi dea seama că i-a dispărut cheia din buzunar. Încercând să nu se lase copleşită de această primă înfrângere se întoarse pe vârfuri înapoi, în dormitor şi se încuie pe dinăuntru

De cât timp avea nevoie Burke ca să pună în mişcare maşinăria ce urma să zdrobească imperiul lui Pinkie? Când va fi arestat? Şi ce se va întâmpla cu Flarra între timp? Măcar dacă ar şti că sora sa este în siguranţă... dar nu ştia. Se frământă în continuare până când auzi paşi care se apropiau. Se culcă în pat, cu genunchii strânşi la piept. Privea în gol în soţiul din faţa ei, ca şi când şi-ar fi pierdut orice speranţă. Pinkie se năpusti în cameră şi se opri brusc, văzând-o zăcând în pat. Descoperise oare că a pierdut cheia?

Crezuse că Remy reuşise să fugă? Aşa se părea căci văzând-o, expresia de îngrijorare dispăru şi Pinkie zâmbi. Se apropie de marginea patului şi privi în jos, spre ea.

— Ghici ce am aflat în după-amiaza asta? Remy nu răspunse şi nu reacţiona în niciun fel, de parcă nu l-ar fi auzit.

— Sora Beatrice mi-a telefonat ca să-mi spună că Bardo a luat-o pe Flarra, chipurile ca s-o aducă la petrecerea noastră. În acest răstimp, iubita ta surioară a făcut cunoştinţă cu plăcerile cărnii. Până dimineaţă mai e mult şi, cine ştie? Uneori patima lui Bardo scapă de sub control. Remy îşi trase genunchii şi mai aproape de bărbie şi îşi îngropa faţa în pernă. Râzând satisfăcut, Pinkie se duse în camera lui de toaletă şi încuie uşa în urma lui. După douăzeci de minute ieşea de acolo deghizat în Henric al VIII-lea.

— Se pare că nu eşti într-o formă prea bună, Remy. Am să te scuz faţă de oaspeţi. Ajuns în prag se opri. Apropo, este numai o chestiune de timp până când o să dăm de amantul tău dar ordonat să nu fie omorât decât în prezenţa ta şi după ce va vedea cum eşti violată de toţi poliţiştii din New Orleans care se află pe statul meu de plată

şi, crede-mă nu sun tdeloc puţini la număr. O să fie o seară de pomină. Era limpede că se scrântise. Îşi pierduse simţul realităţii, se credea invincibil, fără să-şi dea seama că până la urmă, în mod paradoxal, propria putere avea să-l distrugă. Dar Remy nu făcu niciun comentariu în acest sens şi nici nu încercă să spulbere iluziile sale nebuneşti sau să-l prevină cu privire la iminenta dispariţie a lumii pe care şi-o construise. Rămase aparent indiferentă la auzul celor spuse de el în privinţa ei şi-a lui Basile deşi inima i se strânse de frică.

Dar imediat ce auzi uşa închizându-se în urma lui, sări din pat. Fără să vrea, Pinkie îi dăduse altă idee.

Clovnul Bozo îşi croia drum printre invitaţi. Refuză paharul de şampanie oferit de un chelner deghizat în cowboy, cu o inimă roşie tatuată pe un obraz.

Când era vorba de organizarea unei petreceri, nimeni nu se putea compara cu Pinkie Duvall. Toate încăperile, special decorate, răsunau de muzică şi râsete. Bărbaţi şi femei în costume de carnaval se distrau de minune în timp ce ceasul se apropia de miezul nopţii, marcând sfârşitul zilei de lăsata Secului şi începutul postului

mare. Regele Henric al VIII-lea flirta cu o sirenă cu paiete aurii pe sâni când îl zări Bozo. Se îndreptă spre ei şi ajunse exact în momentul în care acesta spunea:

— Mişcă-ţi coada de aici. Sirena îl bătu uşor pe mână şi se îndepărtă unduindu-şi trupul.

— Minunată petrecere, Maiestate, spuse Bozo.

— Mulţumesc, zise Duvall absent, urmărind-o cu privirea pe sirenă.

— Înţeleg că îl cauţi pe Burke Basile. Brusc, regele îl privi pe clovn drept în ochi. Încercă să-i distingă trăsăturile pe sub machiajul gros.

— Iisuse, sâsâi el, ce…

— Nu aici, dacă nu vrei ca prietenii tăi să asiste la scenă. Cu chipul stacojiu sub pălăria de catifea, Duvall încuviinţă din cap şi-i făcu semn clovnului să-l urmeze. În clipa în care intrară în biroul lui Duvall, Bozo închise uşa.

— Unde este? întrebă Duvall apropiindu-se de masă.

Bozo trase un foc şi îl nimeri pe Duvall în spate, puţin deasupra rinichiului. Avocatul se clătină. A. doilea glonţ îl lovi direct între omoplaţi. Căzu înainte peste

birou. Cu mişcări rapide, Doug Patout îşi trase o mănuşă de plastic peste mănuşa albă de bumbac ce făcea parte din costum. Cu pantofii lui uriaşi de clovn, se duse spre locul unde Pinkie zăcea întins peste birou. Aterizase pe unul din pometii obrajilor, cu capul întors într-o parte, iar ochii lui exprimau stupoarea de a fi murit atât de prosteşte, împuşcat în spate ca un laş. Patout deschise sertarul biroului. Pe o tavă de plastic, alături de agrafele de birou, pioneze, timbre şi alte efecte similare se afla un pistol calibru 38.

— O armă de duzină pentru un individ de duzină, murmură Patout la urechea lui Duvall. Luă revolverul din sertar, îl puse în mâna dreaptă a lui Duvall, apoi aşează degetele mortului în jurul armei. Patout se dădu un pas înapoi şi examină toată scena. Uitase oare ceva? Lăsase vreo urmă? Duvall avea armate întregi de duşmani, dintre care o mare parte veniseră chiar la balul lui din această seară, evident costumaţi, îl provocaseră la o discuţie şi apoi unul din ei îl lichidase înainte ca avocatul să apuce să tragă. Nu trecuseră mai mult de cincisprezece secunde de când intraseră în birou. Chiar şi cu amortizor, zgomotul

împuşcăturilor tot ar fi trebuit să se audă, însă fusese evident acoperit de muzică şi de larma petrecerii. Patout era convins că nimeni nu-şi va mai aminti cu ce oaspete fusese văzut Pinkie Duvall pentru ultima oară şi, oricum, individul ascuns sub masca clovnului Bozo n-avea cum să fie identificat. Satisfăcut, în sfârşit, că nu lăsase să-i scape niciun amănunt incriminatoriu, îşi scoase mânuşa de plastic şi o îndesă în buzunar, apoi se îndrepta spre uşă. Brusc se opri, dându-şi seama că omisese totuşi un amănunt: Pinkie nu sângerase deloc! Clovnul Bozo se prăbuşi într-o baltă de sânge în clipa în care Duvall trase. Gloanţele îl nimeriră direct în abdomen.

— Recomand cu toată căldura vestele antiglonţ Kevlar, spuse Duvall, ferindu-şi pantofii de catifea neagră de sângele care se răspândea în jurul lui Patout. Nu poţi şti niciodată când îi trece prin minte vreunui trădător ticălos să te împuşte pe la spate. Îndreptă pistolul spre capul lui Patout.

— Domnule Duvall! Cineva bătu în uşă, apoi o dădu de perete.

— A dispărut, domnule Duvall!

— Ceea?

— Am verificat în cameră, aşa cum aţi

spus. Uşa era tot încuiată, dar doamna dispăruse.

— Te-ai uitat şi pe balcon?

— Nu e nici acolo, domnule. Ferestrele sunt blocate.

— Este impsibil.

— Îmi pare rău, domnule, dar…

— Dă-te la o parte! strigă Duvall îmbrâncindu-l pe om într-o parte. Termină treaba de aici. Cu mantia fluturând în urma lui, Henric al VIII-lea porni în fugă să-şi caute nevasta. Doug Patout se uită în sus la chipul unui necunoscut, dar despre care ştia sigur că e ultimul pe care îl va mai vedea vreodată.

CAPITOLUL 42

Burke costumat în piratul Jean Laffitte se strecură tiptil pe lângă zidul casei până ajunse în curtea din spate. Se uită spre chioşcul unde o, văzuse pentru prima oară pe Remy. Doi tineri se sărutau sub bolta de viţă de vie şi nu observară când Burke sări gardul. În clipa în care intră în casă, luă un pahar pe jumătate gol lăsat de unul din oaspeţi pe o masă şi păşi înăuntru ca şi cum ar fi fost până afară să ia o gură de aer proaspăt. Încăperile erau pline de lume, toţi deghizaţi şi costumaţi special pentru

carnaval. Opri un chelner – probabil o gardă de corp judecând după constituţia lui robustă, costumat în luptător de sumo – şi strigă la el, ca să te facă auzit peste vacarmul petrecerii:

— Domnul Duvall o caută pe soţia sa. N-ai văzut-o?

— Cred că n-a coborât.

— Şeful o să se înfurie dacă nu-şi mişcă fundul încoace înainte să se încheie tevatura asta. Mulţumesc. Îl bătu prieteneşte pe individ pe umărul lui cărnos şi începu să-şi croiască drum cu coatele prin mulţime. O luă spre scara principală, unde era mare aglomeraţie. Se aşteptase ca la etaj să nu fie nimeni, însă oamenii se foiau prin holul de sus ca să le vină rândul la toaletă. Prefăcându-se că se aşază şi el la coadă, Burke se uită cu dezinvoltură la tablouri, apoi se îndepărtă pe nesimţite şi se apropie de uşa dormitorului. Parcă trecuse o viaţă de om de când fusese aici deghizat în preot şi instalase microfonul. Dar asta se întâmplase înainte s-o cunoască cu adevărat pe Remy. Pe vremea când o privea cu dispreţ. Când n-o iubea. Uşa era dată de perete. Aruncă o privire înăuntru şi nu văzu pe nimeni.

— La naiba!

— S-a întâmplat ceva? Se întoarse. O mică păstoriţă cu buclişoare roşcate îi zâmbea îmbietor. Din pieptul strâns, sânii îi ieşeau aproape cu totul afară, mari şi bombaţi.

— Păi, da. Domnul Duvall m-a trimis după soţia lui. Nu este acolo unde ar trebui să fie.

— Ce păcat! spuse ea, încercând să-i aţină calea. Tu ai pierdut-o pe ea, iar eu nu-mi găsesc oile. Întinse mâna şi mângâie centura de piele a lui Burke. Frumoasă sabie!

— Mulţumesc. N-ai văzut-o?

— Ce lungă şi tare este! Sunt sigură că poţi să răneşti o fată cu ea.

— Ai văzut-o? repetă el, subliniind fiecare cuvânt. Fata lăsă mâna în jos.

— Doamne, ce amuzant trebuie să fii!

— Poate altă dată. Risc să-mi pierd slujba dacă n-o găsesc pe doamna Duvall.

— Am văzut-o coborând scara cu un grup chiar când urcam eu ca să mă duc la toaletă. Cel puţin aşa cred. Era costumată în Maria Antoaneta.

— Mulţumesc. Burke făcu un pas lateral şi se năpusti în jos, pe scări. Din punctul de

observaţie avantajos pe care i-l oferea cea de-a doua treaptă a scărilor, scrută cu privirea sala de bal, încercând să distingă chipurile ascunse sub măşti. Fiindcă nu văzu pe nimeni care să semene cu nefericita regină a Franţei, se amestecă în mulţime, croindu-şi drum printre invitaţi şi căutând-o în toate încăperile ticsite de oameni. Hotărâţi să profite la maximum de ultima zi dinaintea – începerii postului, oaspeţii lui Duvall petreceau din plin.

— Misiune îndeplinită. Burke se întoarse. Cu o tavă de băuturi pe umăr, luptătorul de sumo îi zâmbea

— Văd că ai reuşit s-o aduci jos. Imediat după ce am vorbit cu tine, am văzut-o pe doamna Duvall trecând pe aici.

— Eşti sigur? Maria Antoaneta?

— Bineînţeles. Purta acelaşi costum ca şi anul trecut.

— În ce direcţie a luat-o?

Crinolina era aproape la fel de lată ca şi potecile din seră. Presupunând că Pinkie postase spioni la fiecare ieşire din casă şi temându-se să nu dea chiar peste el, nu sperase cu adevărat că planul îi va reuşi decât după ce se depărtase mult de casă şi o luase la goană spre seră. Când îl văzuse

îmbrăcat în Henric al VIII-lea, Remy îşi aminti de costumul sofisticat din garderoba ei, cu perucă albă, mănuşi, mască, pantofi şi bijuterii, chiar şi cu aluniţa gata pregătită pentru a fi lipită pe obraz. Se îmbrăcă şi aşteptă apoi să se adune mai multă lume în faţa toaletei de la etaj, ceea ce era inevitabil, ţinând seama de mulţimea invitaţilor. Se strecurase apoi neobservată afară din dormitor şi se alăturase unui grup de doamne care coborau scările. Noua gardă de corp, angajată într-o conversaţie uşoară cu mica păstoriţă, nici nu se uită la Remy. Probabil că i se arătase o fotografie de-a ei, dar nu avea cum s-o recunoască deghizată în Maria Antoaneta. Nici nu-i trecu prin minte să încerce să folosească telefoanele din interiorul casei. Toate camerele fuseseră invadate de o mulţime de indivizi beţi. Chiar dacă ar fi reuşit să formeze numărul poliţiei, nu s-ar fi făcut înţeleasă fără să ţipe la dispecer şi în felul acesta ar fi atras atenţia. Mai era însă un telefon în seră. Se afla într-o mică debara, în spatele serei, unde fuseseră montate şi aparatele de climatizare. Din aceste motive, spaţiul respectiv îi era accesibil numai lui Pinkie. Avea de dat un singur telefon. Şapte

cifre. Deschise uşa debaralei.

— Bună, Remy. Pinkie şedea în genunchi deasupra unui seif îngropat în pardoseală, de existenţa căruia ea nu ştiuse până atunci. Când îl văzu, Remy încremeni. Dar numai o fracţiune de secundă. În clipa următoare se întoarse pe călcâie şi încercă s-o ia la fugă. Însă Pinkie o apucă de mână, i-o răsuci şi i-o duse la spate, între omoplaţi, în timp ce se ridica în picioare. O împinse apoi cu violenţă prin uşa deschisă. Pinkie gâfâia. Pălăria de catifea i se strâmbase pe cap. Transpirase şi barba falsă îi alunecase şi ea într-o parte.

— Încântătoare Maria Antoaneta, îi şopti el la ureche. Se pare că şi ea a fost o târfă. Ştiai asta, Remy?

— Nu sunt târfă.

— N-avem timp de discuţii sterile, draga mea. Mulţumesc că m-ai ajutat să te găsesc aşa de uşor. Era exact următorul punct pe listă, după ce terminam de distrus nişte dosare din seiful ăsta. Probabil că Remy ar fi reuşit să-şi elibereze braţul din strânsoare, dar n-o făcu din cauza pistolului, a cărui ţeava era lipită de fruntea ei. Dacă ar fi schiţat vreo mişcare, Pinkie n-ar fi ezitat nicio secundă s-o împuşte.

— Întrucât unul din oamenii mei cheie din poliţie a încercat să mă ucidă acum câteva clipe, continuă el, presupun că voia să-l elimine pe cel care ar fi putut să-l demaşte drept trădător. Adică pe mine. De aici se desprinde concluzia că rahatul va ieşi curând la suprafaţă, ca să spunem lucrurilor pe nume.

— Nu ştii nici jumătate din ce ţi se pregăteşte.

— Basile?

— El, procurorul districtual Littrell şi procurorul general al statului Louisiana.

— Amantul tău nu şi-a pierdut timpul

— Degeaba mă omori pe mine, de ei n-ai cum să scapi.

— Nu, dar cel puţin o să-i fac în ciudă lui Basil. Cele trei ghivece de lângă Pinkie explodară, împroşcându-l cu bucăţi de rădăcină, de ghiveci şi bulgări de pământ.

— Următorul este pentru tine Duvall dacă nu laşi arma jos şi nu te îndepărtezi de ea.

Burke ieşi în goană din casă şi începu să răscolească înfrigurat curtea din spate. Cei doi tineri din chioşc plecaseră. Nu se vedea nici ţipenie de om. Oare să se fi înşelat chelnerul când îi spusese că Remy ieşise pe

uşa din spate? Sau fusese un truc? Nu cumva îl păcăliseră? Cercetă încă o dată curtea cu privirea şi zări sera. Remy îi vorbise de nenumărate ori de ea. Renunţând la poteca pietruită, o luă de-a dreptul prin iarbă. Din cauza temperaturii scăzute de afară, geamurile serei erau aburite. Nici chiar în acel moment nu se opri să se întrebe dacă este înţelept să se năpustească acolo înainte de a-şi da seama la ce se poate aştepta. Deschise uşa şi intră în fugă. La început nu văzu nimic, dar auzi strigătul lui Remy. Câteva secunde mai târziu, Duvall o împinse pe uşa unei mici încăperi.

Burke nu se mai opri să cheme ajutoare sau să aştepte întăriri. Nu voia să se lase şi de astă dată doborât de sistemul poliţienesc şi judiciar.

Presupunând că o echipă de poliţişti ar fi înconjurat sera şi l-ar fi arestat, Duvall şi-ar fi putut permite să angajeze un avocat la fel de lipsit de scrupule ca şi el. Se strânseseră o mulţime de dovezi împotriva lui. Existau martori oculari, ca Roland Sachel care zăceau prin închisori şi erau gata să depună mărturie împotriva lui ca să fie eliberaţi condiţionat mai devreme. Dar era foarte

posibil ca în funcţie de judecător, de juraţi şi de competenţa procurorului, să iasă liber din tribunal, aşa cum se întâmplase şi cu Bardo. Şi chiar dacă ar fi fost condamnat şi trimis după gratii, tot ar fi continuat să le terorizeze pe Remy şi pe Flarra. Putea ordona să fie ucise şi din celula lui de la închisoare la fel de bine ca şi din biroul lui somptuos. Toate acestea reprezentau o justificare suficientă pentru a se răfui de unul singur cu Duvall. Dar motivul principal era altul. În noaptea când jurase pe memoria lui Kev Stuart că îi va răzbuna moartea, nu-i promisese că va veghea asupra respectării justiţiei, ci că o va face el însuşi. Se lăsă pe vine sub nivelul rafturilor cu ghivece şi înainta ghemuit până când ajunse într-un excelent punct de tragere. Lansând cele trei focuri de avertizare împotriva lui Duvall, Burke încălca legea. Avea însă cea mai sinceră intenţie să-l ucidă.

Dar înainte de asta trebuia să câştige timp să n-o expună pe Remy vreunui pericol. Bineînţeles că şi Duvall îşi dădea scama de asta. Râse de aventismentul lui Burke.

— N-ai decât să tragi, Basile. Remy o să

moară înaintea mea.

— Nu poţi conta pe asta.

— Nici nu-i nevoie. Din dorinţa de a evita o asemenea posibilitate, nu vei apăsa pe trăgaci. Doar nu vrei să mai reeditezi episodul cu Kevin Stuart! Un val roşu de furie îi împăienjeni ochii lui Burke. Degetele i se albiră pe pistol. Simţea nevoia să-l zdrobească pe acest ticălos care o deposedase pe Remy de respectul de sine şi îi răpise speranţa de a fi independentă, ţinând-o în captivitate prin frică şi ameninţare.

— Eşti un nătărău, Basile. Un ratat, îl aţâţă Duvall.

— Tacă-ţi gura!

— Mie nu mi-e greu s-o ucid pe târfă, spuse Duvall ca şi când ar fi făcut o conversaţie uşoară de salon. Merită. Dar nu cred că ţi-ar plăcea să mai ai un mort pe conştiinţă. Pune, aşadar, pistolul jos dacă vrei să-i dau drumul.

— Să nu faci ce-ţi cere, strigă Remy! deschizând gura pentru prima oară. Procedează aşa cum crezi că este corect.

— Dacă o nimereşti pe ea, sunt sigur că în secunda următoare o să-ţi zbori creierii, nu-i aşa, Basile? N-ai să poţi trăi cu ideea că

ai omorât-o şi pe ea, aşa cum ai făcut cu Kevin.

— Ţi-am spus să-ţi ţii gura. Sudoarea îi curgea de pe frunte şi îi intra în ochi, care începuseră să-l usture. Vedea ca prin ceaţă. Şi mâinile îi transpirau abundent, aşa că abia mai reuşea să ţină în mână pistolul. Duvall miji ochii. Degetele i se încordară pe revolver. Basile ştia că n-avea cum să-l determine pe un individ de teapa lui Duvall absolut lipsit de scrupule, să renunţe la avantajul câştigat. În plus acesta cunoştea punctul nevralgic al lui Burke şi se delecta să-i pună sare pe rană.

— Stuart s-a scăpat pe el când l-ai împuşcat, ştiai asta? spuse Pinkie. Aşa mi-a zis

Bardo.

— Gura! urlă Burke scrâşnind din dinţi.

— Spunea că puţea de-ţi venea să vomiţi.

— Tacă-ţi gura, Duvall!

— Eşti satisfăcut că ai provocat o asemenea moarte unui prieten, Basile?

— Încetează!

— Avea şi o nevastă drăguţă. Am văzut-o la proces. Ai făcut-o văduvă. Şi acum o să asişti şi la moartea lui Remy.

— Nu! Burke lăsă pistolul să cadă şi ridică mâinile ca să-şi astupe urechile. În clipa următoare se prăbuşi plângând peste stâlpul de metal care sprijinea rafturile cu orhidee.

— Ştiam eu că eşti un papă-lapte. Kev Stuart a murit pentru că... Dar Duvall se opri la mijlocul propoziţiei. Ochii i se rostogoleau haotic în cap, ca şi când ar fi încercat să se uite la gaura dintre ei. O altă gaură apăru la câţiva milimetri deasupra celei dintâi. Apoi Pinkie căzu pe spate... Basile se ridică în picioare şi se apropie de el. Privind în jos, spre ochii deschişi ai lui Duvall, spuse:

— Kev Stuart a murit pentru că sunt un bun trăgător, ceea ce se pare că tu ai uitat, ticălosule! Remy se lipi de el. Burke o îmbrăşişă.

— Flarra e în siguranţa.

— Bardo n-a...

— Nici n-a dat ochii cu ea. Remy respiră uşurată. Câteva clipe rămaseră agăţaţi unul de altul, apoi Burke o împinse uşurel spre uşă.

— Trebuie să dau un telefon. Remy îi aruncă o privire lui Pinkie, apoi întoarse capul.

— Cum de s-a lăsat păcălit de stratagema ta?

— Ţi-ai dat seama că mă prefac?

— Bineînţeles. Am fost numai puţin îngrijorată când ai lăsat pistolul din mână.

— Şi eu am avut o ezitare, dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum. Mână în mână, străbătură curtea şi intrară în casă. Niciunul din invitaţi nu le dădu atenţie.

— Singura încăpere inaccesibilă oaspeţilor este biroul, îi spuse Remy lui Burke. Acesta îi făcu semn s-o ia înainte. Remy deschise uşa de la birou, dar se dădu imediat înapoi când îl văzu pe clovn zăcând pe jos, într-o baltă de sânge. Burke o trase înapoi în hol.

— Telefonează la poliţie. Spune-le să ia legătura cu Littrell. Remy dădu din cap fără să scoată un cuvânt şi începu să-şi croiască drum prin mulţime. Burke intră în birou, apoi încuie uşa în urma lui pentru ca oaspeţii să nu nimerească din greşeală acolo şi să provoace panică. Se duse repede la tânărul în costum de culoare închisă şi îi pipăi carotida. Era mort. Apoi îngenunche alături de clovn. Durerea săpase dungi adânci în machiajul unsuros. Zâmbetul mare, roşu, lipit pe faţa lui, arăta

înspăimântător. Burke nu era foarte sigur dacă omul mai e în viaţă, dar chiar în clipa aceea el deschise ochii.

— Basile? zise el cu o voce abia auzită.

— Hei, Doug!

— Am sângerat rău de tot, nu-i aşa? Burke privi la mănuşa îmbibată de sânge a lui

Patout. Şi costumul de clovn era plin de sânge, iar în jurul său se formase o baltă.

— Aşa s-ar părea.

— Duvall, spuse el. Dar cel puţin pe celălalt l-am lichidat. Pistolul cu care îl împuşcase pe omul lui Duvall se afla încă în mâna lui inertă. Basile n-o atinse. Era scena unei crime.

— L-am doborât pe Duvall, îi spuse Burke. Patout închise ochii.

— Bine. Cheamă... cheamă... ajutoare. Burke se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar n-o deschise ca să cheme ajutoare. Rămase câteva clipe cu mâna încleştată pe clanţă, apoi îi dădu drumul hotărât şi se întoarse la Patout, lăsându-se jos, lângă el.

— Ajută-mă, Burke. Burke îi scoase cu grijă nasul mare şi borcănat şi peruca roşcată de pe cap.

— Nu pot, Doug. Ochii obosiţi ai lui

Doug îi căutară privirea. În timp ce se uita la chipul calm al lui Burke, respiraţia îi deveni şuierătoare.

— Ştii.

— Că tu ai fost trădătorul din secţie? Da.

— De cât timp?

— Din ziua când l-ai asasinat pe Mac. Şi asasinat a fost, Doug. Mac nu venise să mă predea lui Duvall, aşa cum ai susţinut tu. Venise să-mi spună că există o cale mai simplă de a ajunge la Duvall, numai să am puţină răbdare. În dimineaţa aceea discutase cu Littrell şi apoi cu procurorul general. Se pare că acesta din urmă alcătuise o echipă de anchetatori în vederea descoperirii cazurilor de corupţie din poliţie. Mac făcea parte din această echipă. A urmat Academia de poliţie, a luat-o de la bază, numai ca să ajungă la Narcotice şi Moravuri pentru a-l da de gol pe trădătorul nostru. Adică pe tine, Doug. Mac ajunsese foarte aproape de ţintă. Probabil că ţi-ai dat seama şi l-ai împuşcat înainte să-mi împărtăşească şi mie bănuielile lui. Poate că a întins mâna după pistol în după-amiaza aceea, dar nu ca să mă împuşte. Voia să mă aducă înapoi şi, cu aprobarea procurorului general, să-mi redea postul. Dorea să stea

de vorbă cu mine între patru ochi şi să-mi spună că omul pe care îl consideram prietenul meu era, de fapt, un poliţist cum nu se poate mai corupt. Ştii ce mi se pare cel mai dezgustător? Că ai aruncat vina asupra lui Mac. Burke se apropie de faţa muribundului. De ce, Doug? De ce? De ce cu Duvall, pentru numele lui Dumnezeu? Pentru bani?

— Din laşitate, şopti el.

— Tu nu eşti laş.

— Băiatul pe care l-am împuşcat. Mai ţii minte?

— Atunci, demult? Burke îşi amintea vag despre un incident. Era înarmat şi întinsese mâna după armă când ai încercat să-l arestezi. Ai acţionat în legitimă apărare – ori tu, ori el. Patout clătină încet din cap.

— N-a fost aşa. Am intrat în panică şi l-am împuşcat prea devreme, iar după aia am aranjat toată treaba. Făcu o pauză ca să inspire. Era omul lui Duvall. Duvall ştia că individul folosea cuţite, niciodată pistolul. N-avea cum să moară cu pistolul în mână şi Duvall ştia bine lucrul ăsta. De atunci m-a avut la mână. O lacrimă i se prelinse peste machiajul gros. Eram un poliţist bun. Voiam să fiu şef.

— N-ai fi reuşit niciodată, Doug. Dacă n-ar fi fost Mac, te-ar fi depistat altcineva.

— Tu.

— Da, eu. Numai că mi-am dat seama prea târziu. Patout lăsă pistolul să-i cadă din degetele amorţite şi cu ultimele puteri se agăţă de pantalonul de pirat al lui Burke.

— Cum… cumm… de-ai ghicit?

— N-am ghicit. Mi-ai spus tu. Patout îl privi nedumerit.

— După ce l-ai împuşcat pe Mac, îi explică Burke, mi-ai spus că se depistaseră apeluri telefonice cu traficanţi de droguri şi că toate duceau la el, inclusiv cel din noaptea în care a fost ucis Kev. Asta era o minciună şi eu ştiam acest lucru. Se aplecă mai mult, pentru ca Patout să nu piardă niciun cuvânt. Un traficant de droguri este un ticălos. Dar un poliţist care se înălţează cu el e de două ori mai ticălos. Nemernicii ne învingeau de fiecare dată cu ajutorul unuia dintre noi. Cei de la Interne nu făceau nimic pentru că mulţi dintre ei sunt de asemenea, corupţi. Procurorul districtual era ocupa, cu politica. Probabil că echipa procurorului general ancheta cazul, dar în mare secret. Aşa se face că nu se întâmpla nimic şi nu puteam să-l depistăm pe

trădătorul care ne vindea mereu lui Duvall. Şi câte razii mai trebuia să ratăm până să se întreprindă ceva? Zece? Cinci? Poate că o singură razie nereuşită era suficientă pentru ca cineva să ia măsuri. Cine ar fi bănuit că asta avea să ne coste viaţa lui Kevin? Eu în niciun caz. Vezi tu. Doug, continuă el ceva mai liniştit, m-ai minţit atunci, la cabană, când ai zis că în noaptea aceea Mac i-a avertizat pe traficanţii de droguri. Ştiam că nu fusese Mac. Pentru că eu făcusem asta. Patout gemu. Capul îi căzu într-o parte, dar nu-şi luă ochii de la Basile.

— I-am prevenit, fiindcă am presupus că o razie eşuată, chiar şi în cazul unei operaţiuni lipsite de importanţă, ar putea declanşa o anchetă. Strălucitul meu plan a dat greş. N-aveam de unde să ştiu că Bardo era în depozit... O singură dată mi-am încălcat principiile şi am jucat necinstit, iar Stuart a plătit cu viaţa greşeala mea. Apropiindu-se şi mai mult de prietenul său muribund, şopti: Tot restul vieţii voi trăi cu conştiinţa încărcată din această pricină. Desfăcu degetele lui Patout de pantalonul lui şi îi dădu mâna la o parte. Dar tu ai să mori cu fapta asta pe conştiinţă. Patout gemu.

— Mai sunt două minute până la miezul nopţii, zise Burke uitându-se la ceas. Când se va încheia petrecerea de lăsata Secului, tu vei fi mort, Doug. Îşi drese vocea şi îşi frecă ochii în care apăruseră lacrimi. Şi după aceea eu îmi voi ispăşi pedeapsa.

EPILOG

— E foarte drăguţă, Burke.

— Aşa e. Stătea împreună cu Nanci Stuart pe cerdacul din faţa casei lui Dredd. Se odihneau la umbră, în timp ce Dredd dădea lecţii de pescuit restului echipei. Burke se întreba care o fi fost originea hălcii de carne pe care o folosea Dredd drept momeală. După câte ştia el, nimeni nu cercetase dispariţia celor doi asasini plătiţi ai lui Duvall care fuseseră trimişi aici împreună cu Gregory James.

— Vreau să spun că are un caracter frumos, preciză Nanci.

— Am înţeles ce ai vrut să spui. Şi ai perfectă dreptate. Nanci râse, amintindu-i de zilele de odinioară, când Kev era în viaţă şi se strângeau toţi trei în bucătărie la o cafea şi la o sporovăială amicală.

— Oricum nu se poate trece cu vederea faptul că mireasa ta este splendidă.

Burke zâmbi cu mândria vinovată a unui

băieţel care a reuşit să fugă pentru prima dată de acasă.

— Nu, nu se poate. Am observat şi eu. Se uită la Remy care asculta cu atenţie instrucţiile lui Dredd, făcea exact ceea ce îi spunea el cu râvna unui neofit şi zâmbea apoi fericită când el o lăuda. Dumnezeule, cât de tare o iubea! Aproape că era înspăimântat de intensitatea acestui sentiment. Cu fiecare zi care trecea, influenţa lui Duvall se estompa. În curând avea să fie doar o amintire urâtă. Remy devenea o femeie sigură de sine şi de dragostea lui pentru ea.

— Pare încântată de munca ei de la galeria de artă, remarcă Nanci.

— O adoră. Şi e foarte pricepută. Săptămâna trecută am participat la un vernisaj. Când a discutat cu clienţii, nu ştiu ce le spunea, că eu n-am înţeles nimic, dar toţi o priveau cu gura căscată.

— Te mândreşti cu ea.

— Şi încă cum, spuse el sincer, apoi adăugă: Îţi mulţumesc că te-ai împrietenit cu ea, Nanci. Relaţia voastră înseamnă foarte mult pentru Remy. N-a mai avut niciodată prietene.

— Nu este o obligaţie. Îmi face plăcere.

Burke se aplecă înainte ca să pună cutia de limonada pe jumătate goală pe un butoi cu fundul în sus şi, cu ocazia asta, răsturnă un teanc de vederi pe podea. Se aplecă să le ridice.

— Dredd are un corespondent? întrebă Nanci.

— S-ar putea spune şi aşa. Este un vechi prieten comun. Ilustratele erau trimise din toate colţurile ţării, cam la interval de o săptămână. Niciuna nu purta vreo semnătură. Mesajele lui Gregory James erau scurte, niciodată nu cuprindeau mai mult de o propoziţie sau două. La un moment dat făcuse aluzie şi la moartea lui Duvall şi la uşurarea pe care o simţise la aflarea veştii. Cea mai recentă vedere, trimisă din Santa Fé, cuprindea un text lapidar: „Sf. Luca, 15: 11 – 24”. Dredd se uitase în Biblie să vadă ce figura la capitolul respectiv în Evanghelia după Luca.

— A fost plecat un timp, îi spuse Burke lui Nanci. Dar cred că se gândeşte la întoarcere.

— Hei, am prins unul! strigătul le atrase atenţia spre debarcader, unde Flarra ridicase peştele ca să fie admirată şi invidiată de ceilalţi pescari. David Stuart,

băiatul cel mare al lui Nanci, se oferi să scoată peştele din cârlig. Nanci îi mărturisi lui Burke că Flarra îi zdruncinase serios părerile lui David despre fete, pe care le considerase urâte, proaste şi neîndemânatice.

— Înainte s-o cunoască pe Flarra, juraseră amândoi că n-o să aibă niciodată de-a face cu sexul opus. Acum însă şi-au schimbat radical atitudinea.

— Şi ea îi simpatizează pe băieţi. Sărmana copilă n-a avut niciodată rude în afară de Remy. E realmente foarte frumoasă. Şi inteligentă foc. Are simţul umorului şi abia aşteaptă să se ducă în toamna asta la o şcoală mixtă. Chicoti, apoi adăugă: Mă place chiar şi pe mine. Tot timpul îmi aţine calea şi mă întreabă când am de gând s-o las pe Remy însărcinată.

— Remy mi-a mărturisit că intenţionează să facă un copil.

— Ne străduim din răsputeri, spuse el, simţind cum involuntar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Era curios cât de mult zâmbise în ultimul timp.

— Sunt aşa de bucuroasă că eşti fericit, Burke.

— Mulţumesc.

— Şi, apropo de asta... Nanci îşi muşcă buza de jos. Şi eu mă întâlnesc cu cineva.

— Vorbeşti serios? Asta… asta-i minunat, Nanci.

— Chiar crezi lucrul ăsta? întrebă ea cu timiditate.

— Bineînţeles, dacă te merită.

— Ei bine, nu ştiu dacă mă merită, spuse ea cu un zâmbet larg, dar e nemaipomenit de drăguţ. Este un prosper om de afaceri. Soţia lui a murit de cancer. A iubit-o aşa cum l-am iubit şi eu pe Kev, şi ăsta e semn bun, nu crezi?

— Fără îndoială! Şi cum se împacă cu băieţii?

— Deocamdată foarte bine. Şi arată minunat în blugi.

— I-auzi la ea!

— Dar bineînţeles că va mai trebui să treacă testul principal.

— Pot îndrăzni să te întreb ce anume?

— Să te cunoască pe tine. Burke îşi dădu seama că Nanci vorbea cât se poate de serios.

— De ce contează aşa de mult părerea mea? Nanci se întinse peste spaţiul care îi despărţea şi îi luă mâna într-ale ei.

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu. Se

privire îndelung în ochi, apoi ea se ridică şi îşi netezi şortul.

— Am observat că Peter se simte puţin stingherit. E momentul să purtaţi o primă discuţie. Nanci se ridică şi li se alătură celorlalte. Burke era prea mişcat ca să poată vorbi. Intră în magazin, chipurile ca să-şi mai ia o cutie de limonadă, în realitate ca să se apuce strâns cu mâinile de tejgheaua lui Dredd şi să privească prin perdeaua de lacrimi bomboanele şi conservele prăfuite: Câteva minute mai târziu, uşa se deschise cu un scârţâit.

— Burke? Remy se apropie de el. Îşi petrecu braţul în jurul taliei lui. Totul e în ordine? Întoarse capul şi-i zâmbi uşor. Dar nu-şi putu ascunde ochii de privirea ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată.

— Nimic.

— Eşti trist?

— De fapt, sunt fericit. Îşi şterse ochii umezi cu mâneca şi îi povesti despre prietenul lui Nanci.

— M-a surprins faptul că ţine atât de mult la părerea mea.

— Se înţelege, spuse Remy. Tot aşa mi-a spus şi mie acum câteva zile, când am luat prânzul împreună. Vestea morţii lui Duvall

se răspândise dincolo de graniţele lui. Fusese urmată de rapoarte detaliate referitoare la corupţia din poliţie şi primărie şi la forţele speciale care o scoseseră la iveală.

La auzul acestor veşti, Joe îi telefonase lui Burke, care îi confirmase că aceasta fusese misiunea ce i se încredinţase în cadrul poliţiei şi că acum se puteau întoarce acasă în siguranţă atât el, cât şi Nanci Stuart.

În ajunul înmormântării lui Doug Patout, Burke îi mărturisise lui Nanci care fusese partea lui de vină în moartea soţului ei. Plânseseră împreună şi Nanci îi mulţumise că avusese tăria să-i spună. Dar chiar şi aşa, Burke tot mai simţea mustrări de conştiinţă.

— După tot ce am făcut, nu ştiu cum de poate Nanci să mă ierte, ba mai mult, să mă considere cel mai bun prieten al ei.

— Burke, spuse Remy, îmbrăţişându-l. Singurul care nu te-a iertat eşti tu însuţi. Procurorul general ţi-a încredinţat sarcina să cercetezi şi să lichidezi toate formele de corupţie din poliţia New Orleans-ului. Procurorul districtual Littrell nu face nicio mişcare fără să se consulte mai întâi cu tine. Eşti respectat şi admirat. Îşi puse

mâinile pe pieptul lui. Şi iubit cu ardoare.

— Simt nevoia să te am mereu în preajma mea, spuse Burke, odihnindu-şi bărbia pe creştetul ei.

— Dacă eu am putut să trec peste toţi anii pe care i-am petrecut cu Pinkie Duvall, tu ai mustrări de conştiinţă pentru o singură greşeală? Burke îi ridică faţa şi o sărută, desfătându-se cu gustul şi căldura ei, până când Remy dădu capul pe şapte şi spuse:

— Hai să facem dragoste. Burke privi peste umăr, pe fereastră, spre debarcader, unde ceilalţi vorbeau şi râdeau.

— Ce, acum?

— Îhî. Fără să mai aibă nevoie de alte încurajări, o duse prin încăperile întortocheate ce formau casa lui Dredd până când ajunseră la patul îngust pe care Remy mai stătuse o dată, cu hainele sfâşiate de alice. O sărută pe gură, pe gât, pe sâni. Dar când tocmai se pregătea s-o penetreze, Remy îl luă prin surprindere preluând iniţiativa şi făcând un lucru neobişnuit până atunci. La început se împotrivi slab, dar curând fu prea absorbit de intensitatea plăcerii ca să mai protesteze. Murmurându-i numele, îşi îngropă degetele în părul ei.

Apoi Remy îl încalecă şi îl atrase în

interiorul ei. Îi venea să înnebunească de plăcere, simţind-o cum se mişca deasupra lui şi cum îşi strânge coapsele în jurul coapselor lui. Apoi îşi amestecă gura cu a lui şi terminară amândoi în acelaşi timp. Stăteau întinşi pe spate, storşi de vlagă, transpiraţi şi, deşi ştiau că ar fi trebuit să se ridice şi să se îmbrace înainte ca ceilalţi să le observe absenţa, continuau să rămână nemişcaţi.

— Ai ascultat, nu-i aşa? întrebă ea cu blândeţe

— Hmm? făcu el, toropit de plăcere şi incapabil să rostească ceva mai mult de atât.

— Ai tras cu urechea în seara aceea când eram cu Pinkie. Îmbujorându-se de ruşine, Burke îşi drese vocea.

— Păi, da. Am pus un microfon în dormitor.

— De ce?

— M-am gândit că aş putea să aflu câte ceva despre operaţiunile murdare ale lui Pinkie. Dar a fost numai un pretext. În realitate, eram obsedat de tine. Nu puteam suporta ideea că eşti cu el. În acelaşi timp însă, a fost aşa de urât din partea mea… Oftă dezgustat de el însuşi. Dumnezeule, ce

ticălos pot să fiu!

— Nu, nu eşti. Îl strânse mai tare în braţe şi un timp rămaseră nemişcaţi.

Apoi Burke o întrebă cum de îşi dăduse seama că ascultase. Remy ridică privirea spre el, îi dădu la o parte câteva fire de păr ude de pe frunte şi spuse:

— Ai evitat anumite poziţii, crezând că îmi vor produce dezgust pentru că îmi vor aminti de Pinkie. Zâmbi poznaş. Burke, nimic din ceea ce facem împreună nu-mi aduce aminte de el, şi nici de ceea ce am auzit sau văzut acasă la Angel. Nu este acelaşi lucru. Cu tine, totul e nou. Curat. Corect. Dragostea noastră n-are asemănare. Burke îi luă mâna şi îi apăsă palma pe gura lui Voia să-i spună cât de mult o iubeşte, dar, pentru a doua oară în acea după-amiază, se simţea prea emoţionat ca să poată vorbi. Şi-apoi, ea ştia deja.

SFÂRŞIT